

DERVISH ABU BEKR

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

Τόμος Γ'

Arabian Nights

schooltime.gr

DERVISH ABU BEKR

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

ΤΟΜΟΣ Γ΄

schooltime.gr

Dervish Abu Bekr, «Παραμύθια της Χαλιμάς, τομ. Γ'»

Ιούνιος 2013

Φωτο εξωφύλλου:

© Βασιλεία – Ασπασία Μασούρα

Επιμέλεια έκδοσης:

schooltime.gr

ψηφιακά εκπαιδευτικά βοηθήματα

Τηλ.: 6977554086

e-mail: info@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

Το ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο

The Project Gutenberg EBook of Arabian Nights, Volume 3, by Dervish Abu Bekr

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Arabian Nights, Volume 3
that is very strange and nice tales and happenings written
in Arabic by Dervish Abu Bekr as per the Venice edition

Author: Dervish Abu Bekr

Posting Date: March 19, 2012 [EBook #36688]
First Posted: July 10, 2011

Language: Greek

Character set encoding: UTF-8

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK ARABIAN NIGHTS,
VOLUME 3 ***

Produced by Sophia Canoni

Note: The tonic system has been changed from polytonic to monotonic. The spelling of the book has not been changed otherwise. Bold words are included in &. Footnotes have been placed at the end of the book.

Σημείωση: Το τονικό σύστημα έχει αλλάξει από πολυτονικό σε μονοτονικό. Η ορθογραφία του βιβλίου κατά τα άλλα παραμένει ως έχει. Λέξεις με έντονους χαρακτήρες περικλείονται σε &. Οι υποσημειώσεις των σελίδων έχουν τεθεί στο τέλος του βιβλίου.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΗΣ
ΧΑΛΙΜΑΣ

Η Τ Ο Ι

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ ΛΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ
ΩΡΑΙΑ

Συνταχθέντα εις την Αραβικήν υπό του πολυμαθούς

Δ Ε Ρ Β Ι Σ Α Μ Π Ο Υ Μ Π Ε Κ Η Ρ

Κατά την έκδοσιν της Βενετίας

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

1921

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

Χ Α Λ Ι Μ Α ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Εξακολουθήσις της ιστορίας του βασιλέως Βεδρεδὴν Λώλου, και του βεζύρη του του Ταλμούχ, επονομαζομένου Μελαγχολικού.

Αφού ο βεζύρης ο Ταλμούχ ετελείωσε την διήγησιν των συμβεβηκότων του, ο βασιλεύς Βεδρεδὴν Λώλος του εἶπεν· εγὼ δεν θαυμάζω πλέον, Ταλμούχ, που εσύ εἶσαι ἔτσι μελαγχολικός, επειδὴ και ἔχεις δικαίαν αἰτίαν· μα εἰς το να μου λες πως κανεῖς δεν εἶνε χωρὶς θλίψιν, ἔχεις ἀδικον μέγαν και μάλιστα να στοχάζεσαι ὅτι ανάμεσα, εἰς ὅλους τους ἀνθρώπους δεν θα ευρεθῆ ἕνας, που να εἶνε τελείως ευχαριστημένος, εἰς αὐτό σε βλέπω πως εἶσαι εἰς μέγα σφάλμα και χωρὶς να σου φέρω ἄλλους πολλούς εἰς παράδειγμα, που ζουν χωρὶς θλίψιν, εἶμαι βέβαιος ὅτι το βασιλόπουλον Σεήφ Μολτούχ, ο ἀγαπημένος μου, να καίρεται μίαν τελείαν ευτυχίαν. Εγὼ δεν ηξεύρω τίποτε, ὡ βασιλέα μου, ἀπεκρίθη ο βεζύρης, μα με ὅλον τούτο που αὐτός φαίνεται πολλά ευτυχής, δεν ἤθελα τολμήσει να σε βεβαιώσω, ὅτι αὐτός βεβαίως θα εἶνε ἔτσι. Θέλω να βεβαιωθῶ, ἐπάνω εἰς τούτο, ἐφώνησεν ο βασιλεύς, διὰ να ἰδῶ την ἀλήθειαν, και να σε βγάλω ψεύτην. Και ἐν τῷ ἅμα πού αὐτά εἶπεν, ἔκραξεν ἕνα του Οφφικιάλον, και τον ἐπρόσταξεν, να υπάγη να του φέρη το βασιλόπουλον Σεήφ Μολτούχ προς αὐτόν.

Δεν ἀπέρασε πολλή ὥρα, και ο Μολτούχ ἦλθεν ἐμπροσθεν εἰς τον βασιλέα, ο οποίος του εἶπε· Βασιλόπουλο Μολτούχ, κάμε μου την χάριν να μου εἰπῆς, αν εἶσαι ευχαριστημένος εἰς την τύχην σου, ἢ ὄχι. Ἀχ, βασιλέα μου, ἀπεκρίθη ο Μολτούχ, το ὕψος της βασιλείας σου ἠμπορεῖ να καταλάβῃ αν εἶμαι ευχαριστημένος ἢ ὄχι. Εγὼ ὄντας υποκάτω εἰς το σκέπος σου, και γεμάτος ἀπὸ τες χάρεις που πάντοτε διαμοιράζεις εἰς του λόγου μου, δεν ἠμπορῶ να εἶμαι ἀλλέως, παρά πολλά ευχαριστημένος εἰς την τοιαύτην μου τύχην. Εἰς ετούτο εἶμαι βέβαιος, ἀπεκρίθη ο βασιλεύς· μα η ἐπιθυμία μου

είνε να μου ειπής, αν κανένα πράγμα σου συγκίζει την ευτυχίαν διατί ο βεζύρης μου λέγει, πως κανείς εις τον κόσμον δεν είναι, που να μην έχη κάποιαν θλίψιν, που να συγκίζη την ανάπαυσίν του· διά τούτο, παρακαλώ σε μίλησε με καθαρότητα και φανέρωσε μου τα εσωτερικά σου πάθη. Αυθέντη, λέγει τότε ο Σεήφ Μολτούχ, επειδή και το ύψος της βασιλείας σου με προστάζει να ξεσκεπάσω τα έσω της καρδιάς μου, ιδού που της λέγω, ότι με όλες τες χάρες που λαμβάνω από την βασιλείαν σου, και με όλον τον πλούτον, και τες απόλαυσε, που έχω, γροικώ μίαν τόσην ανησυχίαν, που πολλά ανακατώνει την ανάπαυσίν μου· έχω εις την καρδιά ένα σαράκι, που την τρυπά ακαταπαύστως, και που δι' άκραν δυστυχίαν μου, μου κάνει το κακόν μου χωρίς ιατρείαν· Ο βασιλεύς της Δαμασκού έμεινε πολλά θαυμασμένος εις το να ακούση να μιλήση με τέτοιον τρόπον ο αγαπημένος του, και εστοχάσθη μήπως και αυτουνού του αρπάχθη καμμιά βασιλοπούλα ωσάν του βεζύρη του. Διηγήσου μου το λοιπόν χωρίς άργητα, του λέγει, επειδή και η περιέργειά μου είναι μεγάλη να ακούσω την ιστορίαν σου. Ο Μολτούχ υπήκουσε, και άρχισε να διηγηθή με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του Βασιλόπουλου Σεήφ Μολτούχ, και της Εικόνας της Αλγεμάλ.

Ηξεύρεις καλώτατα, που εγώ έλαβα την τιμή να φανερώσω της βασιλείας σου, ότι είμαι υιός του απεθαμμένου Σουλτάνου της Αιγύπτου, ονομαζομένου Μπεν Σεφοβάν, και αδελφός του Σουλτάνου που εις την Αίγυπτον βασιλεύει την σήμερον· επειδή ωσάν μεγαλύτερός μου έλαβε τον θρόνον του πατρός μου. Εγώ οπόταν ήμουν δέκα έξ χρόνων ήυρα κατά τύχην μίαν ημέραν τον θησαυρό του πατρός μου ανοικτόν και εμβαίνοντας μέσα άρχισα να στοχάζωμαι με επιμέλειαν τα όσα πολύτιμα και εξάίρετα πράγματα εκεί ευρίσκοντο. Και ανάμεσα εις τα άλλα βλέπω μίαν κασσελοπούλαν εγκοσμημένην με διάφορα πετράδια απ' έξω, και είχε ένα κλειδί χρυσό. Εγώ διά περιέργειάν μου το ανοίγω, και μέσα εις αυτό βλέπω ένα δακτυλίδι μιας εξαισίας ωραιότητος, και ένα κουτάκι χρυσό, εις το οποίον ήτο κλεισμένη μια εικόνα γυναικός. Την θεωρώ με στοχασμόν, και βλέπω που ήτο μια ζωγραφιά πολλά τελεία και εξάίρετος, που η φύσις εστοχαζόμεουν, δεν ήθελε κάμει μίαν τέτοιαν ωραίαν γυναίκα, ωσάν εκείνην, που έδεικνεν η εικόνα· οι οφθαλμοί μου δεν εξεκολλούσαν από εκείνην την ζωγραφιά, τόσον που μου επροξένησεν έρωτα. Εστοχάσθην ότι εκείνη θα ήτον εικόνα καμμιάς βασιλοπούλας που θα εξούσε, και εβεβαιωνόμεουν με τρόπον, που έγινα πλέον ερωτικός. Έκλεισα το κουτί, και το έβαλα εις τον κόρφο μου, ομού και το δακτυλίδι που μου άρεσε, και τα επήρα και εβγήκα από τον θησαυρό.

Είχα ένα μυστικόν μου φίλον, ονόματι Σαέδ· αυτός ήτον υιός ενός μεγάλου αυθέντου από την Αίγυπτον. Εγώ τον αγαπούσα επειδή και ήτο συνομήλικός μου· του εδιηγήθηκα εκείνο που μου εσουνέβη· μου εξήτησε την εικόνα και του την έδωσα. Αυτός ερευνώντας την, μήπως και είχε κανένα γράμμα που να φανερώνη τίνος μορφή ήτον, ευρίσκει που ολόγυρα εις το κουτί από μέσα ήτον γραμμένα ετούτα τα λόγια εις χαρακτήρα Αραβικόν «Αλγεμάλ, θυγατέρα του βασιλέως Καχβάλ». Ετούτη η είδησις με ευχαρίστησε μεγάλως, και έβαλα ευθύς τον Σαέδ διά να εξετάση εις ποίον μέρος της γης θα ευρίσκεται αυτό το βασίλειον Καχβάλ. Αυτός με όλες τες εξετάσεις που έκαμε, κανείς δεν ημπούρεσε να του ειπή· εις τρόπον που απεφάσισα να ταξιδεύσω και να γυρίσω όλον τον κόσμον, αν έκανε χρεία και να μην γυρίσω εις την Αίγυπτον, αν πρώτον δεν ήθελα εύρει την ωραιάν Αλγεμάλ· όθεν ευθύς επερικάλεσα τον Σουλτάνον πατέρα μου διά να μου δώση θέλημα να υπάγω εις το Μπαγδάτ, διά να ιδώ την αυλήν του Καλίφ, και τα θαυμάσια της αυτής χώρας. Αυτός έκλινεν εις την ζήτησίν μου. Και ούτως επήρα τον Σαέδ και δύο σκλάβους πιστούς μου, και εμίσευσα από την Αίγυπτον.

Έβαλα ευθύς το δακτυλίδι το θαυμαστόν εις το χέρι μου· και δεν έκανα άλλο εις το ταξείδι παρά να συνομιλώ με τον Σαέδ διά την ευμορφιά της βασιλοπούλας, που επηγαίναμεν ζητώντας. Φθάνοντας δε εις το Μπαγδάτι, επήγα ευθύς και ερώτησα τους εκεί σοφούς, διά να μου ειπουν εις ποίον μέρος της γης θα ευρίσκετο το βασίλειον Καχβάλ· μα κανείς δεν ημπούρεσε να ηξεύρη να μου το ειπή, έξω από έναν που μου ειπεν, ότι αν θέλω να μάθω το πού είνε, πρέπει να υπάγω εις την Μπάσρα και εκεί είνε ένας γέρων πολλά σοφός, και αυτός ημπορεί να μου φανερώση το που είνε. Εμίσευσα ευθύς από το Μπαγδάτι, και ήλθα εις την Μπάσρα, επήγα ζητώντας διά αυτόν τον γέροντα και ερωτώντας τον δι' αυτήν την υπόθεσιν, μου ειπεν, ότι ακουστά έχω πως αυτό το βασίλειον θα ευρίσκεται εις ένα νησί μέσα εις τες Ινδίες τες βαθιές, μα δεν ημπορώ να σε βεβαιώσω, ανίσως και είνε αλήθεια ή όχι. Ευχαρίστησα τον γέροντα, που μου έδωσε κάποιαν είδησιν δι' αυτόν τον τόπον και ελπίζοντες διά να τον εύρωμεν επήγαμεν εις το παραθαλάσσιον της αυτής χώρας Μπάσρας, και εκεί ευρίσκοντες ένα καράβι πραγματευτάρικον που ήτον διά τες Ινδίες, εμβήκαμεν μέσα εις αυτό, και μετά δύο ημέρες εμίσευσεν από εκείνον τον λιμένα. Την πρώτην ημέραν ελάβαμεν ένα πολλά ευτυχισμένον αέρα, και εκάμαμεν πολλήν στράταν· μα την δευτέραν ημέραν ο αέρας άλλαξε, και έγινε τόσοσκληρός που επροξένησε μίαν μεγαλωτάτην φουρτούνα, τόσοσ που οι ναύται έχασαν όλην τους την ελπίδα, και άφησαν το τιμόνι, διά να υπάγη το καράβι εις την διάκρισιν του αέρος, και εστάθη ένα θαύμα που δεν

εκαταποντισθήκαμεν. Τέλος πάντων προς το βράδυ εφθάσαμεν με αυτήν την φουρτούνα εις ένα νησί πλησίον εις τες Μαλδίβες.

Αυτό το νησί μας εφάνη ότι ήτον έρημον· εστεκόμασθε διά να βάλωμεν ποδάρι εις την γην, και να έμβωμεν εις τον λόγγον διά να κάμωμεν ξύλα οπόταν ένας ναύτης, παλαιός από αυτά τα ταξείδια μας έδωσε την είδησιν, ότι εις αυτό το νησί κατοικούν Άραβες ειδωλολάτραι που ελάτρευαν έναν όφιν, του οποίου έδιναν να τρώγη όσους ξένους, που η κακή τους τύχη τους ήθελε ρίξει εις τας χείρας τους. Ο Καπετάνιος που εγνώριζε τον ναύτην άνθρωπον πιστόν, το επέστευσε, και επρόσταξεν ότι κανείς να μην έβγη έξω, παρά να σταθούμεν εις το καράβι εκείνην την νύκτα, και το ταχύ πριν να ξημερώση να μισεύσωμεν από ένα τόπον τόσον κινδυνώδη. Αυτή η απόφασις ήτον η πλέον καλύτερη, εάν την εβάνονταν εις έργον ευθύς και αν εμισεύαμεν εκείνην την ίδιαν βραδυάν. Επειδή προς το μέσον της νυκτός επλακωθήκαμεν αιφνιδίως από έναν μέγαν αριθμόν Μαύρων, οι οποίοι εμβήκαν εις το καράβι μας, και φορτώνοντές μας σίδηρα μας έφεραν εις τες κατοικίες τους.

Ερχομένης δε της ημέρας, αυτοί οι Μώροι μας έφεραν εις μίαν τένταν μεγάλην, εις την οποίαν είχε την κατοικίαν του ο βασιλέας τους. Αυτοί μας επαράστησαν έμπροσθεν του βασιλέως, ο οποίος είχε τον θρόνον του καμωμένον από τσόφλια στρειδιών και ακιβαδιών, και εφαινονταν πως ήτον ωσάν μέσα εις ένα σπήλαιον. Αυτός ο βασιλεύς ήτον ένας Αράπης πολλά άσχημος, μέγας ωσάν ένας γίγαντας, και εφαινέτο καθολικά ωσάν ένα δαιμόνιον. Σιμά εις αυτόν εκάθητο η θυγατέρα του, η βασιλοπούλα, η οποία ήτον έως χρόνων τριάκοντα, και σχεδόν ήτον παρόμοια εις όλα ωσάν τον πατέρα της. Αυτός ο βασιλεύς Μώρος έλαβε πολλήν χαράν εις την απόκτησιν μας· και αφού έδωσε μεγάλα χαρίσματα εκείνων που μας έπιασαν, επρόσταξε τον βεζύρην του διά να μας φυλακώση· και κάθε ημέραν να δίδη ένα από ημάς εις φαγί του όφεως ειδώλου τους, που ελάτρευον. Ο βεζύρης τον υπήκουσε, και μας επήρε και μας έφερεν εις μίαν τένταν, που εχρησίμευε διά φυλακή, και έκαμε να μας δώσουν κεχρί, ρίζι, και άλλα φαγητά διά να γενούμε παχύτεροι διά την θυσίαν.

Την ακόλουθον ημέραν έρχονται δύο Μώροι, και παίρνουν έναν από τους συντρόφους μας και τον έφεραν του όφεως. Εξαναγύρισαν την άλλην ημέραν και έκαμαν το ίδιον· και με τοιούτον τρόπον ακολούθησε κάθε ημέραν έως που έφθειραν όλους, έξω από εμένα και τον Σαэд. Ημείς δεν αναμέναμεν άλλο, παρά την ίδιαν κατάστασιν των συντρόφων μας· και ακαρτερούσαμεν την ερχομένην ημέραν με μεγάλα παράπονα διά να πάρουν ένα από ημάς διά να μας αποτελειώσουν. Έφθασαν το λοιπόν το ερχόμενον

ταχύ οι συνειθισμένοι δύο Μώροι, και μου κάνουν νεύμα διά να τους ακολουθήσω. Εγώ έμεινα ώσπερ νεκρός εις τέτοιαν είδησιν, και γυρίζω προς τον Σαέδ διά να του δώσω τον τελευταίον καιρεισμόν. Ημείς εμείναμεν και οι δύο άφωνοι· και δεν ημπορούσαμεν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, από το παράπονόν μας να βγάλωμεν ένα λόγον από το στόμα μας, παρά από τα σχήματα των οφθαλμών μας εφανερώναμεν τον πόνον του χωρισμού μας.

Οι Μώροι με έφεραν υποκάτω εις μίαν μεγάλην τένταν, εις την οποίαν ελόγιαζα να γένω θυσία· μα μία Μώρα γυναίκα, που εφανέρωθη έμπροσθέν μου, εδιάλυσε αυτόν τον φόβον· μη φοβάσαι, ω νέε, μου λέγει αυτή· εσύ δεν συναπαντάς την τύχην των συντρόφων σου· η βασιλοπούλα Οουσάρα, κυρία μου, σου φυλάττει μίαν καλύτεραν· εγώ δεν σου μιλώ τίποτε, διατί αυτή η ίδια θέλει σου φανερώσει την καλήν σου τύχην· εγώ είμαι η πιστή της σκλάβα, και έχω θέλημα, να σε εμβάσω εις τον οντά της, εκεί που αυτή με μεγάλην ανυπομονησίαν σε καρτερεί. Εις αυτά τα λόγια της σκλάβας οι δύο Μώροι, που με εφύλαγαν με άφησαν, και αναμέρισαν, και η σκλάβα με παίρνει από το χέρι, και με φέρει εκεί που η κυρία της μας εκαρτερούσεν, η οποία εκάθονταν επάνω εις ένα σωρόν από τομάρια των αγρίων θηρίων, τα οποία εχρησίμευαν διά θρόνον της. Αυτή η βασιλοπούλα είχε το πρόσωπόν της πρασινόμαυρον, τα μάτια βαθουλωτά και μικρότατα, την μύτην πλακωτήν και πλατειάν, το στόμα μέγα, τα χείλη χονδρά και κρεμασμένα, και τα δόντια κίτρινα ωσάν το κεκριμπάρι, τα μαλιά της ήταν κοντά, κατσαρά και μαύρα ωσάν το μελάνι, εις το κεφάλι της είχε μίαν σκούφιαν από πανί κίτρινον, κεντημένην με κόκκινον γνέμα, και εις την κορυφήν είχεν ένα σεργούτσι από πτερά διαφόρων χρωμάτων· το φόρεμά της ήτον ένα τομάρι από τίγριν, και την εσκέπαζεν από τις πλάτες έως τους πόδας. Πλησίασε ω νέε, αυτή μου λέγει, έλα να καθήσης κοντά μου, έχω να σου μιλήσω πράγματα που θέλει σε χαροποιήσουν, διά το άντεμα που έκαμες εις τας χείρας του βασιλέως πατρός μου· Εγώ αφού και την επροσκύνησα, επήγα και εκάθησα κοντά της. Τότε αυτή ακολουθώντας την ομιλίαν της μου λέγει· Εσύ, στοχάζομαι πως έχεις μίαν μεγάλην ανυπομονησίαν διά να μάθης εκείνο που έχω να σου μιλήσω, και σε συμπαθώ· μα σαν μάθης, ελπίζω πως θα χαρής μεγάλως· ήξευρε λοιπόν ότι αφόντις και σε είδα, έλαβα μεγάλην κλίσιν διά εσένα και σπλάγκνος· και όχι μόνον αποφάσισα διά να σου φυλάξω την ζωήν, αλλά επιθυμώ διά να σε κάμω και αγαπητικόν μου, και σε προτιμώ από τους πρώτους αξιωματοικούς της αυλής του πατρός μου, που είνε συστημένοι διά τες νοστιμάδες μου.

Αυτή η φανέρωσις που αυτή μου έκαμε, μου επροξένησε μίαν αντράλωσιν, που δεν ήξευρα τι να αποκριθώ, επειδή και αν εκαταφονούσα την ζήτησίν της εφοβούμουν να μην την θυμώσω και με θανατώση· όθεν έστεκα χωρίς να ηξεύρω τι να είπω. Βλέποντας αυτή ότι εγώ δεν αποκρινόμουν, και μάλιστα που ευρισκόμουν σκοτισμένος, μου είπεν· αγρικώ, ω νέε, ότι η μεγάλη μου ευμορφιά είνε εκείνη, που σε κάνει να μείνης εκστατικός, χωρίς να ημπορής να προφέρης λόγον και μάλιστα που να με βλέπης να καταδεχθώ διά να σε εκλέξω διά αγαπητικόν μου· και χωρίς αμφιβολίαν καταλαμβάνω, ότι η σιωπή σου προέρχεται από το άκρον της χαροποιήσεώς σου, διά το οποίον έχω περισσοτέραν ευχαρίστησιν, παρά που να μου το ήθελες φανερώσει με τους λόγους του στόματός σου. Και εις την τελείωσιν τούτων των λόγων μου έδωσε το χέρι της να της το φιλήσω διά σημείον της ευχαριστήσεως που μου εφύλαγεν.

Ήτον αυτή τόσο βεβαία, ότι εγώ θα ειρώθηκα από τα κάλλη της που δεν εκαταλάμβανε τον κακοφανισμόν και την αναγουλίαν που τα λόγια της μου επροξενούσαν. Και ωσάν της εφίλησα το χέρι, μου λέγει ότι λογής και αν είνε η φαιδρότης της κλίσεώς μου, που διά σε προσφέρω, δεν ημπορώ να κάμω αλλέως, παρά ειούτην την νύκτα θα δώσω τελείωσιν της ευτυχίας σου, διά να σε στεφανωθώ· υπάγω το λοιπόν διά να εύρω τον βασιλέα πατέρα μου διά να τον παρακαλέσω να σου χαρίση την ζωήν, τόσο εσένα, ωσάν και του συντρόφου σου· επειδή και η Μυρόφια η εμπιστευμένη μου σκλάβα, δείχνει και αυτή πολλήν κλίσιν αγάπης προς αυτόν. Ως τόσο υπάγε, ω αγαπημένε μου νέε, εις την τένταν σου να ησυχάσης, και να φέρης και του συντρόφου σου την χαροποιάν είδησιν, που μέλλει να πάρη την αγαπημένην μου σκλάβαν εις γυναίκα· χαρήτε ανάμεσόν σας και ευχαριστείτε την τύχην σας, που αντί να επιτύχετε την συμφοράν των συντρόφων σας, επιτυχαίνετε την μεγαλυτέραν ευτυχίαν του κόσμου.

Τότε εγώ ευχαρίστησα την βασιλοπούλαν Οουσάραν διά τες ευεργεσίες της, με όλον που ήμουν αποφασισμένος καλύτερον να αποθάνω, παρά να κλίνω εις την θέλησίν της· και ένας Μώρος, που απ' αυτήν εκράχθη, με εσυντρόφευσεν εις την τένταν μου. Δεν ημπορώ να διηγηθώ, τι λογής ήτον η χαροποίησις του Σαέδ, όπóταν με είδεν. Αχ, εγώ σε ξαναβλέπω, ω ακριβόν μου βασιλόπουλο εφώναξεν αυτός, εγώ ήμουν αποφασισμένος πως δεν ήθελα ιδεί πλέον το πρόσωπόν σου· επίστευα ότι βάρβαροι σε είχαν ως τώρα θυσιάσει, και ότι ο φοβερός όφης σε είχε καταλύση· είνε δυνατόν να μου ξαναπιστρέφης, και έρχεσαι να μου σφουγγίσης τα δάκρυα, που διά την αγάπην σου έχυσα; Ναι, ω Σαέδ, του είπα και σου ομολογώ, ότι εις το χέρι μου στέκει να ζήσω και να αποθάνω. Αχ

αυθέντη, αντίκοψε, ο Σαέδ με θερμότητα, ημπορώ να πιστεύσω βεβαίως, ότι ημπορείς να γλυτώσης από τον θάνατον; πόσην ευχαρίστησιν μου προσξενεί ετούτη η είδησις που μου δίδεις. Εγώ τίποτε δεν σου λέγω που να μην είνε αληθινόν, του απεκρίθηκα· μα δεν ηξεύρεις με ποίαν τιμήν ημπορώ να φυλάξω την ζωήν μου, και οπόταν θέλεις μάθει τα πάντα, δεν ηξεύρω αν θα χαρής τόσον· επειδή και στοχάζομαι πως θέλεις με εύρει πλέον άξιον θλίψεως, καθώς και αν ήθελα χάσει την ζωήν. Τότε του εδιηγήθηκα την γνώμην της θυγατρός του βασιλέως των Μώρων, που μου εφανέρωσε με όλα τα ακόλουθα.

Ομολογώ, μου λέγει ο Σαέδ, αφού και με αφηκράσθη, πως είνε μία μεγάλη θλίψις να θεωρηθής ανάμεσα εις τες αγκάλες μιας παρομοίας τερατώδους αγαπητικιάς· με δίκαιον τρόπον είνε η κλίσις σου τόσον εναντία εις την θέλησιν αυτής, η γνώμη μου συμφωνεί με την εδικήν σου, μα την ζωήν σου πρέπει να την προτιμήσης περισσότερο από κάθε τι· στοχάσου πόσον θλιβερόν είνε να καθής εις τέτοιαν ηλικίαν που ευρίσκεσαι· κάμε μίαν απόφασιν εις του λόγου σου, ω αγαπημένον μου βασιλόπουλο, και προτίμησε την ζωήν σου καλύτερον από τον θάνατον. Ω Σαέδ, εφώνασα εις τούτα τα λόγια, τι συμβουλή είνε αυτή που μου δίδεις; πιστεύεις εσύ ότι εγώ θα ημπορέσω να το δεχθώ αυτό; ας ιδούμεν αν είσαι εσύ καλός να κάμης εκείνο που τους άλλους παρακινείς, επειδή και σου δίδω την είδησιν, ότι και εσύ παρομοίως είσαι εις την ιδίαν κατάστασιν· η σκλάβα, η αγαπημένη της βασιλοπούλας, έχει την ιδίαν θέλησιν εις εσένα, καθώς η κυρά της εις εμένα, και θέλει να σε στεφανωθή· αυτή δεν είνε ολιγώτερον άσχημη από την κυράν της· αγροικιέσαι έτοιμος εις το να ανταποκριθής εις τα χάδια, που μέλλει να σου κάμη ετούτην την νύκτα, οπόταν κοιμηθήτε αντάμα;

Ο Σαέδ έμεινεν ακίνητος εις ταύτα τα λόγια. Δίκαιε ουρανέ, εφώνασε, τι ακούω, η σκλάβα εκείνη, η ασχημοτάτη σκλάβα της βασιλοπούλας, θέλει να ζήσω δι' αυτήν; αχ καλύτερον το έχω να με θυσιάσουν ωσάν τους συντρόφους μου, παρά ότι εγώ να ανταποκριθώ εις την θέλησιν της. Ομολογείς το λοιπόν εσύ, του αποκρίθηκα ότι είσαι ευχαριστημένος να αποθάνης, παρά να ζήσης διά μίαν άσχημον σκλάβαν. Διατί όμως με αναγκάζεις εμένα να συγκλίνω εις την θέλησιν της βασιλοπούλας, και ότι εμπρός εις την ζωήν δεν πρέπει να κυττάζη κανείς τίποτε, διατί δεν κάμνεις τώρα εσύ εκείνο που με ερμηνεύεις; Σου δίδω κάθε δίκαιον, μου απεκρίθη αυτός, και γνωρίζω πως έσφαλα εις τα όσα σου είπα· και το ευρίσκω εύλογον, ότι είνε καλύτερον να καθώμεν και οι δύο, παρά να κλίνωμεν εις την αγάπην δύο υποκειμένων τόσον ασχημοτάτων. Αποφασισμένοι το λοιπόν και οι δύο ν' αποθάνωμεν

καλύτερον, παρά να ζήσωμεν με τέτοια υποκείμενα, εκαρτερούσαμεν να έλθη η νύκτα με ανυπομονησίαν διά να τους δώσωμεν να καταλάβουν το μέγα μίσος μας προς αυτές που έχομεν· καλύτερον ποθούμεν να αποθάνωμεν, παρά να κλίνωμεν εις τας θελήσεις τους· τόσον είμεθα απελπισμένοι.

Φθάνοντας λοιπόν η νύκτα, οι δύο Μώροι ήλθαν και μας επήραν, και μας έφεραν εις την τέντα της βασιλοπούλας. Αυτή με την σκλάβαν της μας εδέχθησαν με μεγάλην χαράν, αι οποίες εκάθονταν εξαπλωμένες επάνω εις τομάρια βαλμένα κατά γης. Έλα να καθήσης σιμά μου, μου λέγει η Ουσάρα, και ο σύντροφός σου ας καθήση σιμά εις την Μυρόφιαν, την σκλάβαν μου. Εμείς εκαθήσαμεν με τα πρόσωπα κρεμασμένα, χωρίς να μιλήσωμε λόγον. Τι στέκεσθε έτσι σκυθρωποί, μας λέγει η Ουσάρα, και δεν στέκεσθε χαροποιοί, διά την μεγάλην σας ευτυχία; ή έχετε εντροπήν να μιλήσετε; εγώ σας δίδω κάθε άδειαν διά να μιλήσετε με ελευθερίαν, και να ξηγηθήτε την αγάπην σας που προς ημάς φέρνετε. Ημείς τότε μην ημπορούντες να υποφέρωμεν, με ολίγα λόγια, τες εδώσαμεν να καταλάβουν, πως χάνουν τον καιρόν τους άκαιρα, αν ελπίζουν πως ημείς θα κλίνωμεν εις την θέλησίν τους. Τα λόγια μας ευθύς επροξένησαν το αποτέλεσμά τους· και βλέπομεν τες κυρές μας να αλλάξουν τες μορφές των εις μίαν στιγμήν. Αυτές δεν μας εκύτταξαν πλέον, παρά με οφθαλμούς γεμάτους από θυμόν· Αχ, τρισάθλιοι, εφώναξεν η θυγατέρα του βασιλέως, με τέτοιον τρόπον ανταποκρίνεστε εις τες ευεργεσίες μου; δεν ηξεύρετε πόσην ζημίαν ημπορώ να σας κάμω εις μίαν στιγμήν; ακάριστε, μου λέγει εμένα, έχεις τόσην τόλμην να λάβης τόσον ολίγον σέβας εις τα σημεία της αγάπης που σου εφανέρωσα; τι ευρίσκεις εσύ εις εμένα, που να ημπορή να σου προξενήση εναντίωσιν; έχω εγώ κανένα έγκλημα επάνωθέν μου, που να σε κάμη να με μισήσης;

Εις το προσφώνημα τούτων των λόγων, αυτή σηκώνεται πολλά θυμωμένη, και λέγει προς την σκλάβαν της· ας ξεδικηθούμεν εναντίον τούτων των τρισαθλίων, που ετόλμησαν να καταφρονήσουν την θέλησίν μας και την τιμήν που ετοιμάζωμεν· αυτοί είναι από εκείνο που βλέπω, ανάξιοι να ζήσουν απάνω εις την γην· ας αποθάνουν λοιπόν οι ακάριστοι και ουτιδανοί· κράζε τους Μώρους διά να έλθουν να τους υπάγουν εις τον όφιν, διά να γένουν βρώμα του· μα τι λέγω; αν αυτοί δοθούν εις φαγί του όφεως, ο θάνατος τους θέλει φανή τίποτε ότι ένας ογλήγωρος θάνατος είνε μία αγαλλίασις των δυστυχεστάτων· ας ζήσουν και οι δύο διά να υποφέρουν μακρυνές τυραννίες, θέλω να σταλούν διά να αλέθουν κεχρί· εις την οποίαν δουλευσιν πρέπει να στέκωνται ημέραν και νύκτα χωρίς ανάπαυσιν και μία ζωή τόσον κοπιαστική με θέλει

ξεδικήσει καλύτερον, παρά ο θάνατός τους. Εις ετούτα τα λόγια αυτή επρόσταξε τους δύο Μώρους διά να μας υπάγουν εις τους χειρομύλους, με προσταγήν να μη μας δώσουν μίαν ώραν ανάπαυσιν, αλλά να δουλεύωμεν ακαταπαύστως, το οποίον και έγινεν. Εκατασταθήκαμεν το λοιπόν να γυρίζωμεν τους μύλους διά να αλέθωμεν το κεχρί· και δεν έφθανεν αυτός ο κόπος που είχαμεν, μα οι άνομοι Μώροι ωσάν μας έβλεπαν που επαίρναμεν ολίγην αναπνοήν, μας εφόρτωναν τόσες ξυλιές που πολλές φορές εμέναμεν λιποθυμημένοι. Ετούτη η ζωή ήτον πολλά σκληρή διά ημάς, επειδή δεν είμεθα μαθημένοι διά παρομοίους κόπους.

Μίαν ημέραν εκείνοι οι άνομοι Μώροι μας άφησαν μίαν μεγαλωτάτην ποσότητα από κεχρί, λέγοντάς μας. Ημείς υπάγομεν εις τον βωμόν του όφεως και εις τον γυρισμόν μας θέλομεν να εύρωμεν αυτό το κεχρί αλεσμένον, ειδημή εσείς θέλετε το ηξεύρει. Απομνήσκοντας το λοιπόν ημείς μοναχοί λέγω του Σαέδ· εις τούτο το αναμεταξύ που αυτοί λείπουν ας κερδίσωμεν τον καιρόν που έχωμεν, και ας φύγωμεν το συντομότερον, διά να ημπορέσωμεν να φθάσωμεν το παραθαλάσσιον, μήπως και εκεί εβρούμεν κανένα πλοίον, να γλυτώσωμεν από τούτον τον κινδυνότοπον, και αν δεν επιτύχωμεν κανένα πλοίον, θέλομεν ριχθή εις την θάλασσαν και πιστεύω πως θέλει μας είνε πλέον γλυκύ να καθούμεν εις τα κύματα, παρά να κάνωμεν αυτήν την σκληράν ζωήν. Αυτή η γνώμη ήρεσε του Σαέδ, και ευθύς εμισεύσαμεν εις το παραθαλάσσιον. Θεωρούμεν εκεί ότι ήτον ένα πλοiάριον ενός ψαρά Μώρου, δεμένον εις ένα παλούκι· ημείς με ογληγωρότητα το λύομεν, και εμβαινοντας μέσα εξεμακρύναμεν πολλά απ' εκεί, κουπίζοντας με δύο ξύλα· ευρεθήκαμεν εις πλατειάν θάλασσαν, και εκάσαμεν το νησί από τα μάτια μας πριν έλθη η νύκτα. Ευχαριστήσαμεν τον Ουρανόν που μας ελευθέρωσε, και ήτον τόση η χαρά μας, ωσάν να ήμασθε εις ένα ασφαλή λιμένα, με όλον που ευρισκόμασθε εις την μέσην της θαλάσσης χωρίς καμμιάς λογής φαγητόν και πιστόν και το αδύνατον πλοiάριον που μας έφερεν ήτον εις κάθε στιγμήν εις κίνδυνον διά να μας αναποδογυρίση.

Αφού και επλεύσαμεν εκείνην όλην την νύκτα χωρίς να ηξεύρομεν που πηγαίνομεν, τα ξημερώματα βλέπομεν ένα μικρόν νησί και εβγήκαμεν εις την γην. Εμείναμεν όμως με θαυμασμόν εις το να θεωρήσωμεν πολλά δένδρα φορτωμένα από ωραιοτάτους καρπούς, και πολύ περισσότερο οπόταν τα εγευθήκαμεν· έπειτα ωσάν αναπαυθήκαμεν ολίγον, εδέσαμεν το πλοiον μας εις ένα παλούκι και εκινήσαμεν διά να περιπατήσωμεν το νησί. Εγώ δεν είδα ποτέ ένα τόπον έτσι χαριέστατον· εκεί εβλέπαμε ρεύματα από νερά γλυκά, και κάθε λογής οπωρικά, ομοίως και ωραιότατα λουλούδια.

Εκείνο που μας έκανε να θαυμάζωμεν περισσότερο ήτον ότι αυτό το νησί δεν ήτον κατοικημένον και μας εφαινετο πολλά παράξενον, ότι ένας τέτοιος καρποφόρος τόπος θα ευρίσκετο χωρίς ανθρώπους. Και εκεί που εστοχαζόμεθα τοιούτης λογής ο Σαέδ μου λέγει· Αυθέντη μου, εγώ στοχάζομαι ότι μη όντας κατοικημένον ετούτο το νησί, είνε ένα σημείον ότι δεν ημπορεί να σταθή κανείς εδώ· αυτό θέλει έχει κανένα πράγμα που το κάνει ακατοίκητον. Αλλοίμονον εις εμέ· οπόταν ο δυστυχής Σαέδ έτσι ωμιλούσε δεν επίστευα ότι λέγει τόσο καλά την αλήθειαν. Ημείς το λοιπόν απεράσαμεν την ημέραν εις χαροποίησιν, και εις περιδιάβασιν· και φθάνοντας η νύκτα εκαθήσαμεν επάνω εις τα χόρτα που είχαν χίλιων λογιών λουλούδια και εκεί αποφασίσαμεν να ξενυκτήσωμεν αποκοιμηθήκαμεν με ένα πολλά γλυκύτατον ύπνον· μα οπόταν εξύπνησα έμεινα εκοτατικός εις το να ευρεθώ μονάχος· έκραξα πλέον παρά μίαν φοράν τον Σαέδ, και με το να μη μου αποκρίνετο, εσηκώθηκα διά να τον γυρεύσω, και ύστερον που επερπάτησα ζητώντάς τον αρκετήν ώραν, εξαναγύρισα εις τον ίδιον τόπον που είμασθε κονευμένοι, στοχαζόμενος μήπως και ήθελεν ήτον εκεί. Εγώ ματαίως τον εκαρτέρεσα εκεί όλην εκείνην την ημέραν, και την ερχομένην νύκτα· τότε απελπιζόμενος διά να τον ξαναϊδώ, έκαμα να αντιχολογήση το νησί από τα παράπονά μου και από τα μεγάλα μου κλάματα. Αχ ακριβέ μου Σαέδ, εφώναζα κάθε στιγμήν, πού είσαι τον καιρόν που σε είχα συντροφιά, και με εσυμβοηθούσες να φέρω το βαρύ φορτίον της εναντίας μου τύχης, και να με ελαφρώνης από τα βάσανα; με απاراتησες, διά ποίαν δυστυχίαν, ή διά ποίαν μαγειάν μου αρπάχθης από το πλευρόν μου, ποία δύναμις από εκείνην των Μώρων πλέον βάρβαρος μας απεχώρισεν; ήθελε μου ήτον πλέον γλυκύ να ήθελα αποθάνει μαζί σου, παρά που να ζήσω μοναχός, και χωρίς την συντροφιά σου.

Εγώ δεν ημπορούσα να παρηγορηθώ διά τον χαμόν του αγαπημένου μου Σαέδ, και εκείνο που περισσότερο με εσύγχιζεν, ήτον που δεν ημπορούσα να καταλάβω το τι του εσουνέβη. Εμβήκα το λοιπόν εις μίαν μεγαλωτάτην απελπισίαν και αποφάσισα να χαθώ και εγώ εις εκείνο το νησί. Εγώ υπάγω, έλεγα, να περιπατήσω όλον ετούτο το νησί ή να εύρω τον Σαέδ ή να συναπαντήσω τον θάνατον. Επεριπάτησα το λοιπόν εις ένα λόγγον, που είδα από μακρόθεν, και φθάνοντας εκεί εις την μέσην του είδα ένα καστέλλι πολλά καλά φτιασμένον, και περιτριγυρισμένον από πλατειά και βαθειά καντάκια γεμάτα από νερόν, του οποίου η γέφυρα η σηκωτή ήτον χαμηλωμένη. Εμβήκα εις μίαν μεγάλην αυλήν εστρωμένη από μάρμαρον άσπρον, και επλησίασα προς την πόρταν ενός ωραιοτάτου παλατίου· αυτή η πόρτα ήτον καμωμένη από ξύλον της αλοής, σκαλιστή με διάφορα είδη ζώων και πετεινών, και ένας χοντρότατος σιδερένιος σύρτης ήτον απερασμένος εις αυτήν, και

την εκρατούσε στερεώς κλεισμένην· τα κλειδιά της ήτον κοντά κρεμασμένα εις αυτόν τον σύρτην. Εγώ τα επήρα και ευθύς που τα έβαλα διά να ανοίξω, ο σύρτης ετσακίσθη εις κομμάτια, ώσπερ να ήτον από γυαλί, και η πόρτα άνοιξε μοναχή της χωρίς να την βιάσω· το οποίον μου επροξένησε ένα άκρον θαύμασμα. Εμβαινοντας μέσα εις την πόρταν ηύρα μίαν σκάλαν από μάρμαρον μαύρον, εις την οποίαν ανεβαινοντας εμβαινω εις μίαν μεγάλην σάλαν στολισμένην με πεύκια και μαξιλάρες ολόχρυσες· από εκεί απέρασα εις ένα κοντζερέ πολλά ωραιότατον, και εις αυτόν βλέπω μίαν ωραιοτάτην κυρίαν εξαπλωμένην επάνω εις ένα ολόχρυσον κρεβάτι ακουμπισμένον το κεφάλι της εις ένα κεντημένον προσκέφαλον, ενδυμένην με πλούσια φορέματα, και εις αυτήν δίπλα ευρίσκονταν μία ταύλα από μάρμαρον διάσπρον. Έχοντας αυτή τα μάτια κλεισμένα, και στοχαζόμενος ότι θα ήτον νεκρή, επλησίασα προς αυτήν, και εκατάλαβα ότι ανέπνεεν.

Εσταμάτησα καμπόσον διά να την στοχασθώ· αυτή μου εφάνη πολλά νοστιμοτάτη και ωραία, και ήθελα της γένει αγαπητικός, αν δεν ήμουν όλος αφιερωμένος διά την Αλγεμάλ· είχα μίαν άκραν επιθυμίαν να μάθω διά ποίαν αιτίαν ευρίσκονταν εις ένα νησί έρημον, μία κυρία νέα μοναχή εις το καστέλλι, που άλλος κανείς εκεί δεν εφαινετο· επιθυμούσα μεγάλως να εξυπνούσεν αυτή, μα ωσάν την είδα που εκοιμώνταν εις ένα βαθύν ύπνον, δεν αποκότησα να συγχίσω την ανάπαυσίν της. Εβγήκα από το καστέλλι με γνώμην να ξαναγυρίσω ύστερον από καμμίαν ώραν· επεριπάτησα καμπόσον το νησί, και με μεγάλον μου φόβον είδα πολλά ζώα μεγάλα ωσάν τίγρεις εις σχήμα μυρμηγγίων, και εις τον παρουσιασμόν μου δεν ήθελαν να φύγουν· εσυναπάντησα ακόμη και άλλα ζώα άγρια, τα οποία εφαινονταν πως να με εσέβονταν, με όλον που είχαν μίαν μορφήν πολλά θηριώδη, που επροξενούσε φόβον και τρόμον. Αφού δε έφαγα μερικά πωρικά, και επεριδιάβασα ολίγον, εξαναγύρισα εις το Καστέλλι, και εξαναήυρα την νέαν που ακόμη εκοιμώνταν. Εγώ μην ημπορώντας πλέον να υπομείνω εις την επιθυμίαν που είχα να της μιλήσω, έκαμα μέγαν κτύπον διά να εξυπνήση, και εκαμώθηκα πως βήκω· μα εκείνη με όλα ταύτα μην εξυπνώντας επλησίασα κοντά της και της έπιασα το χέρι σφικτά εις τρόπον που καθένας ημπορούσε να εξυπνήνη, μα αυτή καθόλου δεν ενοιώθονταν· ετούτο μου εφάνη ότι δεν ήτον φυσικόν· μα κάποια μαγεία την εκρατούσε τοιαύτης λογής αποκοιμισμένην. Και εκεί που εστοχαζόμουν μεν να την εξυπνήσω, βλέπω εκεί επάνω εις μίαν πλάκα κάποια γράμματα σκαλισμένα. Εγώ εμβήκα εις υποψίαν, μήπως και εις εκείνην την πλάκα στέκει κρυμμένη καμμία μαγεία, και ηθέλησα διά να την ανασείσω από εκεί και, ευθύς που την εσήκωσα εκείνη η νέα εξύπνησε με ένα μέγαν αναστεναγμόν.

Αν εγώ ήμουν εκοτατικός εις το να εύρω εις αυτό το καστέλλι μίαν τόσοσ ωραίαν γυναίκα, αυτή δεν εσάθη ολιγώτερον θαυμασμένη εις το να με ιδή. Αχ νέε, μου λέγει, πως ημπορέσες ποτέ να υπερβής όλα τα εναντία που έπρεπε να σε εμποδίσουν, διά να εισέβης εις τούτο το καστέλλι, που είνε υπεράνω της ανθρωπίνης δυνάμεως; εγώ δεν ηξεύρω αν ημπορώ να πιστεύσω ότι είσαι ένας προφήτης. Όχι, ω κυρία μου, της είπα, εγώ είμαι ένας απλούς άνθρωπος, και ημπορώ να σε βεβαιώσω πως ήλθα εδώ χωρίς κανένα εμπόδιον· η πόρτα του Καστελλιού άνοιξεν ευθύς που της έγγιξα τα κλειδιά· ανέβηκα έως εδώ χωρίς κανείς να μου εναντιωθή, άλλον κόπον δεν έκαμα, παρά διά να σε εξυπνήσω.

Δεν ημπορώ να καταπεισθώ εις αυτό που μου λέγεις, απεκρίθη η κυρία. Είμαι τόσοσ βεβαία, πως εσύ είσαι κάτι τι περισσότερον από τους ανθρώπους, επειδή απλούς άνθρωπος είνε αδύνατον να κάμη αυτό που έκαμες. Κυρία, της εξαναείπα, ημπορεί να είναι, ότι εγώ να είμαι κάτι τι περισσότερον από τους απλούς ανθρώπους, επειδή και είμαι υιός ενός βασιλέως, μα τέλος πάντων είμαι ένας άνθρωπος. Μα, ειπέ μου, ακολούθησε να λέγη η κυρία, διά ποίαν αιτίαν επαράτησες την αυλήν του πατρός σου; και πως ευρίσκεσαι εδώ εις τούτο το νησί; τότε εγώ επλήρωσα την περιέργειάν της, και της ωμολόγησα με όλην την καθαρότητα, πως είχα γίνη αγαπητικός της Αλγεμάλ, θυγατρός του βασιλέως Καχαάλ, βλέποντάς την ζωγραφιάν της εις μίαν εικόνα, την οποίαν ευθύς της την έδειξα, έχοντάς την κοντά μου, ομού με το δακτυλίδι· έπειτα της εδιηγήθηκα και τα άλλα μου συμβεβηκότα ως εκείνην την ώραν. Και αφού ετελείωσα την ιστορίαν μου την παρεκάλεσα και εγώ διά να μου διηγηθή και αυτή την εδικήν της. Αυτή άρχισε να την διηγηθή με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία της βασιλοπούλας Μάλκας, θυγατρός του Σερενδίβ, βασιλέως της Ινδίας.

Εγώ είμαι μονογενής θυγατέρα του βασιλέως του Σερενδίβ, νησιού της Ινδίας. Μίαν ημέραν που ευρισκόμουν με τες σκλάβες μου εις το περιβόλι το βασιλικόν, μου ήλθε θέλησις διά να λουσθώ εις μίαν λεκάνην από άσπρον μάρμαρον, που ευρίσκετο εις την μέσην του περιβολιού, γεμάτην από καθαρόν νερόν· έκαμα ευθύς διά να με γδύσουν, και εμβήκα εις την λεκάνην ομού με μίαν μου σκλάβαν, διά να με λούση, και εν τω άμα εκεί που εμπήκαμεν, εσηκώθη ένας άνεμος πολλά σφοδρός, ο οποίος έκαμεν ένα σύννεφον από κονιορτόν, εσηκώθη εις τον αέρα επάνωθέν μας, και από το μέσον αυτού του συννέφου βγαίνει αιφνιδίως ένα μεγαλώτατον πουλί, και πίπτει επάνωθέν μου, και πιάνοντάς με με τα ονύχια του με

εσήκωσεν από εκεί, και με έφερεν εις ετούτο το καστέλλι· και οπόταν με απόθεσεν εδώ, ευθύς εμεταβάλλθη από πουλί που ήτον εις ένα νέον εξωτικόν. Βασιλοπούλα, τότε μου λέγει αυτός· εγώ είμαι ένας από τους πλέον περιφήμους εξωτικούς του κόσμου, και εις το αναμεταξύ που απερνούσα από το νησί Σερεδίβ, σε είδα εις την λεκάνην, και ευθύς ετρώθηκα διά εσένα. Ετούτη είνε μία βασιλοπούλα ωραιοτάτη, εγώ είπα, ήθελεν είναι μέγα κακόν, αυτή να κάμη την ευτυχίαν ενός ανθρώπου θνητού, ετούτη δικαίως ακρήζει να είναι ανταμωμένη με έναν εξωτικόν· κάνει χρεία να την αρπάξω, και να την φέρω εις ένα νησί έρημον ώστε που, ω βασιλοπούλα, απαλησμόνησε τον βασιλέα πατέρα σου, και μη στοχάζεσαι άλλο, παρά να ανταμωθής εις την αγάπην μου, τίποτε δεν θέλει σου λείπει εις ετούτο το καστέλλι, και εγώ θέλω έχει όλην την επιμέλειαν, διά να σου προμηθεύσω το ό,τι σου ήθελε κάνει χρεία.

Εις το αναμεταξύ που ο εξωτικός έτσι μου ωμιλούσεν, εγώ έστεκα δοσμένη εις κλαύματα και εις παράπονα. Δυστυχισμένη Μάλκα, έλεγα. Ετούτη είνε η τύχη που σου εφυλάγονταν; ο πατέρας μου το λοιπόν δεν με ανάθρεψε με τόσην επιμέλειαν διά άλλο, παρά διά να έχη τον πόνον του αρπαγμού τόσον δυστυχισμένου; Αλλοί εις εμέ; αυτός δεν ηξεύρει το τι να έγινα, και φοβούμαι μην του προξενηθῆ θάνατος διά τον χαμόν μου. Μη θλίβεσαι αγαπημένη μου, μου λέγει τότε ο εξωτικός, ότι ο πατέρας σου δεν θέλει αποθάνει διά τον χαμόν σου· και εκείνο που απαρθενεύει εις εσένα είναι ακριβῆ μου, να δοθῆς εις την υπόθεσιν της αγάπης μου, διά να περάσωμεν μίαν γλυκυτάτην ζώην αμοιβαίως. Μην ελπίζης ποτέ, του απεκρίθηκα, εις αυτήν την ματαιίαν ελπίδα σου, να κλίνω εις

την αγάπην σου, επειδή και θέλω φυλάξει εις όλον τον καιρόν της ζωής μου ένα θανατηφόρον μίσος διά την αρπαγήν μου. Εσύ θέλεις αλλάξει γνώμην, εξαναείπεν εκείνος, και θέλεις συνηθίσει εις την θεωρίαν μου, και εις την συναναστροφήν μου· ο καιρός θέλει προξενήσει ετούτο το αποτέλεσμα. Αυτός δε θέλει κάμει αυτό το θαύμα, του απεκρίθηκα με καταφρόνεσιν· μα θέλει αυξήσει εξ εναντίας πολύ περισσότερον το μίσος που αγροικώ διά εσένα.

Ο εξωτικός αντί να του κακοφανή δι' ετούτα τα λόγια, εξαμογελούσε, και βεβαιωμένος πως θέλω συνηθίσει εις την αγάπην του δεν έλειπε που να πασχίση με κάθε τρόπον διά να μου κάμη μεγάλα χαρίσματα και περιποιήσες. Μα βλέποντας που ήμουν στερεά εις την γνώμην μου, και που δεν ημπορούσα να τον υποφέρω με όλες τες χάρες που μου έδεικνεν, έχασε τέλος πάντων την υπομονήν, και απεφάσισε διά να ξεδικηθή εις τες καταφρόνεσές μου. Αυτός πεισιμωμένος έχυσεν επάνωθέν μου ένα νερόν ενός ύπνου μαγικού, και με εξάπλωσεν εις ετούτο το κρεβάτι, και υστερώτερα πλησιάζοντας προς εμέ εκείνην την πλάκα που είχε γράμματα μαγικά, με έκαμε να σταθώ βυθισμένη εις ένα βαθύτατον ύπνον, έως εις το τέλος του αιώνος. Έκαμε ακόμη δύο μαγείας, η μία να είναι αφανές και αθεώρητον τούτο το καστέλλι, και η άλλη που η πόρτα να μην ημπορή να ανοιχθή, και ούτω με άφησεν υστερώτερα εις ετούτο το καστέλλι, και εξεμάκρυνεν από εμένα. Αυτός κάποτε έρχεται και εξυπνώντάς με μέ ερωτά αν αποφάσισα να κλίνω εις την αγάπην του, και βλέποντάς με εις την ίδιαν γνώμην, με βυθίζει πάλιν εις τον ίδιον ύπνον που αυτός εφεύρηκε διά παιδευσίν μου. Ως τόσον, ω αυθέντη μου, ακολούθησεν αυτή η βασιλοπούλα, εσύ με εξύπνησες, άνοιξες την πόρτα του καστελλιού, το οποίον εις εσένα δεν εστάθη αφανές· δεν έχω δίκαιον να αμφιβάλλω, αν εσύ είσαι ένας άνθρωπος, και το περισσότερον που με θαυμάζει είναι που είσαι ζωντανός· επειδή και είχα ακούσει από το στόμα του εξωτικού, ότι τα ζώα τα θανατηφόρα ήθελαν κατασχίσει όλους εκείνους, που ήθελαν πλησιάσει εις ετούτο το νησί· και διά ταύτην την αιτίαν εκαταστήθη ακατοίκητον.

Εις αυτό το αναμεταξύ που η βασιλοπούλα Μάλκα έτσι ωμιλούσεν, ακούμεν ένα μέγαν θόρυβον εις το καστέλλι· αυτή εσιώπησε διά να γροικήση καλύτερα, και ευθύς ακούμεν φοβερώτατα ουρλίσματα και παράπονα. Αλλοί εις ημάς, είπε τότε η Μάλκα, ημείς είμεθα χαμένοι· ετούτος είναι ο εξωτικός, εγώ τον γνωρίζω από την φωνήν του, είναι αμετάθετος ο χαμός σου· τίποτε δεν ημπορεί να σε διαφυλάξη από την οργήν του· αχ βασιλόπουλον δυστυχισμένον, ποία κακή σου τύχη ήτον, που σε έφερεν εις τούτο το καστέλλι; αν εγλύτωσες από την ωμότητα των Μάρων, αλλοί εις εμέ εσύ δεν

ημπορείς να φύγης από την βαρβαρότητα του αρπακτού μου. Εγώ το λοιπόν επίστευσα βέβαιον τον θάνατόν μου, και δεν ημπορούσα κατά αλήθειαν να καρτερώ άλλον πλέον γλυκύτερον από αυτόν. Εμπήκεν ο εξωτικός με ένα πρόσωπον θυμώδη, εκρατούσεν εις το χέρι του ένα λωστόν από τζελίκι, και είχε το κορμί του πολλά γιγαντιαίον. Έμεινεν εις το να με ιδή· μα αντίς να με κτυπήση με εκείνο το σίδερον εις το κεφάλι, ή να μου μιλήση με θυμώδη φωνήν, επλησίασεν εις εμέ τρέμοντας, και έπεσεν εις τους πόδας μου, και μου ωμίλησε με τούτον τον τρόπον· ω υιέ του βασιλέως, εις εσένα σέκει να με προστάξης εις εκείνο που περισσότερον σου αρέσει και θέλω είμαι έτοιμος διά να σε υπακούσω. Η ομιλία αυτουνού με έκαμε να μείνω εκστατικός· εγώ δεν ημπορούσα να καταλάβω διά ποίαν αιτίαν αυτός ο εξωτικός εδείκνονταν ταπεινός έμπροσθέν μου και μου ωμιλούσεν ωσάν να ήτο σκλάβος μου. Μα ελύθη ο θαυμασμός μου οπόταν αυτός ακολούθησε να μου ομιλεί, ούτω λέγοντας· το δακτυλίδι που εσύ φορείς εις το δάκτυλον είνε η Πούλλα του Προφήτου Σολομώντος (1) και όποιος το φορεί δεν ημπορεί να κινδυνεύση, ή να καθή μέσα εις τες δυστυχίες· του λόγου σου ημπορείς να πλεύσης εις την θάλασσαν με ένα απλούν πλοiάριον χωρίς να σου κάμη κακόν η θάλασσα ή τα κύματα· τα ζώα τα πλέον θηριώδη δεν ημπορούν να σε βλάψουν· έχεις μίαν μεγάλην εξουσίαν εις τα εξωτικά και εις τα τελώνια· όλα τα μαγικά χαλούνται από ετούτο το θαυμαστόν δακτυλίδιον.

Διά τούτο λοιπόν, είπα προς τον εξωτικόν, με το να έχω αυτό το δακτυλίδι, δεν εκινδύνευσα εις την θάλασσαν και δεν με έγγιξαν και τα θηρία που εσυναπάντησα; Ναι, ω αυθέντη μου, είπεν, αυτό σε εφύλαξε και σε φυλάγει από κάθε εναντίον. Ειπές μου, του εξαναείπα, αν ηξεύρης, τι έπαθεν ο σύντροφός μου; Ο σύντροφός σου εφαγώθη εκείνην την νύκτα από τα ζώα που είνε εις σχήμα των μυρμηγγιών, τον καιρόν που ευρίσκετο κοντά σου. Δεν ημπόρεσα να γροικήσω την δυστυχίαν χωρίς μεγάλον μου πόνον και δάκρυα· εξέταξα ακόμη το εξωτικόν, εις ποίον μέρος ευρίσκεται το Βασίλειον του Καχβάλ, και αν η βασιλοπούλα Αλγεμάλ, θυγατέρα του, εξούσεν ακόμη. Αυθέντη μου, απεκρίθη αυτός, το βασίλειον αυτό ευρίσκεται εις ετούτην την θάλασσαν, μα διά τον βασιλέα Καχαάλ και διά την θυγατέρα του Αλγεμάλ μάθε πως την σήμερα δεν ευρίσκονται· μα εκείνο που ημπορώ να ηξεύρω, αυτοί εξούσαν εις τον καιρόν του Σολομώντος. Και πώς, του ξαναλέγω, η Αλγεμάλ δεν είνε το λοιπόν ζωντανή; Όχι χωρίς αμφιβολίαν, μου απεκρίθη ο εξωτικός, αυτή ήτον μία αγαπητική εκείνου του μεγάλου Προφήτου.

Έμεινα πολλά εντροπιασμένος ακούοντας πως αγαπούσα μίαν που είχεν αιώνας αποθαμμένη. Ω τρελλός που είμαι, εφώναξα, διατί να

μην ερωτήσω τον Σουλτάνον, τον πατέρα μου, τίνος ήτον αυτή η εικόνα που ηύρα εις τον θησαυρόν του· αυτός βέβαια ήθελε μου το φανερώσει, και εγώ δεν ήθελα λάβει τόσα κίνδυνα διά αυτήν την υπόθεσιν και δεν ήθελα χάσει και τον αγαπημένον μου Σαέδ. Εκείνο που με παρηγορεί, ω ωραία βασιλοπούλα, ακολούθησα γυρίζοντας προς την Μάλκαν, είναι εις το να ημπορέσω να σου είμαι εις ωφέλειαν· ετούτο το χρέος το γνωρίζω από το δακτυλίδι μου, διά το οποίον επιθυμώ οπόταν θέλεις διά να σε ξαναεπιστρέψω προς τον βασιλέα πατέρα σου. Εις τον ίδιον καιρόν ωμίλησα και εις τον εξωτικόν με τούτον τον τρόπον· επειδή και έχω την καλήν τύχην, του είπα, εις το να είμαι κληρονόμος του Σολομώντος, έχω δύναμιν να προστάζω να με φέρης εις ετούτην την στιγμήν με την βασιλοπούλαν την Μάλκαν εις το βασίλειον Σερενδίβ. Ευθύς σε υπακούω, ω αυθέντη, απεκρίθη ο εξωτικός, με όλον που μου κακοφαίνεται που με υστερείς από την αγαπημένην μου Μάλκαν.

Και έτσι λέγοντας μας επήρεν υποκάτω εις τες αγκάλες του και τους δύο, και εις την ίδιαν ώραν ευρεθήκαμεν εις το βασίλειον του Σερενδίβ, και αφήνοντάς μας εκεί έφυγεν εν τω άμα φοβούμενος να μη τον παιδεύσω διά την αρπαγήν που έκαμε της Μάλκας.

Ημείς ευθύς επήγαμεν και κατελύσαμεν εις ένα σπητάκι, και αφού αναπαυθήκαμεν μερικές ώρες, απεφάσισα διά να υπάγω να δώσω εγώ την είδησιν του βασιλέως διά τον ερχομόν της θυγατρός του. Ερχόμενος το λοιπόν εις το παλάτι, το είδα που ήτον πολλά εξαισίον· αυτό ήτον κτισμένον επάνω εις εξακόσιες κολώνες μαρμάρινες, και ανέβηκα από μίαν σκάλαν, που είχε τριακόσια σκαλίδια από ευμορφοτάτην πέτραν. Απέρασα ανάμεσα από μίαν φύλαξιν, και ένας οφφικιάλος, γνωρίζοντάς με διά ξένον, με ερώτησε τι γυρεύω· εγώ του είπα πως έχω να ομιλήσω του βασιλέως διά μεγάλην υπόθεσιν. Τότε αυτός με επήρε και με έφερεν εις τον βεζύρην, και ο βεζύρης με επαράστησεν εις τον βασιλέα.

Εσύ, νέε, μου λέγει ο Σουλτάνος, από ποίον τόπον είσαι και ποία υπόθεσις σε έφερεν εδώ; Βασιλέα μου, του απεκρίθηκα, η Αίγυπτος με είδε να γεννηθώ· είναι τρεις χρόνοι, που ευρίσκομαι μακράν από τον πατέρα μου, και έπεσα εις διαφόρων λογίων δυστυχίες, και η τύχη μου με έφερεν εδώ διά να σου δώσω μίαν είδησιν διά την θυγατέρα σου, που την έχασες. Και ποίαν είδησιν, εφώναξεν αυτός, ημπορείς να μου δώσης δι' αυτήν; μήπως θέλεις μου φανερώσης τον θάνατόν της; εσύ χωρίς αμφιβολίαν εστάθης μάρτυρας του δυστυχισμένου τέλους της, που τώρα είναι τρεις χρόνοι· αλλοί εις εμέ που την εστερήθηκα, χωρίς να ηξεύρω τι έγινε, με όλες τες μεγάλες εξέτασες που έκαμα. Όχι, όχι, του αποκρίθηκα, αυτή ακόμη ζη, και εις τούτην την ημέραν θέλεις την ιδεί. Και πού την

εσυναπάντησες, εξαναείπεν ο βασιλεύς; εις ποίον τόπον έστεκε κρυμμένη; ειπέ μου, σε παρακαλώ, και μην αργής εις το να μου το φανερώσης.

Τότε του εδιηγήθηκα όλα μου τα συμβεβηκότα, και μάλιστα εξάπλωσα την διήγησίν μου επάνω διά τον εξωτικόν, που είχεν αρπάξει την θυγατέρα του και τα λοιπά. Και ωσάν ετελείωσα όλην την ιστορίαν, ευθύς εσηκώθη ο βασιλεύς και με αγκάλιασε. Βασιλόπουλο Σεήφ, μου λέγει με τα δάκρυα εις τα μάτια, ω, πόσον σου είμαι υπόχρεως διά τα όσα μου εδιηγήθης· αγαπώ πολλά τρυφερά την θυγατέρα μου· εγώ δεν ήλπιζα να την ξαναϊδώ· με τι τρόπον ημπορώ ποτέ να σε ανταμείψω; αχ, ακριβέ μου Σεήφ, μη με κάνης πλέον να καρτερώ διά να την ιδώ· φέρε μου την το συντομώτερον, διατί είμαι φλογισμένος από μίαν μεγάλην επιθυμίαν εις το να την ξαναϊδούν τα μάτια μου. Εγώ τότε του εζήτησα θέλημα και εμίσευσα, και υπήγα εις το κονάκι, και την εσήκωσα και την έφερα μέσα εις ένα κοιτζί, που ο πατέρας της επιταυτού το έστειλε.

Δεν ημπορώ να περιγράψω την μεγαλωτάτην αγαλλίασιν και ευφροσύνην, που αμοιβαίως έδειξαν οπότεν ανταμώθηκαν ο βασιλεύς με την θυγατέρα του. Και, αφού διηγήθηκε και αυτή τα συμβεβηκότα της, και τον ελευθερωμόν της διά μέσου μου, ο βασιλεύς μου έκαμε μεγάλες ευχαρίστησες διά το φέρισμόν μου το γενναίον με αυτήν· μου διώρισε να σταθώ εις το παλάτι του μαζί με αυτόν· έπειτα επρόσταξε διά να γένουν μεγάλες δεήσεις εις όλα τα μετζίτια εις ευχαρίστησιν του Ουρανού διά το εύρεμα της θυγατρός του. Και ύστερον όλος ο λαός έκαμε μεγάλες χαρές μίαν ακέραιαν εβδομάδα δι' αυτήν την υπόθεσιν. Ο βασιλεύς ευρισκόμενος πολλά ευχαριστημένος από εμένα, τόσον που με έλαβεν εις μίαν μεγαλωτάτην υπόληψιν και αγάπην, που μίαν ημέραν μου λέγει· ω υιέ μου, είνε καιρός διά να σου φανερώσω την γνώμην που αποφάσισα· εσύ μου εξαναεπέστρεψες την θυγατέρα μου, και έκαμες να χαροποιήσης ένα πατέρα πολλά θλιμμένον· όθεν επιθυμώ να σου κάμω την ανταμειψιν δίδοντάς σου την αυτήν θυγατέρα μου εις γυναίκα, και να σε κηρύξω και κληρονόμον της κορώνας μου.

Εγώ ευχαρίστησα τον βασιλέα διά τες χάρις του, που μου επρόσφερεν, και τον επερικάλεσα να μη το λάβη προς βάρος, αν δεν του δέχομαι την τιμήν, που ήθελε να μου κάμη φανερώνοντάς τα δικαιολογήματα που με εμποδούσαν, δηλαδή πως ήτον η καρδιά μου όλη προσηλωμένη εις την εικόνα της Αλγεμάλ, και δεν ημπορούσα με κανένα τρόπον να λάβω αγάπην δι' άλλην, και η θυγατέρα του έχοντας κάθε λογής χάριν, της είνε αναγκαία μία

τύχη πλέον ευτυχισμένη. Και πώς το λοιπόν απεκρίθη ο βασιλεύς ημπορώ να ανταμείψω αρκετώς την γενναιότητά σου διά την ευχαρίστησιν που μου έδωσες; Η δεξίωσις της βασιλείας που έδειξες, και η ευχαρίστησίς μου που ελευθέρωσα την θυγατέρα σου από τα χέρια του εξωτικού που την είχε αρπάξει, είνε διά εμένα μία μεγαλωτάτη αντάμειψις· εκείνο όλον που επιθυμώ από την βασιλείαν σου, είνε να μου ετοιμάσης ένα καράβι με το οποίον να ημπορέσω να υπάγω εις την Μπάσαν. Ο βασιλεύς με λύπην έκαμε καθώς επιθυμούσα, και αρμάτωσεν ένα καλό καράβι, γεμίζοντάς το από τα αναγκαία της τροφής και δίδοντάς μου μεγάλα χαρίσματα, και ανθρώπους διά να μου είνε εις συντροφίαν και λαμβάνοντας το θέλημα από τον βασιλέα και από την βασιλοπούλαν Μάλκαν, οι οποίοι με μεγάλην τους θλίψιν με άφησαν, emίσευσα. Υποφέραμεν εις το ταξίδι μεγαλωτάτους κινδύνους, και αν δεν είχα το δακτυλίδι του Σολομώντος, αναμφιβόλως ηθέλαμεν πνιγεί.. Και ύστερα από ένα μακρυνόν πλεύσιμον, εκατευωδόθήκαμεν εις την Μπάσαν· και εκεί ανταμωνόμενος με ένα караβάνι από πραγματευτάδες έφθασα εις την Αίγυπτον.

Εγώ ηύρα πολλήν μεταλλαγήν εις την αυλήν· ο πατέρας μου πλέον δεν εξούσε, και ο αδελφός μου εκυρίευε τον θρόνον του. Αυτός ο νέος Σουλτάνος με εδέχθη με πολλήν αγάπην, και ήτον πολλά ευχαριστημένος που με εξαναείδε· και μου είπε πως ολίγες ημέρες ύστερα από τον μισευμόν μου, ο πατέρας μου ευρισκόμενος εις τον θησαυρόν του, άνοιξε κατά τύχην την κασσελοπούλαν εκεί που είχε κλεισμένον το δακτυλίδι του Σολομώντος και την εικόνα της Αλγεμίλ, και μην βλέποντάς τα εκεί υπώπτευσεν, ότι εγώ την έκλεψα, και από την θλίψιν του απέθανε. Τότε εγώ ωμολόγησα τα πάντα του αδελφού μου, και του επαράδωσα και το δακτυλίδι, ομολογώντας το σφάλμα μου. Εφαινονταν πολλά λυπημένος διά τες δυστυχίες μου, και με εσυμπαθούσε· και αγροίκησα ότι το σπλάχνος που αυτός μου έδεικνε μου ελάφρωνε τους πόνους· μα όλη η λύπη και οι τρόποι που έδεικνε διά τα συμβεβηκότα μου δεν ήτον άλλο παρά πλαστά και γεμάτα πονηρίαν. Επειδή και την ίδιαν νύκτα που έφθασα εκεί, έκαμε και με έκλεισεν εις έναν πύργον, εις τον οποίον έστειλε την άλλην βραδειάν έναν οφφικιάλον με διαταγήν διά να μου πάρη το κεφάλι. Μα εκείνος ο καλός οφφικιάλος έλαβε σπλάγχνος προς εμένα, και μου εφανέρωσε την βουλήν του αδελφού μου, πως έχοντας φόβον διά να μη του πάρω τον θρόνον με καμίαν αποστασίαν, τον επρόσταξε διά να με θανατώση· και αυτός ο οφφικιάλος αντί να κάμη το σκληρόν θέλημα του αδελφού μου, μου έδωσε τόπον διά να φύγω. Εγώ αφού και ευχαρίστησα με μέγαλον μου θαυμασμόν την γενναιότητα του οφφικιάλου, εδόθηκα εις φυγήν, και επαπαδόθηκα εις την πρόνοιαν του Ουρανού. Και βγαίνοντας από τα σύνορα του

αδελφού μου, έλαβα την καλήν τύχην διά να φθάσω εις τα εδικά σου, ω βασιλέα μου, και να εύρω ένα ασφαλές καταφύγιον εις την αυλήν σου.

Ακολουθήσις της ιστορίας του βασιλέως Βεδρεδίν Λώλου και του Βεζύρη του

Το βασιλόπουλον Σεήφ Μολτούκ, τελειώνοντας την διήγησιν των συμβεβηκότων του, είπεν εις τον βασιλέα της Δαμασκού. Ετούτο είναι, ω αυθέντη, εκείνο που επεθύμησες διά να μάθης από εμένα· στοχάσου κατά το παρόν αν εγώ χαίρωμαι μίαν τελείαν ευτυχίαν· είμαι διά παντός θλιμμένος, που δεν απόλαυσα εκείνο που επεθύμησα, ήγουν που δεν ήυρα την Αλγεμάλ· που η αγάπη την οποίαν επρόσφερα προς αυτήν δεν απολείπει που να με συγχίζη και να με κάνη να μην έχω ποτέ ανάπαυσιν και με όλον που στοχάζομαι πως είναι μία τρελλαμάδα η φαντασία μου εις το να φέρνω μίαν τόσην αγάπην εις μίαν γυναίκα, που εις τον κόσμον πλέον δεν είναι, μα με όλον τούτο αυτή βασιλεύει πάντα εις την καρδίαν μου και με κάνει αναίσθητον εις κάθε ηδονήν. Ο Βεδρεδίν δεν ημπορούσε να καταλάβη μίαν αγάπην τόσον παράξενην, το να αγαπά τινάς μίαν αποθαμμένην χωρίς να έχη ελπίδα διά να την ιδή. Τότε ο μελαγχολικός βεζύρης λέγει προς τον βασιλέα Βεδρεδίν, η βασιλεία σου ημπορείς να διακρίνης από την ιστορίαν του Σεήφ Μολτούκ, πως όλοι οι άνθρωποι έχουν τες θλίψεις τους, και δεν εγεννήθησαν διά να είναι ευτυχισμένοι επάνω εις την γην. Εγώ δεν ημπορώ να καταπεισθώ να πιστεύσω αυτό που μου λέγεις, απεκρίθη ο βασιλεύς· έχω καλλιτέραν γνώσιν επάνω εις την ανθρωπίνην φύσιν, και είμαι βέβαιος ότι είναι άνθρωποι, που η ανάπαυσις των δεν είνε από θλίψιν συγχισμένη.

Θέλοντας ο βασιλεύς Βεδρεδίν να κάμη να ιδή ο βεζύρης του, πως είναι άνθρωποι ευχαριστημένοι πολλά εις την τύχην τους, λέγει του αγαπημένου του Σεήφ· σύρε να περιπατήσης την χώραν απέρνα από τους τεχνίτες και πραγματευτάδες, και φέρε μου εδώ εκείνον, που να σου φανή πλέον χαρούμενος. Ο Σεήφ Μολτούκ υπήκουσε· και ύστερον από μερικές ώρες εγύρισεν εις τον βασιλέα και του είπε· Βασιλέα μου, απέρασα από διαφόρους τόπους, και είδα πολλούς τεχνίτας που έστεκαν πολλά χαρούμενοι εις την τύχην τους, και ανάμεσα εις αυτούς επαπατήρησα έναν νέον υφαντήν, ονόματι Μαλέχ, ο οποίος εγελούσε ακαταπαύστως με τους γειτόνους του· εσταμάτησα διά να μιλήσω· φίλε, του λέγω· εσύ μου φαίνεσαι πολλά χαροποιός. Τέτοιον είναι το ιδίωμά μου, μου απεκρίθη, και δεν ηξεύρω τι είναι η μελαγχολία· εξέταξα τους γειτόνους του αν είναι αλήθεια ότι αυτός είναι τέτοιου χαροποιού

χαρακτήρος, και όλοι με εβεβαίωσαν ότι από το πρωί έως το βράδυ δεν παύει που να γελά, και να μετωρίζεται με τον έναν και με τον άλλον. Τότε εγώ του είπα να με ακολουθήση, και τον έφερα εδώ εις το παλάτι, και ευρίσκεται εδώ απέξω, και, αν ορίζης, θέλω τον κάμει να έλθη έμπροσθέν σου. Κάμε να έμβη, λέγει ο βασιλεύς, κάνει χρεια διά να του εξετάξω την ζώην.

Ο Σεήφ Μολτούχ ευθύς εβγήκε και έκραζε τον νέον· ο οποίος εμβαινοντας εις τον βασιλέα, έπεσε με το πρόσωπον κατά γης και τον επροσκύνησεν. Ο βασιλεύς τότε του είπε· σήκω, ω Μαλέχ· και με όλην την ελευθεριαν ομολόγησέ μου ανίσως και εσύ είσαι αληθώς τόσον ευχαριστημένος, καθώς η θεωρία σου το δείχνει· επειδή και ακούω ότι δεν κάνεις άλλο παρά να γελάς και να μετωρίζεις καθημερινώς· και νομίζουν όλοι, ότι είσαι πολλά ευχαριστημένος εις εκείνο που ευρίσκεσαι, χωρίς ποτέ να λάβης θλίψιν, είναι αλήθεια λοιπόν αυτό, ή όχι; μίλησε με ελευθεριαν χωρίς κανένα φόβον, και χωρίς να κρατήσης τίποτε κρυφόν επειδή και έχω περιέργειαν να μάθω την αλήθειαν. Υψηλότατε βασιλεύ, απεκρίθη ο υφαντής σηκωνόμενος ορθός, σε παρακαλώ, έτσι ο ουρανός να χαρίση της βασιλείας σου μίαν ζώην πολλά μακρυνήν και χωρίς θλίψιν, να απαρατήσης ένα σκλάβον σου από το να τον βιάσης να δώση ευχαρίστησιν της περιέργου επιθυμίας σου· ημπορώ μονακά να ειπώ, ότι είναι μία ψευδής παρρησία εις του λόγου μου· ότι με όλα τα γέλοια, και τα μέτωρα που κάνω, είμαι ο πλέον δυστυχής των ανθρώπων. Ευχαριστήσου, ω βασιλέα μου, εις ετούτην την ομολογίαν που κάνω, και μη με βιάζης να θεατρίσω τες δυστυχίες μου, επειδή απεφάσισα να ταις κρατήσω μυστικές. Μαλέχ, λέγει ο βασιλεύς, εσύ μου κινείς περισσότερον την περιέργειαν, και σε προστάζω να την ευχαριστήσης. Ο Μαλέχ δεν ετόλμησε πλέον να εναντιωθή εις ετούτα τα λόγια, και άρχισε την ιστοριαν της ζωής του με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του Μαλέχ και της βασιλοπούλας Σχυρίνας

Εγώ είμαι μονογενής υιός ενός πλουσίου πραγματευτού από το Σουράτ, ολίγον ύστερα από τον θάνατον του πατρός μου έφθειρα το περισσότερον της περιουσίας μου που μου άφησε με τους φίλους μου. Και μίαν ημέραν έτυχεν ένας ξένος εις την τράπεζάν μου που ήμουν με τους συνηθισμένους μου φίλους, και εκεί που ετρώγαμεν, έπεσεν η ομιλία μας επάνω εις τα ταξείδια· ένας έλεγε πως είνε μία αγαλλίασις να ταξιδεύη· άλλος πως είνε τόσα κίνδυνα· και καθένας έλεγε την γνώμην του. Και μερικοί που είχαν ταξιδεύσει μας εδιηγούντο τα όσα θαυμαστά πράγματα είδαν εις άλλους τόπους. Εγώ ακούοντας αυτούς που εδιηγούνταν πράγματα

περίεργα, μου έρχονταν επιθυμία διά να ταξιδεύσω· μα οι κίνδυνοι που οι ταξιδιάρεοι συναπαντούν μου αντίκοπταν την βουλήν. Και εκεί που αυτοί ωμιλούσαν επάνω εις αυτήν την υπόθεσιν εγώ είπα γελώντας· αν ημπορούσα να υπάγω από την μίαν άκραν της γης έως την άλλην χωρίς κινδύνους, ήθελα μισεύσει μετά πάσης χαράς τούτην την ώραν. Εις τοιούτης λογής λόγια εγέλασεν όλη η συντροφία· μα ο ξένος που ήτον εκεί μου είπεν· αυθέντη Μαλέχ, αν επιθυμάς να περιδιαβάσης τον κόσμον χωρίς κίνδυνον, εγώ θέλω σου δείξει, οπόταν θέλης, ένα τρόπον, που να υπάγης από βασίλειον εις βασίλειον, χωρίς να συναπαντήσης κανένα εναντίον. Ελόγιασα ότι αυτός θα εμειωρίζετο. Μα τελειώνοντας το τραπέζι με κράζει εις ένα μέρος και μου λέγει, ότι το ερχόμενον ταχυνόν θέλει ξαναγυρίσει εις το σπήτι μου, και θέλει με κάμει να ιδώ κάποιον πράγμα ξεχωριστόν και περίεργον.

Το ταχύ δε ζημερώνοντας ερχόμενος διά να με ξαναεύρη μου είπε· θέλω να σταθώ εις τον λόγον μου διά το ότι εκθές σου έταξα· μα δεν θέλεις ιδεί το έργον, παρά ύστερον από μερικές ημέρες· επειδή και εκείνο που έχω να σου δείξω είνε ένα έργον, που δεν δύναται να τελειώση ετούτην την ημέραν. Στείλε ένα σκλάβον σου να εύρη έναν επιτήδειον σεντουκάν, και να έλθουν με αυτόν φορτωμένοι σανίδες φιές. Το οποίον ευθύς έγινε. Φθάνοντας ο σεντουκάς και ο σκλάβος, ο ξένος επρόσταξε τον σεντουκάν διά να φτειάση μίαν κασσέλαν έξη ποδάρια μακρυάν, και τέσσαρα πλατείαν· ο τεχνίτης εις ολίγην ώραν την ετελείωσε· και ο ξένος από το μέρος του δεν έστεκεν αργός, αλλ' εκατασκεύασε πολλά μηχανικά πράγματα, διά να βάλλη εις την κασσέλαν· δηλαδή τροχούς, σφαίρες και άλλα παρόμοια, Και ωσάν απέρασεν εκείνη η ημέρα, απέστειλε τον σεντουκάν και ο ξένος έμεινε μοναχός, και επαιδεύθη όλην την άλλην ημέρα, διά να βάλλη εις τάξιν τες μηχανικές, σφαίρες και τροχούς, διά να κάμη τέλειον το έργον του.

Την τρίτην ημέραν τέλος πάντων, όντας τελειωμένη η κασσέλα, την εσκεπάσαμεν με ένα πεύκι της Περσίας, και εκάμαμεν και την έφεραν εις ένα κάμπον και αποθέτοντάς την εκεί επρόσταξα τους ανθρώπους διά να γυρίσουν εις το σπήτι τους. Και μένοντες ημείς μοναχοί εκεί, ο ξένος εμβαίνει εις την κασσέλαν και κλείεται μέσα· και εις τον ίδιον καιρόν η κασσέλα εσηκώθη από την γην εις τον αέρα με μίαν μεγαλώτατην ογληγορότητα, που εις μίαν στιγμήν υστερώτερα εξαναγύρισε και εκατέβη εις τα ποδάρια μου. Δεν ημπορώ να ειπώ εις ποίον βαθμόν έμεινα εκστατικός διά ένα παρόμοιον θέαμα. Βλέπεις εσύ, μου λέγει ο ξένος, εβγαίνοντας έξω από την κασσέλαν, μίαν καλήν τέχνην διά να ταξιδεύσης, χωρίς να φοβηθής από κανένα εναντίον, και κίνδυνον κλεπτών και άλλων· ετούτο είνε το μέσον που ήθελα να σε ερμηνεύσω, διά να

ταξειδεύσης χωρίς κίνδυνον· εγώ σου κάνω ένα δώρον ετούτην την κασσέλαν, και θέλεις την μεταχειρισθή οπόταν επιθυμήσης να ιδής κανένα τόπον.

Εγώ ευχαρίστησα τον ξένον διά ένα τέτοιον θαυμαστόν δώρον, και του έδωσα μίαν σακκούλαν γεμάτην φλωριά· έπειτα τον ερώτησα να μου δείξη με τι τρόπον έχω να κινήσω τες μηχανές τόσοσ διά να σηκωθώ εις τον αέρα, ωσάν και να κατεβώ. Αυτός διά να μου δείξη καλύτερα, έκαμε και εμβήκαμεν και οι δύο μέσα εις την κασσέλαν και μου έδειξεν τι τρόπον έχω να το μεταχειρισθώ εις το να σηκωθώ εις τον αέρα, το να τρέξω ογλήγορα ή αργά, και εις το να κατεβώ, και εις ό,τι άλλο έκανε χρεια. Και αφού εκάμαμεν διάφορες δοκιμές, επήγα με αυτήν πετώντας εις το σπήτι μου, και εκατέβηκα εις το περιβόλι μου. Και ευθύς έκαμα να κλείσω αυτήν την μηχανικήν κασσέλαν εις ένα μου μαγαζί, και την εφύλαγα ωσάν ένα θησαυρόν. Ακολουθήσα λοιπόν να χαιρώμαι με τους φίλους μου έως που αποτελείωσα όλην μου την περιουσίαν. Έπειτα άρχισα να παίρνω δηνάρια δανεικά· εις τρόπον που χωρίς να απεικάσω ευρέθηκα φορτωμένος από χρέη άπειρα· έχασα το καλόν μου όνομα εις το Σουράτ· κανείς πλέον δεν με επίστευε· και οι χρεοφειλέται μου ανυπόμονοι με έσφιγγαν διά να τους πληρώσω, εις καιρόν που τίποτε δεν είχα. Βλέποντάς με εις κατάστασιν που δεν ημπορούσα πλέον να υποφέρω, και φοβούμενος να μην αποθάνω εις καμμίαν φυλακήν από τα χρέη, επρόστρεξα εις την κασσέλαν μου.

Μίαν νύκτα εβγάζοντάς την από το μαγαζί εκλείσθηκα μέσα, παίρνοντας μερικήν ζωοτροφίαν και μερικά δηνάρια που μου ευρίσκοντο· έγγιξα τον τροχόν που έκανε να σηκωθή η μηχανική κασσέλα, και ύστερα εγγίζοντας άλλον ένα τροχόν, εξεμάκρυνα από το Σουράτ και από τους χρεοφελέτας μου, χωρίς να τους φοβηθώ πλέον· έκαμα να πηγαίνη η κασσέλα όλην την νύκτα με μίαν ταχύτητα που μου εφαινονταν να απερνούσε την οξύτητα των ανέμων. Και προς τα ξημερώματα εθεώρησα από ένα παράθυρον της κασσέλας να ιδώ εις τι τόπον ευρίσκομαι, και δεν είδα άλλο παρά βουνά, κρημνούς, και μίαν φοβεράν έρημον· εις κάθε μέρος που έρριξα τους οφθαλμούς μου, δεν ημπόρεσα να ξανοίξω καμμιάς λογής κατοικίαν· ακολουθήσα να τρέχω εις τον αέρα όλην εκείνην την ημέραν και την ακόλουθον νύκτα. Και την άλλην ημέραν ευρέθηκα επάνω εις ένα λόγγον πολλά πυκνόν· και πλησίον αυτουνού μία ωραιοτάτη πόλις, κειμένη εις ένα πλατύτατον κάμπον.

Εσταμάτησα διά να στοχασθώ όχι μόνον την χώραν, μα ακόμη ένα μεγαλοπρεπέστατον παλάτι, που ήτον κτισμένον εις την άκρην

εκείνου του κάμπου· επιθυμούσα μεγάλως να μάθω πού ήμουν, και στοχαζόμουν με τι τρόπον να πληρώσω την περιέργειάν μου, οπότεν είδα εις ένα χωράφι ένα χωριάτην που εδούλευεν· ακατέβηκα εις τον λόγγον, και αφίνοντας εκεί την κασσέλαν, επήγα προς τον χωριάτην και τον ερώτησα πώς ωνομάζετο εκείνη η χώρα. Αυτή η χώρα, αγαπημένε μου νέε, μου απεκρίθη ο χωριάτης, ονομάζεται Γάζνα· ο δίκαιος και άξιος βασιλεύς Βαχμάν κρατεί εκεί τον θρόνον του. Και ποίος κατοικεί του είπα εις εκείνο το παλάτι, που φαίνεται εις την άκρην του κάμπου; Ο βασιλεύς το έχτισεν, απεκρίθη αυτός, διά να κρατήση κλεισμένην εκεί την βασιλοπούλαν Σχυρίναν θυγατέρα του, εις της οποίας την γέννησιν οι Αστρολόγοι της έκαμαν το προγνωστικόν ότι μέλλει να απατηθή από έναν άνθρωπον, και να χάση την τιμήν της. Ο Βαχμάν διά να κάμη μάταιον αυτό το προγνωστικόν, έκαμε να κτισθή αυτό το παλάτι, το οποίον είνε από μάρμαρον, και να το περιτριγυρίση από βαθύτατα χαντάκια με νερά· η πόρτα είνε από τζελίκι της Κίνας· και έξω που ο βασιλεύς κρατεί τα κλειδιά, στέκει εκεί ένας αριθμός από στρατιώτας νύκτα και ημέρα διά να εμποδίσουν το έμβασμα κάθε ανθρώπου. Ο βασιλεύς υπάγει μίαν φοράν την εβδομάδα διά να επισκεφθή την βασιλοπούλαν, έπειτα γυρίζει εις την Γάζναν. Και η Σχυρίνα δεν έχει διά συντροφίαν άλλο παρά μίαν κυβερνήτριάν της και ολίγες σκλάβες.

Εγώ ευχαριστώντας τον χωριάτην, που μου έδωσε να καταλάβω αυτές τες υπόθεσες, εκίνησα και επήγα εις την χώραν διά να την ιδώ. Και φθάνοντας εκεί εсуναπάντησα τον βασιλέα με πολλήν παράταξιν, και με ανθρώπους ενδυμένους λαμπρά, που επήγαινε διά να εύρη την θυγατέρα του εις το παλάτι. Και αφού εγύρισα όλην την χώραν, και είδα τα πλέον περίεργα που εκεί ήτον, εγύρισα και επήγα εις την αγαπημένην μου κασσέλαν. Και φθάνοντας εκεί έφαγα από εκείνο το φαγι που εις αυτήν μου είχε απομείνει· και ερχομένης της νυκτός απεφάσισα να ξενυκτήσω εις εκείνον τον λόγγον, με ελπίδα να κοιμηθώ αναπαυμένος. Μα δεν εσοτάθη τρόπος που να κλείσω μάτι, στοχαζόμενος ακαταπαύστως εκείνο που εδιηγήθη ο χωριάτης διά την βασιλοπούλαν· επειδή και αυτή η βασιλοπούλα της Γάζνας, έλεγα με τον εαυτόν μου, μέλλει να έχη τέτοιον ριζικόν, είνε μία αστοχασία του Βαχμάν πατρός της να την φυλάγη τοιούτης λογής, διατί εκείνα που είνε γραμμένα εις τον ουρανόν, είνε αδύνατον τινάς να τα αποφύγη. Και στεκόμενος με αυτούς τους στοχασμούς εφантаζόμουν εις τον νουν μου πως αυτή η Σχυρίνα, που ήτον κλεισμένη έτσι θα ήτον η πλέον ωραιοτάτη κόρη του κόσμου, και ούτω μου ήλθεν η επιθυμία διά να δοκιμάσω την τύχην μου με το μέσον της μηχανής μου. Κάνει χρεία, είπα, να φερθώ εις το παλάτι της Σχυρίνας, και να πασχίσω να έμβω εις την κατοικίαν της, διά να δοκιμάσω να ιδώ μήπως και ήθελα είμαι εγώ

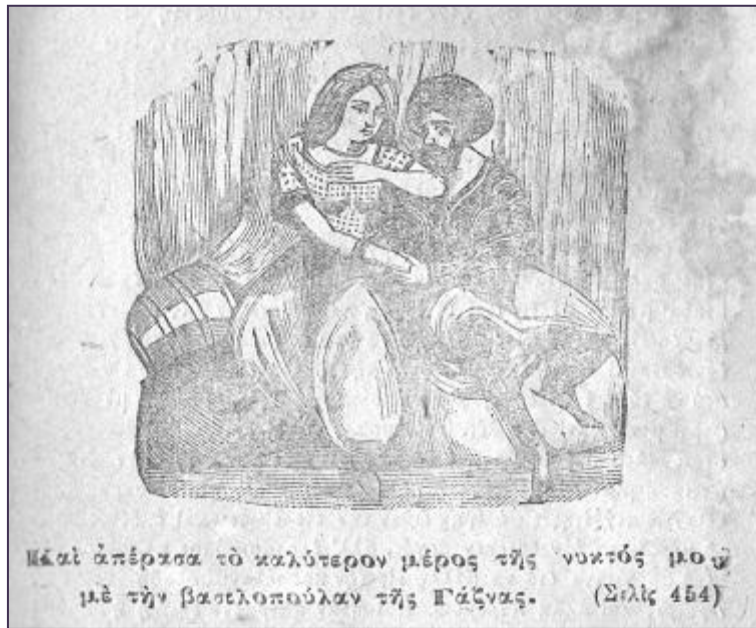
εκείνος ο ευτυχιωμένος άνθρωπος που οι Αστρολόγοι προείπαν πως θέλει την απατήσει.

Η νεότης μου φυσικά με έκανε τολμηρόν και αγροικώντας που δεν μου έλειπε καρδιά, διά να βάλω εις πράξιν μίαν τόσον αυθάδη απόφασιν, εσηκώθηκα ευθύς εις τον αέρα, και εφέρθηκα με την κασσέλαν μου επάνω εις το σκέπος του παλατιού της βασιλοπούλας σιμά εις ένα τόπον, που είδα κομμάτι φως. Εβγήκα λοιπόν από την κασσέλαν μου και γάλι γάλι εκατέβηκα από ένα παράθυρον, και από εκεί ήλθα εις τον χοντζερέ, που η βασιλοπούλα ευρίσκετο· η οποία εκοιμώνταν εις ένα ολόχρυσον κρεβάτι, και τριγύρου εις το κρεβάτι της έστεκαν τέσσαρες λαμπάδες αναμμένες. Αυτή μου εφάνη μιας ασυγκρίτου ωραιότητος, και την ηύρα πολλά ωραιότεραν από εκείνο που εφανταζόμουν· επλησίασα προς αυτήν διά να την θεωρήσω καλά, μα δεν ημπορέσα χωρίς ηδονήν να ιδώ τόσες νοστιμάδες που είχε· της έπιασα το χέρι σιγαληνά και της το εφίλησα. Αυτή εις τον ίδιον καιρόν εξύπνησε· και βλέποντας έναν άνθρωπον πλησίον της, εδόθη εις ένα μέγα φώναγμα με το οποίον υποχρέωσε την κυβερνήτριάν της, που εκοιμούνταν πλησίον εις τον χοντζερέ της, να τρέξη με ταχύτητα εις βοήθειάν της. Μαλτούλα, της λέγει η βασιλοπούλα, τρέξε να με βοηθήσης· ιδέ τούτον τον άνθρωπον πώς εμβήκεν εδώ, ή μήπως τον έμβασες εσύ; Ποια; εγώ, απεκριθη η Μαλτούλα, έμβασα αυτόν εδώ; Εσύ μου κάνεις άδικον να μου ομιλήσης τοιαύτης λογής· διά ποίαν αιτίαν να εμβάσω εγώ αυτόν; Και με ποίον τρόπον που οι φύλακες ακαταπαύστως φυλάγουν τες πόρτες, και που μόνον ο βασιλεύς κρατεί τα κλειδιά; Εγώ δεν είμαι ολιγώτερον εκστατική από εσένα εις το να εδώ ετούτον τον αυθάδη νέον εδώ· δεν ημπορώ να καταλάβω με ποίον τρόπον ημπορέσε και υπερέβη τόσες δυσκολίες που είνε εις το να έμβη τινάς εδώ.

Εις αυτό το αναμεταξύ που η κυβερνήτρια τοιαύτης λογής ωμιλούσεν, εγώ εστοχαζόμουν τι απόκρισιν να δώσω. Και τέλος πάντων μου ήλθεν εις τον νουν, να τους δώσω να καταλάβουν πως ήμουν ο προφήτης Μωάμεθ. Ω ωραιοτάτη μου βασιλοπούλα, λέγω της Σχυρίνας, παύσε τον θαυμασμόν σου και εκείνον της Μαλτούλας, αν με βλέπετε να φανερωθώ εδώ· εγώ δεν είμαι ένας από εκείνους τους αγαπητικούς, οι οποίοι ασώτως εξοδεύουν χρυσίον, και μεταχειρίζονται κάθε λογής μηχανήν διά να φθάσουν να πληρώσουν την επιθυμίαν τους· εγώ δεν έχω τέτοιαν επιθυμίαν διά να προξενήσω φόβον εις την σωφροσύνην σου και εις την τιμήν σου· μακράν από εμένα κάθε πονηρός στοχασμός· εγώ είμαι ο προφήτης Μωάμεθ, δεν ημπορέσα χωρίς να λάβω ευσπλαγχνίαν να σε ιδώ καταδικασμένην εις το να απεράσης τες ημέρες της νεότητός σου εις μίαν φυλακήν, και ήλθα επιταυτού διά να σε βεβαιώσω να

σταθής άφοβη από το προγνωστικόν που σου έκαμαν οι αστρολόγοι, διά το οποίον έβαλαν εις τόσον φόβον τον Βαχμάν πατέρα σου· βάλε το λοιπόν το πνεύμα σου εις ειρήνην διά το γραπτόν σου, το οποίον θέλει μεταστραφή εις δόξαν σου και εις ευτυχίαν σου, επειδή και θέλεις είσαι γυναίκα του Μωάμεθ. Ευθύς που η είδησις της υπανδρείας σου θέλει κηρυχθή εις τον κόσμον, όλοι οι βασιλείς θέλουν φοβηθή τον πενθερόν του Προφήτου, και όλες οι βασίλισσες θέλουν ζηλεύσει την μεγάλην σου ευτυχίαν.

Η Σχυρίνα και η Μαλτούλα εκύτταζον η μία την άλλην ωσάν πως διά να συμβουλευθούν τι έπρεπε να στοχασθούν διά αυτά τα λόγια. Το ομολογώ πως ημπορούσα με δίκαιον τρόπον να φοβηθώ, ότι εκείνο που είπα να μην ήθελεν εύρη πολλήν πίστιν εις το πνεύμα τους· μα οι γυναίκες της καλής επιθυμίας εκυριεύθησαν από τον θαυμασμόν. Η Μαλτούλα και η κυρά της έδωκαν πίστιν εις τον μύθον μου· αυτές με επίστευσαν διά Μωάμεθ, και εγώ απόλαυσα το ποθούμενον από τον πιστευμόν τους· και απέρασα το καλύτερον μέρος της νυκτός με την βασιλοπούλαν της Γάζνας. Εμίσευσα από αυτήν πριν ξημερώση, με τάξιμον, ότι να ξαναγυρίσω την ακόλουθον νύκτα· επήγα ευθύς και εμβήκα εις την μηχανικήν κασσέλαν μου, και εσηκώθηκα πολλά εις τα ύψη διά να μην ήθελαν με ιδούν οι φύλακες. Εκατέβηκα εις τον λόγγον, εκεί άφησα την κασσέλαν μου, και επήγα εις την χώραν, εις την οποίαν αγόρασα ζωοτροφίαν διά οκτώ ημέρες και πλούσια φορέματα· ομοίως και ένα φακιόλι από πανί της Ινδίας και με λουλούδια χρυσά, και ένα χρυσόν ζωνάρι· και περιπλέον αγόρασα ακόμη διάφορα μυρωδικά αρώματα και καλεμισκία και όλα τα δηνάρια που μου ευρίσκονταν τα εξώδευσα εις τέτοια πράγματα χωρίς να στοχασθώ το ερχόμενον, και μου εφαινονταν πως τίποτε δεν έπρεπε να μου λείψη ύστερον από ένα τέτοιον νόστιμον συμβεβηκός.

Καὶ ἀπέρασα τὸ καλύτερον μέρος τῆς νυκτός μου
μὲ τὴν βασιλοπούλαν τῆς Γάζνας. (Στίλις 454)

Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν χώραν ἔμεινα εἰς τὸν λόγγον ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας, ἀπερνώντας τὸ εἰς τὸ νὰ καλλωπισθῶ καὶ νὰ στολισθῶ καπνιζόμενος ἀπὸ τὰ μυρωδικὰ ἀρώματα. Καὶ φθάνοντας ἡ νύκτα ἐμβήκα εἰς τὴν κασσέλαν μου εὐμορφα στολισμένος, καὶ ἐφέρθηκα πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ σκέπος τοῦ παλατίου· ἐγὼ ἐμβήκα εἰς τὸν χοντζερὲ τῆς βασιλοπούλας ὡσάν καὶ τὴν ἄλλην νύκτα. Αὕτῃ ἡ βασιλοπούλα μου ἔδωκε νὰ καταλάβω πῶς με μεγάλην ἀνυπομονησίαν με ἐκαρτερούσεν· ὦ μεγάλη προφήτα, αὕτῃ μου εἶπεν, ἀρχίζα νὰ φοβούμαι μήπως εἶχες λησμονήσει τὴν νύμφην σου διὰ τὴν ἀργητὰ σου. Ἀχ, ἀκριβὴ βασιλοπούλα μου, τῆς ἀπεκρίθηκα, ἠμπορούσες εὐσεβῶς νὰ στοχασθῆς ἓνα τέτοιον πρᾶγμα; καὶ εἰς καιρὸν ποῦ σου ἔδωσα τὸν λόγον μου δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλεις πῶς θὰ σε ἀγαπήσω εἰς τὸν αἰῶνα. Μὰ, εἰπέ μου, ἐκείνη μου εἶπε· διατί ἔχεις τὴν μορφήν σου ἔτσι νέαν; ἐπίστευα πῶς ὁ προφήτης ἦτον ἓνας σεβάσμιος γέρον. Δὲν γελιέσαι, τῆς εἶπα, βέβαια ἡ μορφή μου γηραλαία εἶνε καὶ ἔτσι πρέπει νὰ με στοχάζωνται, καὶ ἀν ἐρχόμενοι καθὼς εἶμαι, εὐσεβῶς με ἤθελες ἰδεῖ με τὰ γένηα ἄσπρα καὶ μακρὰ, καὶ με τὸ κεφάλι φαλακρόν· μὰ τὸ ἔκρινα εὐλόγον ὅτι θέλεις ἀγαπήσει καλύτερον ἀν εἶμαι με μορφήν νέαν, παρά γηραλέαν· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς ἐτούτην τὴν μορφήν καθὼς με βλέπεις. Ἡ βασιλοπούλα δὲν ἔλειψε ποῦ νὰ δώσῃ πίστιν καὶ εἰς ἐτούτο τὸ ψεῦμα, καὶ οὕτω με τὴν εὐγλωττίαν μου τῆς ἐσῆκωσα κάθε υποψίαν, καὶ ἐχαρήκαμε καθὼς ἐποθοῦσα καὶ ἐκείνην τὴν νύκτα.

Ἐβγήκα πάλιν ἀπὸ τὸ παλάτι εἰς τὸ τέλος τῆς νυκτός διὰ τὸν φόβον νὰ μὴν ξεσκεπασθῶ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἓνας ψευδοπροφήτης. Ἐξαναγύρισσα πάλιν τὴν ἐρχομένην νύκτα. Καὶ με τὴν

επεδεξιότητα εφερνόμεουν πάντα, που η Σχυρίνα και η Μαλτούλα δεν έβαλαν καμμιάς λογής αμφιβολίαν πως ήθελαν είναι γελασμένες· και ούτως επίστευσαν όλον εκείνο που τους έδιδα να καταλάβουν.

Εις διάστημα το λοιπόν ολίγων ημερών ο βασιλεύς ο πατέρας της συντροφιασμένος από τους οφφικιάλους του, εφέρθη εις το παλάτι της βασιλοπούλας· Και ανοίγοντας τες πόρτες του παλατιού με τα κλειδιά, που ο ίδιος εβαστούσεν, εμβήκε μόνος του, και ανέβη εκεί που η Σχυρίνα ήτον. Αυτή βλέποντάς τον έμεινεν αντραλωμένη και ανακατωμένη από εντροπήν. Ο βασιλεύς την απείκασε που κάτι είχε, και ηθέλησε να μάθη την αιτίαν. Η περιέργειά του αβγάτισε την αντράλωσιν της Σχυρίνας η οποία τέλος πάντων γνωρίζοντας πως ήτον υπόχρη να τον ευχαριστήση του εδιηγήθη εκείνο που ακολούθησεν.

Η υψηλότης σου, ω βασιλέα μου, ημπορεί να στοχασθή ποίας λογής εστάθη η έκστασις του βασιλέως της Γάζνας, οπόταν άκουσε πως αυτός ήτον χωρίς να ηξεύρη πενθερός του Μωάμεθ. Αχ, τι ανόμημα εφώναξεν, είνε τούτο! αχ, θυγάτηρ μου, πόσον είσαι άνομη; ω ουρανέ, τώρα καταλαμβάνω πως είναι μάταιον το να γυρευή τινάς να αποφύγη από τα εναντία που του φυλάγονται· το προγνωστικόν της Σχυρίνας είναι τελειωμένον, και καθώς βλέπω ένας επίβουλος την επλάνεσε και την απάτησε. Και έτσι λέγοντας εβγήκε με πολλήν σύγχυσιν από τον χοντζερέ της Σχυρίνας, και επήγε ζητώντας εις όλον το παλάτι διά να με εύρη· μα εστάθηκαν μάταιες η εξέτασες που έκαμε, Και όλος θαυμασμένος έλεγεν· αλλά πώς εκείνος ο αυθάθης ημπόρεσε να έμψη εις τούτο το καστέλλι; ετούτο είναι εκείνο που δεν ημπορώ να καταλάβω.

Τότε έκραξε τον βεζύρην του, και τους αφεντάδες που είχαν έλθη μαζί του, οι οποίοι έτρεξαν ευθύς εις το πρόσταγμα του. Και βλέποντάς τον συγχισμένον, τον ερώτησεν ο βεζύρης το τι του εσουνέβη. Ο βασιλεύς εδιηγήθη τα όσα ήκουσεν από την θυγατέρα του και τους ερώτησε τι καταλαμβάνουν διά εκείνο το συμβεβηκός. Ο βεζύρης ωμίλησε πρώτος και είπεν, ότι ετούτη η αμφίβολος υπανδρεία ημπορούσε να είνε αληθινή, αγκαλά και φαίνεται μυθώδης, επειδή και ο προφήτης ημπορεί να κάμη ό,τι θέλει· οι άλλοι αφεντάδες διά να ευχαριστήσουν τον βεζύρην, του εβεβαίωσαν την γνώμην. Μα ένας του τζοχαντάρης, όντας εναντίας γνώμης είπε με τούτον τον τρόπον· μένω πολλά θαυμασμένος εις το να βλέπω ανθρώπους στοχαστικούς και φρονίμους να πιστεύουν εις μίαν διήγησιν έτσι μυθώδη, και να πιστεύουν ότι ο μέγας προφήτης μας θα καταδεχθή να έλθη να γυρέψη γυναίκα επάνω εις την γην, εις καιρόν που αυτός εις τους ουρανούς είνε περιτριγυρισμένος

από τα πλέον ωραιότατα κορίτσια του παραδείσου, που δεν διαβαίνουν τους δεκαπέντε χρόνους, και που πάντα εις αυτήν την ηλικίαν στέκονται. Και αν ο βασιλεύς θέλει να δώση πίστιν, αντί να εναντιωθή, εις μίαν διήγησιν τόσον γελοιώδη, σφάλλει πολύ· μα πρέπει να εξετάξη με φρονιμάδα μεγάλην αυτήν την υπόθεσιν, και είμαι βέβαιος, ότι θέλει έλθει πολλά ογλήγορα εις γνώσιν του αυθάδους, ο οποίος υποκάτω εις ένα ιερών όνομα έλαβε την τόλμην να απατήση την βασιλοπούλαν.

Με όλον που ο Βαχμάν ήτο ευκολόπιστος, και μάλιστα που ο βεζύρης του και οι άλλοι αφεντάδες τον εβεβαίωσαν, ότι δεν ήτον δύσκολον η υπανδρεία του Μωάμεθ με την θυγατέρα του, άρχισε να αμφιβάλλη, και απεφάσισε διά να βγάλη εις το φως την αλήθειαν. Ηθέλησε λοιπόν να ακολουθήση με φρονιμάδα και να πασχίση να ομιλήση μόνος του χωρίς να είνε άλλος τινάς με τον νομιζόμενον προφήτην. Και με τούτον τον τρόπον απέστειλε τον βεζύρην του και τους λοιπούς εις Γάζναν, δίδοντάς τους θέλημα να γυρίσουν την ερχομένην ημέραν. Τότε αυτός μένοντας μόνος με την θυγατέρα του, άρχισε να την ξαναεξετάξη περί αυτής της υποθέσεως έως που να έλθη η νύκτα· την ηρώτησεν ακόμη ανίσως και έφαγεν ο προφήτης μαζί της, και αυτή του απεκρίθη πως δεν εστάθη τρόπος να φάγη ούτε να πίνη, με όλον που πολλά τον επαρακάλεσε· της έκαμε και άλλα διάφορα ζητήματα, και εις όλα ήκουε με πολλήν προσοχήν τες αποκρίσεις της. Φθάνοντας ως τόσον η νύκτα ο Βαχμάν επήγε και εκάθησεν εις ένα σκαμνί, και έκαμε να του βάλλουν δύο κηρία αναμμένα έμπροσθέν του επάνω εις μίαν ταύλαν· έβγαλε το σπαθί του από το θηκάρι, διά να το έχη έτοιμο να το μεταχειρισθή, αν του ήθελε κάμει χρεία, και να το βάψη εις το αίμα μου διά την ατιμίαν πού έκαμα της τιμής του· και εις κάθε στιγμήν με ανάμενε με ανυπομοσίαν διά να με ιδή να υπάγω.

Εκείνην την νύκτα κατά τύχην ηθέλησε να είνε ο καιρός πολλά ανακατωμένος, και μια μεγάλη άστραψις εθάμπωσε τους οφθαλμούς του βασιλέως, και τον έκαμε να πιστεύση πως ήτον ένα σημείον του ερχομού μου. Και πλησιάζοντας εις το παράθυρον, από το οποίον η Σχυρίνα του είχεν ειπεί πως εγώ έμβαίνα, είδεν εις τον αέρα πολλάς φλόγας από τον καιρόν που ήτον· και όλα αυτά τα φαινόμενα τα έπαιρνε διά προμηνύματα του ερχομού μου, και με βεβαίαν γνώμην εστοχάσθη, ότι εκείνες οι λάμπες και φλόγες δεν ήτον άλλο, παρά πως οι πόρτες του ουρανού ανοίγονταν διά να έβγη ο προφήτης και να κατέβη εις την γην·

Εις την κατάστασιν που ευρίσκονταν του βασιλέως το πνεύμα, ημπορούσα χωρίς φόβον να φανερωθώ έμπροσθέν του. Και αντίς να

τον εύρω θυμωμένον οπότεν του εφανερώθηκα εις το παράθυρον, έμεινα εκστατικός βλέποντάς τον από τον φόβον του να μου προσφέρη σέβας και τιμήν· αυτός άφησε και έπεσε το σπαθί από το χέρι του· και πέφτοντας εις τους πόδας μου, τους εφιλούσε λέγοντας· ω μεγαλώτατε προφήτα, ποίος είμαι εγώ, και τι αγαθόν έκαμα που εκαταδέχθης να μου κάμης την τιμήν να σου είμαι πενθερός σου; Από ειούτα τα λόγια εκατάλαβα εκείνο που ακολούθησεν αναμέσον του βασιλέως και της θυγατρός του· και εγνώρισα ότι ο καλός Βαχμάν δεν ήτον πλέον δύσκολον να γελασθή από την θυγατέρα του· έλαβα χαράν εις το να τον γνωρίσω τέτοιον και μάλιστα που δεν μου έτυχε να κάμω με κανέναν γεμάτον από πνεύμα, που να κάμη τον προφήτην να χάση τα κατάστικα του υποκάτω εις τες εξέταξές του· και ενδυναμούμενος από την αδυναμίαν του βασιλέως τον εσήκωσα και του είπα. Ω βασιλεύ, εσύ είσαι από όλους τους βασιλείς τους Μουσουλμάνους ο πλέον τηρητής των προσταγμάτων μου και της θρησκείας μου και διά την καλήν σου πίστην ήλθα να σου το ανταμείψω· εσύ καλά ηξεύρεις από τους αστρολόγους πως στέκει γραμμένον επάνω εις τες πλάκες του γραπτού, ότι η θυγατέρα σου ήθελεν είναι απατημένη από έναν άνθρωπον· εγώ επαρακάλεσα τον ύπιστον διά να την ελευθερώση από τούτο το άτιμον αποτέλεσμα, το οποίον διά τες παρακάλεσές μου μού το εκάρισεν· όμως με την συμφωνίαν ότι η Σχυρίνα θα ήθελεν είναι μία από τες γυναίκες μου εις το οποίον εγώ έκλινα διά να σου κάμω την ανταμοιβήν διά τες καλές προσκύνησες που καθημερινώς κάνεις.

Ο Βαχμάν όντας αδύνατος εις το πνεύμα, επίστευσεν όλον εκείνο που του είπα χωρίς καμμίαν αμφιβολίαν· και όλος γεμάτος από επιθυμίαν διά να στερεώση μίαν εδικοσύνην με τον προφήτην, έπεσεν εκ δευτέρου εις τους πόδας μου εις σημείον της μεγάλης του ευχαριστήσεως. Εγώ τον εξανασήκωσα και τον αγκάλιασα βεβαιώνοντάς τον ότι πάντα θα είμαι εις βοήθειάν του. Έπειτα από ειούτα, αυτός στοχαζόμενος ότι ήτον χρέος ευγενείας να με αφήση μόνον με την θυγατέρα του, ανεχώρησεν εις άλλον χοντζερέ, και εγώ επεριδιάβασα όλην την νύκτα με την Σχυρίναν, και πριν ξημερώση εμίσευσα, και ήλθα με την κασσέλαν εις τον συνηθισμένον λόγγον.

Την ερχομένην ταχυήν, ο βεζύρης και οι άλλοι αφεντάδες εφέρθησαν εις το παλάτι της βασιλοπούλας· αυτοί ερώτησαν τον βασιλέα αν έμεινε βεβαιωμένος διά τα όσα ήθελε να μάθη. Ναι, τους είπεν ο βασιλεύς, έκαμα εκείνο που κάνει χρεία· είδα τον ίδιον μέγαν προφήτην, και με αυτόν εσυνωμίλησα· αυτός είναι νυμφίος της θυγατρός μου· και δεν είναι αλήθεια μεγαλυτέρα από τούτην. Εις τέτοιαν διήγησιν ο βεζύρης και οι λοιποί εγύρισαν προς

εκείνον που εναντιώνονταν επάνω εις αυτό και τον ωνειδίσαν διά την απιστίαν του. Αυτός όντας σταθερός εις την γνώμην του, έπασχε με κάθε τρόπον να βεβαιώση τον βασιλέα πως είνε αδύνατον ο προφήτης να υπανδρευθή με την θυγατέρα του, και πως αυτό είναι ένα μέγα ψεύμα. Ολίγον έλειπεν ο βασιλεύς να οργισθή εναντίον εκείνου του απίστου, ο οποίος διά την απιστίαν του έγινε το παίγνιον όλης της αυλής.

Ένα νέον συμβεβηκός που εις την ιδίαν ημέραν εσουνέβη ετελείωσε να στερεώση τον βασιλέα και τους λοιπούς εις την γνώμην τους. Εις το γύρισμα που έκανε εις την χώραν ο βασιλεύς με τους ακολούθους του, τους έπιασεν ένας καιρός πολλά σφοδρός εις τον κάμπον, τόσο που έμεναν εις κάθε ολίγον τυφλωμένοι από τες αναλαμπές και φοβερές βροντές που εγίνονταν, και εφαινονταν ότι θα ήτον το τέλος του κόσμου. Εσουνέβη εξ απροσεξίας, και το άλογον εκείνου του τζοχαντάρη που εναντιώνονταν, να ξαφνισθή από μίαν βροντήν, και τον έρριξε κατά γης και ετσάκισεν ένα του ποδάρι· ετούτο το συμβεβηκός ενομίσθη ως μία παιδευσις ουράνιος διά την απιστίαν του. Ω κακότυχε, εφώναξεν ο βασιλεύς βλέποντάς τον πεσμένον από το άλογον, ετούτος είναι ο καρπός του δισταγμού σου και της απιστίας σου, εσύ δεν ηθέλησες να δώσης πίστιν, και ο προφήτης δικαίως σε επάιδευσε· και ύστερον κάνοντας να τον σηκώσουν, τον επήγαν εις το σπήτι του σακατεμένον. Εγώ εκείνην την ημέραν επήγα διά να σεργιανίσω εις την χώραν, ήκουσα αυτήν την είδησιν, ομοίως και το συμβεβηκός του τζοχαντάρη, που έπεσεν από το άλογον. Δεν ημπορώ να διηγηθώ έως ποίον βαθμόν εκείνος ο λαός ήτον ευκολόπιστος και δεισιδαιμών· έκαναν τόσες χαρές, που ακούονταν παντού να φωνάζουν. Ας είνε ζωή εις τον Βαχμάν, Πενθερόν του Προφήτου. Έφθασε και εκείνη η νύκτα, κατά την συνήθειαν εφέρθηκα εις την βασιλοπούλαν. Ωραία Σχυρίνα, της είπα εμβαινοντας εις τον κοντζερέ της, εσύ δεν ηξεύρεις, εκείνο που εσουνέβη σήμερα εις τον κάμπον· ένας τζοχαντάρης ο οποίος εδίσταζεν ότι εσύ είσαι γυναίκα του Μωάμεθ, έλαβε την παιδευσιν της απιστίας του. Έκαμα να σηκωθή μία φουρτούνα, η οποία έβαλεν εις φόβον το άλογόν του, τόσο που τον έρριξε και ετσάκισε το ποδάρι του, και όλον ετούτο το έκαμα εις παράδειγμα των άλλων, που ήθελαν διστάσει εις την υπανδρείαν μου. Εκείνη με επίστευσεν εις όσα της είπα, κατά την συνήθειαν και ύστερον από αυτό εχαρήκαμεν με την Σχυρίναν το επίλοιπον της νυκτός, και εις την συνειθισμένην ώραν ανεχώρησα.

Ως τόσο εις το αναμεταξύ αυτού του καιρού, έφαγα όλην μου την ζωοτροφίαν που είχα, και καθώς δεν είχα κανένα δηνάρι, έτσι ο προφήτης δεν ήξευρε πως να προμηθευθή από ζωοτροφίαν. Και εκεί που εστοχαζόμουν, μου έρχεται ένας στοχασμός. Βασίλισσά

μου, της λέγω μίαν βραδιάν που ευρισκόμουν με αυτήν, ημείς ελησημονήσαμεν να φυλάξωμεν μίαν τάξιν εις την υπανδρείαν μας· εσύ δεν μου έδωσες κανένα πράγμα διά προίκα, και αυτό το πράγμα μου κακοφαίνεται, επειδή και εβγαίνομεν έξω από τα όρια των νόμων. Ας είνε, ω ακριβέ μου νυμφίε, μου απεκρίθη, θέλω ομιλήσει αύριον του πατρός μου, και χωρίς αμφιβολίαν θέλει στείλει εδώ όλα τα πλούτη του. Όχι όχι της αποκρίθηκα δεν είναι αναγκαίον να του ομιλήσης· ολίγον με συμφέρουν οι θησαυροί του με το να μου είνε άχρηστοι· μου φθάνει ότι με το χέρι σου να μου δώσης κανένα διαμαντικόν, αυτό θέλει είνε η μοναχή προίκα που σου ζητώ. Η Σχυρίνα ήθελε δώσει όλα τα διαμαντικά της διά να κάμη πλέον μεγάλην την προίκα της· μα ευχαριστήθηκα να πάρω μόνον δύο χονδρά διαμάντια, τα οποία τα επούλησα την ερχομένην ημέραν εις ένα ντζοβαϊριτοή, και με αυτό το μέσον εβάλλθηκα εις στάσιν διά να ακολουθήσω να φανερώνω την μορφήν του Μωάμεθ.

Έτρεχε σχεδόν ένας μήνας, που απερνούσα διά προφήτης, και ετραβούσα μίαν ζωήν πολλά ευτυχισμένην οπότεν έφθασεν ένας Αμπασατόρος από όνομα ενός βασιλέως σημαντικού, γυρεύοντας του Βαχμάν την θυγατέρα του εις γυναίκα του, του οποίου ο Βαχμάν απεκρίθη λέγοντας, πως του κακοφαίνεται που δεν ημπορούσε να τον υπακούση, με το να την υπάνδρευσε με τον Μωάμεθ. Ο Αμπασατόρος εστοχάσθη από αυτήν απόκρισιν ότι ο βασιλεύς της Γάζνας θα ετρελλάθη· και πεισιμωμένος εμίσευσε, και ήλθεν εις τον βασιλέα του, και επρόσφερε την απόκρισιν του Βαχμάν. Αυτός ο βασιλεύς εθυμώθη κατά πολλά εναντίον του Βαχμάν και ευθύς επρόσταξε διά να υπάγη καταπάνω του, και ούτως έκαμε μίαν μεγάλην αρμάδα, και με αυτήν εμβήκεν εις το βασίλειον της Γάζνας. Αυτός ο βασιλεύς, ονομαζόμενος Κασέμ, ήτον πολλά δυνατώτερος από τον Βαχμάν ο οποίος από το μέρος του ετοιμάσθη όπως και αν ημπούσε διά να εναντιωθή εις τον εχθρόν του. Ο Κασέμ του εκάλασε πολύ στράτευμα του Βαχμάν· τόσον που με πολλήν ογλήγορότητα έφθασεν οποκάτω εις τα τείχη της Γάζνας. Ως τόσον ο βασιλεύς της Γάζνας καταδαμασμένος από την ανδρείαν των στρατιωτών του Κασέμ, άρχισε να χάνη τας ελπίδας του, και να εμβαινη εις μέγαν φόβον και ευθύς επρόσταξε να συναχθή συμβούλιον διά να ιδή, τι έχει να κάμη· εις το οποίον ο τζοχαντάρης, που εισάκισε το ποδάρι του ωμίλησε με τον ακόλουθον τρόπον.

Εγώ μένω εκστατικός που ο βασιλεύς δείχνει τόσον φόβον διά τούτον τον εχθρόν, εις καιρόν που δεν έπρεπε να φοβηθή όχι μόνον τον Κασέμ, μα ούτε όλους τους βασιλείς, που θα ήθελαν ενωθή όλοι ομού εναντίον του, με το να έχη γαμβρόν τον Μωάμεθ· το ύψος της βασιλείας σου δεν ημπορεί να κάμη άλλο, παρά να

προστρέξει εις τον προφήτην ωσάν γαμβρός σου που είνε, και αυτός με ταχύτητα θέλει συγχίσει τους εκθρούς σου· πρέπει να είναι υπόχρεως διά να σε βοηθήση, επειδή και από αιτίαν της υπανδρείας του σου εσήκωσε τον πόλεμον ο Κασέμ.

Με όλον που ετούτη η ομιλία του τζοχαντάρη ήτον περιγελαστική, δεν έλειψε που να προξενήση πολύ θάρρος εις τον Βαχμάν. Εσύ έχεις δίκαιον, λέγει του τζοχαντάρη· εγώ πρέπει να προστρέξω εις τον προφήτην· υπάγω να τον παρακαλέσω διά να εμέ βοηθήση να χαλάσω τον εκθρόν μου και ελπίζω ότι η παρακάλεσις μου να μη γένη άκαιρη. Έτσι λέγοντας εφέρθη εις το παλάτι της Σχυρίνας με πολλήν ογληγορότητα, και της ειπεν ότι θα ενωθούν διά να παρακαλέσουν τον προφήτην διά να τον βοηθήση εις αυτήν την ανάγκην. Η Σχυρίνα του έταξε πως δεν θέλει είνε δύσκολον διά να τον υπακούση, και να του κάμη την θέλησιν ο μέγας προφήτης· και ούτω με εκαρτερούσαν με μεγάλην ανυπομονησίαν διά να πηγαίνω εκεί διά να με παρακαλέσουν. Φθάνοντας λοιπόν η νύκτα επήγα κατά την συνήθειαν εις την Σχυρίναν. Τότε ο πατέρας της και αυτή ευθύς που με είδαν, επρόσπεσαν εις τους πόδας μου, ζητούντες μου βοήθειαν. Εγώ έμεινα αντραλωμένος διά την ζήτησιν που μου έκαμαν, μα με όλον τούτο δεν έχασα το πνεύμα μου· έκαμα διά να σηκωθούν, και τους εβεβαίωσα πως δεν θέλω λείψει διά να τους κάμω την ζήτησιν. Ερχομένη η συνηθισμένη ώρα εμίσεισα, τάζοντάς της Σχυρίνας ότι θα βάλω εις έργον το τάξιμόν μου.

Την ακόλουθον ημέραν κατά πρώτον επήγα με την κασσέλαν μου εις ένα υψηλόν τόπον, και εθεώρησα καταλεπτώς την κατάστασιν του στρατεύματος του Κασέμ, ομοίως και την τένταν που αυτός ήτον οικονευμένος· και ωσάν είδα όλα αυτά καλώς, επήγα εις έναν τόπον πετρώδη, και έμασα πολλότατες πέτρες μικρές και μεγάλες, και εγέμισα όσον ημπόρεσα την κασσέλαν μου· έπειτα εφέρθηκα εκείνην την ίδια νύκτα εις την τένταν του βασιλέως, τον καιρόν που οι φύλακες εκοιμώνταν, και κατεβαίνοντας εκεί εβγήκα κρυφίως από την κασσέλαν μου χωρίς να είμαι από κανένα θεωρημένος, και βλέποντας που ο Κασέμ εκοιμώνταν, τραβώ μιαν πέτραν και τον κτυπώ με μεγάλην δύναμιν εις το κεφάλι, και τον ελάβωσα μεγάλως. Ο Κασέμ από την λαβωματιάν εφώναξε μεγάλως, και ευθύς εξύπνισε τους φύλακας και τους οφφικιάλους του οι οποίοι έτρεξαν εις βοήθειάν του και βλέποντές τον γεμάτον από αίματα και μισαποθαμμένον άρχισαν να φωνάζουν και να οδύρωνται.

Ο φόβος έγινε κοινός εις όλον το στρατεύμα, και τρέχοντας η φωνή πως ο βασιλεύς ελαβώθη χωρίς να δυνηθή να καταλάβη πόθεν ήλθεν αυτό εβάλθησαν όλοι εις μεγάλην σύγχισιν. Και εις αυτό το αναμεταξύ που αυτοί ούτως ήτον συγχισμένοι, εγώ σηκωνόμενος εις

τον αέρα απόλυσα μίαν χάλαζαν από πέτρες που είχα, επάνω εις την τένταν την βασιλικήν και ολοτρόγυρα που τους έκαμα όλους να τρομάξουν και πολλοί στρατιώται έμειναν λαβωμένοι, και άλλοι σκοτωμένοι· όθεν εδόθη φωνή πως βρέχει πέτρες επάνω εις την τένταν του βασιλέως, και αυτή η είδησις εκοινολογήθη εις όλον το στρατεύμα, τόσο που εμβαίνοντας εις μέγαν φόβον εδόθησαν εις φυγή, λέγοντες πως ο προφήτης ήτον θυμωμένος εναντίον του Κασέμ. Και με τούτον τον τρόπον έφυγεν όλον το στρατεύμα κακώς έχοντας, και άφησαν όλην τους την ζωοτροφίαν, και τα αναγκαία του πολέμου εις τον κάμπον της Γάζνας.

Ο βασιλεύς Βαχμάν έμεινε προς τα ξημερώματα κατά πολλά εκστατικός, όπότεν ήκουσε πως ο εχθρός έφυγε κακώς έχοντας· και ευθύς εβγαίνοντας από την Γάζναν με το στρατεύμά του, έκαμε μεγάλον φθαρμόν εις τους φεύγοντας εχθρούς· έπειτα εγύρισεν εκεί που ήτον το στρατεύμά του και όλοι εγύρισαν με διάφορα κούρση καταφωρωμένοι εις την Γάζναν. Ύστερον από αυτό έγιναν μεγάλες χαρές εις τον λαόν και όλοι έτρεξαν εις τα μετζίτια εις ευχαρίστησιν του Μωάμεθ, που εκαταχάλασε τους εχθρούς, και τους απεδίωξεν από το βασιλείον του, και την ιδίαν νύκτα επήγεν ο Βασιλεύς χωρίς να είναι συντροφιασμένος από κανένα εις το παλάτι της βασιλοπούλας. Θυγατέρα μου, της είπεν, ιδού που ήλθα διά να ανταποδώσω ευχαρίστησες του μεγάλου προφήτου, που είμαι χρεώστης διά την φθοράν, καθώς το έμαθες, των εχθρών μου· διά το οποίον είμαι τόσο κατανυκτικός, που αποθαίνω από την ανυπομονησίαν εις το να του φιλήσω τα ποδάρια, και να του κάμω την πρέπουσαν ευχαρίστησιν.

Έλαβεν αυτός πολλά ογλήγορα την ευχαρίστησιν που επιθυμούσεν· εμβήκα κατά την συνήθειαν εις τον χοντζερέ της Σχυρίνας, εις τον οποίον εστοχαζόμεν πως θέλω τον εύρει. Αυτός ευθύς έπεσεν εις τους πόδας μου, και φιλώντας τους μου έκανε μεγάλες ευχαρίστησες· εγώ τον εσήκωσα και του εφίλησα το μέτωπον· έπειτα του είπα· ημπορούσες ποτέ να στοχασθής ότι εγώ να μη σε συντρέξω με την βοήθειάν μου εις την ανάγκην, εις την οποίαν διά την αγάπην μου ήσουν; επαίδευσα τον αυθάδη Κασέμ, ο οποίος εστοχάζονταν να κυριεύση το βασιλείον σου, και να αρπάξη την Σχυρίναν διά να την βάλη εις τον αριθμόν από τες σκλάβες του. Μη φοβάσαι το λοιπόν πλέον εις το ερχόμενον, ότι καμμία δύναμις ανθρωπίνη θα τολμήση να σηκώση εναντίον σου πόλεμον· και αν κανείς, ήθελε λάβει την τόλμην διά να έλθη να σε ενοχλήση, θέλω κάμει να πέση επάνω εις το στρατεύμά του μία βροχή από φωτιάν, που να τους κάμη όλους στάκτην.

Αφού τον εξαναβεβαίωσα πως θέλω τον έχει πάντα εις το σκέπος μου, και ωμιλήσαμεν και καμπόσον διά την φθοράν του στρατεύματος του Κασέμ, ετραβήχθη διά να μας αφήση εις ελευθερίαν με την Σχυρίναν· η οποία και αυτή δεν έλειψε που να δείξη μεγάλες ευχαρίστησες· και μου το εβεβαίωσε με χίλια χάιδια που με έκαμεν· και ούτως έστεκα όλως αφιερωμένος εις αγαλλίασιν με αυτήν. Μα οπότεν εκατάλαβα που ήτον σιμά να ξημερώση ετραβήχθηκα εις τον συνηθισμένον μου τόπον. Ήτον όλοι της Γάζνας τόσοσν στερεά βεβαιωμένοι, πως εγώ ήμουν ο Μωάμεθ, αφού σχεδόν ολίγον έλειψε να το πιστεύσω και εγώ πως ήμουν αυτός ο ίδιος ο προφήτης διά τα όσα εκατώρθωνα. Δύο ημέρας υστερώτερα από αυτό το κάμωμα ο βασιλεύς της Γάζνας επρόσταξε να γίνουν μεγάλες χαρές εις όλην την χώραν, όχι μόνον διά τον χαλασμόν των εχθρών του, αλλά και διά να εορτασθούν με μεγάλην παράταξιν οι γάμοι της βασιλοπούλας Σχυρίνας με τον Μωάμεθ. Εστοχάσθηκα ότι θα έκανε χρεία να δοξάσω με κάποιον μέγα σημείον μίαν εορτήν που εγίνονταν εις τιμήν μου. Και δι' αυτήν την αιτίαν, επήγα εις την Γάζναν, και αγόρασα μπαρούτι, θειάφι, νίτρον, καμφορά, κα άλλα αναγκαία και εστάθηκα όλην την ημέραν εις τον λόγγον, και έκαμα μίαν μηχανικήν φωτιάν πολλά εξαιρετην. Και ερχομένη η νύκτα τον καιρόν που όλος ο λαός εις τες στρατες εχαίρουνταν, εφέρθηκα επάνω εις την χώραν και σηκωνόμενος πολλά εις τα ύψη, άναψα την μηχανικήν φωτιάν, και έκαμα να φανούν εις τον αέρα διάφορες φλόγες, ήλιος, σελήνη, αστέρες φωτεινοί, και άλλα παρόμοια, που τους έκαμαν να μείνουν εκστατικοί· και αφού αποτελείωσα τες φωτιές μου ετραβήχθηκα εις τον συνειθισμένον μου τόπον όλος χαρά. Ερχομένη δε η ημέρα επήγα εις την χώραν διά να λάβω την χαράν εις το να ακούσω το τι ωμιλούσεν ο λαός εις εκείνο που έκαμα· δεν έμεινα εις εκείνο που ήλπιζα γελασμένος· ο λαός έκαμνε διάφορες παράξενες διηγήσεις εις το κατορθωμά μου· ένας έλεγεν ότι ο Μωάμεθ ήτον εκείνος, που διά να δώση να καταλάβουν πως είχεν ευχαρίστησιν εις τες χαρές που δι' αυτόν εγένοντο, έκανε να φανούν φωτιές ουράνιες. Άλλος εβεβαίωνε πως είχεν ιδή, ανάμεσα εις εκείνα τα νέα μετέωρα τον προφήτην με γένεια άσπρα και μορφήν σεβασμίαν, και άλλα διάφορα.

Όλες αυτές οι διήγησες και ομιλίες πολλήν περιδιάβασιν μου έδωσαν· μα αλλοίμονον εις εμέ, τον καιρόν που εγώ ήμουν εις αυτήν την χαράν, η κασσέλα μου, η ακριβή μου κασσέλα, όργανον των θαυμαστών μου κατορθωμάτων εκαίονταν εις τον λόγγον· κατά πως φαίνεται καμμία σκανζιλήθρα που δεν απείκασα από τες φωτιές που έκανα, θα έμεινε μέσα και την έφθειρεν, οπότεν ήμουν ξέμακρα από αυτήν· ώστε που εις τον γυρισμόν μου την ηύρα όλην καμμένην. Ένας πατέρας, ο οποίος εμβαίνοντας εις τον οίκον του βλέπει τον μονογενή του υιόν σκοτωμένον από χίλιες λαβωματιές

θανατηφόρες, και πνιγμένον εις το ίδιον του αίμα, δεν ημπορούσε να είνε θλιμμένος περισσότερο από έναν πόνον ωσάν τον εδικόν μου· ο λόγγος αντηκολογούσεν από τον βρυγμόν μου, και από τα παράπονά μου, έσχισα τα φορέματά μου, εκατάκοψα τες σάρκες μου, και δεν ηξεύρω πως εσυμπάθησα την ζωήν μου εις την απελπισίαν που μου ήλθε, διά την υστέρησιν της μηχανικής μου κασσέλας. Ως τόσον το κακόν ήτον χωρίς ιατρείαν, και έπρεπεν εγώ να κάμω άλλην απόφασιν· και ετούτη ήτον να υπάγω αλλού εις συναπάντησιν νέας τύχης. Με τούτον τον τρόπον ο προφήτης Μωάμεθ, αφίνοντάς τον Βαχμάν και την Σχυρίναν εις μεγάλην θλίψιν, εξεμάκρυνεν από την χώραν της Γάζνας.

Τρεις ημέρες υστερώτερα, εсуναπάντησα ένα караβάνι από πραγματευτάδες που επήγαιναν εις την Αίγυπτον, και ανταμωνόμενος με αυτούς ήλθα εκεί· εις την οποίαν ευρέθηκα στενεμμένος διά να μάθω τον υφαντήν διά να ημπορέσω να ζήσω. Εκεί έμεινα διά καμπόσον καιρόν, έπειτα ήλθα εις την Δαμασκόν και εδώ ακόμη ακολούθησα την τέχνην μου εις το να υφαίνω· φαίνομαι πως είμαι πολλά ευχαριστημένος της στάσεώς μου, μα ετούτη είνε μία θεωρία ψεύτικη, δεν ημπορώ να βγάλω από τον νουν μου την ενθύμησιν της ευτυχίας μου, εις την οποίαν ευρισκόμουν· η Σχυρίνα είναι πάντα παρούσα εις τους οφθαλμούς μου, και με όλον που πάσχω διά να κάμω να μου εξαλειφθή αυτός ο στοχασμός, δεν είναι βολετόν ποτέ να την απολησμονήσω, και αυτό με κάνει δυστυχέστατον. Ετούτη είναι η ιστορία μου, ω βασιλέα, που με εβίασες διά να σου διηγηθώ· ηξεύρω καλώτατα που δεν ευρίσκεται εύλογον το γέλασμα, που του βασιλέως της Γάζνας έκαμα, και της βασιλοπούλας Σχυρίνας· και διά την ιερόσυλόν μου τόλμην που έλαβα η υψηλότης σου θέλει με συμπαθήσει· επειδή και η βασιλεία σου εστάθης η αιτία, και με εβίασες διά να φανερώσω με κάθε καθαρότητα το ανόμημα που έκαμα.

Ακολούθησις της ιστορίας του Βεδρεδίν Λώλου και του Βεζύρη του.

Ο βασιλεύς Βεδρεδίν απέλυσε τον Μαλέχ, αφού ήκουσε την ιστορίαν του· έπειτα είπε προς τον βεζύρην του και προς τον αγαπημένον του Σεήφ· τα συμβεβηκότα αυτουνού του υφαντή, δεν είναι ολιγώτερον από των εδικών σας παράξενα· μα αγκαλά και αυτός δεν είναι από εσάς πλέον ευτυχισμένος, μη στοχάζεσθε με όλον τούτο να με κάμετε να κλίνω πως να μην ευρίσκεται κανείς που να χαίρεται μετά τελείαν ευτυχίαν· θέλω να εξετάξω τους αξιωματοικούς μου, τους οφφικιάλους μου, και όλους του παλατιού.

Σύρε, ω βεζύρη, και κάμε να έλθη ένας κατόπιν από τον άλλον έμπροσθέν μου.

Ο βεζύρης υπήκουσε, και ευθύς έφερε τους αξιωματικούς, τους οποίους εξετάζοντας τους ηύρε που να κλαίονται, ποίος από το ένα και ποίος από το άλλο· και μην ευρίσκοντας κανένα χωρίς θλίψιν τους απέλυσε. Την άλλην ημέραν έκαμε να έλθουν οι οφφικιάλοι, και εξετάζοντας και αυτουνούς τους ηύρε παρομοίους με τους άλλους· και ανάμεσα εις τόσους, δεν εστάθη κανείς να ευρεθή να ειπή πως είναι ελεύθερος από πίκραν. Βλέπω, έλεγε, πως από αυτουνούς δεν ευρέθη κανείς κατά την γνώμην μου· θέλω να δοκιμάσω και όλους τους λοιπούς του παλατίου μου, μικρούς τε και μεγάλους· έλαβεν αυτήν την υπομονήν εις το να εξετάση ένα προς ένα, και του έδωκαν και αυτοί την απόκρισιν που του έδωκαν και οι πρώτοι, πως κανείς δεν ήτον χωρίς βάσανον· ποίος εκλαιόνταν από την γυναίκα του, ποίος από τα παιδιά του, ποίος πως ήτον φτωχός, ποίος πλούσιος και δεν είχε την υγείαν του, και όλοι είχαν τον πόνον τους.

Ο βασιλεύς με όλον τούτο δεν έχασε την ελπίδα να μην εύρη κανέναν άνθρωπον χωρίς θλίψιν. Μου φθάνει να εύρω ένα μόνον, έλεγε του βεζύρη, και δεν θέλω άλλον επειδή και εσύ στέκεις στερεός πως να μην είνε τινάς. Ναι, ω βασιλεύ, απεκρίθη ο βεζύρης σου το ξαναβεβαιώνω· και είναι ανωφελείς οι ζήτησες της βασιλείας σου. Εγώ δεν είμαι με όλον τούτο καταπεισμένος, απεκρίθη ο βασιλεύς και μου έρχεται εις τον νουν ένα μέσον με το οποίον θέλω εύρη εκείνο που επιθυμώ. Επρόσταξεν εις τον ίδιον καιρόν ότι να κηρυχθή εις όλην την χώραν, πως όποιος είναι ευχαριστημένος εις την κατάστασιν του, εις διορίαν τριών ημερών να υπάγη προς τον βασιλέα, διά να τον κάμη ότι δώρον θελήση. Και τελειώνοντας η διορία δεν εστάθη κανείς που να παρουσιασθή έμπροσθέν του· ώστε που εφαινονταν όλοι πως απερνούσαν συμφώνως με τον βεζύρην. Βλέποντας ο βασιλεύς πως κανείς άνθρωπος δεν επαρουσιάζονταν έμπροσθέν του, έμεινε πολλά θαυμασμένος. Δεν ημπορώ να καταλάβω, εφώναξεν αυτός, ότι εις όλην την Δαμασκόν τοιαύτης λογής μεγάλην, να μην ευρεθή ένας ευχαριστημένος. Βασιλέα μου, του απεκρίθη ο βεζύρης, αν εσύ ήθελες εξετάζει όλον τον κόσμον, θέλουν σου ειπέι όλοι πως κανείς δεν είνε χωρίς θλίψιν. Ετούτο είνε εκείνο που δεν ημπορώ να υποφέρω, εξαναείπεν ο βασιλεύς ότι λογής θαυμασμόν μου έδωκεν η αιτία της δοκιμής που έκαμα, θέλω με απόφασιν να περιπατήσω τον κόσμον και να ιδώ ποίος από τους δύο μας γελοιέται εις την γνώμην του, και δεν θέλω γυρίσει έως που να μην εύρω το ολιγώτερον ένα μόνον. Αχ αυθέντη, του λέγει ο βεζύρης, διατί θέλεις να ακολουθής αυτήν την επιθυμίαν; βεβαιώσου πως δεν

θέλεις συναπαντήσει κανένα που να είναι τελείως ευχαριστημένος της τύχης του.

Ο βεζύρης Ταλμούκ εποθούσε με πολλήν θερμότητα, ότι ο αυθέντης του θα ήθελεν απαρατήσει αυτήν την επιχείρησιν. Μα ο βασιλεύς δεν άλλαξε γνώμην, και αφού άφησε την κυβέρνησιν του βασιλείου του εις έναν άλλον βεζύρην, εμίσευσε με τον βεζύρη Ταλμούκ και τον Σεήφ Μολτούκ και με ολίγους σκλάβους· επεριπάτησαν αυτοί προς το μέρος του Μπαγδατιού, εις το οποίον έφθασαν, και επήγαν και εκόνεψαν εις ένα χάνι· και εκεί έδωκαν να καταλάβουν πως ήτον και οι τρεις νιζοβαϊριτζήδες πραγματευτάδες από την Αίγυπτον, που εταξείδευαν από βασίλειον εις βασίλειον. Αυτοί έφερναν μαζί τους πολλά νιζοβαϊρικά από κάθε λογής είδη, διά να δειχθούν καλύτερον πως ήτον τέτοιοι. Και μίαν ημέραν που εσεργιάνιζαν εις το Μπαγδάτι είδαν ένα διδαχτήν που εδίδαχνε με μίαν μεγάλην φωνήν εις την αγοράν, και που ήτον πολύς λαός διά να τον ακούσουν. Αυτός έλεγε προς αυτούς με τούτον τον τρόπον. Ω ακριβοί αδελφοί μου· «όσον αναίσθητοι είσθε εις το να κοπιάζετε τόσον διά να αποκτήσετε πλούτη που οπόταν ο Άγγελος έλθη διά να σας σηκώση από τούτην την ζωήν, δεν θέλετε δυνηθή με αυτόν τον πλούτον να αποφύγητε τον θάνατον, και μέλλετε να τον αφήσετε οπίσω σας και στανικώς σας· με όλον τούτο ηξεύρω που ομολογάτε, πως η κυρίευσις του πλούτου σας, σας κάνει να μην έχετε ποτέ ανάπαυσιν· εσείς ακαταπαύστως φοβείσθε να μη σας τον αρπάξουν οι λησται· η επιμέλεια που παίρνετε διά να τον φυλάξετε, δεν σας αφήνει να τραβήξετε μίαν ζωήν ευτυχισμένην· εγώ όντας γυμνός από πλούτη, υστερημένος από τες ανάπαυσές σας, χαίρομαι εις την πτωχείαν μου με πολλήν ευχαρίστησιν.»

Εις ετούτα τα λόγια ο βασιλεύς Βεδρεδίν, λέγει του βεζύρη του· Ταλμούκ, εσύ ήκουσες ωσάν και εμένα τα λόγια του διδαχτή, διά το οποίον ιδού δεν έχω πλέον χρέος να ταξιδεύσω, ηύρα εκείνο που εξητούσα· ετούτος ο διδαχτής είνε ένας άνθρωπος ευτυχέστατος. Βασιλέα μου, του απεκρίθη ο βεζύρης, κάνει χρεία να πασχίσης διά να συνομιλήσης με τούτον τον διδαχτήν, και να τον υποχρεώσης αν ημπορέσης διά να σου ξεσκεπάση τα έσωθέν του, διά να ιδής αν είνε αληθινά εκείνα που λέγει. Έτσι θέλω ακολουθήσει, είπεν ο βασιλεύς· μα υστερώτερα πρέπει να μείνη ο νικημένος. Ναι, ω βασιλεύ, είπεν ο βεζύρης, το ευχαριστούμαι όταν ήθελεν είνε έτσι· και τότε θέλω ομολογήσει πως έζησα εις την πλάνην τόσον καιρόν. Απεφάσισαν αυτοί ως τόσον διά να ομιλήσουν με τον διδαχτήν, ο οποίος αφού ετελείωσε να ομιλή εσυμμαζώξεν από τον λαόν αρκετήν ελεημοσύνην, και ετραβήχθη εις ένα σπητάκι εις το οποίον εκατοικούσεν.

Ο βασιλεύς και ο βεζύρης βλέποντας πού εκατοικούσεν, ευθύς επήγαν διά να τον εύρουν. Ο διδακτής τους εδέχθηκε με μεγάλον σέβας· και έπειτα τους ηρώτησεν, αν είχαν τίποτε διά να τον προστάξουν. Τότε ο Βεδρεδίν εβγάζει μίαν σακκούλαν με φλωριά και την βάνει εις το χέρι του διδακτή λέγοντάς του. Εγώ σου κάνω τούτο το δώρον με συμφωνίαν όμως ότι να μου φανερώσης τα έσωθεν της καρδίας σου. Ημείς είμασθεν τρεις ντζοβαϊρτζήδες σύντροφοι· ένας από ημάς θέλει με γνώμην βεβαίαν, ότι εις τον κόσμον δεν ημπορεί να είναι άνθρωπος τελείως ευτυχισμένος και να μην έχη θλίψιν· εγώ είμαι εναντίας γνώμης· και δεν είνε καιρός που σε ήκουσα να ειπής, ότι περνάς μίαν τελείαν ευτυχίαν· ειπέ μας την αλήθειαν, σε παρακαλώ, αν είνε έτσι, ότι πολλά μας είνε αναγκαίον να μάθωμεν, και θέλεις μας κάμει μίαν μεγαλωτάτην χάριν. Ο διδακτής επήρε την σακκούλαν ευχαριστώντας τον Βαδρεδίν, και του είπεν. Αυθέντες, επειδή και επιθυμάτε να μάθετε την αλήθειαν, ιδού που είμαι έτοιμος διά να σας ειπώ την κάθε αλήθειαν· να ηξεύρετε πως ούτε εγώ είμαι ευχαριστημένος και αναπαυμένος· και αν με ακούσετε να επαινέσω την ευτυχίαν μου εις τον λαόν, μη στοχάζεσθε διά τούτο ότι ευρίσκομαι ευχαριστημένος εις την κατάστασίν μου. Αν ωμίλησα εναντίον του πλούτου, σας βεβαιώνω, ότι άλλος δεν ήτο ο στοχασμός μου, παρά να παρακινήσω εις την ελεημοσύνην εκείνους που με άκουσαν· ημείς οι διδακτάδες τραβούμεν μίαν ζωήν πολλά δυστυχισμένην, διά να ημπορέσωμεν να εύρωμεν μίαν τελείαν ανάπαυσιν και ευτυχίαν, την οποίαν όλοι οι άνθρωποι ματαιώς την ελπίζουν. Εγώ είμαι βέβαιος παρομοίως με τους συντρόφους σου, πως κανείς δεν ευρίσκεται ευχαριστημένος, και δεν είνε χωρίς θλίψιν. Κανέν πράγμα δεν ημπορεί να ευχαριστήση τελείως την ανθρωπίνην καρδίαν. Ευθύς που ο άνθρωπος απολαμβάνει την πλήρωσιν της επιθυμίας, που έχει στοχασθή, αγροικά να του γεννηθή μία επιθυμία, η οποία να συγχίζη την ανάπαυσίν του, και να τον κάνη πάλιν να μην είνε ποτέ ευχαριστημένος.

Ο βεζύρης έλαβε μεγάλην ηδονήν εις το να ακούση τον διδακτήν να ομιλήση καθώς επιθυμούσε, και εκαρτερούσεν ότι ο βασιλεύς θα κλίνη εις την γνώμην του· και κατά αλήθειαν άρχισε να κλίνη και να βεβαιώνεται πως ήτον έτσι, και πως έως εκείνην την ώραν ευρίσκονταν εις απάτην. Και αφού έφυγαν από τον διδακτήν, είπε του βεζύρη και του Σεήφ· ας υπάγωμεν να απεράσωμεν το επίλοιπον της ημέρας εις ένα μεγάλον καφενέ, και εκάθησαν εις μέρος που ήτον δύο ευγενείς άνδρες, που εσυνωμιλούσαν κατά τύχην διά τες δυστυχίες, που είνε υποκειμένη η ανθρωπίνη φύσις· και άλλος δεν χαιρείται την σήμερον μίαν ζωήν ευχαριστημένην, παρά ο βασιλεύς του Αστραχάν, που βεβαίως καμμία πικρότης δεν του συγχίζει την γλυκύτητα των ευτυχισμένων ημερών του· και

κοντολογής, πως εκείνος ήτον ένας άνθρωπος πολλά ευτυχής· και με δίκαιον τρόπον τον ωνόμαζαν κατ' εξοχήν, ο βασιλεύς χωρίς θλίψιν.

Ετούτη η συνομιλία επροξένησε το αποτέλεσμά της επάνω εις το πνεύμα του βασιλέως. Κάνει χρεία, αυτός λέγει προς τον βεζύρην, εβγαίνοντας από τον καφενέ, ότι αύριον να μισεύσωμεν διά το Ασπραχάν. Θέλω να ιδώ αυτόν τον βασιλέα χωρίς θλίψιν. Εγώ δεν επιθυμώ ολιγώτερον από την βασιλείαν σου, απεκρίθη ο βεζύρης, και είμαι έτοιμος να σε ακολουθήσω. Την επαύριον σηκωνόμενοι ανταμώνθησαν με ένα караβάνι από πραγματευτάδες, και επήγαν εις το Ασπραχάν, εκεί που εβασίλευεν ο Ορμώζ, επονομαζόμενος ο βασιλεύς χωρίς θλίψιν. Φθάνοντας δε εκεί επήγαν και κατέλυσαν εις ένα χάνι, και ακολουθούσαν να δείκνωνται πως ήτον ντζοβαϊριζήδες. Αυτοί έμειναν έκθαμβοι εις το να ιδούν τον λαόν όλον δομένον εις μεγάλες χαρές και εις όλα τα μέρη της χώρας να γίνωνται χοροί, παιγνίδια και άλλα χαροποιά πράγματα. Ο βασιλεύς ερώτησε τον χαντζή διά ποίαν αιτίαν εγίνοντο τόσες χαρές εις αυτήν την χώραν. Ο χαντζής του εδιηγήθη πως τέτοιες χαρές δεν γίνονται ούτε διά καμμίαν νίκην, που έκαμαν εναντίον των εχθρών του, ούτε διά κανένα άλλο ευτυχισμένον συμβεβηκός· κάθε ημέραν ο λαός εορτάζει κάποιαν νέαν χαράν· και τούτο συμφώνως διά να αρέσουν εις την κλίσιν του βασιλέως, ο οποίος έτσι αγαπά κατά πολλά, με το να είνε του πλέον καλλιτέρου χαρακτήρος, που εις τον κόσμον ευρίσκεται· όθεν του εδόθη δι' αυτήν την αιτίαν το επίθετον του βασιλέας χωρίς θλίψιν. Ακούοντας από τον Χαντζήν ο Βεδρεδίν αυτήν την διήγησιν, λέγει προς τον βεζύρην του. Από τον ευγενικόν χαρακτήρα που ο Χαντζής μου εφανέρωσε διά τον βασιλέα του Ασπραχάν, εγώ είμαι βέβαιος πως του λόγου σου είσαι πληροφορημένος πως αυτός βεβαίως είνε χωρίς θλίψιν. Μη γένοιτο, απεκρίθη ο βεζύρης· επειδή και είμαι βέβαιος, πως και αυτός θα είνε ωσάν τον διδακτήν· και αν έχης τον τρόπον να βεβαιωθής από τον ίδιον βασιλέα θέλεις ιδεί πως και αυτός δεν είνε χωρίς καμμίαν θλίψιν, που να τον συγχίζη. Ας είνε, του απεκρίθη ο Βεδρεδίν· εγώ θέλω πασχίσει να εύρω τον τρόπον διά να συνομιλήσω με αυτόν και αν είνε και αυτός καθώς μου λέγεις, σου τάσσω να μην υπάγω παρεμπρός εξετάζοντας, αλλά ευθύς να γυρίσω εις το βασίλειόν μου, και θέλω ομολογήσει τότε, πως κανείς άνθρωπος δεν είνε χωρίς θλίψιν. Είμαι ευχαριστημένος, απεκρίθη ο βεζύρης. Ας πασχίσωμεν το λοιπόν να εύρωμεν το μέσον διά να ομιλήσωμεν με τον ίδιον Ορμώζ, και ας τον ιδούμεν από σιμά, και ας εξετάσωμεν με επιμέλειαν τα έσωθεν της καρδιάς του, διά να έβγωμεν από την περιέργειάν μας.

Την ερχομένην ημέραν εστοχάσθησαν να υπάγουν εις τον βασιλέα ωςάν ντζοβαϊρτζήδες, και με τούτον τον τρόπον επήραν και οι τρεις από μίαν κασσελοπούλαν, και τες εγέμισαν από τα διαμάντια που είχαν, και ερχόμενοι εις το παλάτι, εξήτησαν διά να ομιλήσουν με τον βασιλέα. Εδόθη είδησις εις τον βασιλέα, ότι τρεις ντζοβαϊρτζήδες που επήγαιναν από βασίλειον εις βασίλειον, επιθυμούσαν να ομιλήσουν με αυτόν. Ο Ορμώζ επρόσταξε να έλθουν προς αυτόν. Ερχόμενοι δε προς αυτόν, άνοιξαν τες κασσελοπούλες των, και του έδειξαν διάφορα διαμάντια, τάχα πως τα είχαν διά πούλημα· αυτός τα εστοχάσθη με πολλήν ακρίβειαν και με θαυμασμόν, διά την ποιότητά τους, και επάνω εις όλα αυγάτισεν ο θαυμασμός του εις το να ιδή ένα καρβούνι πολλά θαυμάσιον, μέγα ωςάν ένα αυγό περιστεριού το οποίον παίρνοντάς το εις το χέρι, δεν εκόρταινε που να το κυττάζη και να του επαινή την ευμορφάδα. Τότε ο Βεδρεδήν βλέποντάς τον που του άρεσεν αυτό το καρβούνι, είπεν· Ημείς μένομεν θαυμασμένοι εις το να βλέπωμεν πως έχομεν πράγμα που να αρέση της βασιλείας σου· διά το οποίον ταπεινώς την παρακαλούμεν να το δεχθής, διά ένα δώρον, συμπαθώντάς μας την ελευθερίαν, που παίρνομεν διά να της το προσφέρωμεν.

Ο Ορμώζ το εδέχθη με ευχαρίστησιν, και είπε προς αυτούς, ότι ήθελεν όσον καιρόν έμελλε να σταθούν εις το Ασπραχάν, να υπάγουν να μένουν εις το παλάτι του. Αυτοί την ιδίαν ημέραν, επήγαν εκεί και κατέλυσαν· εις τους οποίους εδόθηκεν ένας ωραιότατος χοντζερές στολισμένος όλος από μεταξωτά, ομοίως και οφφικιάλοι του βασιλέως διά να τους υπηρετήσουν. Εκείνος ο μονάρχης στοχαζόμενος αυτούς ωςάν τρία υποκείμενα, που επεριδιάβαζαν τον κόσμο, και ήρχονταν από βασίλειον εις βασίλειον, έβαλε την επιμέλειαν διά να τους κάμη κάθε λογής περιποίησιν, και τιμές όσον να ήτον βολετόν διά να τους υποχρεώση να κηρύττουν εις τα άλλα βασίλεια την ακρίβειαν της μεγαλειότητός του. Κάθε ημέραν τους έκανε νέα χαρίσματα· τώρα τους εξεφάντωνεν εις το κυνήγι, και τώρα εις κανένα περίεργον θέαμα· και ποτέ δεν τους άφινε χωρίς να τους δώση καμμίαν νέαν ξεφάντωσιν. Και με όλες αυτές τες περιποιήσεις που ο Ορμώζ τους έκανε, αυτοί δεν ευρίσκονταν αναπαυμένοι ανίσως και δεν ήθελαν μάθει καταλεπιώς από τον ίδιον, αν ήτο και εσωτερικώς ευχαριστημένος, καθώς εξωτερικώς έδειχνε, και μη ευρίσκοντας άλλον τρόπον διά να μάθουν από τον ίδιον, έκριναν εύλογον ότι ο Βιδρεδίν θα του ήθελε φανερωθή, ποίος ήτο και με αυτόν τον τρόπον θέλουν ημπορέσει να επιτύχουν πού να τους φανερώση την καρδιά του, ειδέ με άλλον τρόπον δεν ήτο βολετόν να καταλάβουν την αλήθειαν· και ούτως απεφάσισαν διά να κάμουν.

Αυτοί μίαν ημέραν εξήτησαν θέλημα να ομιλήσουν με αυτόν ξεχωριστά, το οποίον και τους εδόθη. Ο Βεδρεδίν εστάθη ο πρώτος που του ωμίλησε, και με τούτον τον τρόπον είπε του Ορμώζ. Ημείς, ω Βασιλέα είμεθα εδώ φερμένοι επιταυτού από μίαν περιέργειαν διά να μάθωμεν κάποιόν τι που μας είναι επιθυμητόν και κάνει χρεία να σας ομιλήσωμεν με όλην την καθαρότητα. Ήξευρε το λοιπόν, ότι ημείς δεν είμεθα ντζοβαϊρτζήδες, καθώς εδώσαμεν να μας καταλάβουν· εγώ είμαι βασιλεύς καθώς και του λόγου σου, και βασιλεύω επάνω εις τον λαόν της Δαμασκού, και τούτοι οι δύο άνθρωποι, που εσείς νομίζετε διά συντρόφους μου, ο ένας είνε ο μυστικός μου και ο άλλος ο βεζύρης μου. Ο Ορμώζ έμεινεν εκοτατικός εις μίαν τοιούτης λογής θάρρεψιν, και εθαύμασε πολλά περισσότερο οπόταν ο Βεδρεδίν του εδιηγήθη την αιτίαν διά την οποίαν εμίσευσαν από την Δαμασκόν. Ο Ορμώζ εκαμώθη πως εγέλασεν εις αυτήν την διήγησιν· έπειτα αποκρίνεται και λέγει. Μα πώς, ω κύριε, ο βεζύρης σου είνε τόσον ισχυρογνώμων, ότι να μην είναι κανείς χωρίς θλίψιν; Ναι, του απεκρίθη ο βασιλεύς της Δαμασκού· και αυτό είναι εκείνο, που δεν ημπορώ να καταλάβω μα την αλήθειαν· εγώ δεν ημπόρεσα να εύρω εις το βασιλείόν μου έναν άνθρωπον χωρίς να μην έχη θλίψιν· εκάλεψα εις άλλους τόπους να εύρω κανέναν μα ματαιώς έκαμα τους κόπους· είδα εις το Μπαγδάτι ανθρώπους που φαίνονταν ευχαριστημένοι εις την κατάστασίν τους, και με όλον τούτο δεν ήτον έτσι· αποσταμένος το λοιπόν από μίαν ματαίαν ζήτησιν απεφάσισα να γυρίσωμεν εις την Δαμασκόν· μα οπόταν ήκουσα διά να ομιλούν διά την βασιλείαν σου, πως είσαι ο βασιλεύς χωρίς φροντίδα και χωρίς θλίψιν, ηθέλησα παρακινημένος από τέτοιαν περιέργειαν να σε ιδώ, και παρατήρησα, ότι κατά αλήθειαν από τες χαροποιήσες που καθημερινώς δείχνεις, φανερώνεις ότι είσαι αληθώς ευχαριστημένος, και χωρίς θλίψιν· σε ορκίζω το λοιπόν, ω αυθέντη, να μου φανερώσης αν είναι αληθείς, ή ψευδείς οι θεωρίες που κάνεις, και αν και χαίρεσαι εσύ μίαν τελείαν ευτυχίαν, και αν θλίψις καμμία δεν συγχίζει την ανάπαυσίν σου.

Ο Ορμώζ δεν ημπόρεσε να μείνη χωρίς να ξαναγελάση εις ετούτες τες εξέτασες. Είνε δυνατόν, ω κύριε, λέγει αυτός του βασιλέως της Δαμασκού, ότι αληθώς επαράτησες το βασιλείόν σου, και τρέχεις τον κόσμον διά να συναντήσης ένα τελείως ευχαριστημένον; Τίποτε δεν είνε πλέον αληθινόν από τούτο, απεκρίθη ο Βεδρεδίν και σε παρακαλώ να μου φανερώσης την αλήθειαν και το έσωθεν της καρδιάς σου. Επειδή και μου ζητάτε τούτο με τόσην παρακάλεσιν, εξαναείπεν ο Ορμώζ, και καθώς πολύ σε συμφέρει διά να το μάθης, ιδού που σου λέγω, πως ο βεζύρης σου έχει όλον το δίκαιον, και είμαι και εγώ με την γνώμην του. Όσον δι' εμέ είμαι μακρυά πολύ του να είμαι άνθρωπος καθώς με στοχάζεσαι· το επίθειον του

βασιλέως χωρίς θλίψιν που δίδεται, είνε ψευδές, με το να είμαι ο πλέον δυστυχής βασιλεύς του κόσμου· η χαρά που φανερώνεται εις το πρόσωπόν μου είνε όλη πλαστή· πλαστές οι ηδονές που με κάνουν να μη στοχάζωμαι ένα τόσο βάσανον, που ακαταπαύστως με θλίβει. Ο βασιλεύς της Δαμασκού εξέστη εις το να ακούση τον βασιλέα του Ασραχάν να ομιλήση με αυτόν τον τρόπον· και ανάφτοντάς του την περιέργειαν εις το να μάθη το αίτιον της ανησυχίας του, έκαμε τόσον, που ο Ορμώζ του έταξε διά να του το φανερώση οπόταν εύρη καιρόν αρμόδιον. Ο Βεδρεδίν, ο βεζύρης και ο Σεήφ Μολτούχ ύστερον από το τάξιμον που ο Ορμώζ τους έκαμεν, ανέμεναν και οι τρεις με ανυπομονησίαν την πλήρωσιν του ταξιματός του, το οποίον αυτός το έκαμε με τον ακόλουθον τρόπον.

Μίαν νύκτα, τον καιρόν που εις το παλάτι του ήτον ησυχία έστειλε δύο ευνούχους, διά να τους φέρη προς αυτόν. Ο Ορμώζ ωσάν τους είδε είπεν· ιδού τέλος πάντων που είμαι έτοιμος διά να πληρώσω το τάξιμόν μου· εσείς θέλετε διακρίνει αν εγώ με δίκαιον τρόπον σας είπα πως είμαι ο πλέον δυστυχής βασιλέας του κόσμου. Έτσι λέγοντας επήρε από το χέρι τον βασιλέα Βεδρεδίν, και τους άλλους, και τους έκαμε να περάσουν από δύο οντάδες, και τους έφερεν έως την πόρταν του τρίτου, εις την οποίαν τους είπε να σταθούν με επιμέλειαν και να θεωρήσουν. Ο Βεδρεδίν έρριξε τους οφθαλμούς του εις εκείνον τον οντά, και είδεν επάνω εις ένα θρονί μίαν ωραιάν κυρίαν, της οποίας η ωραιότης τον έκαμε να μείνη· η ασπράδα της υπερέβαινε το χιόνι· οι οφθαλμοί της ήτον παρόμοιοι ωσάν δύο ήλιοι· είκεν αυτή το πρόσωπον γελούμενον, και εφαινονταν να δίδη ακρόασιν εις κάποιες ομιλίες, που μία γραία σκλάβα της έκανε.

Στοχασθήτε αυτήν την βασίλισσαν, η οποία στέκει καθημένη εις εκείνο το θρονί, ακολούθησεν ο Ορμώζ· είδετε σεις πράγμα πλέον ωραίον; δεν φαίνεται ότι η φύσις έλαβε την ευχαρίστησιν να δώση εις τον κόσμο ένα υποκείμενον τόσον ευγενικόν; αυτή είνε εκείνη η ποθεινοτάτη βασίλισσα, που μου προξενεί το βάσανον· αυτή είνε εκείνη που με κάνει δυστυχή. Μήπως και αυτή δεν σε αγαπά, ω αυθέντη; είπεν ο Βεδρεδίν. Όχι, όχι απεκρίθη ο Ορμώζ· δι' αυτό δεν παραπονούμαι· αν εγώ την λατρεύω, είμαι με όλον τούτο ανταποκριμένος. Μα πώς το λοιπόν, ξαναείπεν ο Βεδρεδίν, ημπορεί αυτή να σε κάνη δυστυχή; Τώρα, τώρα θέλετε τα ιδεί, απεκρίθη ο βασιλέας του Ασραχάν· αναμείνατε και οι τρεις εις την πόρταν, και θεωρήσατε με προσοχήν εκείνο που θέλει συμβή.

Τελειώνοντας που να ομιλή έτσι, εισήλθεν εις τον οντά, και επήγαινε προς την βασίλισσαν, και κατά το μέτρον που επλησίαζε προς αυτήν, ω θέαμα ανήκουστον, έτσι αυτή έχανε την όψιν της, τα μάγουλά της που ήταν κόκκινα ωσάν το τριαντάφυλλον, ευθύς

εμεταβάλλθησαν εις ακνότητα πεθαμμένου· τα χείλη της έγιναν μελαψά· αφανίσθη το χαρούμενόν της πρόσωπον και τα εύμορφα της τα μάτια εκλείσθησαν, ωσάν αποθαμμένης. Φθάνοντας τέλος πάντων ο Ορμώζ πλησίον της εκάθισεν εις ένα θρονί κοντά της· και ρίχνοντας τους οφθαλμούς του επάνωθεν της γεμάτους από αγάπην και πόνον, της είπε· Βασίλισσα μου αγαπητή και παμπόθητη, άνοιξε, σε παρακαλώ, τους οφθαλμούς σου, και θεώρησε τον κακότυχόν σου νυμφίον, ότι η κατάσταση, εις την οποίαν ευρίσκεσαι, μου διαπερνά την καρδίαν. Η βασίλισσα τότε δεν του αποκρίνονταν, ούτε του έδωσε κανένα σημείον πως τον είχε ακούσει, και τέλος πάντων εφαινονταν πως ήταν αποθαμμένη. Ο Ορμώζ δεν ημπορούσε πλέον να υποφέρει περισσότερο εκείνο το αξιοδάκρυτον θέαμα· εσηκώθη από το θρονί διά να γυρίση προς τον Βεδρεδίν και καθώς εξεμάκρυνεν από την γυναίκα του, αυτή εξανάρχονταν εις την πρώτην της όψιν και ευμορφάδα· η θεωρία της εξανάλαβε την λαμπρότητα που είχε, και εις ένα λόγον είδαν που ναξαναγεννηθούν όλες της οι νοστιμάδες, το οποίον επροξένησεν εις τους θεωρούντας τον θαυμασμόν, που ευκόλως ημπορεί να στοχασθή κανένας.

Ο βασιλεύς της Δαμασκού, ο μουσικός του, και ο βεζύρης του, εκρατούσαν τους οφθαλμούς τους στερεούς επάνω εις τον Ορμώζ, και δεν ημπορούσαν να συνέλθουν από την έκστασίν των. Ίδετε την ταλαιπωρίαν μου, τους λέγει τότε ο Ορμώζ· ημπορείτε να ειπήτε κατά το παρόν, αν εγώ είμαι ο άνθρωπος εκείνος ο ευτυχής, τον οποίον πηγαίνετε χαλεύοντας; Όχι, απεκρίθη ο Βεδριδίν, ημείς είμασθε κατά πολλά βεβαιωμένοι, ότι εσύ είσαι ένας βασιλέας δυστυχέστατος· το απίστευτον θέαμα, εις το οποίον είμασθε μάρτυρες, μας το κάνει πολλά καλά να το γνωρίσωμεν. Μα ήθελα

να ηξεύρω διατί όταν πλησιάζης προς αυτήν της έρχεται λιποθυμία, και χάνει την όψιν της, και οπόταν από αυτήν ξεμακραίνεις, ξαναλαμβάνει την μορφήν της και τα πνεύματά της; αν ημπορήτε, σας παρακαλώ, ευχαριστήσετε την περιέργειάν μου.

Εγώ δεν θαυμάζω καθόλου διά την ζήτησίν σου, απεκρίθη ο Ορμώζ, επειδή και το εκαρτερούσα· έχετε βέβαια όλην την αιτίαν να θαυμάσητε εις ό,τι είδετε· μα διά να σας κάμω να μάθετε εκείνο που επιθυμάτε, διά να το ηξεύρετε, κάνει χρεία να σας διηγηθώ μίαν μακρυνήν ιστορίαν και αν υποφέρετε μετά χαράς, θέλω σας διηγηθή. Ο Βεδρεδίν και οι δύο συνακόλουθοί του τον εβεβαίωσαν πως μεγαλυτέραν χάριν από αυτήν δεν ήθελε τους κάμει. Και ούτως ο Ορμώζ άρχισε να κάνη την διήγησιν με τον ακόλουθον τρόπον.

Ιστορία του Βασιλέως Ορμώζ επονομαζομένου βασιλέως χωρίς θλίψιν, και της βασιλοπούλας Ρέτζιας.

Είναι από τους δώδεκα χρόνους της ηλικίας μου που εβουλήθηκα να περιδιαβάσω τον κόσμον· εζήτησα από τον πατέρα μου τον βασιλέα την ελευθερίαν δι' αυτήν την βουλήν, και μετά χαράς μου την έδωσεν· εδιώρισε μερικους οφφικιάλους διά να τους έχω εις την συντροφιάν μου και άνοιξε τους θησαυρούς του, και μου έδωσεν αναρίθμητα αργύρια, διά να κάνω τιμήν εις τον εαυτόν μου οπόταν φθάνω εις καμμίαν αυλήν βασιλικήν. Εμίσευσα λοιπόν από το Αστραχάν με τους ανθρώπους που μου εδιώρισεν ο πατέρας μου· ανάμεσα εις αυτούς που με εδούλευε διά λαλάς· ο οποίος κατά πολλά με αγαπούσε, και ωνομάζετο Χασάν. Ήτον αυτός ένας άνθρωπος πολλά φρόνιμος και πεπαιδευμένος εις τα πάντα, και το περισσότερο που μου άρεσεν εις αυτόν ήτον που ότι εποθούσα, και ότι ήθελα, δεν μου εναντιώνονταν, αλλά έκανε κάθε τρόπον που να ευχαριστήση την κλίσιν μου· και με τούτον τον τρόπον που με εφέρνονταν με εμένα, άποκτησα το θάρρος μου, και κάθε μου άπόκρυφον εις αυτόν το εξεμυστηρευόμην.

Αφού εμισεύσαμεν από το Αστραχάν, εδιαβήκαμεν από διαφόρους τόπους και βασιλεία· και όπου και αν απερνούσα, έκανα με τα δώρα μου και τα μεγαλοπρεπή μου έξοδα να δειχθώ ποίος ήμουν. Και μίαν ημέραν ευρισκόμενος εις το Σουράτ, λέγω του λαλά μου· Χασάν, είμαι βαρεμένος εις το να ταξιδεύω με μορφήν βασιλοπούλου· οι τιμές που παντού μου κάνουν, αρχινούν να μου είνε ανυπόφερτες· δεν απολαμβάνω εκείνην την ηδονήν, που εις τα ταξείδια οι περιηγηταί χαιρονται οπόταν ταξιδεύουν αγνώριστοι· αφήνω πολλά πράγματα που δεν τα βλέπω· το μεγαλείον μου δεν

με καλεί να πηγαίνω να τα βλέπω· και δεν ημπορώ να πληρώσω κατά πως θέλω την επιθυμίαν μου. Επιθυμούσα να ήμουν ωσάν ένας απλούς άνθρωπος, διά να ημπορώ να ιδώ κάθε ταπεινόν πράγμα χωρίς να έχω αντίρρησιν, το οποίον θέλει μου είνε και διά περισσοτέραν μου πράξιν. Ο Χασάν επαίνεσε την γνώμην μου, και δεν έχασε καιρόν που να πληρώση την επιθυμίαν μου. Και εκείνην την ημέραν έστειλαμεν όλους τους άλλους που μας εσουντρόφευαν οπίσω εις τον πατέρα μου, και εμείναμεν ημείς μόνον οι δύο και παίρνοντας πολλά διαμαντικά μαζί μας, εμισεύσαμεν απ' εκεί, και ύστερα από μίαν μακρυνήν στράταν εφθάσαμεν εις την πόλιν της Καρίσμου, εις την οποίαν εβασίλευεν ο Κηλήτζ Αρσλάν.

Την δευτέραν ημέραν αφού εφθάσαμεν εκεί, εβγήκαμεν διά να σεργιανίσωμεν την χώραν την οποίαν εύραμεν πολλά ωραιότητα. Εσταθήκαμεν ξεχωριστά διά να στοχασθούμεν ένα παλάτι, που μας εφάνηκε να ήτον μία φτιάσις πολλά εξαιρετη, και ήτον ξεχωριστόν από τα άλλα τα σπήτια, κείμενον εις την άκρην της πολιτείας, περιτειχισμένον με χαμηλά τείχη, και ολοτρόγυρα του τείχους ήτον πολλότατοι πύργοι πολλά υψηλοί και στενοί. Μας ήλθεν επιθυμία διά να υπάγωμεν εις αυτό το παλάτι να το ιδούμεν· και πλησιάζοντες εις αυτό ακούομεν να εβγαίνουν διάφορες φωνές από εκείνους τους πύργους, εις τους οποίους ήτον μέσα άνθρωποι κλεισμένοι και ωμιλούσαν με φωνές πολλά δυνατές· άλλοι μεν ετραγουδούσαν, άλλοι εγελούσαν, και άλλοι έκλαιαν. Και από αυτά τα σημεία εστοχασθήκαμεν ότι ήτον ο τόπος όπου είχαν τους τρελλούς κλεισμένους· και πηγαινάμενοι παρεμπρός εβεβαιωθήκαμεν πως ήτον έτσι, με το να ηκούσαμεν που να επαραμιλούσαν και να έλεγαν λόγια χωρίς στόχασιν, και ολονών οι τρελλές κουβέντες που έκαναν ήτον περί αγάπης, ώστε που εκρίναμεν ότι η τρελλαμάρα τους θα είχε προξενηθή από αγάπην και διά τούτο τους εβάλαμεν εις εκείνους τους πύργους.

Και εκεί που με τον λαλά μου εκάμαμεν αυτούς τους στοχασμούς διά τους τρελλούς, ανταμώνομεν έναν από τους φύλακας εκείνου του τόπου, και τον ερωτήσαμεν διά να μας ειπή, διατί εκείνοι οι τρελλοί μιλούν όλο δι' αγάπην; Μη θαυμάζετε, εκείνος μας απεκρίθη, ότι αυτοί οι τρελλοί μιλούν περί αγάπης, επειδή και από αυτήν προέρχεται το κακόν τους· εσείς από ότι καταλαμβάνω είσθε ξένοι, και βεβαίως δεν είχετε πλέον σταθή εις το μέρος της Καρίσμου, με το να μην ηξεύρετε που αυτοί ετρελλάθησαν με το να είδαν την Ρετζίαν θυγατέρα του Σουλτάνου μας· μα επειδή και δεν έχετε είδησιν δι' αυτήν την υπόθεσιν, θέλω να σας ευχαριστήσω να σας την διηγηθώ.

Αν ηξεύρετε, ότι αυτή η βασιλοπούλα, ηκολούθησεν αυτός παίζει κάποιες φορές το κοντάρι εις το φανερόν· η οποία εκείνες τις ώρες έχει ξέσκεπον το πρόσωπόν της, και καθένας ημπορεί να την ιδή· μα άλλοι εις εκείνους που σταματήσουν διά να την θεωρήσουν· διαπερνά εις τους οφθαλμούς του μία αγάπη, που τους γεννάται θανατηφόρος· κάποιοι πέφτουν λιγοθυμημένοι, και αποθνήσκουν απελπισμένοι διά να μη ημπορούν να την απολαύσουν· άλλοι σκοτώνονται μοναχοί τους από την απελπισίαν τους και άλλοι χάνουν το λογικόν τους, τους οποίους τους φέρνουν και τους κλείουν εις ετούτους τους πύργους καμωμένους επιταυτού από τον Σουλτάνον. Αυτός ο βασιλεύς αντί να εμποδίση την θυγατέρα του εις το να βγαίνει να την βλέπη ο λαός, φαίνεται να λαμβάνη μίαν βάρβαρον ηδονήν από των δυστυχιών, που από αυτήν προξενούνται, και κενοδοξείται που έκαμε να γεννηθή ένα πλάσμα τόσον ζημιώδες. Εις το αναμεταξύ που αυτός ο φύλακας μας ωμιλούσε, βλέπομεν να φθάνη ένας μέγας αριθμός κόσμου από την χώραν με πολλές φύλαξες του Σουλτάνου, που έφεραν δύο νέους διά να τους βάλλουν εις τους πύργους. Βλέπετε, εφώναξεν, ετούτους τους νέους τρελλούς που τους φέρουν εδώ; βέβαια, λέγει ο φύλακας, η βασιλοπούλα Ρετζία κατά πως φαίνεται σήμερον παίζει το κοντάρι.

Ακόμη δεν είχε τελειώσει αυτόν τον λόγον, και ευθύς τον απαρτώ. Υπάγω του είπα, να ιδώ που παίζει το κοντάρι η βασιλοπούλα, θέλω ο ίδιος να γένω κριτής της ωραιότητός της· αμφιβάλλω πολλά, ότι αυτή θα είναι τόσον εξαισία, καθώς μου την περιγράφεις. Ο λαλός μου ετρόμαξεν εις τούτην την απόφασιν, και άρχισε να με εμποδίζη. Αυθέντη, μου λέγει, με μεγάλον πόνον της καρδιάς του, μην παραδίνεσαι εις αυτήν την επιθυμίαν σε παρακαλώ· ποιόν δαιμόνιον σου την εφώτισεν; ιδού που θεωρούμεν με τους οφθαλμούς μας, και ακούομεν με τα αφτιά μας τα θανατηφόρα αποτελέσματα, που κάνει αυτή η θεώρησις της Ρετζίας· σε εξορκίζω εις τον μέγαν Προφήτην, να μη βαλθής εις αυτόν τον κίνδυνον· και έπαρε παράδειγμα από αυτούς τους δυστυχείς, που εις τούτους τους πύργους ευρίσκονται από αιτίαν της κλεισμένοι.

Δεν ημπόρεσα να κάμω αλλέως παρά να γελάσω, βλέποντας τον τρόπον του Χασάν που τον επλάκωσε. Κατά αλήθειαν, του είπα, εσύ δεν έχεις λογικόν· ημπορείς εσύ να δώσης πίστιν εις ένα φόβον τόσον γελοιώδη; στοχάζεσαι ότι η θεωρία μιας ωραίας θα ημπορέση να με κάμη να χάσω το λογικόν; εσύ ηξεύρεις καλώτατα, πως εις το παλάτι του πατρός μου είχε πολλές ωραιότατες σκλάβες, και ποτέ καμμία δεν με έκανε να σαλεύση ο νους μου προς αγάπην· μην πιστεύης λοιπόν ότι εις μίαν στιγμήν ημπορεί να μου προξενήση η θεωρία της ένα τοιούτης λογής αποτέλεσμα· στάσου χωρίς φόβον

επάνω εις την περιέργειάν μου, και μη σε μέλλη τίποτε πως η ωραιότης της Ρετζίας θα μου κάμη κακόν αποτέλεσμα.

Ο Λαλάς μου εδιπλασίασε τας παρακαλέσεις του, μα εγώ σταθερός εις την απόφασίν μου χωρίς να του ειπώ άλλο, εμίσεισα, και περιπατώντας καμπόσον εσυναντήσαμεν ένα ιμάμην εις την στραταν, τον οποίον ερώτησα διά να μου δείξη τον δρόμον, που υπάγει εκεί που παίζει το κοντάρι η βασιλοπούλα. Αχ δυστυχισμένε, αυτός απεκρίθη, βλέπω που εβαρέθης εις το να χαρής το λογικόν σου· δεν σου εδιηγήθη κανείς ποία αποτελέσματα προξενεί η θεωρία της Ρετζίας; αν το ηξεύρης, είσαι πολλά αυθάδης εις το να μη φοβηθής μίαν ωραιότητα τόσον φθοροποιάν. Μου έκαμεν αυτός και άλλες νουθεσίες διά να με εμποδίση αν ήτον βολετόν· μα βλέποντας που δεν έκανε τίποτε, μου έδειξε την στραταν με οργήν. Σύρε το λοιπόν, μου είπεν όλος θυμωμένος, τρέξε εις τον αφανισμόν σου, επειδή και δεν θέλεις να ακολουθήσης τες νουθεσίες μου. Μίαν στιγμήν υστερώτερα αφού και άφησα τον ιμάμην, ήκουσα έναν τελάλην που εφώναζε, πως η Ρετζία παίζει το κοντάρι, και πως όποιος είναι αστόχαστος ας υπάγη να την ιδή, και το φταίξιμον θέλει είναι ιδικόν του διά το κακόν που θέλει του τύχει.

Καθώς εγώ επλησίαζα εις το παιγνίδι έβλεπα μεγάλον φόβον εις τον λαόν ήκουσα τους πατέρας που έκραζαν τα παιδιά τους και τα έκλειαν εις τα σπήτιά τους, και άλλοι με μεγάλην επιμέλειαν τα εκάλευαν, διά να τα εμποδίσουν, εις το να ιδούν την Ρετζίαν και διά αυτές όλες τες προφυλάξεις που έβλεπα εγελούσα με τον εαυτόν μου, ομοίως και διά τον φόβον του Λαλά μου. Οπόταν δε ήμουν ολίγον μακράν από τον τόπον του παιγνιδιού, δεν έβλεπα άλλο, παρά γέροντας, και αυτοί είχαν αντίρρησιν οι οποίοι έστεκαν μακράν από την βασιλοπούλαν· και με όλα τα γηρατειά τους εφοβούνταν να μην απεράσουν το επίλοιπον της ζωής τους εις τους πύργους, και κοντολογής όλοι απέφευγαν από το να ιδούν το πλέον ωραίον της φύσεως. Ως τόσον εγώ επλησίαζα με τόλμην χωρίς να ακούσω την φωνήν κάποιων καλών γερόντων, που διά σπλάχνος και αυτοί μου έλεγαν να γυρίσω οπίσω, μα πολλά αργά έφθασα εκεί. Επειδή και εκείνην την στιγμήν ετελείωσε το παιγνίδι, και η Ρετζία ανεχώρησε μπουλωμένη, ώστε δεν ημπόρεσα να ιδώ άλλο παρά το φέροισμόν της το οποίον μου εφάνη μεγαλοπρεπέστατον.

Γυριζόμενος δε προς τον Λαλάν μου, πόσον είμαι δυστυχής, του είπα με θλίψιν αν ολίγον προητέρα είχα φθάσει, ήθελα ιδεί την Ρετζίαν. Αυθέντη μου, απεκρίθη ο Λαλάς με μεγάλην χαράν, ευχαριστώ τον ουρανόν, που εσύ δεν είδες μίαν τόσον φθοροποιάν μορφήν, η οποία δεν ήθελε σου προξενήσει άλλο παρά ζημίαν. Εσύ

δεν έχεις αιτίαν ακόμη να χαρής, του απεκρίθηκα· επειδή και δεν την είδα σήμερα, πρώτην φοράν που θα μεταβγή κατά την συνήθειαν, σου τάσσω πως θέλω την θεωρήσει με στοχασμόν, με όλον που θα ήξευρα πως θέλει μου προσξενήσει την μεγαλύτεραν ζημίαν που θα στοχασθής.

Απέρασα όλον το επίλοιπον της ημέρας με αυτήν την απόφασιν, την δε ερχομένην ημέραν εκηρύχθη εις την χώραν, ότι η Ρετζία δεν ήθελε παίξει το κοντάρι εις την παρουσίαν του λαού, και ούτε θέλει φανή αμπούλωτη εις τους οφθαλμούς των ανθρώπων, επειδή και ο Σουλτάνος έτσι απεφάσισεν, υποχρεωμένος από τες παρακάλεσες του Ντιβανιού του, διά τες ζημίες που εις τον λαόν προσξενεί η θεωρία της. Ετούτη η προσταγή μου εστάθη θλιβερά τόσοσόν όσον εστάθη χαροποιά του Λάλα μου, ο οποίος μη ημπορώντας να κρύψη την ευχαρίστησίν του μου είπεν. Αχ, κύριέ μου, τώρα σε βλέπω έξω από κάθε κίνδυνον η βασιλοπούλα δεν θέλει έβγει πλέον εις το εξής από το σεράγι της, και η ωραιότης της δεν θέλει βλάψει πλέον το γένος των ανθρώπων, και δεν ημπορώ αρκετός να ευχαριστήσω τον ουρανόν δι' αυτό το αίτιον. Γελάσαι, ω Χασάν, ευθύς τον αντέκοψα, αν πιστεύης ότι εγώ θα παραιτηθώ, που να μην πληρώσω την περιέργειάν μου, και με όλον που κατά το παρόν είναι δύσκολον πολλά εις το να ιδώ την Ρετζίαν, δεν θέλω λείψει όμως που να κάμω κάθε τρόπον, διά να εύρω το μέσον.

Εις την εκτέλεσιν της βουλής μου, μου ήλθαν εις τον νουν διάφορα εφευρέματα, και απεφάσισα εις τούτο· επήρα μαζί μου πολύ χρυσίον, και εκίνησα διά να υπάγω να εύρω τον περιβολάρην του Σουλτάνου· τον οποίον ευρίσκοντας του έβαλα μίαν σακκούλαν φλωριά εις τα χέρια· λάβε, καλέ μου πατέρα, του είπα, ετούτην την σακκούλαν, που είνε 500 φλωριά, και ακόμη περισσότερα θέλω σου δώσει αν μου κάμης μίαν χάριν. Ο περιβολάρης ήτον ένας καλός γέρων, ο οποίος είχε γυναίκα μίαν παρομοίαν εις την ηλικίαν του· επήρεν αυτός την σακκούλαν με τα φλωριά, και χαμογελώντας μου είπε. Καλέ νέε, το δώρον είνε πλούσιον, μα το ζήτημά σου ποίον είνε; Εγώ έχω να σε παρακαλέσω του είπα, διά να μου κάμης την χάριν να εύρης το μέσον, διά να με εμβάσης εις το παλάτι, διά να ιδώ μίαν φοράν μόνον την βασιλοπούλαν Ρετζίαν, επειδή και κατά τον ορισμόν του βασιλέως δεν εβγαίνει πλέον εις την χώραν να την ιδή κανείς. Ο περιβολάρης ακούοντας παρόμοια λόγια ευθύς μου επέστρεψε τα φλωριά λέγοντας. Ύπαγε απ' εμού, ω τολμηρέ νέε, επειδή δεν στοχάζεσαι τα αποτελέσματα της ζητήσεώς σου· έξω που εμβαίνεις εις κίνδυνον να χάσης το λογικόν σου· μα είνε που βάνεις εις κίνδυνον την ζωήν σου, και την εδικήν μου· ύπαγε το λοιπόν, και μην ελπίζης ότι εγώ θα κάμω ένα παρόμοιον πράγμα, μακάρι να ήξευρα πως θα με κάμης ολόχρυσον.

Ένα τέτοιον ομίλημα δεν με απέλπισεν· ὦ καλὲ πατέρα μου, του εξαναείπα, ξαναδίδοντάς του πάλιν την σακκούλαν, μη μου αρνείσαι την συνέργειάν σου· ἔχω μεγάλην επιθυμίαν να ἰδῶ την βασιλοπούλαν, δεν ἠμπορῶ παρά ἀπὸ λόγου σου να λάβω αὐτὴν την ευχαρίστησιν, ἀν δεν με υπακούσης, ἐγὼ ἀποθαίνω ἀπὸ τον πόνον μου. Ἡ περιβολάρισσα δεν ἠμπόρεσε να με ἀκούσῃ χωρὶς συμπάθειαν καὶ εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀνταμωμένη μετ' ἐμένα ἀρχίσαμεν να παρακινούμεν με θερμότητα τον ἄνδρα της διὰ να υπακούσῃ τες παρακάλεσές μου. Αὐτὸς ὡς τόσον ἐβάλθη να διαλογίζεται χωρὶς να μου ἀποκριθῆ· στοχαζόμενός τον πῶς ἀκόμη ἀμφέβαλλεν, ἐβγαλα καὶ του ἔδωσα καὶ μερικὰ διαμάντια, διὰ να τον παρακινήσω περισσότερο να κλίνῃ εἰς την ζήτησίν μου, τα ὁποῖα, ὡσάν τα εἶδε, τον ἐξύπνησαν ἀπὸ το βάθος των στοχασμῶν του. Παιδί μου, μου εἶπε, δεν εἶνε χρεῖα να χαρίζῃς αὐτὰ τα διαμαντικά διὰ να με παρακινήσῃς να σε υπακούσω· ἐπειδὴ καὶ εὐθύς που σε εἶδα ἀγροίκησα πρὸς του λόγου σου ἀγάπην, καὶ ἀποφάσισα διὰ να σε δουλεύσω, καὶ εἰς ἐτούτην την στιγμήν μου ἔρχεται εἰς τον νουν μου ἓνα μέσον διὰ να σου πληρῶσω την ἐπιθυμίαν, χωρὶς κίνδυνον τόσον ἐσένα ὡσάν καὶ ἐμένα. Ἀγκάλιασα τον γέροντα διὰ την καλὴν ἐλπίδα που μου ἔδωσε, καὶ τον ἐπερικάλεσα να μου φανερῶσῃ τον τρόπον που ἐστοχάσθη. Κάνει χρεῖα, μου εἶπεν, ὅτι να γδυθῆς τα φορέματά σου καὶ να βάλλῃς πενιχρά· θέλω κάμει να σε πιστεῦσουν διὰ δούλον μου· μα ἔχοντας αὐτὰ τα ξανθὰ μαλλιά, ἠμποροῦν να ἐμβουν οἱ ευνούχοι εἰς υποψίαν, καὶ να σε ξεσκεπάσουν, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει να σου σκεπάσω το κεφάλι με μίαν φούσκαν, καὶ με αὐτὸν τον τρόπον θέλουν σε στοχασθῆ δι' ἓνα κασιδιάρην, καὶ οὕτω δεν θέλουν σε ἐξετάξῃ καθόλου.

Μου ἤρρεσεν ἡ ἐφεύρεσις καὶ εὐθύς ἐνδύθηκα ὡσάν δούλος του περιβολάρη, ἐκρυσπα τα μαλλιά μου με τον καλύτερον τρόπον που ἠμπόρεσα υποκάτω εἰς την φούσκαν, καὶ ἐμεταμορφώθηκα εἰς τρόπον, που οἱ πλέον ἐντροπαλές γυναῖκες ἠμποροῦσαν να με κυττάξουν χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν. Εἰς καιρὸν δε που ἔκανα ὅλα αὐτὰ καὶ ἐμεταμορφωνόμουν, ὁ Λαλᾶς μου ἀποκάνοντας που να με καρτερῆ ἤλθεν εἰς το σπήτι του περιβολάρη διὰ να με ἰδῆ το τι κάνω, ὁ ὁποῖος ἐμβαίνοντας ἐκεῖ δεν ἠμπόρεσε να κρατηθῆ ἀπὸ τα γέλοια, ἀπὸ την ἐκστασίν του διὰ την παράξενην μορφήν μου. Καὶ ἀφού του διηγήθηκα την ἀπόφασίν μου, του ἔδωσα θέλημα κάποτε να ἔρχεται ἐκεῖ διὰ να μαθαίνῃ το τι ἀκολουθεῖ. Καὶ οὕτως ἀναχωρώντας ὁ Λαλᾶς μου, με ἐπῆρεν ὁ περιβολάρης εὐθύς, καὶ με ἔφερε μαζὴ του εἰς το περιβόλι, καὶ μου ἔδειξεν ἐκεῖ το τι ἔχω να δουλεύσω καὶ το τι ἔχω να κάμω, καὶ ἔπειτα ἀναμέρισεν. Εἰς καιρὸν δε που ἐδούλευα, κάποιοι ευνούχοι που ἀπερνοῦσαν ἀπὸ σιμὰ μου με ἐστοχάσθησαν, καὶ νομίζοντάς με ἀληθῆ κασιδιάρην

εγέλασαν λέγοντες· ετούτος είνε καινούριος δούλος του περιβολάρη, ιδέ τι νόστιμος κασιδιάρης που είνε· έπειτα ηκολούθησαν την στράταν τους, και με άφησαν χαρούμενον που δεν έλαβαν καμμίαν υποψίαν δι' εμένα.

Εις το τέλος της ημέρας ο γέροντας περιβολάρης ήλθε και με έκραξε διά να δειπνήσωμεν και φέροντάς με εις την άκρην μιας βρύσης πολλά κρύας που εις το περιβόλι ήτον, ηύραμεν εκεί ένα σοφάν εξαπλωμένον επάνω εις τα χόρτα με διάφορα φαγητά· και εκαθήσαμεν διά να φάμεν. Και αφού ετελειώσαμεν, ο γέρων κάνοντας κέφι από το κρασί που έπιαμεν, άρχισε να λαλή ένα τζιβούρι που κοντά του είχε, εις τρόπον που δεν ήξευρε τι έκανε. Και με όλον τούτο εγώ διά να τον κολακεύσω, τον επαίνεσα πως το ελαλούσε με μεγάλην τέχνην. Τότε αυτός λαμβάνοντας κάποιαν ευχαρίστησιν από τους επαίνους μου έπαυσε, και μου το έδωσε εις το χέρι και εμένα διά να το λαλήσω· λάβε, ω υιέ μου, μου είπε· λάλει και εσύ καμπόσον διά να ιδώ πως το εξεύρεις· Εγώ τον επήκουσα και το επήρα, και έχοντας καλά την πράξιν εις αυτό, άρχισα να το λαλώ συντροφιάζοντάς το με έναν ήχον με την φωνήν μου, που τον έκαμα να μείνη εκστατικός, ο οποίος δεν έλειψε που κατά πολλά να με επαινέση.

Εγώ επίστευσα ότι να μην έχω άλλον που να με θεωρή και να με ακούη, παρά τον γέροντά μου, μα εγελάσθηκα. Ο Βεζύρης, ο οποίος κατά τύχην εσεργιάνιζεν εις τον μπαχιζέ τότε, ακούοντάς την φωνήν μου και το λάλημά μου επλησίασε προς ημάς. Εγώ βλέποντάς τον εσηκώθηκα διά να αναμερίσω εις σημείον σεβασμού. Στάσου, μου είπε, διατί θέλεις να μισεύσης; Ω κύριέ μου, του απεκρίθηκα, εγώ δεν είμαι άξιος να σταθώ έμπροσθέν της μεγαλειότητός σου· σταμάτησε, μου εξαναείπε, και πες μου ποίος είσαι. Ο γέροντας που με είδεν αντραλωμένον, απεκρίθη διά εμένα λέγοντας· Αυθέντη, ετούτος είναι δούλος μου, και είναι πολλά έμπειρος διά το περιβόλι, και είμαι ευχαριστημένος που έκαμα τέτοιαν απόκτησιν. Ο βεζύρης αφού και άκουσε τον περιβολάρην, με επρόσταξεν να ξανατραγουδήσω διά να με ακούση· εγώ ελάλησα, και ετραγούδησα με τέτοιον τρόπον που τον έβαλα εις θαυμασμόν. Όχι, εφώναξε, όχι, όλοι οι μουσικοί του βασιλέως δεν παρομοιάζουν ετούτον· και μου κακοφαίνεται κατά πολλά που είναι κασιδιάρης, και κάνει κακήν θεωρίαν· μα αν ήτον αλλέως ήθελα να τον εβγάλω από αυτήν την κατάστασιν. Και αφού είπεν αυτά τα λόγια ο βεζύρης ετραβήχθη· και την ακόλουθον ημέραν λέγει του Σουλτάνου· η βασιλεία σου δεν ηξεύρει πως έχεις εις το περιβόλι σου ένα θησαυρόν· και εις τον ίδιον καιρόν του διηγήθη τα πάντα διά εμένα. Ο Σουλτάνος επάνω εις την διήγησιν του βεζύρη του επεθύμησε διά να με ακούση. Θέλω υπάγει, του λέγει,

σήμερον εις το περιβόλι διά να ιδώ αυτόν τον κασιδιάρην, αν είναι καθώς μου το παρασταίνεις· και όλοι έτσι λέγοντας, έδωσεν ευθύς θέλημα να συναχθούν όλοι η μουσικοί του, και να υπάν με αυτόν εις το περιβόλι διά να κάμουν μίαν συμφωνίαν μουσικής διά περιδιάβασιν· και ούτως εφέρθησαν εις το περιβόλι.

Ευθύς που αυτός εκάθησεν εις ένα σοφά μεγαλοπρεπή, εγώ επαρουσιάσθηκα έμπροσθέν του με ένα κανιστράκι από διάφορα άνθη· έβαλα το κανίστρι εις τους πόδας του, και με όλον το σέβας ετραβήχθηκα εις τα οπίσω. Ο βασιλεύς με εγνώρισεν ευθύς, ότι θα ήμουν εκείνος που ο βεζύρης του εδιηγήθη· Α κασιδιάρη, μου είπε, τι κάνεις εσύ εδώ; Ο γέροντάς μου που με εσυντρόφευεν απεκρίθη πάλιν διά εμένα, και είπεν· ότι εγώ ήμουν δουλευτής του, και πως ήξευρα την τέχνην διά να καλλωπίζω το περιβόλι· το οποίον το εβεβαίωσε με τόσην δύναμιν ωσάν να ήθελε του ειπή την αλήθειαν. Ο βασιλεύς θεωρώντάς με με προσοχήν λέγει του περιβολάρη· είνε αλήθεια ότι αυτός ο δούλος σου λαλεί το τζιβούρι, και τραγωδεί με πολλήν νοστιμάδα; Ναι, ω βασιλεύ, του απεκρίθη ο γέρον έχει μίαν φωνήν που λογιάζω παρόμοια να μην ηκούσθη. Εγώ είμαι περιεργος να τον ακούσω, απεκρίθη ο Σουλτάνος, ας ιδούμεν εκείνο που ηξεύρει να κάμη.

Εκεί ολόγυρα ήσαν πολλοί ντζουντζέδες, και ένας από αυτούς διά να προξενήση γέλοιοι εις τους περιεστώτας ήλθε και μου έπιασε το χέρι και με εβίαζε να χορέψω· μα εγελάσθη ο ταλαίπωρος, επειδή και εκεί που με εβίαζε του εκτύπησα ένα μπάτσον τόσον σφοδρόν που αντραλωμένος ήλθε κατά γης. Αυτό το κάμωμα επροξένησε περισσότερον γέλοιο εις τον βασιλέα και εις τους λοιπούς παρά από εκείνο που ο ζιουντζές εστοχάζετο να προξενήση, έπειτα από αυτό έδωκα να ιδούν ότι εκόρευα καλύτερον από εκείνο που αυτός εστοχάζονταν. Ο Σουλτάνος, ο βεζύρης και οι λοιποί που εκεί ευρίσκονταν, μου έκαμαν χιλίους επαίνους. Έπειτα μου έδωσαν ένα τζιβούρι διά να το λαλήσω· το οποίον το ελάλησα με μεγάλην επιτηδειότητα· μου εφέρθησαν και άλλα διάφορα όργανα μουσικά, τα οποία τα ελάλησα και αυτά με τον όμοιον τρόπον, και ετραγούδησα και τόσους ωραίους ήχους, που επροξένησαν μεγάλον θαυμασμόν εις τον βασιλέα και εις τους περιεστώτας.

Επρόσταξεν ευθύς ο βασιλεύς διά να μου χαρίση ο ταμίας του μίαν σακκούλαν με χίλια φλωριά· τα οποία λαμβάνοντάς τα, τα εδιαμοίρασα εις τους μουσικούς. Όλοι της αυλής έμειναν εκστατικοί εις ετούτο το κάμωμα· ετούτος ο νέος, έλεγαν, έχει μίαν καρδίαν γενναίαν, και είνε αμαρτία να είνε κασιδιάρης. Ο βασιλεύς δεν έμεινεν ολιγώτερον θαυμασμένος από αυτούς· ο οποίος με εξέταζε διατί δεν εκρατούσα εκείνα τα φλωριά. Εγώ του απεκρίθηκα

ὅτι δεν εἶχα χρειαίαν ἀπὸ πλοῦτη, ἔχοντας τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς βασιλείας του καὶ νὰ δουλεύω εἰς τὸ περιβόλι του. Ἐφάνη αὐτὸς πολλὰ εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἀπόκρισίν μου· καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἄλλες περιδιάβασες που ἐγίναν ἐκεῖ εσηκώθη ὁ βασιλεὺς με ὅλους τῆς αὐλῆς του καὶ ετραβήχθηκεν εἰς τὸ παλάτι· καὶ ἐγὼ ευρέθηκα μοναχὸς με τὸν γέροντα, με τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἐκάμαμεν διάφορες κουβέντες δι' ἐκεῖνα που ἀπέρασαν με τὸν βασιλέα τῆς Καρίσμου, του εφανέρωσα τὴν ἀνυπομονησίαν που εἶχα εἰς τὸ νὰ ἰδῶ τὴν βασιλοπούλαν Ρετζίαν. Ἦτον καλύτερα, παιδί μου, νὰ μὴν τὴν ἰδῆς, μου ἀπεκρίθη ὁ γέρον, μα σαν ἡ ἐπιθυμία σου εἶνε τέτοια, ογλήγορα θέλεις τὴν ἰδεῖ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Καὶ ἀκόμη δεν εἶχαμεν καλὰ τελειωμένα αὐτὰ τα λόγια, ἰδοῦ καὶ ἐρχεται μία σκλάβη μπουλωμένη πρὸς ἡμᾶς καὶ μου λέγει· ὑπάγε εὐθύς νὰ μάσης λουλούδια καὶ ἄνθη νὰ τα προσφέρῃς τῆς βασιλοπούλας, που εὑρίσκεται ἐδῶ εἰς τὸ περιβόλι. Κυρία μου, τῆς ἐπεκρίθηκα, εἶμαι ἔτοιμος διὰ νὰ τὴν δουλεύσω· μα περικαλῶ σε πῶς ἔχω νὰ παρασταθῶ ἐμπρὸς τῆς με τούτην τὴν μορφήν που εἶμαι; Αὐτὸ δεν βλάβει, μου ἀπεκρίθη ἐκείνη· ἐπειδὴ τὸ ἔμαθε πῶς εἶσαι κασιδιάρης καὶ τὸ περισσότερο ἀκούσαμεν νὰ μιλήσουν διὰ ἐσένα πολλὰ καλὰ λόγια καὶ διὰ τούτο μὴν λαμβάνῃς καμμίαν ἀντίρρησην, που νὰ παρουσιασθῆς εἰς τὴν Ρετζίαν.

Καθὼς ἐγὼ δεν ἐζητοῦσα ἄλλο παρὰ ἓνα τέτοιον πρόσταγμα, εὐθύς ἐπῆρα ἓνα κανιστράκι, καὶ ἐπῆγα καὶ ἔμασα ἀπὸ τα πλεόν ωραιότερα λουλούδια καὶ ἄνθη, καὶ μαζὶ με ἐκείνην τὴν σκλάβαν ἤλθαμεν ὑποκάτω εἰς ἓναν ἴσκιον διαφόρων πυκνῶν δένδρων, ἐκεῖ που ἡ Ρετζία ἦτον καθισμένη ἐπάνω εἰς ἓνα θρονὶ χρυσό, περιτριγυρισμένη ἀπὸ τριάντα σκλάβες νέες, ἡ μία εὐμορφότερη ἀπὸ τὴν ἄλλην, που κατὰ ἀλήθειαν δεν ἠμποροῦσε νὰ γένη μία ἐκλογή καλυτέρα ἀπὸ αὐτὴν διὰ νὰ συντροφεύσουν τῆς Ρετζίας τὴν ωραιότητα. Ἐγὼ, πλησιάζοντας πρὸς αὐτὴν καὶ βλέποντας τὴν μεγάλην τῆς ωραιότητα, ἔμεινα ξηρὸς καὶ ἀκίνητος εἰς τὴν μέσσην τους, μετὰ μάτια στερωμένα ἐπάνω εἰς αὐτὴν καὶ με τὸ στόμα ἀνοικτόν· ἡ σύγκυσις μου καὶ ἡ ἐντροπή μου που ἔλαβα, εἰς τὸ νὰ ἰδῶ τὴν Ρετζίαν ἔδωσαν αἰτίαν νὰ γελάσουν ὅλες· εφαινόμουν τόσον ἔξω του εαυτοῦ μου, καὶ τόσον ἀντραλωμένος, που ἠμποροῦσαν νὰ στοχασθοῦν ὅτι ετρελλάθηκα· καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποῖαν εὑρισκόμουν ὀλίγον ἐδιάφερνεν ἀπὸ ἓνα ἀναίσθητον. Πλησίασε, μου λέγει ἐκείνη που με ὠδηγοῦσεν, εἶσαι ἀκίνητος ὡσαν ἓνα ζόανον· σύρε νὰ προσφέρῃς τα λουλούδια τῆς βασιλοπούλας. Ἐξύπνησα τότε ἀπὸ τὸ θάμβος μου, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὸν εαυτὸν μου, ἐπλησίασα εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἀφοῦ ἔβαλα τὸ κανίστρι μου ἐπάνω εἰς ἓνα σκαλίδι του θρόνου, ἔπεσα με τὸ κεφάλι κατὰ γῆς, ἕως που ἡ Ρετζία μου εἶπε· σηκώσου ἐπάνω, διατὶ ἔχομεν ἐπιθυμίαν νὰ σε ἰδοῦμεν. Ἐγὼ τὴν ἐπήκουσα καὶ τότε ὅλες

οι γυναίκες θεωρώντας την φούσκαν που είχα εις το κεφάλι, εδόθησαν εις μεγαλώτατα γέλοια, και να φωνάζουν τόσο, που με έκαμαν να καταντροπιασθώ. Και αφού τες εδούλευσα διά περιδιάβασιν, η Ρετζία έκαμε να μου δοθή ένα τζιβούρι, και με επρόσταξε να το συντροφεύσω με την φωνήν μου λέγοντας· εσύ σήμερον άρεςες πολλά του Σουλτάνου πατρός μου, έχω επιθυμίαν και εγώ διά να ιδώ αν είναι αλήθεια κατά πως άκουσα. Άρχισα εγώ ευθύς να το λαλήσω, και το εσυντρόφευσα με έναν ήχον Περσιάνικον, που τες έκαμα όλες να θαυμάσουν διά την μελωδίαν μου· και όλες ομού με επαίνεσαν· έπειτα μου έδωσαν ένα νάι, ένα βιολί, και άλλα διάφορα όργανα, τα οποία όλα έλαβα την καλήν τύχην διά να λαλήσω με μεγαλωτάτην τέχνην, διά τα οποία εξανάλαβα εκ νέου επαίνους.

Δεν ευχαριστήθη η Ρετζία εις τούτο, αλλ' ηθέλησεν ακόμη και διά να χορεύσω. Και έτσι φέροντάς μου ένα ζευγάρι ζήλια εκόρευσα τόσο νόστιμα διαφόρων λογίων χορούς που τες έκαμα όλες να μη παύσουν από το να μου κάνουν χίλιους επαίνους· αχ και τι εύμορφα χορεύει, έλεγεν η μία· τι φωνήν εύμορφην και διαπεραστικήν που έχει, έλεγεν η άλλη· αν δεν είχε την κασιδα ημπορούσε να γένη ένας από τους πλέον θαυμαστούς μουσικούς. Εις το αναμεταξύ, που αυτές μου έκαναν αυτούς τους επαίνους, η Ρετζία με επιμέλειαν με εθεωρούσε χωρίς να ειπή τίποτε, έπειτα διαλύοντάς την σιωπήν και κατεβαίνοντας από τον θρόνον να γυρίση εις το παλάτι της, τι αμαρτία, εφώναξεν, είνε, ότι αυτός να είνε κασιδιάρης. Και ευθύς που ειπεν αυτά τα λόγια, οι γυναίκες της την ακολούθησαν προς το παλάτι λέγοντας, πόσον μας κακοφάινεται ότι αυτός είνε έτσι κασιδιάρης.

Αφού και αυτές εμίσευσαν, εφέρθηκα ευθύς εις την οικίαν του περιβολάρη, εις την οποίαν ηύρα και τον Λαλάν μου, που είχεν έλθει να λάβη καμμίαν είδησιν διά εμένα. Και ευθύς που εμβήκα, τους εδιηγήθηκα πως ερχόμουν από την Ρετζίαν, με την οποίαν έως εκείνην την ώραν ευρισκόμουν εκεί. Αυτοί εις τέτοιαν διήγησιν ενεκρώθησαν, και με εκύτταζαν τρεμάμενοι και φοβούμενοι μήπως και έχασα το λογικόν μου που είδα την Ρετζίαν· εγώ εγνώρισα την υποψίαν τους, και τους ειπα· μη φοβάσθε πως εγώ έχασα το λογικόν μου, μα σας ομολογώ πως δικαίως ετρελλάθηκα όσοι την είδαν, και εις τον ίδιον καιρόν τους έκαμα μίαν διήγησιν διά τα όσα απέρασαν υποκάτω εις εκείνους τους ίσκιους, και πως ήθελα ακόμη να ακολουθήσω διά να πηγαίνω εις εκείνον τον τόπον, διά να πασχίσω να αρέσω της Ρετζίας. Τότε ο Λαλός μου και ο γέροντας έκαμαν κάθε τρόπον διά να με αντικόψουν από αυτήν την βουλήν μου, λέγοντάς μου, πως μου φθάνει τόσο διά να μη μου συνέβη κανένας κίνδυνος, και άλλα παρόμοια. Μα εγώ τον Λαλάν μου τον

εμπόδια που να με αντικόπη πλέον, και τον γέροντα τον εκατάστησα με νέα δώρα διά να με αφήση να ακολουθήσω την μορφήν που έλαβα.

Την ακόλουθον ημέραν ύστερον από το γεύμα, θέλοντας να αναπαυθώ, επήγα σε ένα αυλακάκι από κρύον νερόν πυκνωμένον από φουντωτά δένδρα, εις το οποίον η Ρετζία κάποιες φορές έρχονταν εκεί διά περιδιάβασιν, με ελπίδα διά να την ανταμώσω εκεί. Καθήμενος εκεί ήμουν περικυκλωμένος από χίλιους ηδονικούς λογισμούς, που δεν επροσφέρονταν εις άλλον, παρά εις έναν που ήθελεν είνε τυφλωμένος από αγάπην. Μα δεν διήρκεσαν διά πολύ αυτοί οι στοχασμοί μου· επειδή και όντας εκεί πλησίον εις το νερόν, είδα μέσα εις αυτό την άσχημον μορφήν μου η οποία με έθλιψε κατά πολλά, και αναστενάζοντας από καρδίας, ω ουρανε, εφώναξα, διά ποίον σκληρόν γραπτόν εκαταντήθηκα να παρουσιασθώ εις μίαν βασιλοπούλαν που αγαπώ με τούτην την συχαμερήν μορφήν; τι στοχασμός τάχατε είνε τούτος που έκαμε; ημπορώ εγώ να ελπίσω, υποκάτω εις μίαν μορφήν τόσο ουτιδανήν, να ελκύσω προς εμέ μίαν κλίσιν ερωτικήν; τι παραξενιά; αχ, ηκολούθησα, εβγάζοντάς την φούσκαν από το κεφάλι μου, αν ήθελεν ήτον δυνατόν να επαρουσιαζόμουν εις την Ρετζίαν φυσικά καθώς είμαι, ημπορούσα να ελπίσω την αγάπην της, και όχι να της προξενήσω συχασίαν. Και εκεί που έτσι εστοχαζόμουν, και άρχισα να βάνω την φούσκαν εις το κεφάλι μου, ιδού και βλέπω μίαν σκλάβαν να έρχεται προς εμένα. Κασιδιάρη, μου λέγει, η κυρία μου με έστειλε διά να σου ειπώ, ότι ετούτην την νύκτα θέλει να σε εμβάση εις το παλάτι της, διά να την ξεφαντώσης με τα τραγούδια σου· θυμήσου να ευρεθής εδώ εις την μίαν ώραν της νυκτός, και αλλέως μην κάμης.

Εγώ μη ζητώντας άλλο από αυτό, έτρεξα αφού και ανεχώρησα απ' εκεί προς τον περιβολάρην διά να του δώσω την είδησιν διά την καλήν μου τύχην, και διά να μη με καρτερή εκείνην την νύκτα· έπειτα εγύρισα εκεί που ήμουν, και ανάμενα με ανυπομονησίαν μεγάλην διά να έλθουν να με κράξουν. Και προς την μίαν ώραν της νυκτός βλέπω έναν ευνούχον να έρχεται προς εμένα, ο οποίος μου ειπε διά να τον ακολουθήσω· εγώ ακολουθώντας τον με προθυμίαν, με έμβασεν εις το χαρέμι από μίαν κρυφήν πόρταν, της οποίας αυτός εκρατούσε τα κλειδιά, και με έφερεν εις τον χοντζερέ της Ρετζίας· έστεκεν αυτή επάνω εις χρυσές μαξιλάρες και ολόγουρά της ήτον εκείνες οι ίδιες γυναίκες που εις το περιβόλι είχεν· οι οποίες ευθύς που με είδαν να φανερωθώ εκεί, εσηκώθησαν ευθύς φωνάζοντας ιδού ο κασιδιάρης που έρχεται να μας περιδιαβάση. Νέε, μου λέγει η βασιλοπούλα, χθες μου επροξένησες πολλήν ηδονήν με τα τραγούδια σου και με τους χορούς σου· διά τα οποία

επεθύμησα διά να σε ξαναϊδώ. Και εις τον ίδιον καιρόν μου εδόθησαν διάφορα όργανα, και τα ελάλησα, τραγουδώντας καλύτερα από την άλλην ημέραν· έπειτα με επρόσταξε διά να χορέψω· εγώ διά να δείξω την μάθησιν που είχα εις τους χορούς, ηθέλησα διά να κάμω ένα χορόν, ο οποίος είχε πολλά πηδήματα και κίνησιν σφοδράν και εκεί που ερριχνόμουν με σφοδρότητα, η φούσκα που είχα εις το κεφάλι, μη όντας καλά βαλμένη, μου επετάχθη από το κεφάλι και έπεσε κατά γης, και ευθύς τα μαλλιά μου εξαπλώθηκαν εις τες πλάτες μου.

Οι σκλάβες καταλαμβάνοντάς τον δόλον εδόθησαν να φωνάζουν μεγάλως, και η Ρειζία εφάνη πολλά θυμωμένη. Αχ, τρισάθλιε, μου λέγει, με τόσον δόλον έρχεσαι να φανερωθής έμπροσθέν μου, η αυθάδειά σου πρέπει να παιδευθή σκληρώς, και μη στοχάζεσαι διά την ηδονήν που μου έδωσες να συμπαθήσω δι' αυτήν την απάτην. Και έτσι λέγοντας έκαμε να κράξη τους ευνούχους της· οι οποίοι ερχόμενοι με επήραν ως άρμα πύρινον, και με εφυλάκωσαν εις ένα κατώγι, έως να έλθη η ημέρα. Και σαν εξημέρωσεν, έδωσαν είδησιν του βασιλέως διά εμένα· έπειτα με επαράστησαν έμπροσθέν του. Αχ κακορίζικε, μου είπεν αυτός, διά ποίαν αιτίαν έτσι μεταμορφωμένος είσαι δούλος του περιβολάρη; ποίος ήτον ο στοχασμός σου; είχες αποφασίσει χωρίς αμφιβολίαν να ατιμάσης το παλάτι μου; μα ας είναι ευχαριστημένος ο ουρανός, που ο δόλος σου εξεσκεπάσθη, και η παιδεία σου είνε αναμφίβολη· θέλω εις ετούτην την στιγμήν να σε δέσουν από τα ποδάρια και να σε σύρη ένα άλογον εις όλην την χώραν, ως να γένης κομμάτια, και ένας τελάλης να πηγαίνει έμπροσθέν σου φωνάζοντας τον ανομίαν σου· και με τον ίδιον τρόπον θέλω να γίνη και εις τον περιβολάρην, ότι καταλαμβάνω πως εσταθήκατε συμφώνως· τον οποίον εκείνην την ώραν τον έφεραν και αυτόν εκεί.

Εις αυτό το αναμεταξύ που ο βασιλεύς έκανε αυτήν την απόφασιν, έφθασεν ένας αμπασατόρος από μέρος του βασιλέως της Γάζνας διά να ζητήση την θυγατέρα του την Ρειζίαν εις γυναίκα, ειδημή και δεν θέλει τον υπακούσει, να του κηρύξη πόλεμον. Αυτή η είδησις έκαμε τον βασιλέα να μεταβάλλη τον θάνατόν μας έως της αύριον και ούτως επρόσταξε διά να μας φέρουν εις την φυλακήν. Ο Λαλός μου μαθαίνοντας το συμβεβηκός μου και την δυστυχίαν μου ολίγον έλειψε που να αποθάνη από την θλίψιν του· μα με όλον τούτο δεν έλειψε που διά νυκτός να πάρη τόσον βίον και διαμαντικά που μας ευρίσκονταν και να τα φέρη μαζί του εις την φυλακήν που ευρισκόμουν με τα οποία εκέρδισε τους φυλακάτορας και άνοιξαν την φυλακήν και εφύγαμεν ομού με τον γέροντα και με τους ίδιους τους φύλακας. Και περιπατώντας με μεγάλην βίαν όλην εκείνην την νύκτα το ταχύ εβγήκαμεν από τα

σύνορα του βασιλείου της Καρίσμου και εκεί ευρεθήκαμεν ελεύθεροι από κάθε φόβον κινδύνου.

Ο Λαλάς μου δεν έλειπεν εις όλην την στράταν να με ονειδίξη διά τον κίνδυνον που εβάλλθηκα, και πως αυτός αν δεν έκανε αυτήν την κυβέρνησιν, ήθελα ήμην χαμένος. Και κατά αλήθειαν αυτής η προθυμία του Χασάν που έδειξε προς εμένα, μου αβγάτισε κατά πολλά την αγάπην μου προς αυτόν και του υπεσχέθηκα ότι εις το εξής δεν ήθελα τον παρακούσει εις κάθε του συμβουλήν. Εβγαίνοντας λοιπόν από τα σύνορα της Καρίσμου, είπα του γέροντος περιβολάρη, αν θέλη να έλθη εις το βασίλειόν μου, και εκεί θέλω του κάμει μεγάλες τιμές, διά τον κίνδυνον που διά λόγου μου εβάλλθη. Αυτός δεν ηθέλησε, λέγοντάς μου πως ήτον ευχαριστημένος να υπάγη εις τον τόπον που εγεννήθηκεν, ο οποίος ήτον από το βασίλειον της Γάζνας, και εκεί να κάμη κάθε τρόπο διά να φέρη την γυναίκα του διά να περάση το επίλοιπον της ζωής του εν ησυχία· και ούτως ηκολούθησεν· ομοίως και οι φύλακες, παίρνοντες άλλην στράταν ανεχώρησαν. Τότε εγώ και ο Λαλάς μου μένοντες μοναχοί απεφασίσαμεν διά να γυρίσωμεν εις το Ασραχάν εις το βασίλειον του πατρός μου· και έχοντας ακόμη εγώ μαζί μου μερικά διαμαντικά έκαμα τα έξοδα της στράτας και πριν φθάσωμεν εις τα σύνορα του Ασραχάν εσυναντήσαμεν ένα μεντζήλι, που ο πατέρας μου έστειλε, με το οποίον μου έδινε την είδησιν πως ευρίσκονταν άρρωστος· και επιθυμούσε μεγάλως να πηγαίνω να με ιδή πριν αποθάνη. Αυτή η είδησις μου επροξένησε μεγάλην θλίψιν και άρχισα να βιάζωμαι διά να φθάσω εις Ασραχάν· μα αλλοί εις εμένα, που με όλην την βίαν που έλαβα να φθάσω, δεν επρόφθασα να εύρω τον πατέρα μου ζωντανόν, επειδή και εκείνην την ώραν που εξεπέζευσα έδωσε τέλος. Δεν ημπορώ να σου διηγηθώ πόση εστάθη η θλίψις μου, που να μην προφθάσω μίαν ώραν εμπροσθήτερα διά να τον εύρω ζωντανόν· μα το γραπτόν έτσι ηθέλησε, και πρέπει υπομονή.

Την άλλην ημέραν αφού και έκαμα να τον θάψουν με όλες τες τιμές που ήτον ανέβηκα εις τον θρόνον, και έβαλα όλην μου την σπουδήν διά να κυβερνήσω το βασίλειόν μου με ένα τρόπον που να είνε όλοι ευχαριστημένοι. Έλαβα την καλήν τύχην να επιτύχω καθώς επιθυμούσα, και εγεύθηκα τες γλυκύτερες ηδονές, που οι βασιλείς ημπορούν να χαρούν· ήμην λατρευμένος από τους υπηκόους μου, και ακόμη είμαι· και καθώς εγώ δεν πάσχω παρά διά την ευτυχίαν τους, έτσι και αυτοί δεν στοχάζονται άλλο, παρά να με ευχαριστήσουν, και καθημερινώς να εορτάζουν νέες χαρές εις τιμήν μου· με τούτο το μέσον η αυλή μου έγινε μία κατοικία χαράς και αγαλλιάσεως· δεν είνε λαός που να φαίνεται τόσον ευτυχισμένος ωσάν ετούτον· εγώ χαίρομαι την ευτυχίαν τους, και

φοβούμενος να τους την συγχίσω, βάνω κάθε σπουδήν μου διά να κρύψω την θλίψιν, που με έχει περικυκλωμένον· είμαι βέβαιος, ότι αν αυτοί ήθελαν ηξεύρει το πως δεν είμαι καθώς δείκνομαι εις τους οφθαλμούς τους, αλλά είμαι έσωθεν γεμάτος από ζωντανόν πόνον που με θερίζει, ηθέλετε ιδεί εις μίαν στιγμην να προξενηθή μία βαθεία θλίψις και μελαγχολία εις όλην ετούτην την χώραν.

Ολίγον καιρόν ύστερον που έβαλα τα πράγματα του βασιλείου μου εις καλήν τάξιν, εστοχάσθηκα ότι μου έλειπε το καλύτερον διά να με κάμη τελείως ευτυχισμένον, που ήτον η απόκτησις της ωραιότητας Ρειζίας, της οποίας η αγάπη με έκανε να μην έχω ησυχίαν με κανένα τρόπον. Και ούτως απεφάσισα να στείλω τον λαλά μου Χασάν ωσάν Αμπασατόρον προς τον βασιλέα της Καρίσμου, διά να του ζητήση την θυγατέρα του Ρειζίαν εις γυναίκα μου. Ο οποίος πηγαίνοντας ύστερον από μερικές ημέρες επέστρεψε χωρίς να κάμη τίποτε, λέγοντάς μου, πως ο Σουλτάνος της Καρίσμου την είχε τάξει του βασιλέως της Γάζνας, ο οποίος είχε σηκώσει τα άρματα εναντίον του και αν δεν του την έταζε δεν έπαυεν ο πόλεμος, και είχαν κατά νουν ότι μετά δύο ημέρες ύστερα από τον μισευμόν μου να του την στείλουν, και είδα τες ετοιμασίες που έκαναν διά να την συντροφεύσουν.

Έλειπεν ολίγον μία τοιαύτης λογής είδησις που να με κάμη να χάσω τον νουν μου και να τρελλαθώ. Και από την μεγάλην μου θλίψιν έπεσα εις μεγάλην αρρώστιαν και δεν ημπορώ να καταλάβω πώς ημπορέσα να ελευθερωθώ από αυτήν εις καιρόν που ευρίσκετο το πνεύμα μου εις μίαν κατάστασιν, που δεν ημπορούσε να ενεργήση εις ιάτρευσίν μου· και με όλον που η υγεία μου εμεταγύρισε, δεν ανεπαύθη δι' αυτό η καρδιά μου· ήτον πάντα ο νους μου βυθισμένος εις την ωραίαν Ρειζίαν, την εφантаζόμενην διά παντός εις τας αγκάλας του ευτυχισμένου ανδρός της, και εκείνη η σκληρά δεν με άφινε ποτέ να λάβω άνεσιν.

Μίαν ημέραν τον καιρόν που ευρισκόμουν εις τες συνηθισμένες μου φαντασίες, έρχεται ο βεζύρης μου να μου ειπή, ότι είναι ολίγες ημέρες, που έξω από τες πόρτες του Ασπραχάν φαίνονται μεγαλοπρεπέστατοι λουτροί με νερά καθαρά, που κάνουν χαράν και θαυμασμόν και αυτοί οι λουτροί είνε στερεωμένοι επάνω εις στύλους από εκλεκτόν μάρμαρον και όλος ο λαός τρέχει ακαταπαύστως διά να τους ιδή και δεν τους θαυμάζει τόσον διά την μεγαλοπρέπειάν τους, όσον τους θαυμάζει που δεν είδαν να τους φτειάσουν επειδή μίαν ταχυνήν ευρέθησαν κτισμένοι. Έμενα εκστατικός εις παρομοίαν διήγησιν και έλαβα την περιέργειαν διά να υπάγω να ιδώ με τους οφθαλμούς μου ένα τέτοιον εξάισιον κτίριον, το οποίον μου εφαινετο παράξενον. Επήγα μεταμφιεσμένος

με τον βεζύρην μου εις αυτούς τους λουτρούς, και αύξησεν ο θαυμασμός μου στοχαζόμενος την κατασκευήν τους και την μεγαλοπρέπειάν τους, εκτός που το όλον ήτον πολλά ευγενικόν, και καλά βαλμένον, επαρητήρησα ότι οι νέοι, που είχαν την επιστασίαν εις το να πλύνουν τους ανθρώπους, που εκεί επήγαιναν, ήταν τόσοσ ωραίοι και καλοκαμωμένοι, που επροξενούσαν θαυμασμόν, και το περισσότερο που ωμοιάζονταν τόσοσ, που αδύνατον ήτον να διαχωρίση τινάς τον έναν από τον άλλον. Ο αυθέντης των λουτρών, ο οποίος ήτον έως χρονών πενήντα, εφάινονταν ένας μεγαλοπρεπής άνδρας· αυτός έστεκε με μεγάλην επιμέλειαν, διά να κάμη τους νέους να δουλεύουν με πολλήν προσοχήν τους ανθρώπους, που ελούονταν· οι οποίοι αφού και ελούονταν έβγαιναν και έπιναν διάφορα ποτά, που επιταυτού είχαν ετοιμασμένα· και όλοι εμίσευαν πολλά ευχαριστημένοι.

Γυρίζοντας εις το παλάτι μου με μεγάλον θαυμασμόν διά τα όσα είδα, απεφάσισα να κράξω τον οικοκύρην των λουτρών, διά να τον εξετάσω με ποίαν τέχνην τους έκαμε αυτουούς τους θαυμαστούς λουτρούς αιφνιδίως· και στέλνοντας έναν μου υπηρέτην επήγε και μου τον έφερεν. Ο οποίος ερχόμενος έμπροσθέν μου έπεσεν εις τους πόδας μου και τους εφίλησεν· εγώ τον εσήκωσα και του έκαμα μεγάλην δεξίωσιν. Εκείνος ο άνθρωπος όντας υποχρεωμένος από την περιποίησιν που του έδειξα, μου έκαμε διαφόρους επαίνους, και εδόθη εις ομιλίεσ τόσοσ εύγλωττεσ, που μου αύξησε τον θαυμασμόν μου, ωσάν και των προεστών του παλατίου μου. Η συναναστροφή του ήτον τόσοσ νόστιμη, και τόσοσ χαριεστάτη που ο καθείς ελάμβανε μεγάλην ηδονήν να τον ακούη. Και αφού και ετελείωσε να ομιλή, του είπα, μεγάλε Φιλόσοφε, επειδή και δεν είναι δύσκολον να καταλάβω πως θάσαι ένας μέγας άνθρωπος, έρχομαι να σου ζητήσω μίαν χάριν· ειπέ μου καθαρώτατα, και τίποτε μη μου κρύψης, πώς έκαμες να κτίσης λουτρούς τόσοσ θαυμαστούς, χωρίς κάνεις να σε καταλάβη; Βασιλέα μου, εκείνος απεκρίθη, κρατώ εις την δούλευσίν μου σαράντα τεχνίτας, που είναι τόσοσ έμπειροι και άξιοι, που παρόμοιοι δεν ημπορούν να είναι· ημπορώ με την δούλευσίν τους να κατασκευάσω εις ολιγώτερον από μίαν ημέραν παλάτια, που να μην ευρίσκωνται παρόμοια· αυτοί οι τεχνίται είναι βουβοί, μα γροικούν ότι τους ειπή κανείς· δεν είναι χρεία να τους ομιλήση όποιος θέλει, να τους προστάξη να κάμουν κανένα πράγμα, επειδή και καταλαμβάνουν την γνώμην του πριν τους την φανερώση· ανίσως και η βασιλεία σου ορίζη να έλθουν, διά να τους δώσης καμμίαν προσταγήν να κάμουν, θέλω σε δουλεύσει μετά πάσης χαράς.

Έχοντας πολλήν επιθυμίαν διά να δοκιμάσω εκείνο που μου έλεγεν, έστειλα ένα μου τζοχαντάρη και τους έφερε, τους οποίους

ευθύς εγνώρισα ότι ήταν εκείνοι που υπηρετούσαν εις τα λουτρά. Τότε ο φιλόσοφος μου λέγει διά να τους προστάξω, να κάμουν εκείνο που ήθελε μου αρέσει, μα πρώτον να βγάλω τους ανθρώπους μου έξω διά να μείνουν μοναχοί, χωρίς να θεωρήσουν άλλοι τον τρόπον της τέχνης του. Οι άνθρωποι μου επάνω εις αυτά τα λόγια ετραβήχθησαν χωρίς να τους το ειπώ, και εμείναμεν ημείς οι δύο, και οι σαράντα τεχνίται του. Και αφού εστοχάσθηκα πολύ τι δουλειά να μου κάμουν, τους επρόσταξα να κτίσουν ένα κιόσκι εις την μέσην της αυλής μου· ευθύς που έκαμα αυτήν την νεύσιν, όλοι αντελήφθησαν και ύστερον από ολίγην ώραν εγύρισαν όλοι καταφορτωμένοι από ξύλα, πέτρας, και άλλα αναγκαία διά να το κτίσουν. Και αποθέτοντας τα αναγκαία, άρχισαν με μίαν ογληγορωτάτην επιτηδειότητα να το κτίσουν, που δεν απέρασαν ολίγες ώρες, και το κιόσκι ευρέθη τελειωμένον και ήτον τόσον ωραίον, που επροξενούσε μέγαν θαυμασμόν· είχεν ολόγυρά του δώδεκα σύλους από διάσπρον, που έφεγγαν ως καθρέπται, και εβλέπονταν εις κάθε του πλευρόν συντριβάνια ωραιότατα, των οποίων τα νερά έπεφταν με ορμήν εις λεκάνες από πορφυρόν μάρμαρον.

Εκστατικός από τα πράγματα που έβλεπα, και από την επιστήμην του φιλοσόφου, τον επερικάλεσα να μου εξηγήση πως αυτά όλα τα πράγματα ημπορούσαν να γένουν. Βασιλέα μου, μου είπε, αυτή η εξήγησις θέλει αρκετόν καιρόν διά να την κάμω, δώσε μου άδειαν μονακά να σου ειπώ, πως εγώ κυριεύω τριάντα εννέα επιστήμες. Αυτή η ομιλία μου εβγάτισε την περιέργειάν μου διά να ακούσω να μου διηγηθή την ιστορίαν του· του έκαμα άπειρα χάρδια, και τον ερώτησα ύστερον από ποίον τόπον ήτον· εγώ είμαι από τον τόπον της Μπουχαρίας, και Αβικένα με κράζουν, και ανίσως θέλεις να ακούσης την ιστορίαν μου, είμαι έτοιμος διά να σου την διηγηθώ. Τον εβεβαίωσα πως δεν θέλει μου κάμει καλύτερην χάριν από αυτήν, εις το να μου διηγηθή την ιστορίαν του.

Ιστορία του σοφού Αβικένα.

Εγώ είμαι (άρχισε τότε την ιστορίαν του ο Αβικένας) γεννημένος εις μίαν χώραν, ονομαζομένην Αβικανά. Και ευθύς που εβγήκα από την κούνιαν οι γεννήτορές μου με έστειλαν να σπουδάξω εις το σχολείον της Μπουχαρίας. Έμαθα ευθύς εκεί το Αλκοράνι, και εγνωρίσθηκα τόσον επιτήδειος εις τα γράμματα, που εις ηλικίαν δέκα χρονών είχα τελειώσει τα μαθήματά μου. Με εδίδαξαν την Αριθμητικήν, την Μαθηματικήν, την Αστρολογικήν, την Φιλοσοφίαν, την Ιατρικήν και την Θεολογίαν· εις τες οποίες επιστήμες επρόκοψα τόσον, που εις ολίγον καιρόν απόκτησα

μεγαλώτατον όνομα. Δεν ήμουν ακόμη εις ηλικίαν είκοσι χρονών, και το όνομά μου έγινε ακουστόν έως τες Ινδίες.

Εμίσεισα μίαν ημέραν με τον πατέρα μου διά να πηγαίνωμεν εις την Σαμαρκάντα διά κάποιες υπηρεσίες του· και όντας εκεί ηθέλησα να ιδώ την αυλήν την βασιλικήν· ήύρα πολλούς που με εγνώριζαν οι οποίοι δεν έλειψαν που να μιλήσουν δι' εμένα πολλά καλά· και οι έπαινοι που μου έκαναν έφθασαν εις τα αυτιά του βεζύρη, ο οποίος επεθύμησε διά να συνομιλήση μετ' εμένα. Έμεινε πολλά ευχαριστημένος από την συντροφίαν μου, και απεφάσισε διά να με κρατήσει μαζί του· και εις τόσην αγάπην με επήρεν, που τίποτε δεν έκανε χωρίς να με συμβουλευθή πρώτον. Αυτός ο επιτηρητής δεν έζησε πολύ καιρόν και αποθαίνοντας, ο βασιλέας με έκλεξεν εις τον τόπον του διά βεζύρη επειδή με αγαπούσε και αυτός κατά πολλά· και με όλον που επλήρωνα όλα τα χρέη, που το βάρος ενός βεζύρη έχει, μου έμνεισκεν ακόμη κάποια στιγμή διά να σπουδάξω. Μα η επιθυμία η μεγάλη που είχα προς την σπουδήν, και η ολίγη ώρα που μου επερίσειε διά να την ακολουθήσω με έκαμε και απεφάσισα να αφεθώ από το βάρος του βεζύρη, και να ακολουθήσω την σπουδήν μου. Ο βασιλεύς δεν μου παρεχώρησε την ζήτησιν χωρίς να του κατοφανή, τόσον ήτον ευχαριστημένος από την καλήν μου κυβέρνησιν· μα με όλον τούτο δεν μου εναντιώθη με συμφωνίαν όμως που να μην ξεμακρύνω από την αυλήν του.

Εγώ τον επήκουσα, και έμεινα εις την αυλήν του εις έναν οντά ξεχωριστόν, και εσπούδαζα. Και τον καιρόν που δεν εσπούδαζα, επήγαινα εις τον βασιλέα, και απερνούσα τον καιρόν συνομιλώντας με αυτόν. Δεν μου έφθασε να σπουδάξω εις τα φιλοσοφικά και άλλα, μα εδόθηκα να μάθω και την Χημικήν επιστήμην, την απόκρυφον· επειδή και με αυτήν εξάνοιγα όλα τα αποτελέσματα της φύσεως· έμαθα και περιπλέον την λεκανομαντείαν, και έγινε πολλά τέλειος εις αυτήν την τέχνην. Και τον καιρόν που ήμουν δοσμένος εις αυτά τα σπουδαστήρια, έρχεται ένας Αμπασατόρος από τον Κουτμπεδίν βασιλέα της Κασγάρ ζητώντας του βασιλέως μου διά να με στείλη εμένα και τον Φατζέλ, άλλον φιλόσοφον, προς αυτόν επειδή επιθυμούσε διά να μας ιδή, με το να ήτον και εκείνος ο βασιλεύς σοφός, και πολλά γραμματισμένος. Ο βασιλεύς ευθύς έστειλε και μας έκραξε, και μας εφανέρωσε την ζήτησιν του βασιλέως της Κασγάρ. Ο Φατζέλ και εγώ διά να μη παρακούσωμεν το πρόσταγμα του βασιλέως μας εκλίναμεν εις τον ορισμόν του, με όλον που αυτό το ταξίδι ήτον εναντίον της θελήσεώς μας.

Ο βασιλεύς μένοντας πολλά ευχαριστημένος, που τον επηκούσαμεν, έκαμε και ένδυσε τον Αμπασατόρον ένα χρυσόν

καφτάνι και τον έστειλεν εις τον βασιλέα του, λέγοντάς του πως να του ειπή, ότι μετά ολίγες ημέρες θέλουν υπάγει να τον προσκυνήσουν αυτοί οι φιλόσοφοι. Ο Φατζέλ ήτον ένας άνθρωπος σχεδόν της ηλικίας μου, και κατά αλήθειαν είχε καλήν μάθησιν, μα η φήμη που δι' αυτόν ο βασιλέας της Κασγάρ είχε αγροικήσει δεν ήτον τόσον όσον αυτός την ελόγιαζε. Εκείνος λοιπόν ο φιλόσοφος ολίγας ημέρας πριν μισεύσωμεν, ήλθε να με εύρη, και μου λέγει· θαυμαστέ Αβικένα, επειδή και με το να μας στοχάζεται ο κόσμος ωσάν δύο μεγάλους φιλοσόφους, μου φαίνεται εύλογον, ότι να μην ταξειδεύσωμεν ωσάν οι λοιποί άνθρωποι, μα πρέπει να κάμωμεν κανένα πράγμα εξαιρετον· θέλεις να κάμωμεν να υπάμεν από εδώ έως Κασγάρ, χωρίς να φάμε και να πιούμε; αυτό στοχάζομαι να μην είναι ένα πράγμα δύσκολον να το προβάλω εις ένα φιλόσοφον ωσάν και λόγου σου, με το να είναι το ταξίδι μας πολλά μακρυνόν. Ημείς το λοιπόν δεν θέλομεν πάρει άλλο παρά εκείνην την ζωοτροφίαν που διά τους σκλάβους μας θέλει κάμει, οι οποίοι θέλει είνε μάρτυρες της σκληράς νηστείας, που θέλομεν κάμει εις την στραταν, και δεν θέλουν λείψει που να μην το φανερώσουν εις την Κασγάρ διά περισσοτέραν τιμήν.

Δεν μου έκανε αυτός ετούτο το πρόβλημα διά άλλο, παρά διατί είχε το σεκρέτο να κατασκευάζη κάποια χάπια, που ένα μόνον από αυτά έφθανε να ζωοτροφήση έναν άνθρωπον μίαν ακέραιαν ημέραν ώστε που παίρνοντας αυτός τόσα, όσες ήσαν οι ημέρες, που έπρεπε να κάμωμεν εις το ταξίδι, ήτον βέβαιος ότι να μη πεινάση· εστοχάζονταν με αυτό να δεχθή πλέον επιτήδειος από εμένα, και δεν το επίστευεν ότι εγώ θα δεχθώ αυτό το πρόβλημα που μου έκανε· μα εγώ γνωρίζοντας τον στοχασμόν του τού εδέχθηκα το πρόβλημα, πως να ταξειδεύσωμεν χωρίς να φάμε. Και με τούτον τον τρόπον επήγα και εκατασκεύασα και εγώ ένα κάποιο μαντζούνι, που είχε περισσοτέραν δύναμιν από τα χάπια του· ώστε που χωρίς να ηξεύρη ο ένας του άλλου το μυστικόν εμισεύσαμεν από την Σαμαρκάντα διά την Κασγάρ.

Τες πρώτες ημέρες του ταξιδίου μας τες απεράσαμεν πολλά καλά τόσον ο ένας, ωσάν και ο άλλος· επειδή και τα σεκρέτα μας ενεργούσαν θαυμασίως, και κάθε ένας εξούσαμε με όλην την βεβαιότητα. Εγώ εστοχαζόμουν κάθε ολίγον τον άλλον διά να ιδώ αν έκανε καμμίαν μεταλλαγήν, ομοίως και αυτός έκανε το ίδιον εις εμένα· εγώ αντί να αδυνατήσω, εφαινόμουν από ημέραν εις ημέραν να γένωμαι πλέον δυνατός· τούτο όμως δεν ακολουθούσε του φιλοσόφου, επειδή και χάνοντας τα χάπια του, καθώς είχα μάθει έγινε αδύνατος και σκυθρωπός, και το πρόσωπόν του επλακώθη από μίαν ακνότητα που με έκανε να στοχασθώ πως περνά πολλά κακά. Αυτός ως τόσον έκρυβε το συμβάν που του έτυχε και έχασε

τα χάπια· και υποφέροντας με υπομονήν το κακόν του αφίνονταν από ολίγον κατ' ολίγον να φθείρεται· βλέποντάς τον τέλος πάντων εις μίαν κατάστασιν που έκανε σπλάγχνος, του επρόσφερα το μαντζούνι μου, μα αυτός δεν το εδέχθη· και αγάπησε καλύτερον να αφεθή να αποθάνη παρά να δείξη πως έχει χρείαν από την βοήθειάν μου. Έλαβα μεγάλην θλίψιν διά τον θάνατον του Φατζέλ· εκατάβρεξα το κορμί του από τα δάκρυά μου, και τον έθαψα εις ένα βουνόν βοηθούμενος από τους σκλάβους μου και τους εδικούς του. Και αφού τον εθάψαμεν καθώς εδυνήθημεν, έβγαλα τα όσα αργύρια ευρίσκονταν του Φατζέλ και εμένα, τα οποία μας τα είχε δώσει ο βασιλεύς διά έξοδα της στρατάς, και τα εδιαμοίρασα των σκλάβων, που μας εσυντρόφευαν, και τους έδωκα την ελευθερίαν, διά να υπάγουν όπου θέλουν, και εγώ έμεινα μονάχος εις εκείνο το βουνόν.

Οπόταν δε ευρέθηκα μοναχός, εσταμάτησα διά καμπόσον ακόμη, διά να κλαύσω επάνω εις τον τάφον του Φατζέλ την άκραν δυστυχίαν εκείνου του φιλοσόφου, και κατηγορώντας την αστοχασίαν του, και υπερήφανόν του γνώμην. Εστοχάσθηκα ύστερον το τι έπρεπε να κάμω· δεν ηθέλησα ούτε να ακολουθήσω το ταξείδι μου προς την Κασγάρ, ούτε να ξαναγυρίσω εις την Σαμαρκάντα· μα απεφάσισα να ταξειδεύσω μοναχός, και να περιδιαβάσω τον κόσμον. Επήγα εις την Ουζκούντι, από εκεί εις την Κογέντα, και τέλος πάντων ύστερα από πολλές ημέρες έφθασα εις την Καρίσμο. Και μίαν ημέραν που εις αυτήν εσεργιάνιζα, ακούω αιφνιδίως ένα αλλαλαγμόν και μίαν σύγχισιν και θλίψιν εις τον λαόν, που όλοι έμειναν ευθύς συγχισμένοι. Και η αιτία τούτης της συγχίσεως επροέρχονταν από ένα κήρυκα, που επήγαινε τριγύρου την χώραν, και κάθε ολίγον εφώναζε και έλεγε με μεγάλην φωνήν. Όσοι είσθε που αγαπάτε τες επιστήμες, θέλετε ηξεύρει ότι αύριον ανοίγει το φοβερόν σπήλαιον και όποιος θέλει ας πάη να έμπη εις αυτό.

Ευθύς που εγώ ήκουσα τέτοια λόγια, ακολούθησα τον κήρυκα διά να τον εξετάξω επάνω εις αυτό το σπήλαιον και εις το τέλος της ημέρας, που είχε τελειώσει και έμελλε να έμπη εις το σπήτι του, τον επερίκάλεσα με ευγένειαν να μου φανερώση τι δηλοί αυτό το σπήλαιον, που οι γραμματισμένοι πρέπει την ερχομένην ημέραν να έμπουν. Ο Τελάλης μου απεκρίθη λέγοντας· ήξευρε καλώτατα, ότι απ' έξω από την πόρταν της χώρας είναι ένα σπήλαιον μιας μεγαλωτάτης ευρυχωρότητος, εις το οποίον εμπαινουν από μίαν πόρταν, η οποία ανοίγει με μίαν δύναμιν ενός χαμαϊλιού, και πάλιν μοναχή της ξανακλεί· και τούτο γίνεται μίαν φοράν τον χρόνον· οι περίεργοι εμπαινουν προς τα ξημερώματα εις αυτό· εκεί ευρίσκουν μίαν μεγάλην ποσότητα από βιβλία· διαλέγουν αυτοί

εκείνα που θέλουν, και με ογληγορότητα τα παίρνουν μαζί τους και εβγαίνουν, διατί η πόρτα του σπήλαιου κλείεται μισή ώρα και δεκαπέντε λεπτά ύστερα που ανοίξη· και αν διά κακήν τύχην κανείς ήθελε μείνει μέσα μίαν στιγμήν περισσότερο από τον διατεταγμένον καιρόν, κλει η πόρτα, και μένει εκεί εις το σπήλαιον, και αποθαίνει από την πείναν καθώς συμβαίνει πολλάκις· επειδή και η πόρτα δεν ανοίγει πλέον, παρά εις έναν χρόνον. Λέγουν ακολούθησεν αυτός, ότι εστάθη ο σοφός Κεκ Χααμπεδίν, ο οποίος έκαμεν αυτό το σπήλαιον διά να κλείση τα θαυμαστά βιβλία του, τόσον τα ιδικά του που εσύνθεσεν, ως και εκείνα που απ' όλον τον κόσμον εσύναξε, και αυτά όλα τα βιβλία είναι πολλά περίεργα και θαυμάσια ο αριθμός των οποίων είναι είκοσι χιλιάδες· τα οποία περιέχουν την πέτραν την φιλοσοφικήν, τον τρόπον διά να εβγάλουν θησαυρούς, και άλλα παρόμοια· ευρίσκονται ακόμη και άλλα που δείχνουν να κάνουν τέρατα, να μεταβάλη τον άνθρωπον εις ζών, και να εμψυχώση πράγματα άψυχα· εις ένα λόγον, όλα τα απόκρυφα της φύσεως είναι φανερωμένα εις πολλά από αυτά τα βιβλία, και ξεχωριστά εις εκείνα που ο ίδιος εσύνθεσε· περιπλέον ήξευρε, ότι όποιος δεν ήθελεν επιστρέφει εκείνο το βιβλίον εις εκείνον τον χρόνον που ξανανοίγει το σπήλαιον, ευθύς αποθαίνει και με τούτον τον τρόπον φυλάγονται όλα τα βιβλία του σώα, χωρίς ποτέ να τολμήση τις να κρατήση το παραμικρόν.

Μαθαίνοντας καταλεπτώς όλην την υπόθεσιν από τον κήρυκα, τον ευχαρίστησα και εμίσεισα. Αφίνω καθέναν να στοχασθή ανίσως και έλαβα χαράν να μάθω αυτήν την υπόθεσιν, και αν δεν απεφάσισα να υπάγω την αύριον εις το σπήλαιον με τους περιέργους. Δεν εστοχάσθηκα μόνον να έμπω, μα απεφάσισα να μείνω και εκεί ύστερον από τους άλλους, να παρουσιασθώ εις ό,τι ημπορούσε να μου συμβή. Και με το να ήμουν πολλά έμπειρος εις την λεκανομαντείαν δεν είχα φόβον από τα πονηρά πνεύματα, που εκεί ευρίσκονταν. Εβγήκα το λοιπόν εκείνην την ιδίαν στιγμήν και επήγα εις την ρίζαν του βουνού, και εκάθησα αποκάτω εις κάποιες τριανταφυλιές που ευωδίαζαν τον τόπον, και εκεί απεφάσισα διά να μείνω εκείνην την νύκτα, έως να έλθουν τα ξημερώματα, που έμελλε να ανοίξη η πόρτα διά να έμπω μέσα εις το σπήλαιον. Πλησιάζοντας τέλος πάντων η αυγή, βλέπω να τρέχουν από την χώραν όλοι οι περιέργοι, και να έρχονται προς το σπήλαιον. Εγώ ευθύς εσηκώθηκα, και έτρεξα προς την πόρταν, διά να μην ήθελα ήμουν από τους ύστερους εις το να έμβω· αρχινούσαν τότε τα άστρα να χάνωνται από ολίγον κατ' ολίγον οπόταν εις μίαν στιγμήν, η πόρτα, που ήτον από ξύλον της Ινδίας, ανοίγει μοναχή της με ένα μεγαλώτατον κτύπον.

Ευθύς όλοι εμπήκαν και εδιασκορπίσθησαν εις το σπήλαιον το οποίον ήτον πολλά ευρύχωρον· ολόγυρα του οποίου ήτον τόσες τράπεζες βαλμένες εις εύμορφην τάξιν, απάνω εις τες οποίες ήτον αραδιασμένα τα βιβλία με πολλήν ευγένειαν, και απ' έξω των οποίων ήτον γραμμένα εις κομμάτια χαρτιά η υπόθεσις, και εκείνο που περιείχε κάθε βιβλίον· εφαινονταν ανάμεσα εις αυτά δύο τόποι άδειοι μα οι γραμματισμένοι ευθύς τους εγέμισαν με εκείνα, που τον απερασμένον χρόνον είχαν πάρει. Και αφού επήραν άλλα που τους έκανε χρεια, εν τω άμα εβγήκαν και ολίγον υστερώτερα ακούω τον μεγάλον κτύπον της πόρτας που έκλεισε, και μονακά εγώ έμεινα. Και ούτως έμεινα μόνος κλεισμένος εις εκείνο το φοβερόν σπήλαιον το οποίον μη λαμβάνοντας άλλο φως, παρά μόνον εκείνο που έρχονταν από την πόρταν, εφάνηκεν ευθύς που έκλεισε πλέον σκοτεινόν από τον άδην. Τότες εγώ βλέποντάς με μοναχόν εις εκείνο το βαθύτατον σκότος και έχοντάς την τέχνην της λεκανομαντείας, άρχισα να εξορκίζω τα πνεύματα, που είχαν την επιστασίαν εκείνης της θαυμαστής βιβλιοθήκης, και οπόταν με την δύναμιν των εξορκισμών μου τα έκαμα να με υπακούσουν, τα επρόσταξα να δώσουν φως εις το σπήλαιον, και να λάβουν την επιμέλειαν να το κρατήσουν πάντα φωτεινόν.

Τα πνεύματα, τα οποία είνε πάντα πολλά υπήκοα, οπόταν ένας άνθρωπος ηξεύρει να τα επιτιμήση, εμίσευσαν, και ευθύς εγύρισαν με τόσον φως, που ήτον περισσότερο από την χρειαν, και που ημπορούσαν με αυτό να φωτίσουν δέκα σπήλαια παρόμοια ωσάν εκείνο· εγώ λογιάζω ότι θα επήγαν και θα έκλεψαν όλες τες κανδήλες και τα κερία της χώρας της Καρισμίας. Δεν εφάνη ποτέ φωτοχυσία πλέον ωραιότερα από εκείνην, που έκαναν διά να εορτάσουν το έμπασμά μου εις εκείνο το σπήλαιον· εκρέμασαν εις κάθε μέρος τες κανδήλες· έβαλαν τα κηρία ολόγυρα εκεί που ευρίσκοντο τα βιβλία βαλμένα διά περισσοτέραν μου ευκολίαν. Τότες εγώ εδόθηκα εις την ανάγνωσιν διαφόρων βιβλίων πολλά περιέργων· ηύρα που επεριείχαν τα τέρατα της χημικής, και των αποκρύφων επιστημών, και τα άλλα περίεργα. Και επειδή ήθελα να αντιγράψω απ' εκείνα τα βιβλία κανένα κεφάλαιον, ή άλλο που μου έκανε χρεια, και μην έχοντας τα αναγκαία, ευθύς επρόσταξα τα πνεύματα, που ήτον οι πιστοί μου σκλάβοι, και εν τω άμα μου έφεραν χαρτί, καλαμάρι, και άλλα που μου έκαναν χρειαν. Έλαβον παρομοίαν επιμέλειαν διά να με κυβερνήσουν από φαγητά, οπόταν έσωσα το μαντζούνι μου. Και κάθε ημέραν μου έφεραν εκλεκτότατα φαγητά, πιοτά, και απερνούσα ωσάν ένας βασιλέας. Και δεν ήτον πράγμα που να επιθυμήσω, και να μην το απολαμβάνω εν τω άμα.

Επερνούσα το λοιπόν πολλά ειρηνικά, και αναπαυμένα τον καιρόν μου εις εκείνο το θαυμαστόν σπήλαιον, σπουδάζοντας με ησυχίαν χωρίς να κουρασθώ εις το διάστημα του χρόνου, εκείνα τα θαυμαστά βιβλία από τα οποία εκαρποφορέθηκα μεγάλως, και μάλιστα εις τα πλέον απόκρυφα της φύσεως. Τελειώνοντας δε ο χρόνος, και ερχομένη η συνηθισμένη διορία άνοιξε πάλιν η πόρτα και εισέβηκαν οι γραμματισμένοι μέσα· μα καθώς δεν ήτον συνηθισμένοι να ιδούν εκεί φωτοχυσίαν εμπήκαν εις μέγalon φόβον. Και ρίχνοντάς τα βιβλία με πολλήν γληγορότητα που επέστρεφαν, εδόθησαν εις φυγήν, και εγώ εστοχάσθηκα διά να έβγω την ιδίαν στιγμήν. Κάνει χρεία να στοχασθήτε, ότι όντας εκεί έναν χρόνον κλεισμένος, άφησα και αύξησαν τα γένειά μου, και τα μαλλιά μου, εις τρόπον που εφαινόμεουν πολλά φοβερός και άσχημος· ώστε που η μορφή μου δεν επροξένησεν άλλο παρά να αύξηση τον φόβον εκείνου του λαού, ο οποίος φεύγοντας έκραζε· φεύγετε, ότι ο Μάγος Μοούκ εβγήκεν από το σπήλαιον.

Εκείνος ο μάγος, διά τον οποίον αυτοί με επήραν, ήτον ένας κακός άνθρωπος· ο οποίος δεν είχεν άλλην ηδονήν παρά να κάμη κακόν εις την χώραν. Εμεταχειρίζονταν αυτός την αναξίαν του τέχνην εις το να βλάβη το ανθρώπινον γένος. Κάθε ένας τον αναθεματούσε, και ο Σουλτάνος της Καρίσμου με όλες τες επιμέλειες που είχε βάλει διά να τον πιάση και να τον θανατώση, δεν του εστάθη ποτέ δυνατόν· επειδή και αυτός ο μάγος ήξευρε να αποφύγη κάθε παγίδα, που του εσταίνονταν, με την μαγικήν του τέχνην. Ευθύς που εγροίκησα πως με ωνόμαζαν ένα μάγον εστοχάσθηκα διά να τους βγάλω από αυτήν την υποψίαν· αδελφοί μου, εφώναξα, εβγάτε από την υποψίαν δεν είμαι εγώ εκείνος ο μάγος Μοούκ, που στοχάζεστε, αλλά είμαι ένας ωσάν και εσείς· αυτοί, ακούοντας με να τους ομιλώ, εσταμάτησαν, και χωρίς να με αφήσουν διά να τους βεβαιώσω εις τα όσα τους έλεγα με επερικύκλωσαν με μεγάλην ορμήν, και με έπιασαν διά να με φέρουν εις τον Σουλτάνον να με θανατώση. Εγώ ημπορούσα με ευκολίαν να τους βάλλω εις σύγχυσιν, και να ελευθερωθώ από τα χέρια τους· μα ηθέλησα να ιδώ τι ήθελαν να μου κάμουν και να τους αφήσω εις την ελπίδα τους πως έχουν να με παιδεύσουν· Και αφού με έδεσαν καλά διά να μη τους φύγω, μετά μεγάλης χαράς και αλλαλαγμού με έφεραν εις τον Κατή. Ω, ω, μου λέγει εκείνος ο κριτής, ευθύς που με είδεν, εφέρθης τέλος πάντων εις την εξουσίαν μου· μη στοχάζεσαι, ω παράνομε, να αποφύγης τον θάνατον που σου τυχαίνει· είνε πολλά μακρυνός καιρός, που μολύνεις τον αέρα με τες παράνομες πράξεις σου, και πρέπει να καθαρισθή από ένα βδελυρόν μάγον ετούτην την στιγμήν και ούτω λέγοντας επρόσταξε τον αναΐππην του, να με φέρουν εις την μέσην της αγοράς να με θανατώσουν. Ο αναΐππης αφού με επαράδωσεν εις τας χείρας του τζελάτη και των

ανθρώπων του, διά να με φέρουν εις τον τόπον της καταδίκης, επήγεν εις τον Σουλτάνον διά να τον ερωτήση τι θάνατον επιθυμούσε να μου δώσουν. Ο Σουλτάνος μαθαίνοντας από τον αναΐππην, ότι ο μάγος Μοσούκ επήγεν εις τον τόπον της καταδίκης, εκαβαλλίκευσε ευθύς το άλογόν του, και εφέρθη εκεί που ήμουν, διά να με ιδή· και από την θεωρίαν μου με εκαταδίκασε διά να με καύσουν. Δεν είχεν αυτός καλά τελειώσει την απόφασίν του, και ευθύς ο λαός έτρεξε και έφερε με μεγάλην επιθυμίαν τόσα ξύλα, που ήταν αρκετά να καύσουν είκοσι μάγους· τόση ήτον η προθυμία που είχαν διά να με ιδούν πολλά ογλήγορα γενόμενον εις στάκτην.

Έλαβα την υπομονήν να αφεθώ να με δέσουν εις το ξύλον, μα ευθύς που έβαλαν την φωτιά, είπα κάποια λόγια της λεκανομαντείας, και ευθύς η δύναμις των εκαταχάλασε τα δέματά μου· τότες επήρα ένα ξύλον χοντρόν, και του έδωκα την μορφήν ενός αμαξίου θριαμβευτού· επάνω εις το οποίον αναβαίνοντας, εσεργιάνισα καμπόσον απάνω εις τον αέρα, εις την θεωρίαν παντός του λαού, ο οποίος δεν έλαβε τόσην χαράν να με ιδή εις το αμάξι όσσην είχε να με ιδή καμμένον. Έπειτα κάνοντας να σταματήση το αμάξι εις τον αέρα, εγύρισα προς τον βασιλέα και του είπα:

Αδικοκριτά Σουλτάνε, που ηθέλησες να με κάμης να καθώ ωσάν έναν τρισάθλιον παιίστην· ήξευρε ότι εγώ δεν είμαι ο μάγος που στοχάζεσαι, μα είμαι ένας γραμματισμένος που ημπορώ να κάμω πράγματα ακόμη πλέον θαυμάσια από εκείνα των οποίων οι οφθαλμοί σου είναι μάρτυρες. Με τούτον τον τρόπον ομιλώντας έγινα άφαντος, και ο βασιλεύς ομού και ο λαός έμειναν βυθισμένοι εις μίαν άκραν έκστασιν. Ύστερον από αυτό το συμβεβηκός επεριπάτησα τον κόσμον δέκα χρόνους. Επήγα εις την Βαβυλώνα, εις την Αίγυπτον, εις την Περσίαν, και εις όλους τους τόπους που εστάθηκα, ασερέωσα την καλήν τύχην όλων εκείνων εις τους οποίους συνέλαβα αγάπην· περιδιαβάζοντας τέλος πάντων τον κόσμον, ήλθα εδώ εις το Ασραχάν, εις το οποίον εστοχάσθηκα και εδώ να κάμω να ομιλήσουν διά εμένα. Και δι' αυτήν την αιτίαν εβγαίνοντας από την χώραν, και πηγαινάμενος εις ένα πυκνόν λόγγον έκοψα σαράντα δένδρα όλα παρόμοια και με την δύναμιν κάποιων λόγων, των οποίων ηξεύρω την ενέργειαν, τα εμψύχωσα εις μορφήν ανθρωπίνην, και εκατασκεύασαν τα λουτρά, που φαίνονται εις τες πόρτες του Ασραχάν· ετούτοι είνε οι σαράντα μου σκλάβοι, ω βασιλέα μου, που σου είχα ομιλήσει πως με υπηρετούν, και που έκτισαν τους λουτρούς, που είδες, και που σου έφτιασαν και το κίосκι εις το παλάτι σου.

Ακολουθήσις και τέλος της ιστορίας του βασιλέως Ορμώζ, επονομαζομένου Χωρίς Θλίψιν.

Εδώ ο Αβικένας ετελείωσε την ιστορίαν του, και εγώ εκστατικός διά τα όσα μου εδιηγήθη, ω μεγάλε φιλόσοφε, εφώνασα· ποία καλή μου τύχη σε απέστειλε διά να σε γνωρίσω· και απ' ότι μου εδιηγήθης πιστεύω ότι εις εσέ είνε όλα δυνατά. Εγώ πλέον δεν θαυμάζω, ότι οι δούλοι σου ημπορούν να κατορθώσουν τέτοια τεράστια επειδή και εσύ είσαι εκείνος, που κάνεις να τα τελέσουν· στοχάζομαι όμως ότι αν τους προστάξης να μου φέρουν εδώ εις ετούτην την στιγμήν την βασιλοπούλα της Καρίσμου την ωραιάν Ρετζιαν, ημπορούν να το κάμουν. Χωρίς αμφιβολίαν μου απεκρίθη ο Αβικένας, αυτοί ημπορούν ευθύς να υπάγουν εις το παλάτι της, και να την αρπάξουν από την μέσην των γυναικών της, και εις τον ίδιον καιρόν να την φέρουν, αν επιθυμής εδώ. Αυτό πολλά το επιθυμώ, απεκρίθηκα με χαράν· Αχ, φίλε μου, μεγαλυτέραν χάριν από τούτην δεν ημπορείς να μου κάμης. Θέλεις μένει ευχαριστημένος, εξαναποκρίθη ο φιλόσοφος, επειδή και έχω πόθον να εκδικηθώ τον Σουλτάνον της Καρίσμου με το να ήθελε να με καύση.

Δεν είχε αποτελειώσει ο φιλόσοφος ετούτους τους λόγους και έρριξε τους οφθαλμούς του εις ένα από τους σαράντα σκλάβους του· και τον επρόσταξε διά να μισεύση χωρίς να του ειπή άλλο· ο σκλάβος έγινε άφαντος, και μετά ολίγες στιγμές εξαναγύρισε με την βασιλοπούλαν Ρετζιαν.

Δεν ημπόρεσα να θεωρήσω την Ρετζιαν, χωρίς να γροικήσω όλην την χαροποίησιν, που προξενεί η θεωρία ενός υποκειμένου τόσον επιθυμητού και αγαπημένου. Με όλον τούτο ό,τι λογής και ας ήτον η έκστασις μου, και η αγαλλίασις μου εις το να την ιδώ, ο τρόπος με τον οποίον μου εδόθη αυτή η ευχαρίστησις με εμπόδισε να δείξω έμπροσθεν της την μεγάλην μου χαροποίησιν· εφοβούμην να μην ήτον αυτή κανένα φάντασμα, και δεν αποτολμούσαν οι οφθαλμοί μου να το πιστεύσουν· παρακαλώ σε, λέγω του φιλοσόφου, μη με γελάς, η Ρετζία που προσφέρετε εις τους οφθαλμούς μου, είναι φαντασία, ή αληθινή, ομίλησε τι πρέπει να στοχασθώ; Μην αμφιβάλης, ω βασιλέα μου, λέγει εκείνος, αυτή είνε η ίδια Ρετζία· στοχάσου την ωραιότητά της, και καιρού χωρίς υποψίαν εις την ευχαρίστησιν που πρέπει να σου προξενήση.

Επάνω εις αυτήν την βεβαιώσιν έπεσα εις τα γόνατα της Ρετζίας, χωρίς να χάσω καιρόν· Αχ βασίλισσά μου, της είπα· εσύ είσαι το λοιπόν εκείνη που βλέπω, τον καιρόν που με κανένα τρόπον δεν ήλπιζα να σε ξαναϊδώ; είμαι υπόχρεος διά ταύτην την χάριν εις την αγάπην ετούτου του μεγάλου φιλοσόφου, που με την τέχνην του με

έκαμε να ανταμώσω την αγάπην μου και την χαροποίησιν μου· γνωρίζεις εις εμέ εκείνον τον νέον, που επαραστάθη έμπροσθεν σου εις μορφήν του περιβολάρη; και που δι' αγάπην σου εκαταντήθηκα να περάσω διά κασιδιάρης; εσύ ηξεύρεις με τι βαρβαροσύνην έκαμες να με σύρουν από το παλάτι σου έξω, οπότεν εκατάλαβες πως ήμουν μεταμφιεσμένος, και με ποίαν καλήν τύχην έφυγα τον σκληρόν θάνατον, που από αιτίαν σου μου ήθελε δοθή· και με όλες αυτές τες σκληρότητές σου δεν αφέθηκα που να σε αγαπώ. Τώρα που ήκουσες, ω βασίλισσά μου, τα δικαιολογήματά μου, ημπορείς να ξεθυμάνης εναντίον εις ένα τολμηρόν, ο οποίος επρόστρεξεν εις την δυναστείαν διά να σε απολαύση· μα στοχάσου, σε παρακαλώ πρώτον, ότι ετούτος ο τολμηρός πως είναι ο βασιλεύς του Αστραχάν, ο οποίος δεν έλειψε που να σε γυρεύση του βασιλέως πατρός σου διά γυναίκα του, και δεν εισακούσθη.

Αν εγώ έμεινα εκστατικός διά την αιφνίδιον φανέρωσιν της Ρετζίας ημπορείτε να στοχασθήτε ότι αυτή δεν έμεινεν ολιγώτερον, ευρισκομένη εις μίαν στιγμήν εις ένα τόπον αγνώριστον. Εγώ εκαρτερούσα (και δεν ήτον δίχως δίκαιον) μίαν χάλαζαν από ονειδισμούς οπότεν αυτή η βασιλοπούλα γνωρίζοντάς με, ερχομένη ολίγον εις τον εαυτόν της από την έκστασίν της, μου ωμίλησε με τούτον τον τρόπον· Εγώ ήθελα είμαι χωρίς αμφιβολίαν θυμωμένη εις άλλον καιρόν εναντίον της τόλμης σου, μα δεν ημπορώ να κάμω άλλο, παρά να σου την συμπαθήσω· ήμουν εις την ακμήν να στεφανωθώ έναν βασιλέα που δεν ημπορούσα να τον υποφέρω, και ούτε να τον ιδώ, τόσο μισητός μου ήτον· δεν ημπορώ να κλαυθώ διά μίαν δυναστείαν που με βάνει εις φύλαξιν από έναν που μου ήτον μισητός, και έμελλα να του είμαι ως γυναίκα.

Και πώς, ω Ρετζία, την αντίκοψα, εσύ δεν είσαι γυναίκα του βασιλέως της Γάζνας; όχι, ω κύριέ μου, εξαναείπεν η βασιλοπούλα εγώ ακόμη δεν είχα γίνει· επειδή και αφού εμίσευσεν ο Αμπασατόρος σου από την αυλήν του πατρός μου έτυχαν τόσα συμβεβηκότα, που εμπόδισαν την υπανδρείαν μου έως τώρα, και δεν ήσαν άλλο παρά τρεις ημέρες, που είχα φθάσει εις την Γάζναν προς τον μισημένον μου νυμφίον, και εκεί που εγένονταν οι χαρές του στεφανώματός μου αρπάχθηκα αιφνιδίως από την μέσην των δούλων μου, και εις μίαν στιγμήν εφέρθηκα εδώ που με βλέπεις.

Έλαβα τόσην αγαλλίασιν εις το να ακούσω ότι η Ρετζία δεν ήτον υπανδρευμένη, και από την χαράν μου εφώναξα. Αχ, βασίλισσά μου, δεν ηξεύρω πώς να ευχαριστήσω τον ουρανόν, που μου έδωσε την χάριν να σε απολαύσω, καθώς επιθυμούσα· εγώ δεν είμαι άξιος να ανταμείψω την ευεργεσίαν του Αβικένα, που μου έκαμεν. Αυτά και άλλα παρόμοια λέγοντας εκατάλαβα την Ρετζίαν, που έκλινεν

εις την αγάπην μου. Και διά περισσοτέραν βεβαιώσιν μου μού έδειξε φανερώς και μου είπεν, ότι αποφάσισα να στερεώσω την καλήν σου τύχην· φθάνει μόνον να ημπορέσης να λάβης και τον λόγον του πατρός μου του βασιλέως. Εσυμβουλευθήκα επάνω εις τούτο με τον Αβικένα, ο οποίος μου είπε στείλε, ω Αυθέντη, έναν Αμπασοτόρον, διά να δώση την είδησιν του Σουλτάνου διά την κατάστασιν της θυγατρός του, να την γυρέψη εις γυναίκα σου, και διά τα λοιπά που ημπορούν να ακολουθήσουν, άφες να κάμω εγώ. Έκαμα κατά την συμβουλήν του φιλοσόφου, και εξανάστειλα τον Χασάν διά απεσταλμένο προς τον βασιλέα της Καρίσμου, έπειτα επήρα την Ρειζίαν, και την έβαλα εις το χαρέμι μου, εις μέρος ξεχωριστόν, και αναμέναμεν την απόφασιν του πατρός της με μεγάλην ανυπομονησίαν. Ως τόσον τον Αβικένα, διά την χάριν την μεγάλην που έκαμε, τον εκράτησα εις την αυλήν μου, και του έκαμα τες μεγαλύτερες τιμές που ένας βασιλεύς ημπορούσε να κάμη προς έναν, από τον οποίον γνώριζε την ευτυχίαν του. Και διά περισσοτέραν τιμήν τον έκαμα απόκρυφόν μου συμβουλάτορα και τον είχα πάντα μαζί μου, και έτρωγεν εις το τραπέζι μου και ευρίσκονταν πολλά ευχαριστημένος διά τες ανταμοιβές που έκαμα.

Κάνει χρεία να διηγηθώ κατά το παρόν εις ποίαν κατάστασιν ο Χασάν εύρε την αυλήν της Καρίσμου οπόταν εκεί έφθασεν. Ο Σουλτάνος ευθύς που έμαθε τον αρπαγμόν της θυγατρός του από την αυλήν του βασιλέως της Γάζνας, εσυνάθροισεν όλους τους Αστρολόγους του βασιλείου του διά να εξετάξουν το τι έγινε η θυγατέρα του. Και ένας πολλά επιτήδειος εφανέρωσε πως η βασιλοπούλα ευρίσκονταν εις το παλάτι μου, και πως εγώ έκαμα και την άρπαξαν· και επάνω εις τούτο το θεμέλιον έστειλε μεντζίλι ευθύς εις τον βασιλέα της Γάζνας δίδοντάς του την είδησιν πως η θυγατέρα του αρπάχθη από εμένα· και πως ευθύς να ετοιμάση όλα τα στρατεύματα και να ανταμωθούν με αυτόν διά να έλθουν ομού εναντίον μου, να μου χαλάσουν το βασίλειον διά την ατιμίαν που τους έκαμα. Ως τόσον ο απεσταλμένος μου ο Χασάν φθάνοντας επάνω εις αυτές τες σύγχυσεσ επήγε να παρουσιασθή εις τον Σουλτάνον κατά την συνήθειαν, και να του αναγγείλη την υπόθεσιν, διά την οποίαν επήγεν.

Ο Σουλτάνος βλέποντάς τον του είπε με αγριωμένον πρόσωπον. Καταλαμβάνω καλώτατα την υπόθεσιν διά την οποίαν ήλθες· εσύ έρχεσαι εδώ από όνομα του παρανόμου αυθέντος σου διά να μου αναγγείλης πως αυτός κρατεί εις το παλάτι του την θυγατέρα μου εναντίον κάθε δικαιοσύνης, μα θέλει το μετανοήσει πολλά ογλήγορα διά την εντροπήν που μου έκαμε· και διά να κάμω αρχήν του θυμού μου, προστάζω να σου κόψουν το κεφάλι, και ελπίζω ότι με τούτον τον τρόπον θα μεταχειρισθώ και τον άνομον αυθέντην

σου, που διά μέσον της μαγικής τέχνης κανενός θανατηφόρου μάγου μου άρπαξε την θυγατέρα, και έκαμε αυτήν την ατιμίαν εις το παλάτι μου. Και έτσι λέγοντας επρόσταξε τον τζελάτην του, να κόψη την κεφαλήν του Χασάν εις το μέσον της αυλής του. Ο ταλαίπωρος Χασάν εφέρθη κακώς, έχοντας από τον τζελάτην εις την μέσην της αυλής, που ήτον συναγμένος άπειρος λαός, διά να ιδούν τον θάνατόν του. Και τον καιρόν που ο τζελάτης είχε σηκώσει το σπαθί διά να του κόψη το κεφάλι, αρπάχθη εις τον αέρα ο Χασάν, και έγινε άφαντος από τους οφθαλμούς των περιεστώτων· το οποίον επροξένησε τόσον εις τον Σουλτάνον, ωσάν και εις τον λαόν, μεγάλον θαυμασμόν και φόβον.

Ο Σουλτάνος εστοχάσθη με δίκαιον τρόπον, ότι με την ιδίαν δύναμιν, που αρπάχθη η θυγατέρα του, αρπάχθη και ο Χασάν από τον θάνατον, διά το οποίον αγρίεψε πολλά περισσότερο από το πρώτον και ευθύς επρόσταξεν ότι να υπάγουν να πιάσουν τους ανθρώπους του απεσταλμένου να τους θανατώσουν, διά να ξεθυμάνη την οργήν του. Μα πηγαινάμενοι οι φύλακες δεν ηύραν κανέναν, επειδή και αρπάχθηκαν και αυτοί από τους δούλους του Αβικένα τον ίδιον καιρόν, που αρπάχθη και ο αυθέντης τους. Αυτά όλα τα έμαθα από τον Χασάν που ευθύς εφανέρωθη έμπροσθά μου, και μου τα εδιηγήθη όλα και μου εφανέρωσε περιπλέον τες μεγάλες ετοιμασίες, που έκανε ο Σουλτάνος της Καρίσμου ομού με εκείνον της Γάζνας, διά να έλθουν καταπάνω μου, να αφανίσουν το βασιλείόν μου κατά κράτος. Ήτο παρών και ο Αβικέννας οπότεν ο Χασάν μου εδιηγούνταν αυτά, διά τα οποία εγέλασε μεγάλως. Έπειτα με εβεβαίωσε πως να μη φοβηθώ τίποτε, επειδή και αυτός θέλει έχει όλην την επιμέλειαν να γυρίση όλα τα πράγματα κατά την γνώμην του. Ευχαρίστησα τον φιλόσοφον διά την προθυμίαν και αγάπην που προς εμέ έφερνε, και αντίς να φοβηθώ τες ετοιμασίες των εκθρών μου δεν έβλεπα την ώραν πότε να φθάσουν εις τα σύνορα μου· επειδή και ήμουν βέβαιος πως δεν ήθελαν με βλάψει, έχοντας μαζί μου τον αγαπημένον μου Αβικένα.

Δεν επέρασαν πολλές ημέρες και εκείνοι οι δύο βασιλείς χωρίς αργοπορίαν επλησίαζαν εις τα σύνορα του βασιλείου μου. Τότε ο Αβικέννας έρχεται προς εμένα και μου λέγει να συμμάσω ένα ολίγον στράτευμα, και να έβγωμεν εις συναπάντησιν των εκθρών μου. Εγώ έκαμα καθώς με επρόσταξε· και οπότεν εστάθηκαν όλα έτοιμα, εβαλθήκαμεν με τον Αβικένα εις την κεφαλήν του στρατεύματός μου, και εκινήσαμεν και ήλθαμεν ολίγον μακράν από τους εκθρούς μου. Τότε ο φιλόσοφος μου με την τέχνην του έκαμε να γεννηθούν κάποιες ασυμφωνίες και διαφορές ανάμεσα του Σουλτάνου και του βασιλέως της Γάζνας, και τόσον επλήθυναν, που εγύρισαν τα άρματά τους εναντίον ο ένας του άλλου. Και ύστερον

από ένα μακρόν πόλεμον ανάμεσόν τους, ο βασιλεύς της Γάζνας έμεινε φονευμένος μαζί με όλον του το στράτευμα, και ο Σουλτάνος έμεινε νικητής και αυθέντης όλου του κάμπου και του πολέμου. Μα δεν έλαβε την ευχαρίστησιν διά να χαρή τελείως την νίκην του, επειδή και ημείς μανθάνοντες τα πάντα εβγήκαμεν έμπροσθέν του με το στράτευμα που είχα, και αρχίσαμεν να τον κτυπώμεν, τόσον που ευρισκόμενος εις στενοχωρίαν επαραδόθη εις τας χείρας μου, και τον έφερα εις το Ασπραχάν.

Έλαβε αιτίαν να ευχαριστηθή διά τον τρόπον, με τον οποίον τον επεριοποιήθηκα· επειδή και εις την αυλήν μου έλαβε κάθε τιμήν που να ήτον. Τίποτε δεν εψήφισα που να κάμω διά να τον ιλαρώσω και να τον καταπραΰνω διά να συγκλίνη διά να λάβω την θυγατέρα του εις γυναίκα, το οποίον δίχως πολύν κόπον το απόλαυσα· και εξ όλης καρδίας ευχαριστήθη διά να του γένω γαμβρός. Λαμβάνοντας δε τον λόγον του Σουλτάνου δεν ωμιλούσα πλέον άλλο, παρά διά χαρές· οι οποίες έγιναν πολλά ένδοξες διά να εορτάσουν την υπανδρείαν μου· και ο λαός του παλατίου μου και της χώρας, ήτον δοσμένοι εις τες χαρές και αγαλλίασες διά έναν ολόκληρον χρόνον, και διά να ειπώ καλύτερον ακολουθούν ακόμη από εκείνον τον καιρόν έως σήμερον.

Ο Σουλτάνος ύστερον από τους γάμους εμίσευσε πολλά ευχαριστημένος διά το βασιλείον του, αφήνοντάς την θυγατέρα του εις πολύ ευτυχισμένην κατάστασιν. Δεν ημπορώ να διηγηθώ την ευχαρίστησιν μου και την ηδονήν, που είχα εις την απόκτησιν της ωραίας Ρετζίας ομοίως και αυτή έδειχνε πολλήν αγάπην και ευχαρίστησιν να ευρίσκεται με εμένα. Και καθημερινώς επήγαιεν αυξάνοντας και των δύο μας η ευχαρίστησις και η αγάπη, και τέλος πάντων εξούσαμεν με μίαν τελείαν ομόνοιαν, οπότεν αιφνιδίως εκείνος ο ίδιος, που εστάθη ο αίτιος της ευτυχίας μου, μας αναποδογύρισεν όλες μας τες ηδονές, και εκατόντησε την ευτυχίαν μας εις κατάστασιν αξίαν δακρύων και ευσπλαχνίας, ως θέλετε τον ακούσει.

Ο Αβικένας, χωρίς να ημπορέσουν να τον εμποδίσουν οι μεγάλες του επιστήμες, ελκύσθη από τους οφθαλμούς της Ρετζίας μίαν θανατηφόρον αγάπην, η οποία εστάθη το αίτιον της δυστυχισμένης μας ζωής. Διά να δείξω εκείνου του φιλοσόφου την άκραν αγάπην, και σέβας που εις αυτόν είχα, τον άφινω να βλέπη και καθημερινώς να συναναστρέφεται με την Ρετζίαν· η συχνή συναναστροφή που επερνούσεν ανάμεσόν τους ηύξανε τον έρωτα του φιλοσόφου, και δεν ημπούρεσε πλέον να τον κρύψη· όθεν τον εφανέρωσε της Ρετζίας. Η βασίλισσα εδείχθη πολλά συγχισμένη από μίαν τέτοιαν τολμηράν ομολογίαν, μα στοχαζομένη ωσάν

φρόνιμη, ότι έκανε χρεία να φερθή με εύμορφον τρόπον με έναν άνθρωπον, του οποίου την δύναμιν αυτή εφοβούνταν, του ωμίλησε με ιλαρόν πρόσωπον με τούτον τον τρόπον· Αβικένα, του είπεν, έλα εις τον εαυτόν σου, σε παρακαλώ και νίκα και θριάμβευσε τους στοχασμούς που μου φανερώνεις· στοχάσου την αγάπην, και το σέβας που ο βασιλεύς εις εσένα προσφέρει· εκείνος ο βασιλεύς εσύ καλά ηξεύρεις πως με λατρεύει, ομοίως και εγώ πόσον τρυφερά τον αγαπώ· όθεν είναι αδύνατον εγώ να αγαπήσω άλλον, παρά αυτόν μόνον· παύσε το λοιπόν, σε παρακαλώ, εις το να θελήσης να συγχίσης μίαν ομόνοιαν, που εσύ μοναχός σου την εστερέωσες.

Ο εύμορφος τρόπος, και η γλυκύτης, με την οποίαν ωμίλησεν η Ρειζία, δεν έκαμαν άλλο του φιλοσόφου, παρά να τον κάμουν πλέον τολμηρόν και αυθάδη. Αυτός ακολούθησε να μιλήση διά τον έρωτά του, και εβίασε τόσο την Ρειζίαν διά να του ανταποκριθή, που τέλος πάντων την έκαμε να χάση την υπομονήν της, και άρχιζε να τον ονομάζη αδιάκριτον και αυθάδη, και ωνειδίσε την τόλμην του με πρόσωπον πολλά άγριον και θυμωμένον. Ο φιλόσοφος εις αυτούς τους ονειδισμούς από την εντροπήν του ευθύς μετέβαλε την αγάπην του εις τόσο μίσος, και από γλυκός αγαπητικός που εδείκνονταν, έγινεν εκθρός θηριώδης και ανήμερος· εθεώρησε την βασίλισσαν με ένα βλέμμα φοβεριστικόν και άγριον, έπειτα της είπεν· ακάριστη, μη στοχάζεσαι ότι εγώ θα σε αφήσω να μου καταφρονέσης με αυτόν τον τρόπον την αγάπην μου; εσύ θέλεις ενθυμηθή διά πολύν καιρόν με μεγάλην σου θλίψιν την παρακοήν που μου έκαμες· θέλω να σε παιδεύσω εις εκείνο το μέρος, που σου είναι περισσότερο αισθαντικόν, διά να μην έχης πλέον άνεσιν. Έτσι λέγοντας εφύσησε εις το πρόσωπόν της Ρειζίας και ύστερον που είπε κάποια λόγια μυστικά, έγινεν άφαντος.

Ἡ βασίλισσα ἔμεινε ἐμφοβος ἀπὸ τέτοιους φοβερισμοὺς, μα μὴν ἀγροικώντας καμμίαν μεταλλαγὴν ἐπάνωθὲν τῆς, εστοχάσθη ὅτι ὁ Ἀβικένος εὐχαριστήθη μόνον εἰς τὸ νὰ τὴν φοβίση. Ὑστερον δε ἀφοῦ εἶδε δύο καὶ τρεῖς φορές νὰ χάσῃ τες αἰσθήσεις τῆς, ὁπότεν ἐγὼ εἰς αὐτὴν ἐπλησίαζα, ἐκατάλαβεν ὅτι ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἴδετε, θα ἦτον ἡ παιδείσις που ἐκεῖνος ὁ σκληρὸς φιλόσοφος τῆς ἔκαμεν. Εἰούτο λοιπὸν εἶνε τὸ θλιβερόν αἴτιον που συγχίζει τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ζωῆς μου· ὥστε ὅσον δυστυχῆς καὶ ἀν εἶμαι χρεωστῶ ἀκόμη νὰ εὐχαριστήσω τὸν Οὐρανὸν που ὁ Ἀβικένος δὲν μου ἀρπαξὲ τὴν Ρειζίαν, γιὰ νὰ με υστερήσῃ τελείως ἀπὸ αὐτὴν, καὶ παρηγοροῦμαι καμμίαν φοράν, βλέποντάς τὴν ἀπὸ μακρόθεν· εἰδὲ ἀπὸ σιμὰ εἴδετε τὴν μεταλλαγὴν που κάνει.

Ἀκολουθήσις τῆς ἱστορίας τοῦ Βεδρεδίν Λώλου, τοῦ Βεζύρη τοῦ καὶ τοῦ Μυστικῆ τοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀστραχάν Ὁρμῶζ, ὡσάν ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν τοῦ, ὁ Βεδρεδίν τὸν εὐχαρίστησε, που ἐκαταδέχθη νὰ τοῦ πληρώσῃ τὴν περιέργειαν, καὶ τὸν ἴδιον καιρὸν τὸν ἐβεβαίωσε πῶς ἀγροικούσε μέγαν πόνον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ διὰ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ζωῆς τοῦ· ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ εἰούτοι οἱ δύο βασιλεῖς ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ βασιλεὺς Βεδρεδίν εὐθύς ἐμίσευσε με τὸν Ταλμούχ καὶ τὸν Σεήφ, διὰ νὰ υπάγουν εἰς ἄλλο βασίλειον. Ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εἶδαν τὴν βασίλισσαν Ρειζίαν, ἐσάθη πάντα ἡ ὁμιλία τοὺς εἰς τὴν στρατάν. Καὶ μίαν ἡμέραν που ἐσυνομιλοῦσαν ἐπάνω εἰς αὐτὴν, ὁ

Σεήφ λέγει του Βεδρεδίν. Αφέντη, κάνει χρεία να ειπούμεν την αλήθειαν ότι δεν είναι ωραιότης πλέον τελεία, ούτε υποκείμενον πλέον ευγενικόν από εκείνο της Ρετζίας· μα με όλον τούτο, ακολούθησε χαμογελώντας, που και ημείς την εκυτιάσαμεν με επιμέλειαν, δεν βλέπω κανέναν από ημάς τους τρεις να έχασε το λογικόν του· και διά λόγου μου λογιάζω, ότι η μορφή της εικόνας της Αλγεμάλ, που βαστώ κοντά μου, να με εδιαφύλαξεν. Και εγώ είπεν ο Ταλμούκ, είμαι εις την ιδίαν κατάστασιν, και δεν είναι να το θαυμάσης, που παρομοίως δεν ετρελλάθηκα επειδή και η ενθύμησις της Τζελίκας, που διά παντός στέκει εις την καρδίαν μου καρφωμένη με κάνει αναίσθητον εις τες άλλες ευμορφάδες των γυναικών· εκείνο που το λοιπόν μας προξενεί θαυμασμόν, είπεν ο Σεήφ, είναι η σταθερότης του βασιλέως αυθέντος μας, ο οποίος, με όλον που μη όντας δοσμένος εις αγάπην καμμιάς γυναικός, δεν εβλάφθη από τες νοστιμάδες της Ρετζίας.

Εσείς είσθε εις μεγάλον λάθος, είπε τότε ο Βεδρεδίν, εις το να πιστεύετε ότι εγώ να μην είμαι τρωμένος από αγάπην, και αυτό προέρχεται, με το να με στοχάζεσθε χωρίς αγαπητικήν, μα διά να σας εβγάλω από την φαντασίαν, θέλω σας ειπεί, πως αγαπώ και εγώ παρομοίως ωσάν και εσάς και ότι η αυτή αγάπη μοναχά με εμποδίζει να είμαι τελειώς ευτυχισμένος. Δεν είναι μία βασίλισσα που να βασιλεύη εις την καρδίαν μου, αυτή είναι μία γυναίκα ταπεινής καταστάσεως που με κυριεύει. Θέλω λοιπόν να σας διηγηθώ αυτήν την ιστορίαν· δεν είχα γνώμην ποτέ να σας, φανερώσω ένα παρόμοιον απόκρυφον, μα με το να μου δίδετε την αιτίαν θέλω να το κάμω πασίδηλον.

Ιστορία της ωραίας Αροούγιας.

Είναι ολίγοι χρόνοι ακολούθησεν αυτός, που ευρίσκονταν εις την Δαμασκόν ένας γέροντας πραγματευτής, ονόματι Βανάης· είχεν αυτός ένα ευμορφώτατον σπήτι με δύο μαγαζιά γεμάτα από πανιά της Ινδίας, και άλλα διάφορα μεταξωτά πλούσια· είχε και μίαν νέαν γυναίκα, που εις την εμορφιά ημπορούσε να παρομοιασθή με εκείνην της Ρετζίας. Ο Βανάης ήτον ένας άνθρωπος, που αγαπούσε τες τρυφές, εξώδευε με πολλήν γενναιότητα, εκάριζεν εις τους φίλους του πολλά δώρα, εδάνειζε εις τους στενοχωρημένους όσα αργύρια και αν ήθελαν, εκυβερνούσεν εκείνους που είχαν χρείαν, και κοντολογής δεν ήτον ήσυχος αν απερνούσε μία ημέρα, που να μη κάμη καμμίαν ευεργεσίαν· έλαβεν αυτός αιτίας διά να εξοδεύη το εδικόν του, που από ολίγον κατ' ολίγον ευρέθησαν εις κακήν κατάστασιν τα πράγματά του και έπεσεν εις δυστυχίαν χωρίς να το καταλάβη.

Οπότεν είδε τον εαυτόν του υστερημένον από την καλήν του τύχην, επρόστρεξεν εις τους φίλους του, διά να τον συντρέξουν, μα δεν έλαβε καμμίαν βοήθειαν, με όλον που τους είχε κάμει πολλάς ευεργεσίας. Επίστευεν αυτός, ότι το ολιγώτερον, εκείνοι που του εκρεωστούσαν θα ήθελαν του επιστρέψει εκείνα, όσα τους είχε δανείσει· μα ποίος του τα αρνούνταν, και ποίος δεν ήτον εις στάσιν δια να τον πληρώση, και όλα αυτά επροξένησαν μεγάλην θλίψιν εις τον Βανάην, και από τον πόνον του έπεσεν άρρωστος. Τον καιρόν δε που ήτον άρρωστος, ενθυμήθη κατά τύχην, που είχε δανείσει ένα Χόντζα χίλια φλωριά, και ούτω κράζει την γυναίκα του και της λέγει· ω ακριβή μου Αροούγια, δεν κάνει χρεία με όλον τούτο να απελπισθούμεν· ενθυμούμαι που εδάνεισα χίλια φλωριά του Χόντζα Ισμαήλ· ύπαγε προς αυτόν, και ειπέ του πως τον περικαλώ να μας τα επιστρέψη, επειδή έχομεν χρείαν μεγάλην. Η Αροούγια ευθύς εμπουλώθη και υπήγεν εις το σπήτι του Χόντζα· ο οποίος την εδέχθη με ευγένειαν και αφού την έβαλε και εκάθησε, της ερώτησε την αιτίαν που εις αυτόν ήλθεν. Αφέντη Χόντζα, απεκριθη η Αροούγια σηκώνοντας το επανωμπούλωμα από τα μάτιά της, εγώ είμαι γυναίκα του πραγματευτού Βανάη· ο οποίος με έστειλε να σε περικαλέσω να του κάμης την χάριν να του επιστρέψης τα χίλια φλωριά, που σε είχε δανείσει, επειδή και ευρισκόμασθε εις μεγάλην χρείαν.

Ο Χόντζας βλέποντάς την Αροούγίαν τόσον ωραίαν και που να του ομιλή με τόσην ευγένειαν, ετρώθη εις την καρδιαν από την ευμορφάδα της, και της λέγει· ω ευμορφοτάτη μου κυρά, εγώ μετά πάσης χαράς θέλω σου δώσει αυτά που ζητείς, όχι ωσάν πράγμα που του χρεωστώ του ανδρός σου, μα διά το κατήρι σου που μου έκαμες την τιμήν να έλθης εις το σπήτι μου· αγροικώ ότι η θεωρία σου με κάνει να έβγω από τον εαυτόν μου, εσύ ημπορείς να με κάμης ευτυχισμένον ανταποκρινομένη εις την επιθυμίαν που μου προξενείς, και αν θελήσης να με υπακούσης, σου τάσσω πως αντίς διά χίλια φλωριά, θέλω σου δώσει δύο χιλιάδες, και σε βεβαιώνω ότι θα σου είμαι διά παντός σκλάβος. Έτσι λέγοντας ο καλός Χόντζας, και διά να δείξη πως τα όσα έλεγε, τα έλεγεν εκ καρδίας, επλησίασεν εις την γυναίκα, και ηθέλησε να την αγκαλιάση· μα αυτή θυμωμένη τον άμπωσε λέγοντάς του· στάσου, τολμηρέ και αυθάδη, και παύσε που να μου μιλής με αυτόν τον τρόπον διατί αν μου δώσης όλον τον βίον της Αιγύπτου δεν ήθελα ανταποκριθή εις την παράνομόν σου ζήτησιν, και δεν ήθελα κάμει αυτό το άδικον του ανδρός μου. Δος μου το λοιπόν τα φλωριά που χρεωστείς του ανδρός μου, και μη χάνης τον καιρόν σου να βιάζης μίαν καρδιάν, που εναντιώνεται εις την επιθυμίαν σου. Ο Χόντζας έμεινεν εντροπιασμένος διά τους ονειδισμούς, που η Αροούγια του έκαμε, και όντας άνθρωπος κακής διαθέσεως, ευθύς εμετάβαλε την

αγάπην εις θυμόν και είπεν· Ὑπαγε απ' εδώ, ω τολμηρά γυναίκα, τίποτε δεν χρεωστώ του ανδρός σου· και καθώς αυτός ο άγνωστος γέροντας εξαλάσθη από την κακήν του κυβέρνησιν, έτσι έχασε και τον νουν του, και δεν ηξεύρει τι ζητεί. Και έτσι λέγοντάς την έκαμεν ευθύς να έβγη από το σπήτι του και ολίγον έλειψε που να την δείρη.

Η δυστυχισμένη νέα εγύρισεν εις το σπήτι της με τα δάκρυα εις τα μάτια· ακριβέ μου Βανάη, είπε του ανδρός της, ο Χόντζας Ισμαήλ και αυτός ωσάν τους άλλους αρνείται το όσον σου χρεωστεί, μα δεν φθάνει αυτό αλλά ηθέλησεν ακόμη να μου βιάση την τιμήν· Ω τι ακάριστος που είνε, εφώναξεν ο πραγματευτής· είνε δυνατόν αυτός να με αφήση να χαθώ, τον καιρόν που τον εμπιστεύθηκα, και του έδωκα το εδικόν μου, και τώρα με τόσην αδιακρισίαν να μου το αρνείται; ετούτο δεν ημπορώ να το υποφέρω· θέλω να τρέξω εις την δικαιοσύνην· ύπαγε εις τον Κατή και ανάγγειλέ του την υπόθεσιν· εκείνος είνε ένας κριτής αυστηρός και εκθρός της αδικίας, και ελπίζω ότι θα λάβη διά εμέ σπλάγχνος, και να μου κάμη δικαιοσύνην.

Η νέα γυναίκα του πραγματευτού επήγεν ευθύς εις τον Κατή, και επαρουσιάσθη έμπροσθέν του εκεί που έδιδεν ακρόασιν του λαού. Ο Κατής, που φυσικά αγαπούσε τες γυναίκες, ευθύς που την εγνώρισεν από το φέροσιμόν της, πως θα είναι μία ωραία γυναίκα, σηκωνόμενος από εκεί που εκάθονταν, επλησίασεν εις αυτήν, και την επήρε και την έφερεν εις έναν παραοντά και αφού την έβαλε και εκάθησε την υποχρέωσε διά να σηκώση το απανωμπούλωμα από τους οφθαλμούς της· μα ο Κατής ευθύς που είδε την ωραιότητά της έμεινε τρωμένος παρομοίως ωσάν τον Χόντζα, και όλος γεμάτος από αγάπην· ω ωραίον τριαντάφυλλον εφώναξεν, ειπέ μου τι ζητάς· και διά ποίαν υπόθεσιν ήλθες; και στάσου βέβαιη, ότι διά λόγου σου θέλω κάμει ότι με προστάξης. Αυτή τότε του εδιηγήθη την κακοτροπίαν του Χόντζα, και την άρνησιν που έκανεν εις τα όσα τον είχε δανείσει ο άνδρας της, και τον επερικαλούσεν, ότι με την εξουσίαν του να τον κάμη να τα πληρώση. Ετούτο είνε πολλά δίκαιον, απεκρίθη ο Κατής· εγώ θέλω τον κάμει να πληρώση χωρίς άλλο, και θέλω εύρει τον τρόπον να του τα βγάλω από τα σπλάγχνα. Μα ω ωραιοτάτη θεά, (ακολουθήσεν αγαπητικά μιλώντας) στοχάσου σε παρακαλώ ότι το πουλί της καρδιάς μου ευρίσκεται φυλακωμένον εις τας παγίδας της ωραιότητός σου, υποσχέσου εκείνο που αρνήθης του Χόντζα, και τούτην την στιγμήν θέλω σου χαρίσει τέσσαρες χιλιάδες φλωριά.

Εις τούτα τα λόγια η Αροούγια εδόθη εις πικρότατον κλαύσιμον. Ω ουρανέ, είπε, δεν ευρίσκεται σωφροσύνη το λοιπόν εις τους

ανθρώπους; δεν ημπορώ να συναπαντήσω έναν, που να έχη φόβον Θεού; εκείνοι οι ίδιοι που έχουν το φορτίον να παιδεύουν τους κακοποιούς, δεν έχουν αντίρρηση να κατορθώσουν μεγαλύτερες παρανομίες; Και έτσι λέγοντας αυτή εμίσευσε με τα δάκρυα εις τα μάτια, και ήλθεν εις τον άνδρα της, και του εδιηγήθη πως δεν έκανε τίποτε ουδέ με τον Κατή. Εκακοφάνη κατά πολλά του Βανάη που δεν εύρηκε κανέναν να του κάμη δικαιοσύνην, και με πόνον καρδιάς ειπε προς την γυναίκα του. Αγαπημένη μου γυναίκα, άλλη ελπίδα εις ημάς δεν είνε, παρά να προστρέξης εις τον βεζύρην και ελπίζω ότι αυτός να μας κάμη δικαιοσύνην· ειδέ και αυτός δεν μας υπακούση, δεν είμεθα πλέον διά τον κόσμον· Την ερχομένην ημέραν η Αροούγια μπουλωμένη επήγεν εις τον βεζύρην, τον οποίον ευρίσκοντάς τον μοναχόν του ανήγγειλε την υπόθεσιν, που την εβίαζε να προστρέξη προς αυτόν. Ο βεζύρης που και αυτός ήτο ένας που δεν εμισούσε τες γυναίκες, αφού και την έκαμε να ξεσκεπάση το πρόσωπόν της με ευγενικόν τρόπον, δεν έμεινεν ολιγώτερον πληγωμένος από τον Χόντζα και από τον Κατή· και όλος γεμάτος από θαυμασμόν εφώναξεν. Ω, πόσες νοστιμάδες και ωραιότητας βλέπω· ποτέ εις την ζωήν μου παρόμοια δεν είδα, ω τι ευγενικόν υποκείμενον, που εις τους οφθαλμούς μου παρασταίνεται· είνε αμαρτία μίαν τέτοιαν ωραιότητα να την χαίρεται ένας αδύνατος γέρων. Μην αμφιβάλλεις, ω ωραιοτάτη νέα, γυρίζοντας, προς αυτήν ειπε, διά να κάμω τον Χόντζα να επιστρέψη εκείνα που χρεωστεί, όλην μου την επιμέλειαν θέλω βάλει διά να σε δείξω ευχαριστημένην, και θέλω τον στενοχωρήσει εις τρόπον, που να μην απεράσουν τρεις ώρες και τα χίλια φλωριά θα σου τα φέρη ο ίδιος· μα ακριβή μου νέα άλλην ανταμοιβήν δεν ζητώ από λόγου σου, διά την χάριν που μέλλω να σου κάμω παρά να κλίνης εις την επιθυμίαν μου, και έξω που θέλω σου εβγάλει τα χίλια φλωριά από τον αυτόν Χόντζα, θέλω σου χαρίσει και εγώ άλλες δέκα χιλιάδες φλωριά.

Καθώς η ωραία Αροούγια δεν είχε μεγαλύτερην επιθυμίαν να ευχαριστήση τον βεζύρην απ' ότι ευχαρίστησε τους άλλους, έτσι εμίσευσε και από αυτόν πολλά θλιμμένη, και ήλθεν εις το σπήτι της. Ω, Βανάη, ειπε, του ανδρός της, τίποτα πλέον δεν ημπορούμεν να ελπίσωμεν. Κανείς δεν μας συντρέχει, κανείς δεν μας κάνει δικαιοσύνην τι έχομεν να γένωμεν το λοιπόν; ετούτα τα λόγια έφεραν τον γέροντα εις την υστερινήν απελπισίαν, και άρχισε να λέγη χίλιες κατάρες εναντίον των ανθρώπων και τον καιρόν που ήθελε να τες ξαναειπή, η Αροούγια τον απόκοψε λέγοντας. Παύσε του να καταράσαι τους αυτοργούς της δυστυχίας μας· τι άνεσιν ευρίσκεις που να θλίβεσαι και να βλασφημάς με αυτόν τον τρόπον; είνε καλύτερον να στοχασθούμεν άλλα μέσα, διά να ημπορέσωμεν να βγάλωμεν το εδικόν μας· μην αδημονάς πλέον, ότι ετούτην την

στιγμήν ο Προφήτης με εφώτισεν ένα εφεύρεμα πολλά ωφέλιμον μην μου ζητάς ποίον είνε· στάσου βέβαιος εις τους λόγους μου, και θέλεις ιδεί μίαν ογλήγορον εκδίκησιν, που μέλλω να κάμω του Χόντζα, του Κατή και του Βεζύρη, η οποία θέλει γίνει με όνομα εις όλην την χώραν και με τούτον τον τρόπον θέλομεν λάβει και το εδικόν μας, και θέλομεν επαινεθή και από τον κόσμο.

Η γυναίκα του πραγματευτού εβγήκεν ευθύς και επήγε και αγόρασε τρία ντουλάπια, που ημπορούσε το καθένα να χωρέση από ένα άνθρωπον μέσα, και έκαμε να τα φέρουν εις το σπήτι της· έπειτα ενδύθη τα πλέον ευγενικά της φορέματα, και εστολίσθη με τα διαμαντικά που είχε και ούτω καλλωπισμένη εφέρθη εις την οικίαν του Χόντζα διά να τον βάλη εις τα δίκτυά της κατά πως επιθυμούσε, τον οποίον ευρίσκοντάς τον μοναχόν, εξεσκεπάσε το πρόσωπόν της χωρίς να καρτερέση να της το ειπή αυτός· την οποίαν όταν την είδεν έμεινε πλέον λαβωμένος από την πρώτην φοράν· και αυτή με τούτον τον τρόπον του ωμίλησεν· εφέντη Χόντζα, είμαι εδώ να σε παρακαλέσω διά να μου δώσης τα χίλια φλωριά που χρεωστείς του ανδρός μου, επειδή και ευρισκόμαστε εις μεγάλην ανάγκην, και αν διά το κατήρι μου το κάμης αυτό σου τάσσω ότι θα ανταποκριθώ εις την θέλησίν σου. Εύμορφη κυρά, απεκρίθη ο Χόντζας, εγώ είμαι πάντοτε εις την ίδιαν γνώμην· έχω έτοιμα δύο χιλιάδες φλωριά διά να σου χαρίσω, αν μου κάμης την ευχαρίστησιν. Βλέπω καλώτατα του είπεν εκείνη, ότι είσαι με την ίδιαν γνώμην, και καταλαμβάνω την αγάπην που εις εμέ έχεις, και διά τούτο με όλην μου την καρδιάν αποφασίζω διά να σε ευχαριστήσω· σε καρτερώ το λοιπόν απόψε να έλθης εις το σπήτι μου· θέλεις κτυπήσει την θύραν και μία πιστή σκλάβα μου θέλει έλθει διά να σου ανοίξη, και θέλομεν απεράσει ετούτην την νύκτα καθώς επιθυμείς και ενθυμήσου να φέρης και τα φλωριά μαζί σου. Ο Χόντζας από την χαράν του έτρεξε διά να την αγκαλιάση και αυτή με επιδέξιον τρόπον εβγήκεν από τας χείρας του χωρίς να την εγγίξη· και αφού τον είδε πως ήτον φερμένος καλά εις τα δίκτυά της, και αποφασισμένος διά να υπάγη εις το σπήτι της, εβγήκεν από εκεί και επήγε και έκαμε τον ίδιον δόλον τόσον του Κατή, ωσάν και του Βεζύρη τους οποίους τους υπεχρέωσε τόσον, που δεν έβλεπαν την ώρα διά να υπάγουν να απολαύσουν την ωραιότητα που επιθυμούσαν· των οποίων εδιώρισε και των τριών διά να υπάγουν μίαν ώρα υστερώτερα ο ένας από τον άλλον, διά να μην υπάγουν και οι τρεις εις ένα καιρόν και ξεσκεπασθή ο δόλος της.

Αφού και υπεχρέωσε με τούτον τον τρόπον και τους τρεις παθητικούς αγαπητικούς, εμίσευσε και ήλθεν εις το σπήτι της, και εκεί έκαμε να ετοιμάσουν διάφορα φαγητά, και γλυκίσματα, διά να δεχθή τους φίλους της, και να τους πλανέση με νόστιμον τρόπον.

Αυτή είχε μίαν σκλάβαν πολλά πιστήν, εις την οποίαν εξεμυστηρεύθη τον δόλον της, και τα όσα ήθελε να κάμη, και της έδωσε κάθε είδησιν πώς έχει να φερθή, οπόταν οι φίλοι ήθελαν είνε με αυτήν. Βάνοντας όλα τα πράγματά της εις την τάξιν, δεν ανάμενεν άλλο, παρά να τελειώση τον σκοπόν της. Και ερχομένη η νύκτα, εις την τρίτην ώραν της νυκτός έρχεται ο Χόντζας, και κτυπά εις την πόρταν και η σκλάβα ανοίγοντάς του τον έφερεν εις την κυράν της· ερμηνεύοντάς τον εις την στράταν, ότι θα κάμη απογάλη διά να μην εξυπνήση ο Βανάης, και τους αγροικήση. Η Αροούγια βλέποντάς τον τον εδέχθη με μεγάλην υποδεξίωσιν, και με πλαστήν αγαλλίασιν και αφού του έκαμε διάφορα χαιδία και ευγένειες όλες πλαστές τον επαρακάλεσε διά να καθίση εις το τραπέζι διά να δειπνήσουν. Τότε ο Χόντζας όλος γεμάτος από αγαλλίασιν έβγαλε μίαν σακκούλαν, εις την οποίαν είχε τας δύο χιλιάδες φλωριά, και της λέγει· ιδού, ω τριαντάφυλλον του παραδείσου, τα όσα σου έταξα, το οποίον είνε το ουδέν εις αντάμειψιν μιας τέτοιας ευτυχίας μου. Η Αροούγια εξαμογέλασεν επάνω εις ετούτα τα λόγια και πιάνοντάς τον από το χέρι, τον επερίκάλεσε να βγάλη το φακιόλι και τα φορέματά του, και να σταθή με ελευθερίαν.

Ο κακότυχος Χόντζας, μη στοχαζόμενος την γνώμην της, εγδύθη και έμεινε με το υποκάμισον, και με ένα γελέκι μόνον, και χωρίς σκούφια εις το κεφάλι· έπειτα τον έβαλε και εκάθησεν εις το τραπέζι, και άρχισαν να τρώγουν με πολλήν ηδονήν και τον καιρόν που ήσαν εις την μέσην του δείπνου, έρχεται η σκλάβα τρεμάμενη προς αυτούς και λέγει· Κυρά μου, είμασθε χαμένοι· ο Βανάης εσηκώθη και έρχεται εδώ διά να ιδή τι κάνεις· και αν δεν τα βολέψης ογλήγορα θέλει ξεσκεπάσει την αδικίαν που του κάνης. Τότε η Αροούγια τάχατε όλη φοβισμένη άρχισε να τρέμη και να λέγη προς τον Χόντζαν. Αν, αγαπημένε μου Ισμαήλ, είμασθε καϊμένοι· σήκω το γληγορότερον να σε κρύψω· διατί αν σε ιδή ο άνδρας μου εδώ μαζί με εμένα μας θανατώνει και τους δύο. Τότε παίρνοντάς τον Χόντζα από το χέρι, και σέρνοντάς τον με βίαν τον έφερεν εις ένα άλλον οντά, και τον έβαλεν εις ένα από τα ντουλάπια που είχε πάρει· και κλείοντάς τον καλά του είπε· στάσου αυτού όσον που να μισεύση ο άνδρας μου, και έπειτα έρχομαι και σε εβγάζω διά να μείνωμεν το επίλοιπον της νυκτός μαζί καθώς επιθυμούμεν.

Με τούτον τον τρόπον η Αροούγια τον άφησε κλεισμένον, και τρέχοντας προς την σκλάβαν της είπε με χαμηλήν φωνήν· ιδού που ο ένας ήλθε καλά εις τα δίκτυά μας· έτσι ελπίζω να έλθουν και οι άλλοι δύο. Και γεμάτες από χαράν και οι δύο εκαρτερούσαν και τους λοιπούς διά να τους κάμουν το όμοιον. Δεν απέρασε πολύ ώρα ύστερον από αυτό, και ιδού έρχεται και ο Κατής, και κτυπά την

πόρταν· η σκλάβια έτρεξεν ευθύς και του άνοιξε, και ερμηνεύοντάς τον και αυτόν να φερθή με σιωπήν, τον έφερεν εις τον Χοντζερέν της Αροούγιας· τον οποίον τον εδέχθη με τον ίδιον τρόπον, που εδέχθη και τον Χόντζα. Και αφού εσηκώθηκαν από το δείπνον, ο Κατής έβγαλε και της έδωσε τες τέσσαρες χιλιάδες φλωριά, και έπειτα όλος γεμάτος από αγάπην δεν έπαυε που να της κάνη χίλιους επαίνους και εγκώμια, αποδεικνοντάς την τήν άκραν του ευχαρίστησιν, που ήθελεν αξιωθή να απολαύση ένα υποκείμενον τόσον επιθυμητόν προς αυτόν. Τότε η Αροούγια διά να δείξη την προθυμίαν και αυτή προς αυτόν, του είπε· εγδύσου το λοιπόν, και πέσε εις ετούτο το κρεβάτι που βλέπεις· και εγώ ως τόσον υπάγω να ιδώ αν κοιμάται ο άνδρας μου, και ευθύς γυρίζω.

Ο Κατής εις ετούτα τα λόγια στοχαζόμενος πως θα έχη το υποκείμενον εις τας αγκάλας του, ευθύς εγδύθη και εισέβη εις το κρεβάτι. Και την ιδίαν στιγμήν που εμβήκεν εις αυτό γίνεται μία βοή και θόρυβος· και ύστερον από ολίγον γυρίζει η Αροούγια πολλά έντρομη λέγοντάς του Κατή· αφέντη, ημείς είμεθα χαμένοι· ένας σκλάβος μας σε είδε που εμβήκες εις το σπήτι μου, και επήγε και το είπε του ανδρός μου· ο οποίος θέλει να έλθη εδώ να ζητήση ανίως και είναι αλήθεια· Εγώ επάσχισα με κάθε τρόπον να τον εμποδίσω, μα δεν ημπόρεσα να τον καταπείσω· και ούτως έστειλε και έκραξε τους εδικούς του και έρχονται μαζί διά να σε εύρουν, να σε θανατώσουν σήκω το λοιπόν ογλήγορα και έλα μαζί μου διά να μη μας καταλάβουν. Τότε ο Κατής εσηκώθη ευθύς γυμνός καθώς ήτον και με μέγαν φόβον, ήλθε με την Αροούγια, και τον έβαλε και αυτόν εις το δεύτερον ντουλάπι που είχε πάρει· και ωσάν τον έκλεισε καλά, του είπε να σταθή εκεί ήσυχος, και οποταν παύση η ζήτησις του ανδρός της θέλει γυρίσει να του ανοίξη, και με τούτον τον τρόπον έβαλε και τον δεύτερον εις τα δίκτυά της. Δεν έλειπε πλέον άλλος παρά ο Βεζύρης, ο οποίος ερχόμενος και αυτός προς τα μεσάνυκτα τον έμβασεν η σκλάβια και αυτόν ωσάν τους άλλους δύο· και η Αροούγια τον εδέχθη με τον ίδιον τρόπον, και ακόμη με περισσότερην τιμήν από τους άλλους, ωσάν υποκείμενον πλέον μεγαλύτερον. Και αφού τον έκαμε και αυτόν να γδυθή ωσάν και τους άλλους, και να της εγχειρίση και τες δέκα χιλιάδες φλωριά, τον έφερε και τον έκλεισεν εις το τρίτον ντουλάπι με τον ίδιον τρόπον, που έκλεισε και τους άλλους.

Τότε η Αροούγια βλέποντας και τους τρεις αγαπητικούς της που έπεσαν εις τα δίκτυά της καθώς επιθυμούσεν, έκλεισε καλά τον οντά που τα ντουλάπια ήτον με αυτούς, και έπειτα επήγε να εύρη τον άνδρα της διά να του διηγηθή τα όσα εκατώρθωσε. Και αφού εκάρηκαν διά την μηχανήν που τους έκαμαν, επήραν τες δύο χιλιάδες φλωριά του Χόντζα, και τες τέσσαρες του Κατή, που είχαν

φέρει μαζί τους, ομοίως και τες δέκα του Βεζύρη, και βάνοντάς τα εις την κασέλλαν τους, απέρασαν όλην εκείνην την νύκτα με πολλήν ευφροσύνην εις την υγείαν των ντουλαπιών και των κακοτύχων αγαπητικών.

Το ταχύ δε η Αροούγια διά να βάλη εις τελείαν πράξιν τον στοχασμόν της, και να κάμη μίαν εκδίκησιν να δώση όνομα εις όλην την χώραν, καθώς έταξε του ανδρός της, εσηκώθη και ήλθεν εις το παλάτι μου, και επαρουσιάσθη εκεί που έδιδα ακρόασιν του λαού. Ευθύς που είδα την νοστιμάδα και την ευγένειαν του κορμιού της, εκατάλαβα πως ήτο μία ωραιότητα γυναίκα, και κάνοντας να πλησιάση εις τον θρόνον μου την ερώτησα τι ζητά. Τότε αυτή πέφτοντας εις τα ποδάριά μου είπεν· ω μεγαλειώτατε βασιλεύ, έτσι να είναι οι χρόνοι σου πολλοί και ευτυχείς εναντίον των εχθρών σου, λάβε την καλωσύνην να με ακούσης· έχω να σου διηγηθώ μίαν ιστορίαν που θέλει σε εκπλήξει. Ειπέ την με κάθε ελευθερίαν, της απεκρίθηκα· είμαι έτοιμος να σε ακούσω.

Εγώ είμαι γυναίκα ενός πραγματευτού ονόματι Βανάη, υποκείμενος της βασιλείας σου. Είναι ένας χρόνος που αυτός εδάνεισε χίλια φλωριά του Χόντζα Ισμαήλ· εις τον οποίον πηγαίνáμενη διά να του τα γυρέψω, μου απεκρίθη πως δεν του χρεωστεί τίποτε, μα πως ήθελε να μου χαρίση δύο χιλιάδες φλωρία, αν ήθελα να του ευχαριστήσω την επιθυμίαν· έτρεξα να κλαυθώ εις τον Κατή διά την κακήν εμπιστοσύνην του Χόντζα· ο κριτής μου εφανέρωσε, πως δεν ήθελε μου κάμη δικαιοσύνην, ανίσως, και δεν ήθελα τον υπακούση εις εκείνο που αρνήθηκα του Χόντζα· αντραλωμένη και θυμωμένη διά τον κακόν χαρακτήρα του Κατή, έφυγα από εκεί καταφρονώντας τον, και ήλθα εις τον Βεζύρη σου, ελπίζοντας ότι από αυτόν θα εύρω δικαιοσύνην μα δεν τον ηύρα και αυτόν πλέον διακριτικόν από τον Κατή, επειδή και δεν άφηκε κανένα τρόπον, που να επιχειρισθή, διά να κλίνω εις την επιθυμίαν του, αν ήθελα να κάμη δικαιοσύνην.

Εγώ λαμβάνοντας δυσκολίαν εις το να πιστεύσω τα όσα η Αροούγια μου εδιηγήθη, της είπα· μη θαυμάζης πως εγώ δεν σε πιστεύω εις όλον αυτό που μου είπες, διατί γνωρίζω πως ο Χόντζας είναι αδύνατον να αρνηθή αυτήν την ποσότητα· και ότι ο Κατής και ο Βεζύρης να μη σου κάνουν δικαιοσύνην και να φερθούν με αυτόν τον τρόπον με εσένα, τον καιρόν που τους εδιάλεξα να κάμνουν εις τον λαόν. Ω βασιλέα υψηλότατε, αν δεν πιστεύης εις τα όσα σου είπα, ελπίζω να πιστεύσης τους ίδιους μάρτυρας, που ήτον παρόν εις όλα αυτά. Πού είναι αυτοί οι μάρτυρες, της είπα με θαυμασμόν; Βασιλέα, αυτή μου απεκρίθη, ευρίσκονται εις το σπήτι μου·

πρόσταξε τους ανθρώπους σου να έλθουν μαζί μου διά να τους φέρουν εδώ.

Τότε εγώ επρόσταξα τους φύλακας, και επήγαν ομού με την Αραούγαν, και μετ' ολίγον εγύρισαν φέροντες τρεις βαστάζοι τρία ντουλάπια έμπροσθέν μου. Τότε η Αροούγια μου είπεν· εις ετούτα τα ντουλάπια ευρίσκονται οι μάρτυρες μου, πρόσεχε διά να τους ιδής, και έτσι λέγοντας εβγάζει τρία κλειδιά, με τα οποία ανοίγοντας τα ντουλάπια έβγαλε εις το φως τους τρεις τρισαθλίους αγαπητικούς της.

Στοχασθήτε τι λογής εστάθη η έκστασις μου, ομοίως και εκείνη όλης της αυλής μου, οπόταν είδαμεν τον Χόντζα, τον Κατή, και τον Βεζύρη, γυμνούς και με την όψιν τους χαμένην, και κατά πολλά εντροπιασμένους διά την φανέρωσιν του φταιξισμού των. Δεν ημπορέσα εις εκείνην την θεωρίαν να κρατηθώ από τα γέλοια, βλέποντάς τους εις εκείνην την κατάστασιν μα εβάλθηκα ευθύς εις σοβαρότητα, και ωνείδισα τους αγαπητικούς με λόγια που τους έπρεπαν. Και αφού τους έλεγξα εις τα φανερόν, απεφάσισα, τον Χόντζα να μετρήση άλλες δύο χιλιάδες φλωρία ακόμη του Βανάη· και τον Βεζύρη και τον Κατή τους έβγαλα από τα αξιώματά των, και έβαλα άλλους εις τον τόπον τους. Κάνοντας υστερότερον να σηκώσουν τα ντουλάπια από έμπροσθέν μου, επρόσταξα την γυναίκα του πραγματευτού να ξεσκεπάση το πρόσωπόν της λέγοντάς της· κάμε να ιδούμεν αυτές τες νοστιμάδες τες κινδυνώδεις, που επαρακίνησαν εκείνα τα τρία υποκείμενα διά να σε αγαπήσουν.

Η γυναίκα του Βανάη επήκουσε και εσήκωσε το επανωμπούλωμα, και μας έκαμε να ιδούμεν όλην την ωραιότητά της, εις τρόπον που όλοι εμείναμε εκστατικοί από την ευμορφάδα της· και ομολογώ ότι ποτέ δεν είχα ιδεί πλέον νόστιμην και ευγενικήν από την Αροούγαν· εστοχάσθηκα με επιμέλειαν τα κάλλη της, και εις το άκρον του θαυμασμού εφώνασα. Αχ πόσον είνε ωραία· ο Χόντζας, ο Κατής, και ο Βεζύρης δεν μου φαίνονται ππαισται αν την αγάπησαν. Δεν εστάθηκα εγώ εκείνος, μόνον ελαβώθηκα εις την θεωρίαν της απαρομοίαστης ωραιότητος, αλλά όλοι της αυλής μου έμειναν έκθαμβοι, και με μέγαν αλαλαγμόν της έκαμαν μυρίους επαίνους. Κάθε ένας εκρατούσε τους οφθαλμούς του στερεούς προς αυτήν, μη αποσταίνοντας που να την θεωρούν, και να την επαινούν και εκείνοι που εγνώριζαν τον Βανάη με όλην την δυστυχισμένην κατάστασιν που ευρίσκονταν, τον απόδεικναν πολλά ευτυχισμένον, έχοντας μίαν γυναίκα τόσο ωραίαν και τιμημένην.

Αφού και εκείνη μου επλήρωσε την περιέργειαν, και με ευχαρίστησε διά την δικαιοσύνην που της έκαμα, ειτραβήχθη εις

την οικίαν της· μα αλλοί εις εμέ αν αυτή δεν ήτον πλέον εμπρός εις τους οφθαλμούς μου, έστεκε με όλον τούτο πάντα έμπροσθεν εις την φαντασίαν μου, και δεν ημπορούσα διά μίαν στιγμήν να την αποξενώσω από τον νουν μου. Και τέλος πάντων βλέποντας πως αυτή μου εσύγχιζε την ανάπαυσιν έστειλα κρυφίως και έκραξα τον άνδρα της, τον έμβασα εις τον οντά μου, και με τον ακόλουθον τρόπον του ωμίλησα. Άκουσον, ω Βανάη· μου είνε γνωστή η κατάστασις σου, εις την οποίαν η γενναία σου καρδιά σε έφερε· εγώ αποφάσισα να σε βοηθήσω να έβγης από αυτήν την δυστυχισμένην κατάστασιν, και να ζήσης πολλά καλύτερον απ' ότι έζης χωρίς να φοβηθής πλέον να πέσης εις δυστυχίαν και κοντολογής θέλω σε γεμίσει από πλούτη, αν από μέρος σου ήθελες είσαι πρόθυμος να μου κάμης μίαν χάριν, που από λόγου σου επιθυμώ να λάβω. Ελαβώθη η καρδιά μου από ένα σκληρόν έρωτα διά την γυναίκα σου· χώρισέ την και στείλε μου την· κάμε μου ετούτην την θυσίαν, σε εξορκίζω, και διά την χάριν που θέλεις μου κάμει, έξω από τα πλούτη, που σου τάσσω να δώσω, σε κάνω νοικοκύρην να διαλέξης οποίαν σκλάβαν σου αρέσει από το παλάτι μου, που είναι πολλά ωραίες, διά να την πάρης εις τον τόπον της γυναικός σου.

Μεγαλώτατε βασιλεύ, μου απεκρίθη ο Βανάης, τα πλούτη που μου τάξεις, όσον και αν ήθελαν είναι πλούσια δεν ήθελον φθάσει που να με πλανέσουν να αφήσω την γυναίκα μου. Η Αροούγια μου είνε εκατόν φορές ακριβωτέρα από τον πλούτον όλου του κόσμου και από τούτο στοχάσσω ω βασιλέα μου, πόση είνε η αγάπη που εις αυτήν προσφέρω, επειδή και γνωρίζω πως είνε μία από τες πλέον τιμημένες γυναίκες όλου του κόσμου, και με αγαπά περισσότερο και από του λόγου της. Και διά να σε βεβαιώσω πως είνε έτσι, στείλε έπαρέ την, και αν την καταπέισης να με αφήση και να έλθη με εσένα, σου τάσσω πως θα την χωρίσω, και θα υποφέρω με υπομονήν την θλίψιν, που έχει να μου προξενήση ο χωρισμός της. Έστειλα ευθύς και την έκραξα· επάσχισα με κάθε τρόπον, και με κάθε τάξιμον διά να την καταπέισω να αφήση τον γέροντα, μα όλα μου εστάθησαν ανωφελή· επειδή και η σταθερότης της Αροούγιας ήτον πολύ μεγάλη. Εγώ διά να μην τους βιάσω, εις έναν καιρόν να κάμουν μίαν τοιαύτης λογής απόφασιν, τους έδωσα διορίαν διά να στοχασθούν διά τρεις ημέρες, και έπειτα να μου δώσουν την απόκρισιν και με τούτον τον τρόπον τους απέλυσα.

Ερχομένοι αυτοί εις την οικίαν τους απ' ό,τι εκατάλαβα, εστοχάσθησαν πως ήτον αδύνατον να μου αντισταθούν, και πως αν δεν ήθελαν κλίνουν με το καλό, έπρεπε να κλίνουν και στανικώς, απεφάσισαν και διά νυκτός έφυγαν από την Δαμασκόν, και επήραν την στραταν της Αιγύπτου. Την τρίτην ημέραν· εγώ βλέποντας που δεν εφαινονταν έστειλα ένα τζοχαντάρη, διά να τους κράξη να μου

δώσουν την απόκρισιν το τι αποφασίζουν· ο τζοχαντάρης ύστερον από ολίγον εγύρισε και μου ανήγγειλε, πως εκείνην την νύκτα εμίσευσαν, και επήραν την στράταν της Αιγύπτου. Εγώ έμεινα ωσάν μία πείρα εκστατικός εις το να ακούσω μίαν τέτοιον ανεπάντεχον απόφασιν και αν δεν ήθελα ήμουν αυθέντης και κυριευτής του πάθους μου, ήθελα λάβη πολλά ογλήγορα εις το παλάτι μου την Αροούγיא, διά το πείσμα της· επειδή και ημπορούσα ευθύς να στείλω ανθρώπους διά να τους φθάσουν, και να τους γυρίσουν· μα δεν ηθέλησα να κάμω ένα πράγμα τόσον άδικον να αρπάξω την ξένην γυναίκα και στανικώς, και μάλιστα που ποτέ δεν αγάπησα να βιάσω τες καρδιές διά να με αγαπήσουν.

Άφησα το λοιπόν εις την ελευθερίαν την Αροούγיא να φύγη από εμένα, και να υπάγη όπου της αρέση· και επάσχισα με κάθε τρόπον να νικήσω μίαν τόσον δυστυχισμένην αγάπην, μα μου εστάθη πολλά δύσκολον. Η Αροούγια με όλα τα δυνατά που έκαμα διά να την αποξενώσω από την φαντασίαν μου, μου είνε πάντα εμπρός μου· η ευμορφάδα της και η τιμή της μου την εσερέωσαν εις την καρδίαν μου· και ύστερον από είκοσι χρόνους, η ενθύμησίς της με κάνει αναίσθητον εις τες νοστιμάδες των γυναικών μου· οι πλέον ωραίες, και οι πλέον ευγενικές γυναίκες, που μπορούν να ευρίσκονται, μου φαίνονται το ουδέν έμπροσθεν εις την ενθύμησιν της ωραίας Αροούγιας.

Ακολουθήσις της ιστορίας του Βεδρεδίν Λώλου, βεζύρη του και του μυστικού του.

Με αυτόν τον τρόπον ο Βεδρεδίν Λώλος ετελείωσε την ιστορίαν του. Ο βεζύρης του, και ο Σεήφ ο μυστικός του τον ερώτησαν, αν ήξευρε το τι έγινε η Αροούγια· αυτός απεκρίθη, ότι δεν ήξευρε καθόλου, και ότι δεν είχε λάβει καμμιάς λογής είδησιν, αφού και εμίσευσεν από την Δαμασκόν. Κάνει χρεία να ομολογήσωμεν, είπεν ο Σεήφ χαμογελώντας, ότι ημείς είμεθα αγαπητικοί και πολλά εξ αίρετοι· ο Βασιλεύς παραδίδεται με τες πρώτες ματιές μιας γυναικός ενός πραγματευτού, που προτιμά έναν γέροντα από αυτόν, και εις διάστημα είκοσι χρόνων, και περισσότερον, φυλάττει μίαν τρυφερήν ενθύμησιν της Αροούγιας, χωρίς αυτή να τον ηγάπησεν· εγώ αγαπώ μίαν γυναίκα που εξούσεν εις τον καιρόν του Σολομώντος, και ο βεζύρης ομοίως. Μα εγώ πλανώμαι, εις εκείνο που απαρθενεύει του βεζύρη τον συμπαθώ, επειδή και έχει χρέος εις την βασιλοπούλαν Τζελίκαν· αυτή εξ όλης καρδιάς τον ηγάπησε, και εσυνανεστράφη με αυτόν, και δι' αυτό με δίκαιον τρόπον φυλάττει προς αυτήν την ενθύμησιν.

Ο βασιλεύς Βεδρεδίν δεν ημπούρεσε να υποφέρει που να μη γελάση επάνω εις τους στοχασμούς του Σεήφ, και ακολούθησε να γελά οπότεν είδεν έναν μεγάλον αριθμόν από καμήλια και άλογα, που ευρίσκοντο εις ένα κάμπον και σιμά εις αυτά είδε πολλές τέντες, υποκάτω εις τες οποίες ήτον πολλότατοι άνθρωποι που έτρωγαν και έπιναν. Ας πλησιάσωμεν προς αυτούς, είπε του βεζύρη, και του Σεήφ, διά να εξετάσωμεν τι άνθρωποι είναι. Και οπότεν έφθασαν εκεί, είδαν τες τέντες που ήταν πολλά μεγαλοπρεπέστατες και μία ανάμεσα από τες άλλες ήτον από χρυσόν μεταξωτόν· υποκάτω εις την οποίαν είδαν έναν άνθρωπον πολλά πλούσιον ενδεδυμένον, που εκάθητο σιμά εις ένα ετοιμασμένον τραπέζι, και έτρωγεν εις αγγεία ολόχρυσα· εκείνο το σεβάσμιον υποκείμενον, που ημπορούσε να ήτον έως χρονών πενήντα, έτρωγε μόνος, και είκοσι ή τριάντα τζοχανταρέοι καλά ενδεδυμένοι έστεκαν ολόγυρά του ορθοί και δύο σκλάβοι καλά αρματωμένοι έκαναν την φύλαξιν εις το έμβασμα της τέντας του.

Εκείνος ο ευγενής άνθρωπος ευθύς που μας είδεν, έστειλεν ένα από τους τζοχανταρέους του διά να μας ερωτήσει ποίοι είμεθα και πού επηγαίναμεν. Ο Βεδρεδίν είπε του τζοχαντάρη, πως είμεθα πραγματευτάδες τζοβαϊρτζήδες, και ερχόμασθε από το Αστραχάν, και πηγαίνομεν διά το Μπαγδάτι· και επειδή και ημείς σου εφανερώσαμεν ποίοι είμασθε, κάμε μας την χάριν να μας ειπής το όνομα του αυθέντος σου, και τι αξίας άνθρωπος είναι. Ο αφέντης μου απεκρίθη ο τζοχαντάρης, είναι ένας, που έχει τον έπαινον να λογίζεται μεγαλόψυχος και πολλά γενναίος και μεταδοτικός, ονομάζεται Αμπουλβάρης· και κατ' εξοχήν επονομάζεται μέγας περιηγητής, ήγουν ταξειδιάρης· κατοικεί αυτός επί το πλείστον εις την Μπάσραν δέχεται εκεί κάθε έναν που να υπάγη να τον ιδή με πολλήν δεξίωσιν, και κανείς δεν εβγαίνει από αυτόν που να μη λάβη κανένα δώρον και είναι πολλά τιμημένος από όλους τους προεστούς της Μπάσρας, και ξεχωριστά από τον βασιλέα, ώστε δεν λείπει ημέρα, που να μην τον κράζη εις την συναναστροφήν του, διά να του διηγάται τα συμβεβηκότα του. Κάνει χρεία το λοιπόν, είπεν ο Βεδρεδίν, ότι θα του έτυχαν πολλά εξαισία συμβάντα. Παρόμοια συβεβηκότα που του έτυχαν αυτουνού, απεκρίθη ο τζοχαντάρης, δεν έτυχαν κανενός, και αν ηθέλετε τα ακούση, θέλετε μείνει εκστατικοί.

Τότε ο Βεδρεδίν ερώτησε τον τζοχαντάρην, αν ημπορούσαν να υπάγουν να τον εύρουν. Ναι, τους είπεν αυτός, ημπορείτε με ελευθερίαν, επειδή και μετά χαράς δέχεται τον καθ' ένα. Επάνω εις τους λόγους του τζοχαντάρη εκίνησεν ο Βεδρεδίν με τους ακολούθους του, και ήλθαν εις τον Αμπουλβάρην· ο οποίος βλέποντάς τους εσηκώθη ευθύς, και με πολλήν ευγένειαν τους

εδέχθη, και τους έβαλε και εκάθισαν εις το τραπέζι μαζί του. Και αφού έφεραν διάφορα εκλεκτά φαγητά, εδόθησαν εις διάφορες ομιλίες, και περιπλέον επάνω εις τα ταξείδιά του. Ο Αμπουλβάρης έδειξεν εις αυτήν την συναναστροφήν πολύ πνεύμα, και πολλήν ευγένειαν, που ο βασιλεύς Βεδρεδίν και οι σύντροφοί του έμειναν εκστατικοί· και ξεχωριστά ο Βεδρεδίν είχε πολλήν ευχαρίστησιν, που εσυναπάντησεν ένα τέτοιον υποκείμενον εις το οποίον έδεικνε φανερώς την χαράν του, και τον επερικάλεσε διά να υπάγουν μαζί εις την Μπάσαν. Ο Αμπουλβάρης το εδέχθη μετά πάσης χαράς και ερχομένη η ώρα διά να μισεύσουν, εσηκώθησαν με όλους τους ακολούθους του, που υπέρβαιναν τον αριθμόν των διακοσίων ανθρώπων και μετά ολίγας ημέρας έφθασαν εις την Μπάσαν με μεγάλην ευφροσύνην.

Ο Αμπουλβάρης εσυνέλαβε διά τον Βεδρεδίν, και τους συντρόφους του πολλήν αγάπην, με το να τους εστοχάσθη πως έδεικναν μεγάλην ευχαρίστησιν εις το να ακούουν τες διήγησές του επάνω εις τα ταξείδιά του. Αυτός τα εφανέρωσε λέγοντας πως ολίγοι άνθρωποι θα εστάθησαν, που να ταξιδεύσουν ωσάν και εμένα· γνωρίζω καλύτερα τα παραθαλάσσια της Ινδίας παρά την πατρίδα μου· είδα πράγματα εξάισια, που δεν ημπορώ να τα περιγράψω· τα συμβεβηκότα που μου έτυχαν είναι τόσον παράξενα, που οι άνθρωποι, εις τους οποίους τα εδιηγήθηκα, δεν ήθελαν τα πιστεύσει, αν δεν ήθελαν με γνωρίσουν διά έναν άνθρωπον εχθρόν του ψεύδους.

Ο Αμπουλβάρης έδιδε πολλήν ηδονήν του βασιλέως Βεδρεδίν με τες διήγησές του. Μα ο Βεδρεδίν έχοντας επιθυμίαν διά να μάθη τελείως από την αρχήν την ιστορίαν του, τον επερικάλεσε με μεγάλον πόνον διά να τους την διηγηθή. Και αυτός πολλά ογλήγορα τους επήκουσε. Ναι, ω αγαπημένοι μου, θέλω σας δώσει την ευχαρίστησιν, επειδή και δείχνετε τόσην επιθυμίαν να τα μάθετε, μα σας περικαλώ να ενθυμηθήτε το ό,τι σας είπα, ήγουν πως να μην αμφιβάλλετε εις τα όσα θέλω σας διηγηθή επειδή και θέλετε λάβει δισταγμόν εις κάποια πράγματα παράξενα, που έχω να σας διηγηθώ.

Ιστορία των εξαισίων συμβεβηκότων του Αμπουλβάρη, του μεγάλου περιηγητού.

Ταξείδιον Α'.

Εγώ είμαι υιός ενός караβοκύρη της Μπάσρας, και ονομάζομαι Αμπουλβάρης. Ο πατέρας μου από μικρόθεν με επήρε κοντά του εις τα ταξείδια, που διά θαλάσσης έκανε διά τες Ινδίες· εις τρόπον που εις ηλικίαν δώδεκα χρονών εγνώριζα ένα μεγάλο μέρος από τα νησιά που περιέχει. Απόκτησε το λοιπόν ο πατέρας μου με αυτά τα ταξείδιά πολλήν περιουσίαν, και με αυτήν εμβήκεν εις τον αριθμόν των πραγματευτάδων και εις διάστημα δέκα χρόνων έγινε ένας από τους πλουσιωτέρους πραγματευτάδες της Μπάσρας. Αυτός έχοντας κάποιους λογαριασμούς πολλά αναγκαίους εις την περίφημον πόλιν Σερενδίβ, με έναν πραγματευτήν σύντροφόν του, αποφάσισε διά να με στείλη εκεί προς αυτόν, διά να τους τελειώσω. Εμίσευσα λοιπόν με ένα καράβι πραγματευτάδικον από τον λιμένα της Μπάσρας που επήγαινε διά Σουράτ και Σερενδίβ.

Εβγαίνοντας το λοιπόν από τον κόλπον της Μπάσρας, που είνε μακρὺς χίλια πεντακόσα μίλια, ήλθαμεν εις την Όρμαν, χώραν παραθαλασσίαν. Και ύστερον από εκεί εβγήκαμεν εις την μεγάλην θάλασσαν, ήγουν εις τον Ωκεανόν, και με ένα πολλά ευτυχισμένον καιρόν εφθάσαμεν εις το νησί της Σερενδίβ. Και εβγαίνοντας από το καράβι επήγα και κατέλυσα εις τον σύντροφον του πατρός μου ονομαζόμενον Αμπίμπη. Ήτον αυτός ένας από τους πιο πλουσίους πραγματευτάδες της ίδιας και πολλά τιμημένος άνθρωπος. Με εδέχθη με μεγάλην περιποίησιν, που περισσότερον δεν ημπορούσε να κάμη κανείς εις ένα φίλο του. Δεν απέρασαν πολλές ημέρες, αφού και υπήγα εκεί, και ετελειώσαμε κάθε λογαριασμόν με τον Αμπίμπην, και δεν εκαρτερούσα άλλο, παρά να εύρω κανένα καράβι, που να πηγαίνει διά την Μπάσραν, με το οποίον να ήθελα επιστρέψη εις τον πατέρα μου. Τέλος πάντων ύστερον από πέντε ή έξ εβδομάδας, μαθαίνοντας ότι ήτον έτοιμο ένα καράβι διά να μισεύση από εκεί διά την πατρίδα μου, ετοιμάσθηκα και εγώ να μισεύσω με αυτό.

Συμβεβηκός πρώτον του Αμπουλβάρη.

Μίαν ημέραν εμπροστίτερα από τον μισευμόν μου, εκεί που εγύριζα εις το σπήτι του συντρόφου μου, προς το μεσημέρι, βλέπω να διαβαίνει από σιμά μου μία κυρά πολλά ευμορφοκαμωμένη,

ενδυμένη με πλούσια φορέματα, και συντροφιασμένη από μίαν σκλάβαν. Και με όλον που ήταν μπουλωμένη επαρουσίαζεν εις τους οφθαλμούς μου φανερώς την ωραιότητά της από την νοστιμάδα του κορμιού της, και από το μεγαλοπρεπέστατον φέροισμόν της. Εστάθηκα διά να την καλοκυττάξω, και ο στοχασμός μου ξανοίγοντας νέες νοστιμάδες προς αυτήν, ω ωραιότατον υποκείμενον που βλέπω, εφώναξα από καρδίας· ετούτη είνε χωρίς άλλο η αγαπημένη του βασιλέως. Ήκουσεν αυτή τα λόγια και γυρίζοντας με εκύτταξε με πολλήν επιμέλειαν και στοχασμόν, έπειτα ηκολούθησε την στράταν της χωρίς να ειπή τίποτε, και χωρίς να δώση να καταλάβω αν της εκακοφάνηκαν ή όχι τα όσα είπα.

Και τον καιρόν που την έχασα από τους οφθαλμούς μου, εβυθίσθηκα δι' αυτήν εις διαφόρους διαλογισμούς, και στοχαζόμενος επάνω εις την ωραιότητά της, άρχισα να γροικώ εκείνο, που έως τότε δεν είχα αγροικήσει· και μετ' ολίγον βλέπω και έρχεται μία σκλάβα και με σταματά. Εγώ εγνώρισα ευθύς πως ήτον η σκλάβα της κυράς που εσουνάντησα, η οποία μου ωμίλησε με γλυκύν τρόπον. Αφέντη μου είπεν, επροστάχθηκα να σε περικαλέσω να με ακολουθήσης εις έναν τόπον, εις τον οποίον θέλω λάβει την τιμήν διά να σε φέρω. Αν αυτό προέρχεται από της κυράς σου το μέρος, της απεκρίθηκα όλος αντραλωμένος, είμαι έτοιμος να υπακούσω τα προστάγματά της, με όλον που θα ήξευρα πως θα μου συμβή κάθε εναντίον. Η κυρά μου, απεκρίθη η σκλάβα, δεν ηθέλησε να σου ειπή τίποτε οπόταν της ωμίλησες μα αν θέλης να κλίνης εις την παρακάλεσίν της, δεν το πιστεύω να λάβης αιτίαν διά να μετανοήσης.

Απεφάσισα το λοιπόν να υπάγω χωρίς να στοχασθώ πως έχω να μισεύσω την ερχομένην ημέραν. Και ούτως η σκλάβα με έφερεν εις ένα ωραιότατον παλάτι, του οποίου μοναχά η θεωρία με εξέπληξεν. Εμβήκαμεν εις ένα μεγαλοπρεπέστατον χοντζερέ, εις τον οποίον είδα εκείνην την κυράν, που εκάθονταν επάνω εις μαξιλάρες ολόχρυσες· τριγύρου της οποίας έστεκαν μερικές σκλάβες πλουσίως ενδεδυμένες· εθεώρησα τότε αυτήν την κυρά, και όντας χωρίς σκέπασμα εις το κεφάλι μού εφάνη χίλιες φορές πλέον ωραία, από εκείνο που την εστοχαζόμουν οπόταν την είδα μπουλωμένην· τα διαμαντικά και τα πλούσια φορέματα που την εστολίζαν, την έδειχναν φυσικά πολλά ωραίαν, χωρίς να έχη χρείαν από την τέχνην της μεταμορφώσεως με τα φτιασίδια. Έμεινα εκστατικός διά την ωραιότητά της. Αυτή το εκατάλαβε και εξαμογέλασεν, έπειτα μου λέγει πλησίασε ω νέε· όποια άλλη και αν ήτον έξω από εμένα, ήθελε της κατοφάνη διά τα όσα ωμίλησες εις την στράταν· μα γνωρίζοντας πως είσαι ξένος σε συμπαθώ· σου λέγω όμως ότι οι αστέρες με βιάζουν διά να σε αγαπήσω· αν φανής άξιος

εις τους στοχασμούς μου διά μέσον μιας ακάκου ανταποκρίσεως, θέλω σε αφήσει να ημπορέσης να απολαύσης τες χάρες μου και την αγάπην μου, που έως τώρα εις κανένα δεν την έταξα.

Ετούτες οι απόδειξες, που αυτή μ' εφάνέρωσε με μίαν ευγενικήν νοστιμάδα, αύξησαν τον έρωτά μου και την αγαλλίασίν μου. Αχ Σουλτάνα, εφώναξα πέφτοντας εις τους πόδας της, ονειρεύομαι ή είμαι έξυπνος; εις τι τύχην καταδέχεσαι να υψώσης ένα ξένον αγνώριστον, ο οποίος δεν έχει κανέναν μισθόν εις το να αξιωθή τέτοιας λογής χάρες; Σηκώσου, αυτή τότε μου είπε· και ομολόγησέ μου με θάρρος από ποίον μέρος είσαι, από τι γένος, και ποία υπηρεσία σε έκαμε να έλθης ιδώ εις την Σερενδίβ. Εγώ της επλήρωσα με προθυμίαν την περιέργειάν της μα οπόταν της είπα πως έχω να μισεύσω την αύριον διά την πατρίδα μου, αυτή με αντέκοψε δείχνοντας πως δεν έχει ευχαρίστησιν εις τούτο. Πώς το λοιπόν, ω Αμπουλβάρη, μου είπεν, εσύ έχεις κατά νουν έτσι ογλήγορα να με απαραιτήσης; Κυρά μου, της απεκρίθηκα, η υπηρεσία μου με βιάζει διά να μισεύσω και μάλιστα το καράβι είνε έτοιμον διά μίσευμα· και αν μου λείψη ετούτο το μέσον, δεν ηξεύρω πότε ημπορώ να εύρω άλλο παρόμοιον. Εσύ λοιπόν, είπεν αυτή, είσαι αποφασισμένος να μισεύσης χωρίς άλλο, από εκείνο που καταλαμβάνω. Διά την τιμήν, της απεκρίθηκα, και τες χάρες που αναξίως εις εμέ δείχνεις, ω κυρά μου, δεν ημπορώ να κάμω άλλο, παρά εκείνο που της αφεντιάς σου αρέσει, και όχι εκείνο που εγώ απεφάσισα. Έμεινε κατά πολλά ευχαριστημένη αυτή εις αυτά τα λόγια, και με εβεβαίωσε με μεγάλες απόδειξες την αγάπην, που προς εμένα έφερνε.

Τελειώνοντας να μιλούμεν με αυτόν τον τρόπον με έβαλε και εκάθησα κοντά της και μου εφάνέρωσε πως ονομάζεται Γαντζάδα, και ότι αυτή ήτο θυγατέρα ενός μεγάλου βεζύρη του βασιλέως της Σερενδίβ ο οποίος αποθαίνοντάς της άφησε μεγαλώτατα πλούτη, και ότι πολλοί ευγενικοί και αξιωματικοί νέοι την εγύρεψαν διά γυναίκα, και ολωνών τους το αρνήθη με το να μην ηθέλησε να λάβη καμμίαν απόφασιν. Μου ωμολόγησε περιπλέον ότι τα λόγια που είπα, οπόταν την είδα εις την στράταν της εδιαπέρασαν την καρδίαν και με εστοχάσθη με επιμέλειαν, και ότι η θεωρία μου της άρεσε, και διά τούτο αποφάσισε με εμένα να χαρή τα πλούτη, που ο πατέρας της εις διάστημα σαράντα χρόνων είχεν αποκτήσει. Εγώ ευχαρίστησα με τρυφερά κα αγαπητικά λόγια την άκραν της καλωσύνην, και αγάπην που εις εμέ έδεικνε βεβαιώνοντας την μεγάλην μου ευχαρίστησιν, και αγαλλίασιν διά μίαν τοιούτης λογής αντάμωσιν. Τελειώνοντας αυτά τα γλυκά λόγια τόσον από το ένα μέρος ωσάν και από το άλλο, με επήρην η Γαντζάδα από το χέρι, και με έφερεν εις μίαν τράπεζαν, που ήτον ετοιμασμένη διά να

φάμε· εκαθήσαμεν οι δυο ομού και εφάγαμεν διάφορα λαμπρά φαγητά· και εις το αναμεταξύ που ετρώγαμεν εδιακόπταμεν το φαγί μας με ομιλίες πολλά ηδονικές και γεμάτες από αγάπην.

Αφού ετελειώσαμεν να φάμε, η Γαντζάδα έκραξε τες σκλάβες της, και τας έβαλε να λαλήσουν διάφορα όργανα, και να τα συντροφεύσουν με τραγούδια πολλά νόστιμα· έπειτα απ' αυτά εβάλθηκαν διά να χορέψουν διαφόρους χορούς, και αυτές οι ηδονές και καρές εφτούρησαν έως το βράδυ. Φθάνοντας το λοιπόν η νύκτα, ηθέλησα να πάρω θέλημα από την Γαντζάδα διά να τραβηχθώ εις το κονάκι μου· μα αυτή με πρόσωπο κακιωμένο μου ειπε· πώς το λοιπόν, ακόμη στοχάζεσαι διά να με παρατήσης, ύστερον αφού με εβεβαίωσες, ότι θέλεις κάμει εκείνο που εγώ θελήσω; δεν εκαρτερούσα να μου κάμης ποτέ αυτό το ζήτημα. Τότε εγώ της απόδειξα πως ετούτο δεν το έκανα δι' άλλο, παρά διά να μη κάμω τον Αμπίμπην που εκατοικούσα εις το σπήτι του, να υποπτεύση διά εμένα το τι έγινα· και την εβεβαίωνα με όρκον, πως το ταχύ θέλω επιστρέψει προς αυτήν. Με κανέναν τρόπον δεν ηθέλησε να με υπακούση διά να υπάγω· αλλά διά να κάμη τον Αμπίμπην να μην υποπτεύση διά εμένα, με έκαμε να του γράψω μίαν επιστολήν πως να μη με καρτερή εκείνην την νύκτα, με το να ευρίσκωμαι μαζί με κάποιους φίλους μου, χωρίς να φανερώσω το πού είμαι. Και κάνοντας αυτήν την επιστολήν μου την επήρε και την έστειλε του φίλου μου με ένα της σκλάβον. Έπειτα από πολλές χαροποιήσεις και ηδονές μου εδιώρισεν έναν ωραιότατον οντά διά να υπάγω να αναπαυθώ· εις τον οποίον επρόσταξε διαφόρους σκλάβους, διά να έλθουν εκεί να με δουλεύσουν εις τα όσα μου έκαναν χρείαν.

Οπότεν δε ευρέθηκα μοναχός εις τον οντά, άρχισα να στοχάζωμαι επάνω εις την κατάστασιν την οποίαν ευρίσκομαι. Πού θέλουν τελειώσει ετούτα όλα, έλεγα με τον εαυτόν μου; ποίον ευτυχισμένον συναπάντημά μου είνε τούτο; τα πλούτη ετούτα άρα γε θα είνε ετοιμασμένα διά εμένα; ημπορώ τάχατε εγώ αληθώς να ελπίσω πως ογλήγορα θα απολαύνω μίαν κυρά τόσον ωραίαν; όχι, Αμπουλβάρη, μην ελπίζεις εις μίαν τύχην τόσον θαυμασίαν, διά εσένα δεν είνε διωρισμένη· άφησε το λοιπόν που να την ελπίζης τοιούτης λογής, επειδή και μιας αποκτήσεως έτσι υπερβολικής ημπορεί το τέλος της να είνε θλιβερόν, και να αφανισθή ογλήγορα ωσάν ένα όνειρον. Με αυτούς τους στοχασμούς απέρασα όλην την νύκτα χωρίς να λάβω καθόλου ύπνον. Κα το ταχύ οπότεν εσηκώθηκα ήλθεν η Γαντζάδα νε με εύρη εις τον οντά μου και με χαροποιόν πρόσωπον με ηρώτησε αν εκοιμήθηκα καλά εκείνην την νύκτα· της απεκρίθηκα, ότι απέρασα την νύκτα με τρόπον, που άχρηζεν ότι αυτή να ήθελεν αναγκάση την στιγμήν της ευτυχίας μου. Εις ετούτα τα λόγια μου αυτή εξαμογέλασε λέγοντάς μου πως έπρεπε πρώτον να βεβαιωθή καλώς διά την σταθερότητά μου και αν την αγαπώ εκ καρδίας, και ύστερον να κάμη μίαν τέτοιαν απόφασιν· έπειτα από αυτά μου έδειξε πολλές περιποιησες, που διά συντομίαν τες αφίνω και με τούτον τον τρόπον έμεινα εκεί περισσότερον από οκτώ ημέρας ευφραινόμενος ακαταπαύστως, και απολαμβάνοντας μίαν τέτοιαν γλυκείαν συντροφιάν, την οποίαν κάθε ένας ημπορεί να στοχασθή, που θα είχα δύο τρυφεροί αγαπητικοί.

Μίαν ημέραν που οι δυο μας μοναχοί επεριπατούσαμεν εις το περιβόλι της· Αμπουλβάρη, μου είπεν· εγώ ελπίζω πως με αγαπάς, και επάνω εις αυτήν τη ελπίδα, αποφάσισα διά να σε κάμω ευτυχή, παραδίδοντάς σου όλους τους θησαυρούς μου, με το δέσιμον της υπανδρείας μου έτσι αποφάσισα, και λογιάζω ότι με τούτον τον τρόπον θέλεις ειπεί, πως είσαι μεγάλως ευτυχισμένος. Αυτή η ομιλία της Γαντζάδας με εξέπληξε και με έκαμε να χάσω το λέγειν μου· κάθε άλλο πράγμα ημπορούσα να στοχασθώ, έξω από αυτό που μου επρόβαλεν· όντας αυτή από θρησκείαν Κουέμπρα, που λατρεύουν τον ήλιον και την φωτιάν, και εγώ ήμουν Μωαμεθανός· επίστευσα ότι αυτής να μην ήτον άλλος ο στοχασμός της, παρά μίαν ανταπόκρισιν αγάπης· και ότι η διαφορά των θρησκειών μας θα την ήθελεν εμποδίση, που να στοχασθή μίαν τέτοιαν απόφασιν· όθεν μου επροξενήθη μία άκρα έκστασις οπότεν μου εφανέρωσε τον στοχασμόν της.

Η Γαντζάδα βλέποντάς με έτσι συγχισμένον χωρίς να ομιλήσω εκατάλαβε πως δεν εποθούσα εκείνο που αυτή μου επρόβαλεν. Εγώ δεν επίστευσα ποτέ, μου είπε με αγριωμένον βλέμμα, ότι ένα

τέτοιον πρόβλημα θα σου είνε τόσο μισητόν, και εκαρτερούσα καλώτατα, ότι θα δοθής εις χίλιες αγαλλίασες από την χαράν σου, παρά να σε ιδώ έτσι συγχισμένον· πώς το λοιπόν έχεις αντίρρησιν εις το να με λάβης γυναίκα σου; Κυρά μου, της απεκρίθηκα, δεν είνε έτσι καθώς το στοχάζεσαι· εσύ καλά ηξεύρεις το σέβας, την τιμήν και την αγάπην που σου προσφέρω· και αν επιθυμάς μίαν φοράν την ένωσίν μας, εγώ το επιθυμώ χίλιες· μα ο ουρανός μας κρατεί με ένα εμπόδιον πολλά ανίκητον· και από την σύγχυσίν μου ημπορείς να καταλάβης τον κακοφανισμόν μου. Ποίον είνε το λοιπόν μου είπεν αυτή, το εμπόδιον αυτό που ανίκητον σου φαίνεται; Η θρησκεία μου, της απεκρίθηκα· εγώ δεν τολμώ να παρέβω τον νόμον που με εμποδίζει, να στεφανωθώ μίαν γυναίκα, που δεν κάνει τους νόμους του Μωάμεθ. Και εγώ δεν έχω ολιγωτέραν αντίρρησιν από εσένα επάνω εις την θρησκείαν μου, απεκρίθη η Γαντζάδα· και δεν ήθελα το δεχθή ποτέ να υπανδρευθώ με ένα Μωαμεθανόν, μακάρι να ήξευρα πως ήθελα να γίνω βασίλισσα· εστοχαζόμουν πάντα, ότι πριν στεφανωθούμεν θα σε κάμω πρώτον να αρνηθής την θρησκείαν του Προφήτου σου, και θα σε υποχρεώσω να λάβης εκείνην των Κουέμπρων, που προσκυνούν τον ήλιον και την φωτιάν, καθώς κάμω και εγώ· μα επειδή και βλέπω που διστάζεις να αρνηθής την θρησκείαν σου, και να κλίνης εις την εδικήν μου, διά να μη μου δώσης αυτήν την ευχαρίστησιν, καταφρονώντας μίαν τέτοιαν τύχην, και αρνούμενος μου την δεξιάν σου, σε κηρύττω διά τον πλέον ακάριστον άνθρωπον του κόσμου.

Ετούτα τα υστερινά λόγια, με τον τρόπον με τον οποίον η Γαντζάδα τα είπεν, αβγάτισαν την αντράλωσίν μου και άρχισα να εμβαίνω εις την υποψίαν, πως έμπλεξα χωρίς να έχω ελπίδες να ελευθερωθώ· και πως η ζωή μου έστεκεν εις μεγάλον κίνδυνον. Αυτή με όλον που με έβλεπεν εις αυτήν την σύγχισιν δεν έπαυσε που να μου ονειδιζή με πολλές άλλες βρισιές την αχαριστιάν μου με απαρηγότητα δάκρυα, που εδιαπέρασαν εν τω άμα την καρδιάν μου· ο πόνος μου και ο πόνος αυτής που έδεικνε μου εσήκωσαν σχεδόν τες αισθησες· αλλοί εις εμέ· ολίγον έλειψεν ότι εγώ να κλίνω· και ήθελα χωρίς αμφιβολίαν να θυσιασθώ όλος εις τα κλάμματά της, αν η πίστις του Μωάμεθ δεν ήθελε με κρατήση στερεόν εις την απόφασίν μου· Η Γαντζάδα ήτον πολλά θαυμασμένη, ότι η κλίσις που είχα εις την θρησκείαν μου ήτον τόσο στερεά, που με έκανε να παραιτήσω την απόκτησίν της, τόσο αυτής, ωσάν και των θησαυρών της. Και με όλον τούτο έχοντας ακόμη κάποιαν ελπίδα διά να με καταπείση, μου είπε με τούτον τον τρόπον. Ύπαγε, ακάριστε άνθρωπε εις τον οντά σου· σου δίδω διορίαν οκτώ ημέρας διά να στοχασθής και αποφασίσης· δεν θέλω να έχης αιτίαν διά να με κατακρίνης πως δεν σου έδωσα καιρόν να στοχασθής· μα αν

ύστερον από αυτήν την διορίαν δεν ήθελες αποφασίση να κάμης ότι ζητώ από εσένα, καρτέρει όλην εκείνην την εκδίκησιν μιας γυναικός καταφρονημένης, που ημπορεί να κάμη ο θυμός της.

Έπειτα από αυτά τα λόγια με επαράτησε, και emίσευσε με ένα πρόσωπον πολλά θυμωμένον, το οποίον μου επροξένησε την υστερινήν μου απελπισίαν, αν δεν ήθελα αποφασίσει να την στεφανωθώ: έμεινα εις την πλέον δυστυχισμένην κατάστασιν της θλίψεως που να ήτον, χωρίς ελπίδα να ιδώ πλέον μίαν ημέραν ευτυχισμένην. Ο πόλεμός μου ήτον πολλά μέγας· επολεμούσα με την πίστιν και με την αγάπην, μα επρόκρινα να προτιμήσω την πίστιν καλύτερα από την αγάπην, και ας μου συνέβαινε ότι εναντίον και αν ήθελεν. Και με όλον τούτο δεν έλειψα που να πασχίσω να εύρω τον τρόπον διά να φύγω από εκείνο το παλάτι· μα εστάθησαν μάταιες οι παρατήρησές μου επειδή και διά προσταγής της Γαντζάδας όλες οι πόρτες ήτον καλά φυλαγμένες· και χάνοντας και αυτήν την ελπίδα άλλο δεν απάντεχα, παρά τον θυμόν της Γαντζάδας να πληρωθή εις εμέ. Έφθασε το λοιπόν η ογδόη ημέρα, και η Γαντζάδα έστειλε και με έκραξε διά να ιδή το τι απεφάσισα· υπήγα εις τον κοντζερέ της και την ηύρα καθημένην εις ένα θρονί περιτριγυρισμένην από τες σκλάβες της, και είχε θεωρίαν περισσότερην ενός κριτού αυστηρού, παρά μιας αγαπητικής·

Οπόταν δε με είδε να παρουσιασθώ έμπροσθέν της μου είπεν· Αμπουλβάρη ιδού που ετελείωσεν η διορία που σου έδωσα· είσαι πλέον στερεός εις την γνώμην σου, ή την μετέβαλες καθώς επιθυμώ; Αχ κυρά μου της απεκρίθηκα· εσύ μου είσαι η ακριβώτερη από όλα τα πράγματα του κόσμου και εκραζόμουν ευτυχισμένος εις το να σε αποκτήσω, ανίσως και ήθελα έχει την αδυναμίαν και την αχρειότητα εις το να καταπατήσω την τιμήν μου, διά να παραιτήσω την θρησκείαν του Προφήτου. Σιώπα ω ουτιδανέ, αυτή με αντίκοψε με μίαν άκραν οργήν, βλέπω την αχαριστίαν σου· δεν θέλω ακούσει πλέον τα δικαιολογήματά σου· ύπαγε, εσύ είσαι ανάξιος των ευεργεσιών μου, και ήθελεν είσαι εντροπή μου να παρακινήσω πλέον έναν αχάριστον καθώς εσύ είσαι· εγώ χωρίς πλέον να σου ειπώ άλλο, σε απαρατώ εις την αχαριστίαν σου. Με αυτά τα λόγια, τα οποία με έκαμαν να τρομάξω, ανεχώρησε πολλά θυμωμένη και εγώ μένοντας εις μεγάλην σύγχυσιν, ανάμενα τότε εξ αποφάσεως την οργήν του θυμού της, και επιθυμούσα το τέλος του πράγματος ό,τι λογής και αν ήθελεν ήτον.

Δεν απέρασαν τρεις ή τέσσαρες ώρες οπόταν είδα να εμβαίνουν εις τον οντά μου πέντε έξη σκλάβοι της Γαντζάδας, οι οποίοι έφερναν

μαζί τους έναν αριθμόν από ανθρώπους ενδεδυμένους διαφορετικά από εκείνο που εσυνήθιζαν εις Σερενδίβ.

Εκείνος που εφαινονταν να ήτον ο προεστώς με επαρητήρησε με στοχασμόν καμπόσην ώραν χωρίς να μου ειπή τίποτε, έπειτα διαλύοντας την σιωπήν, μου είπε εκστατικώς διά να τον ακολουθήσω. Εγώ τον επήκουσα όλος έντρομος και τον ακολούθησα. Και οπόταν είμεθα εις την πόρταν διά να εβγούμεν από το παλάτι, ερώτησα, έναν από εκείνους, πού είχαν κατά νουν να με φέρουν. Αυτό θέλεις το μάθεις εις τον καιρόν του, μου απεκρίθη εκείνος, επειδή και διά την ώραν δεν έχεις να το ηξεύρης. Ακολούθησα λοιπόν εκείνους τους ανθρώπους χωρίς να μιλήσω άλλο, οι οποίοι με έφεραν εις ένα καράβι και ευθύς που με έμβασαν μέσα έκαμαν πανιά και εμισεύσαμεν από τον λιμένα. Οπόταν δε εξεμακρύναμεν αρκετώς εις την θάλασσαν, ο караβοκύρης μου είπε, πώς αυτός ήτον από το βασιλείον της Γολκόνδας, και πώς η Γαντζάδα με έδωσε διά σκλάβον του, προστάζοντάς τον ότι να μη με αφήση ποτέ να υπάγω εις την Μπάσαν· και αυτός μεθ' όρκου της το έταξε να κάμη καθώς αυτή τον επρόσταξε.

Τέτοια εστάθη η εκδίκησις της Γαντζάδας, η οποία μου εφάνη πολλά γλυκεία από εκείνο που πάντεχα. Και ευχαριστήθηκα εις αυτήν την εκδίκησιν. Μα από το άλλο μέρος στοχαζόμενος πως δεν ήθελα ιδεί πλέον την πατρίδα μου, και τον πατέρα μου, ομοίως και την μητέρα μου και εδικούς, όντας σκλάβος, μου εφαινονταν αυτή η σκλαβιά σκληροτέρα από τον θάνατον· πολλά με έθλιψεν εις τας πρώτας ημέρας· μα ύστερα κάνοντας από την χρείαν καρδίαν και υπομονήν, εδόθηκα όλος εις το να δουλεύσω τον αυθέντην μου με κάθε εμπιστοσύνην. Ήτον αυτός ένας τιμιώτατος άνθρωπος, και δεν του έλειπε που να έχη αρκετόν πνεύμα. Δεν ευχαριστούμεν εις το να μη τον υπακούω με προθυμίαν εις ότι με επρόσταζεν, αλλά εσπούδαζα να προβλέπω και εκείνο που εποθούσε, και να κάνω χωρίς να με ήθελε προστάζει και με τούτον τον τρόπον απόκτησα κατά πολλά την αγάπην του.

Αφού και εκάσαμεν από τους οφθαλμούς μας το νησί της Σερενδέβ, και είμεθα διά να έμβωμεν προς τα βόρεια εις τον κόλπον της Μπεγκάλας, ο οποίος είνε ο μεγαλύτερος κόλπος της Ασίας, εκεί που είνε τα βασιλεία της Μπεγκάλας και τη Γολκόνδας, εσηκώθη ένας άνεμος τόσοσ σφοδρός, που δεν είδαμε ποτέ παρόμοιον εις εκείνες τες θάλασσεσ· μεγάλως εκοπιάσαμεν διά να κατεβάσωμεν τα πανιά διά να ημπορέσωμεν κουπίζοντας να πλησιάσωμεν εις την παραθαλασσίαν· μα δεν ημπορέσαμεν να υποφέρομεν την σφοδρότητα του αέρος· εβλέπαμεν το καράβι μας

εις την ακμήν διά να καθή, με τρόπον που διά να φύγωμεν τον τσακισμόν του, που μας εφοβέριζεν, αποφασίσαμεν διά να απαρατήσωμεν κάθε κόπον, και να αφευούμεν εις την διάκρισιν του αέρος και των κυμάτων. Διήρκεσεν εκείνος ο σφοδρός άνεμος δεκαπέντε ημέρες και βαστώντας όλος εκείνος ο καιρός, μας άμπωσε με τόσην ταχύτητα και μας έφερεν επάνω εις την μεγάλην θάλασσαν τρεις χιλιάδες μίλια μακράν από την Σερενδέβ, εις τόπους αγνωρίστους εις τους ναύτας και εις τον караβοκύρην. Άλλαξε τέλος πάντων τότε ο άνεμος, και εμεταβάλθη εις γαλήνην, το οποίον μας επροξένησε μεγάλην χαράν· μα η αγαλλίασις μας δεν εβάσταξε πολύν καιρόν, με το να ηφανίσθη από ένα συμβεβηκός, που θέλετε λάβει δυσκολίαν να το πιστεύσετε διά το παράδοξον που φέρει.

Συμβεβηκός Β' του Αμπουλβάρη.

Αρχινούμεν διά να εξακολουθήσωμεν χαρούμενοι το ταξίδι μας, και σχεδόν είμεθα κοντά εις το νησί Γιαβ, οπότεν πολλά σιμά μας βλέπομεν έναν άνθρωπον γυμνόν εις την θάλασσαν, που πλέοντας αντιπολεμούσε με τα κύματα διά να μη τον καταβυθίσουν. Εκρατούσε αυτός πολλά σφιχτά μίαν σανίδα, που τον εβοηθούσε διά να μη καταποντισθή, και μας έκανε σημείον διά να υπάγωμεν να τον συνδράμωμεν διά να μην καθή. Η ευσπλαχνία μας επαρακίνησε διά να ρίξωμεν τον σκύφον εις την θάλασσαν, και να υπάν μερικοί ναύται διά να τον ελευθερώσουν. Αν η ευσπλαχνία είναι ένα έργον αξιέπαινον, πρέπει όμως να ομολογήσωμεν ότι αυτή εστάθη πολλά κινδυνώδης, καθώς θέλετε το ακούσει.

Επήραν το λοιπόν εκείνοι τον άνθρωπον εις τον σκύφον, και τον έφεραν εις το καράβι μας. Ήταν αυτός ένας άνθρωπος καθώς εφαινονταν έως σαράντα χρονών ηλικίας· είχε την θεωρίαν πολλά θηριώδη· χοντρό το κεφάλι, τα μαλλιά κοντά και κατσαρά, και το στόμα του κατά πολλά μέγα, με τα δόντια μακρυά και μυτερά ωσάν των σκύλλων, τα χέρια του ήταν νευρώδη, οι παλάμες του πλατειές με νύχια μακρά και μυτερά, οι οφθαλμοί του επαρομοίαζαν ωσάν της τίγριδος, και είχε μίαν μύτην πλακωτήν με δύο ρουθούνια πολλά ανοικτά· η φυσιογνωμία του δεν μας άρεσεν, επειδή είχε μίαν θεωρίαν άξιαν διά να μετατρέψη εις μετανόησιν την ευσπλαχνίαν, που μας είχε παρακινήσει. Οπόταν εκείνος ο άνθρωπος, τόσον θηριώδης καθώς σας τον περιέγραφα, επαρουσιάσθη έμπροσθεν του караβοκύρη, και του είπε· Αφέντη, εγώ σου είμαι χρεώστης διά την ζωήν μου, έστεκα εις την ακμήν διά να καθώ, αν δεν με εσύντρεχες. Κατά αλήθειαν, του απεκρίθη ο караβοκύρης, ευρίσκεσο εις τα ολοίσθια να καταποντισθής εις τα κύματα αν η τύχη σου δεν ήθελε μας συναντήσσει. Δεν ήτον η θάλασσα που με εφόβιζεν απεκρίθη ο άγριος άνθρωπος χαμογελώντας· επειδή και είμαι αρκετός να σταθώ εις αυτήν διά πολλούς χρόνους χωρίς να κακοπάθω· μα εκείνο που πλέον με τυρανεί είνε η μεγάλη πείνα που έχω, με το να είναι έξη ώρες που δεν έφαγα· ετούτη είνε μία διορία πολλά μακρυνή διά έναν άνθρωπον ωσάν εμένα· ώστε κάμε μου την χάριν όσον ογλήγορα ημπορέσης διά να μου φέρης φαγητά να φάγω ότι δεν ημπορώ να υποφέρω μίαν νηστείαν τόσον μακρυνήν· και μη χαλεύης να φέρης φαγητά εξαίρετα, ότι εγώ τρώγω ό,τι εύρω, με το να μην έχω ψιλό στομάχι.

Εμείς εκυπαζόμασθε ο ένας με τον άλλον, και όλοι είμεθα εκστατικοί εις μίαν τέτοιαν διήγησιν, και εστοχασθήκαμεν όλοι ότι ο κίνδυνος, εις τον οποίον είχεν ευρεθή, τον έκανε να μην ηξεύρη τι ομιλεί. Μα ο караβοκύρης κρίνοντας ότι αληθώς είχε πείναν, επρόσταξε διά να του φέρουν να φάγη τόσον, όσον ήθελε χορτάσει έξη ανθρώπους πεινασμένους, ομοίως και φορέματα διά να τον σκεπάσουν. Όσον διά τα φορέματα, είπεν εκείνος, δεν μου κάνουν χρείαν, με το να στέκω πάντα γυμνός. Μα στοχάσσου, του είπεν ο караβοκύρης, ότι δεν είνε τιμημένον πράγμα να στέκης έμπροσθέν μας έτσι γυμνός. Ω! ω! απεκρίθη εκείνος με θυμόν, θέλετε λάβει καιρόν να με συνηθίσετε. Αυτή η θηριώδης απόκρισις μας έβαλεν εις κάποιες υποψίες και φόβον. Βιασμένος λοιπόν από την πείναν, και ανυπόμονος διατί δεν του έφερναν ογλήγορα καθώς εποθούσεν, εκτυπούσε τους πόδας του κατά γης, και έτριζε τα δόντια του γυρίζοντας τους οφθαλμούς του εις τρόπον που έκανε εις όλους φόβον. Τέλος πάντων βλέποντας να του φέρουν το φαγί που επιθυμούσεν, ευθύς ερρίχθη επάνω του με μίαν προθυμίαν,

που μας εθαύμασε. Και με όλον που το φαγί ήτο αρκετόν διά να χορτάση έξ ανθρώπους, αυτός εις μίαν στιγμήν το εκατάπιεν όλον· και οπόταν έφαγεν όλον εκείνο, που του έφεραν έμπροσθέν του, μας είπε προστακτικώς, ότι να του φέρωμεν και άλλο φαγί, διότι δεν είχε χορτάσει.

Ο караβοκύρης θέλοντας να δοκιμάση πού ήθελεν υπάγει να τελειώση αυτουνού η πείνα, επρόσταξε να του φέρουν άλλα τόσα φαγητά, ωσάν την πρώτην φοράν, τα οποία δεν εφτούρησαν περισσότερο από τα άλλα, με το να εκατέφαγε και αυτά ευθύς. Ημείς ελογιάσαμεν ότι αυτός θα εκόρτασε, μα εγελασθήκαμεν. Εγύρευε πάλιν διά να του φέρουν και άλλα διά να φάγη ακόμη· ένας από τους ναύτας μη υποφέροντάς την αδιακρισίαν εκείνου του ασχήμου ανθρώπου, θυμωθείς επήρε ένα ξύλον διά να τον κτυπήση. Μα ο άγριος απεικάζοντάς τον επρόλαβε, και πιάνοντάς τον από τες πλάτες τον έκαμε κομμάτια με τους όνυχάς του. Εις αυτό το θέαμα ερριχθήκαμεν όλοι του караβιού με τα σπαθιά εις τα χέρια, διά να ξεδικηθούμεν εκείνον τον θηριώδη επίβουλον· κάθε ένας εβιάζονταν διά να τον πληγώση και να παιδεύση την βαρβαρότητά του, οπόταν με φόβον απεικάσαμεν, ότι ο εκθρός μας είχε το πετσί του τόσον σκληρόν, όσον ήτον το διαμάντι· τα σπαθιά μας ετσακίζονταν, και εγύριζαν χωρίς να ημπορέσωμεν το ολιγώτερον να τον λαβώσωμεν. Και με όλον που αυτός δεν εφοβούνταν καθόλου τις λαβωματιές, δεν τες έλαβε με όλον τούτο χωρίς κάποιον πόνον· όθεν με θυμόν εγύρισε, και έπιασεν άλλον έναν από τους ναύτας, και με μίαν άκραν δύναμιν τον έκαμε κομμάτια έμπροσθεν εις τους οφθαλμούς μας.

Οπόταν δε είδαμεν ότι οι δύναμες τον σπαθιών μας ήτον ανωφελείς, και που να τον σκοτώσωμεν μας ήτον αδύνατον, όλοι μαζί ερριχθήκαμεν επάνω του διά να πασχίσωμεν να τον ρίξωμεν εις την θάλασσαν, μα δεν ημπορέσαμεν ούτε να τον αγκαλιάσωμεν, επειδή και μας εγλυστρούσεν από τα χέρια ωσάν ένα χέλι· και έξω από αυτό έχωσε τα νύχια του εις το κατάρτι του караβιού, και από εκεί εκρατείτο με τρόπον, που εφαινετο πλέον δυνατώτερος από έναν ακίνητον στύλον· Όστε που αντίς να φανή φοβισμένος από τον θυμόν μας, μας είπε με πικρόν χαμογέλασμα· Φίλοι μου, εσείς χωρίς στοχασμόν εδοθήκατε εις μίαν κακήν επιχείρηση· ηθέλατε κάμει καλύτερα εις το να με υπακούσετε· εγώ εκαταδάμασα πλέον δυνατωτέρους από εσάς· σας βεβαιώνω, ότι αν ακολουθήσετε να μου αντισταθήτε εις την θέλησίν μου, θέλω σας μεταχειρισθή με τρόπον, που εμεταχειρίσθηκα τους συντρόφους σας.

Τέτοια λόγια μας επάγωσαν από τον φόβον, και αποφασίσαμεν διά να μην του αντισταθούμεν πλέον· επήγαμεν ειρηνικώς και του

εφέραμεν πάλιν άλλα φαγητά διά να τον χορτάσωμεν. Εκάθησε και τρίτην φοράν εις το τραπέζι διά να φάγη, και αντίς να χορτάση του αύξανεν η πείνα. Καταλαμβάνοντας αυτός ότι ημείς τέλος πάντων εκλίναμεν διά να του πληρώσωμεν την επιθυμίαν, έγινε πολλά ήμερος και μας εφανέρωσεν, ότι πολλά του εκακοφαινόταν, που ημείς του εδώσαμεν αιτίαν διά να μας μεταχειρισθή με εκείνον τον τρόπον· έπειτα μας είπε πως μας αγαπούσε διά την αιτίαν, που τον εβγάλαμεν από την θάλασσαν, εις την οποίαν έπρεπε να αποθάνη από την πείναν· και πως διά το καλόν μας, επιθυμούσεν, ότι να συναπαντήση κανένα άλλο καράβι, που να είναι πλούσιον από ζωοτροφίαν, διά να υπάγη εις εκείνο, και ημάς να μας αφήση εις ειρήνην. Και αυτές τες κουβέντες μας τες έκανεν εις τον καιρόν που έτρωγεν· και έξω από αυτές αυτός εγελούσε·, εμετωρίζονταν καθώς οι άλλοι άνθρωποι, και ημείς ηθέλαμεν τον εύρει πολλά νόστιμον, αν ήμεθα εις κατάστασιν να λάβωμεν ηδονήν από τα μετωρίσματά του, και να χαρούμεν.

Τέλος πάντων και τετάρτην φοράν ηθέλησε να φάγη ακόμη, και ημείς του εδώσαμεν καθώς και τες άλλες τρεις φορές· και έπειτα εστάθη δύο ώρες χωρίς να φάγη άλλο. Βασώντας ετούτο το ολίγον διάστημα μας ωμίλησε με πολύ θάρρος· μας εξέταζε τον έναν ύστερα από τον άλλον διά τους τόπους μας, διά τες συνήθειες και τα συμβάντα μας. Ελπίζαμεν ότι η αναθυμιάσες τόσων φαγητών, που είχεν εις το στομάχι, θα του αναβούν εις το κεφάλι, και θα τον κάνουν να αποκοιμηθή· αναμέναμεν με μεγάλην ανυπομονησίαν ο ύπνος να τον κυριεύση· και εκάναμεν λογαριασμόν ότι εις το αναμεταξύ που αυτός εκοιμούνταν, με ταχύτητα θα τον πιάσωμεν και θα τον ρίξωμεν εις την θάλασσαν, διά να γλυτώσωμεν απ' αυτόν να μη μας φάγη εις ολίγον διάστημα την ζωοτροφίαν μας, και αποθάνωμεν από την πείναν. Μα εγελασθήκαμεν εις μίαν τέτοιαν ψευδή ελπίδα· επειδή και εκείνος, καταλαμβάνοντας τους στοχασμούς μας, μας εφανέρωσεν ότι ποτέ δεν εκοιμούνταν, και πως την χώνεψιν των φαγητών την έκαμε χωρίς να λάβη ύπνον.

Εγνωρίσαμεν με άκρον πόνον ετούτην την δυστυχισμένην αλήθειαν επειδή και εστάθη τρία μερόνυκτα πάντα τρώγοντας χωρίς να λάβη παραμικρόν ύπνον, το οποίον μας έρριξεν εις την υστερινήν απελπισίαν διά την κακήν μας κατάστασιν. Και ο караβοκύρης δεν ήλπιζε ποτέ με τούτο το συμβάν διά να ιδή ποτέ την χώραν Γολκόνδα· οπόταν αιφνιδίως μας εφάνη να ιδούμεν τον αέρα να σκοτεινιάση επάνωθέν μας. Ο πρώτος μας στοχασμός εστάθη, ότι εκείνη θα ήθελεν ήτον μία νέα φουρτούνα, διά την οποίαν εχαρήκαμεν επειδή και είμεθα ευχαριστημένοι καλύτερα να καθούμεν από μίαν φουρτούναν, παρά που να φαγωθώμεν από εκείνον τον θηριώδη άνθρωπον, επειδή και οπόταν ηθέλαμεν

τελειώσει την ζωοτροφία, μην ευρίσκοντας άλλο διά να φάγη, εξ ανάγκης ήθελε μας φάγη ημάς, τον έναν ύστερα από τον άλλον. Μα η σκοτεινίασις δεν ήτον καθώς ημείς εστοχαζόμεθα, επειδή και εκείνο που ελογιάζαμεν ένα πυκνόν σύγνεφον και αναθυμίασιν, ήτον ένας από τους μεγαλειτέρους Ροκ, που θα ήθελεν ευρεθή εις εκείνες τες θάλασσες (αυτό είναι ένα πουλί θηριώδες το οποίον ημπορεί να σηκώση με τα ονύχιά του ένα μέγαν ελέφαντα). Ετούτο το θηριώδες πτηνόν έρχεται και πέφτει με πολλήν βίαν εις το καράβι μας· και άρπαξε τον εχθρόν μας, που έστεκεν εις την πρύμην, και τον έφερεν εις τον αέρα.

Τότε ημείς βλέπομεν πράγμα παράξενον εις τον αέρα, ο άγριος άνθρωπος ευρισκόμενος εις τα νύχια του Ροκ, και έχοντας τα χέρια του ελεύθερα να διεφεντευθή· και εμβάζοντάς τα νύχιά του τα σουβλερά εις το κορμί του Ροκ άρχισε να κατατρώγη το στομάχι του με όλα τα φτερά που είχεν. Ο Ροκ αγροίκησε μεγάλον πόνον που τον έκαμε να δοθή εις ένα μέγα ούρλιασμα, τόσον που αντηχολόγησεν ο αέρας, και διά να ξεδικηθή έβγαλε με τα νύχιά του τα μάτια του εχθρού του. Ετούτος με όλον που έμεινε τυφλός δεν άφησε το κυνήγι του, και ετελείωσε που να φάγη την καρδίαν του Ροκ ο οποίος συναθροίζοντας εις τον θάνατόν του τες επίλοιπές του δύναμες, τον εκτύπησεν εις το κεφάλι με την μύτην του, και αμφοτέροι έπεσαν αποθαμμένοι εις την θάλασσαν, ολίγον τι μακράν από ημάς.

Ιδού εις ποίον τρόπον έστεκε γραμμένη εις τους ουρανούς η ελευθερία μας από εκείνον τον σκληρόν και άγριον άνθρωπον. Και ευθύς που ελευθερώθημεν από έναν τέτοιον κίνδυνον, εδοθήκαμεν εις μεγαλωτάτην χαράν και αγαλλίασιν. Όμως μας εκακοφάνη πολύ ο θάνατος του Ροκ, του οποίου είμασθεν υπόχρεοι της ζωής μας. Ακολουθήσαμεν ύστερον από αυτό το ταξίδι μας, και απεράσαμεν μερικές ημέρες με την ομιλίαν ετούτου του συμβεβηκότος, και δεν ημπορούσαμεν να καταλάβωμεν πώς ήτον δυνατόν να ευρίσκωνται εις τούτον τον κόσμον μία γενεά από τέτοιους ανθρώπους. Είχαμεν πάντα τον αέρα πολλά αρμόδιον· και ύστερον από πολλών ημερών πλεύσιμον εξανοίξαμεν ευτυχώς την γην, το οποίον μας επροξένησε πολλήν χαράν. Και καθώς επαρητηρήσαμεν, εγνωρίσαμεν ότι είμασθε εις την δυτικήν κόγχην του νησιού της Γάας.

Ευχαριστημένοι διά το να εξανοίξαμεν γην αυξήσαμεν τα πανιά, και εις ολίγον διάστημα εφθάσαμεν εκεί. Και αφού επήραμεν μερικήν ζωοτροφίαν εξαναμισεύσαμεν, και μετά ενός μηνός πλεύσιμον ήλθαμεν ευτυχώς εις το νησί της Γολκόνδας, εις το οποίον ο αυθέντης μου ο καπετάνιος είχε την κατοικίαν του. Και

ωσάν εβγήκαμεν από το καράβι ήλθαμεν εις την οικίαν του αυθέντος μου, τον οποίον τον εδέχθη η γυναίκα του και η θυγατέρα του, που μοναχή είχε, με πολλήν αγαλλίασιν. Και ύστερον από χίλια χάρδια, που ανάμεσόν τους έκαμαν, με επαρουσίασεν αυτός εις την γυναίκα του και θυγατέρα του ωσάν ένα σκλάβον, που ξεχωριστά με αγαπούσε, και τες επερικάλεσε να δεχθούν με ευχαρίστησιν την δούλευσίν μου. Απόκτησα εις ολίγον καιρόν επάνω εις αυτές μεγάλην εμπιστοσύνην· τίποτε δεν εγίνονταν της ορέξεώς τους αν δεν ήθελε απεράση από εμένα, και με αγαπούσαν σχεδόν ωσάν να ήμουν ένας από την οικογένειάν τους.

Συμβεβηκός Γ'. του Αμπουλβάρη.

Η αγάπη τέλος πάντων, που ο Δεούσκ, (έτσι εκράζετο ο αυθέντης μου) εις εμέ έδεικνεν ηύξανε τόσον, που μίαν ημέραν μου είπε πως από την αγάπην που προς εμέ είχεν, αποφάσισε να μου δώση την θυγατέρα του εις γυναίκα, και να με κάμη κληρονόμον εις πάντα, μη έχοντας άλλο παιδίον, παρά αυτήν την θυγατέρα. Αυτή η ομιλία με εξάλισε πολύ, επειδή και εις την θυγατέρα του δεν είχα καμμίαν αγάπην, με το να μη μου άρεσε καθόλου· και διά να έβγω με εύμορφον τρόπον, ηύρα την πρόφασιν και του είπα πως είναι αδύνατον να γένη αυτό, με το να ήμουν εγώ Μωαμεθανός, και αυτός ειδωλολάτρης. Ω αν δεν έχης άλλην αντίρρησιν, μου απεκρίθη αυτός, η δουλειά είναι γενομένη· επειδή και εγώ απεφάσισα να γένω Μωαμεθανός από πολύν καιρόν, ομοίως και όλη μου η οικογένεια, επειδή είμαι βαρεμένος να λατρεύω βόιδια και αγελάδες· γροικώ που ευρίσκομαι εις την πλάνην· όθεν απεφάσισα να γένω Μωαμεθανός ωσάν και εσένα· διά το οποίον, ω υιέ μου, ημπορείς χωρίς δισταγμόν να δεχθής το πρόβλημά μου.

Εγώ επάνω εις αυτό ευρέθηκα δεμένος, και δεν είχα πλέον πρόφασιν άλλην τινά να κάμω, και δεν ημπούρεσα να κάμω άλλο, παρά του εξήτησα τρεις ημέρες διορίαν διά να αποφασίσω· και αυτός μετά χαράς μου την έδωσεν. Εις αυτό το αναμεταξύ έλαβα καιρόν αρμόδιον διά να συνομιλήσω με την θυγατέρα του· η οποία, καθώς είχαμεν θάρρος, μου ωμίλησε με τούτον τον τρόπον. Αμπουλβάρη, είμαι πολλά ευχαριστημένη που ο πατέρας μου σε έκλεξεν άνδρα μου, μα καταλαμβάνω πως δεν έχεις καμμίαν επιθυμίαν διά να υπανδρευθής· όθεν επάνω εις τούτο το θεμέλιον έχω να σου ζητήσω μίαν χάριν, η οποία θέλει είνε διά καλόν σου, και διά καλόν μου. Εγώ σε γνωρίζω διά τιμημένον, και γενναίον άνθρωπον, και διά τούτο με όλον το θάρρος σου μιλώ· όμως να μου τάξης με όρκον ότι θα με υπακούσης. Εγώ τότε της έταξα, και της ωρκίσθηκα ότι θα κάμω χωρίς καμμίαν αντίστασιν το ό,τι ήθελε με

προστάξη. Άκουσε το λοιπόν, αυτή μου είπε, ποίαν χάριν έχεις να μου κάμης· εγώ αγαπώ ενός πραγματευτού τον υιόν, και αυτός κατά πολλά μου ανταποκρίνεται· αυτός πολλές φορές με εξήτησε του πατρός μου, ο οποίος πάντα του το αρνήθη, με το να έχουν με τον πατέρα μου μίαν παλαιάν έχθραν· εσύ κάνει χρεία να με στεφανωθής· και ύστερον από δύο τρεις ημέρες να με χωρίσης ωσάν τάχατες από θυμόν σου, έπειτα να καμωθής πως θέλεις διά να με ξαναπάρης, και θέλεις διαλέξει τον αγαπητικόν μου διά να γένη σέμπρος σου, κατά την συνήθειαν. Σε καταλαμβάνω αρκετά, της είπα· μονακά ότι εγώ θα σε στεφανωθώ, διά να σε δώσω εις τον αγαπητικόν σου· ας είνε το λοιπόν ω κυρά μου, θα γίνη καθώς επιθυμάς μα τι θέλει μου ειπεί ο πατέρας σου, διά το χώρισμα που θέλω σου κάμει; Εις αυτό μη σε μέλη τίποτε, απεκρίθη εκείνη· άφησε να κάμω εγώ, και θέλεις μένει αναπαυμένος.

Εγώ που δεν εξητούσα άλλο παρά να έβγω από αυτό το πεδούκλωμα, την ξαναβεβαίωσα πως θέλω κάμει καθώς αυτή με edιάταξε. Χαρουμένη αυτή εις αυτήν την βεβαιότητα, επαρακίνησε τον πατέρα της να τελειώση αυτήν την υπανδρείαν· καθώς και έγινε ολίγας ημέρας υστερώτερα, κάνοντας πρώτον να αρνηθούν την θρησκείαν τους, και να δεχθούν εκείνην του Μωάμεθ.

Δεν απέρασαν τρεις ημέρες ύστερον από την υπανδρείαν μας, και την χωρίστηκα κατά την συμφωνίαν μας. Ο πατέρας εκστατικός διά τον τρόπον που επολιτεύθηκα έρχεται και με ευρίσκει και με εξέταζε διατί την εκώρισα. Η θυγατέρα σου, του είπα, εκατάλαβα που καμμίαν αγάπην εις εμένα δεν έχει, και διά τούτο την εκώρισα. Αυτός εγέλασε διά την αγνωσίαν μου, και με εβίασε διά να την ξαναπάρω, και εκαμώθηκα πως θέλω το κάμει διά να τον ευχαριστήσω. Υπάγω το λοιπόν, του είπα, διά να εύρω ένα σέμπρον, τον οποίον θέλω τον φέρει ετούτην την νύκτα χωρίς να τον ιδή κανείς μαζί με τον αναϊπην του Κατή· και το ταχύ ωσάν την χωρίση αυτός, θέλω την ξαναπάρει. Ο πενθερός μου έμεινε ευχαριστημένος εις την απόφασίν μου, και ετραβήχθη. Τότε εγώ επήγα και ηύρα τον αγαπητικόν της Φακρηνίζας (έτσι ονομάζετο η γυναίκα μου) και έμπροσθέν μου εστεφανώθηκαν από τον αναϊπην· απέρασαν αυτοί την νύκτα κατά πως επιθυμούσαν, και το ταχύ καθώς ο σέμπρος δεν ήθελε να χωρίση την γυναίκα του, έτσι επήγα εις τον Δεούσα τον πεθερόν μου με πλαστόν πόνον, δείχνοντας πως μου εκακοφάνη, και του ανήγγειλα την υπόθεσιν. Πώς; αυτός μου απεκρίθη, ο σέμπρος δεν θέλει να την χωρίση; εγώ θέλω τον κάμει και στανικώς να την χωρίση. Και εις αυτό το αναμεταξύ φθάνει προς αυτόν ο αναϊπης, και του λέγει, πως ο κουλάς, που edιάλεξεν ο γαμπρός σου, είνε ο υιός του Αμάρ πραγματευτού, και δεν θέλει με κανένα τρόπον να την χωρίση, προφασιζόμενος πως σου την

εγύρευε πολλές φορές και του την αρνήθης, και τώρα που η τύχη του την έφευρεν εις τας χείρας του δεν θέλει να την απαρτήση· μα σε συμβουλεύω να του την αφήσης, και με τούτο το μέσον σου τάσσω πως να σας φιλιώσω και με τον πατέρα του, που από τόσους χρόνους είχατε έχθρα, και έτσι θέλει παύσει κάθε σκάνδαλον.

Ο Δεούσα ωσάν γνωστικός άνθρωπος στοχαζόμενος ότι αυτό το συνοικέσιον του ήτον πολλά ωφέλιμον και πως καλύτερην σφάταν δεν ημπορούσε να πάρη παρά αυτόν που ο Αναΐτης του επρόβαλεν, έκλινε εις τα όσα του είπε· και έτσι ο Αναΐτης ετελείωσε το συνοικέσιον, λαμβάνοντας και θέλημα του Αμάρ, και εσερέωσεν ανάμεσα εις αυτούς τους δύο πατέρας μίαν τελείαν αγάπην. Τότε ο αυθέντης μου Δεούσα διά να μη με αφήση περίλυπον εις αυτό το άδικο που μου έγινε με το θέλημά μου και λαμβάνοντας προς εμέ σπλάγχνος, μου έδωσε φλωριά έναν αριθμόν καλόν, και μου εκάρισε και την ελευθερίαν μου διά να επιστρέψω εις την πατρίδα μου την Μπάσραν καθώς επιθυμούσα. Λαμβάνοντας το λοιπόν τα φλωριά και την ελευθερίαν μου, εβγήκα από την Γολκόνδα, και ερχόμενος εις το παραθαλάσσιον ηύρα ένα καράβι, εις το οποίον εμβαίνοντάς με ευτυχισμένον καιρόν εφθάσαμεν εις το Σουράτ. Εκεί αποφάσισα διά να σταθώ έως που να εύρω κανένα άλλο καράβι, με το οποίον να επιστρέψω εις την Μπάσραν.

Συμβεβηκός Δ'. του Αμπουλβάρη.

Ανάμεσα λοιπόν εις την πόλιν Σουράτ μερικές ημέρες διά να εύρω κανένα πλοίον, που να μισεύη διά την Μπάσραν με το οποίον να ήθελα έλθει εις την πατρίδα μου και εις αυτό το αναμεταξύ μην έχοντας τι να κάμω εσεργιάνιζα καθημερινώς εις αυτήν την πόλιν διά να ιδώ τα πλέον περιέργα, που εις αυτήν ήταν· επειδή και αυτή η πόλις ήτον πλέον ωραιότερα από τες άλλες της Ινδίας. Και μίαν ημέραν που εσεργιάνιζα εις ένα χαριέστατον περιβόλι, ένας άνθρωπος απερασμένος εις την ηλικίαν με εсуναπάντησε σιμά εις ένα συντριβάνι· ο οποίος με πολλήν ευγένειαν με εκαιρέτησε· του ανταποκρίθηκα και εγώ τον χαιρετισμόν, και με αυτό ανταμωθήκαμεν και εσεργιανίζαμε μαζί. Και ύστερον από πολλές ευγενικές ομιλίες που μου έκαμε, μου εφανέρωσε πως ήτον εθνικός και πως εις το πόρτο του Σουράτ είχεν ένα καράβι εδικόν του, με το οποίον κάθε χρόνον έκανεν ένα μικρόν ταξείδι διά θαλάσσης. Εγώ από μέρος μου διά να του ανταποκριθώ εις το θάρρος που μου έδωσε, και βλέποντάς τον πως έδειχνεν ότι ήτον ένας άνθρωπος καλής διαθέσεως, του εφανέρωσα και εγώ με το ίδιον θάρρος, πως ήμουν Μωαμεθανός, και του εδιηγήθηκα όλα μου τα συμβεβηκότη.

Εφάνη αυτός τόσον κατανυκτικός εις τες δυστυχίες μου, που με έκαμε να θαυμάσω. Αυτός καταλαμβάνοντάς τον θαυμασμόν μου μου είπεν· βλέπω καλά, ω υιέ μου, ότι θαυμάζεις εις το να με θεωρήσ θλιμμένον και καταπονεμένον τόσον ζωντανά εις τα πάθη που σου έτυχαν· μα έξω από αυτό εγώ είμαι μιας φύσεως τόσον ευσπλαγχνικής εις τας δυστυχίας των άλλων, που δεν ημπορείς να την στοχασθής· σου ομολογώ πως εσουνέλαβα διά λόγου σου ευθύς που σε είδα μιαν μεγαλωτάτην αγάπην, με όλον που δεν είσαι από την θρησκείαν μου· είμαι διαπερασμένος εις την καρδίαν και τετρωμένος διά τες δυστυχίες που σου εσουνέβηκαν, τες οποίες οπόταν τες διηγηθής του πατρός σου, είμαι βέβαιος πως δεν θέλει συντριβή η καρδιά του περισσότερο από την ιδικήν μου. Εγώ τον ευχαρίστησα μεγάλως διά την αγάπην και το σπλάγχνος που εις εμέ έδεικνε, βεβαιώνοντάς τον πως του ήθελα είμαι πάντα υπόχρεος. Τότε αυτός πάλιν μου είπε με θερμότητα· είμαι ευχαριστημένος, ω υιέ μου, διά την συναπάντησίν σου, επειδή και η συναναστροφή σου είναι πολλά ακριβή· κάθε στιγμήν μου αυξάνει η αγάπη, που εις εσέ εσουνέλαβα. Έλα με εμένα σε περικαλώ διά να καταλύσης εις το σπήτι μου, εγώ είμαι γέρων πλούσιος, και χωρίς παιδί· σε εκλέγω διά κληρονόμον μου και υιόν μου. Εις ετούτα τα λόγια άνοιξε τας αγκάλας του, και με έσφιξε με τόσην αγάπην, ωσάν να ήθελα του είμαι αληθινός υιός.

Έκαμε χρεία, διά να τον ευχαριστήσω πάλιν, και μετά πολλές ευχαριστίες που του έκαμα, με επήρε και με έφερεν εις το σπήτι του, το οποίον ήτον ένα από τα καλλίτερα του Σουράτ, στολισμένον με μεγάλην μεγαλοπρέπειαν· και φθάνοντας εκεί με υποχρέωσε διά να λουσθώ, καθώς και αυτός εις μιαν μεγάλην λεκάνην από μάρμαρον πορφυρόν, εις την οποίαν ήτον ένα νερόν πολλά καθαρόν και ζεστόν. Όταν εβγήκαμεν από το λουτρόν, μερικοί σκλάβοι μας εσφούγγισαν με πανιά λευκά πολλά ψιλά· ήλθαμε έπειτα εις ένα μεγαλοπρεπή χοντζερέ, εις τον οποίον και οι δύο εκαθήσαμεν εις μιαν τράπεζαν γεμάτην από διάφορα εκλεκτά φαγητά, βαλμένα εις απλάδια από φαρφουρί φίνο της Κίνας· τα μοσχοκάρυδα της Μαλάκας, τα γαρούφαλα της Ναγκασάρ, και η κανέλλα Σιρενδίβ εστόλιζαν τα φαγητά· ύστερον που εφάγαμεν όσον μας άρεσεν, έπιαμεν ένα κρασί πολλά εξαιρετον, και εχαρήκαμεν αρκετήν ώραν.

Τελειώνοντας δε το τραπέζι, ο γέροντάς μου μου είπε· θέλω να σου ξεμυστηρευθώ ένα πράγμα, διά να γνωρίσης έως πού αναβαίνει η αγάπη που σου έχω· κάνει χρεία να μισεύσω από το πόρτο του Σουράτ, εδώ και δεκαπέντε ημέρες, διά να πάγω με το καράβι μου εις ένα νησί, εις το οποίον είμαι συνηθισμένος να πηγαίνω κάθε χρόνον· εσύ θέλεις έλθη μετ' εμένα εις εκείνο το νησί, με το να

είναι έρημον από τες πολλές παρδάλεις που εις αυτό είναι ευρίσκονται περισσότερο από διακόσια πηγάδια, από τα οποία βγαίνουν μαργαριτάρια μεγαλώτατα εις το χόνδρος, τα οποία δεν ηξεύρει κανείς παρά εγώ μόνον· ένας γέροντας караβοκύρης του οποίου ήμουν πιστός σκλάβος, μου εφανέρωσεν εκείνους τους θησαυρούς, και μου έδειξε με ποίον τρόπον ημπορούσα να πλησιάσω εις αυτά τα πηγάδια, με όλον που είναι εκείνα τα θηρία, χωρίς να με βλάψουν. Και ο τρόπος με τον οποίον πλησιάζω εκεί είνε οπόταν εβγαίνω από το καράβι πρέπει να είναι νύκτα, και να έχω φανάρια αναμμένα· η θεωρία της φωτιάς φοβίζει, και βάνει εις φυγήν εκείνα τα άγρια θηρία, και ούτω πλησιάζω εις εκείνα τα πηγάδια, και παίρνω όσα μαργαριτάρια θέλω, και έπειτα φεύγω χωρίς βλάβημον.

Θέλομεν υπάγει το λοιπόν να εβγάλωμεν μαργαριτάρια εις μεγάλην ποσότητα, τα οποία όταν γυρίσωμεν θέλομεν τα πουλήσει εδώ εις τούτην την χώραν, και τα άσπρα που θα κερδίσωμεν αντάμα με εκείνο που έχω συναγμένον εις τον ίδιον τόπον, θέλει γένει μία ποσότης υπέρμετρος, τη οποίαν θέλεις την καρεί ύστερον, μετά τον θάνατόν μου· Και διά να με βεβαιώση πως τίποτε δεν μου έλεγεν, που να μην είνε αληθινόν, με φέρνει εις έναν οντά, που είχε με πόρτες σιδερένιες διπλές, και εμβάζοντάς με μέσα μου έδειξε μεγαλωτάτους σωρούς βέργες από χρυσόν, ασήμι, και πολλότατα μαργαριτάρια μεγάλα ωσάν αυγά περιστεράς, που έβγαλεν από εκείνα τα πηγάδια. Σου φαίνεται, μου ειπεν αυτός, ότι ετούτοι οι θησαυροί θα ακρήζουν επιμέλειαν διά να τους αυξήσωμεν; αγροικάς εναντίωσιν διά να ταξειδεύσης; Όχι, του απεκρίθηκα, είμαι έτοιμος να έλθω όπου με προστάξης. Τότε ο Ηζούμ (έτσι ωνομάζετο ο γέρων) με αγκάλιασε και με εφίλησε, που δεν εφάνηκα εναντίος. Και με τούτο εβγήκαμεν από εκείνον τον οντά, που είχε τους θησαυρούς.

Φθάνοντας λοιπόν η διωρισμένη ημέρα εμβήκαμεν εις το καράβι και εμισεύσαμεν. Και ύστερον από τριών εβδομάδων πλεύσιμον εφθάσαμεν ευτυχώς εις το ποθητόν νησί. Και οπόταν έφθασεν η νύκτα, ο γέρων επρόσταξε τους ναύτας του να σταθούν εις το καράβι, και αυτός ομού μ' εμένα εμβήκαμεν εις το νησί, φέροντας μαζί μας δύο φανάρια με πολύ φως, και δύο σακκία, διά να τα γεμίσωμεν μαργαριτάρια· και με τούτον τον τρόπον εφθάσαμεν εις τα πηγάδια χωρίς κανένα φόβον. Τότε ο γέρων ευρίσκοντας ένα πηγάδι βαθύ λέγει· κατέβα εις ετούτο το πηγάδι, ω υιέ μου, το οποίον ελπίζω να έχη καλά μαργαριτάρια, και αφού γεμίσης ετούτα τα σακκία, φώναξέ μου διά να σε εβγάλω. Ευθύς εγώ τον επήκουσα χωρίς να του εναντιωθώ και εκατέβηκα δεμένος με ένα σχοινίον, το οποίον το εκρατούσεν ο γέρων διά να μην πέσω. Φθάνοντας λοιπόν

εις τον πάτον του πηγαδιού αγροίκησα εις τα ποδάρια μου πολλά στρείδια, που μέσα τους έχουν τα μαργαριτάρια, εδιάλεξα τα πλέον καλύτερα από αυτά, και εγέμισα τα σακκιά, τα οποία τα ετράβηξεν ο γέρων και έβγαλεν έξω, έπειτα μου εμετάρριξε τα σακκιά, και του τα εγέμισα πολλές φορές.

Και οπόταν είδεν αυτός πως καθαρίζοντας αυτά τα στρίδεια του έδιδαν έναν αριθμόν μαργαριτάρια, που να ημπορέση να φέρη με τες πλάτες του εις το καράβι, μου είπε γελώντας· νέε μου, σου αφίνω υγείαν· εγώ σε ευχαριστώ εις την δούλευσιν που μου έκαμες. Ω πατέρα μου, έβγαλέ με το λοιπόν απ' εδώ. Εσύ στέκεις καλά εις τούτο το πηγάδι, μου απεκρίθη ο επίβουλος, πλάγιασε και αναπαύσου επάνω εις τα μαργαριτάρια· έχω συνήθεια να φέρνω εδώ κάθε χρόνον εις θυσίαν ένα μουσουλμάνον ωσάν εσένα· δεν σου μένει άλλο παρά να προστρέξης εις τον προφήτην σου, και αν αυτός έχη την δύναμιν διά να κάνη θαύματα καθώς τον πιστεύεις, δεν θέλει αφήσει να καθή ένας άνθρωπος ευλαβής της θρησκείας του. Αφού ετελείωσε αυτά τα λόγια ανεχώρησεν από το πηγάδι, εις το οποίον με άφησε να φωνάζω και να κλαίω όσον εδυνόμουν.

Ω ταλαίπωρε Αμπουλβάρη, έλεγα, εις τι κακά η τύχη σου σε ρίχνει! τι είνε το φταιξιμόν σου, που σε παιδεύει με τούτον τον τρόπον, μα διατί να κλαίωμαι εις μίαν δυστυχίαν, που ο ίδιος την εσυναπάντησα; δεν έπρεπεν εγώ να πιστεύσω εκείνον τον παράνομον ειδωλόλατρην, που με επλάνεσε με τα γλυκά του λόγια και ταξίματα, και με τα μεγάλα του χάρδια που έπρεπε να φοβούμαι· και αν ήθελα έχει ολίγην διάκρισιν ή λογικόν, δεν ήθελα δοθή με τόσην ευκολίαν εις την θέλησιν μου· ω ανωφελής μετανόησις· τι μου ακρήζει εις αυτήν την κατάστασιν να αποδίδω το αίτιον εις τον εαυτόν μου; ετούτο, απ' ό,τι καταλαμβάνω ήτον γραμμένον να μου συμβή, και εξ ανάγκης έπρεπε να πέσω εις τούτην την άβυσσον· και η ίδια δύναμις που με έρριξεν εδώ, ημπορεί και να με ελευθερώση.

Ετούτος ο υστερινός μου στοχασμός με εμπόδισεν εις το να πέσω εις απελπισίαν· απέρασα την νύκτα ζητώντας το πλάτος του πηγαδιού, το οποίον μου εφάνη πολλά ευρύχωρον· αγροικούσα να περιπατώ επάνω εις κόκκαλα, και από αυτά εκατάλαβα, ότι και άλλοι ωσάν και εμένα εις αυτό κακώς έχοντας εθυσιάσθησαν. Ένας τέτοιος στοχασμός δεν με εφόβιζε τόσον ολίγον και επερικάλεσα τον προφήτην διά να με βοηθήση. Έφθασα με πολλήν τολμηρότητα έως εις μίαν σχισματιάν εκείνου του χάους, εις την οποίαν ηκούετο μία φοβερωτάτη βοή. Εστάθηκα διά να ακούσω το τι ήτον, και ύστερον από πολύ εκατάλαβα πως ήτον ένας καταρράκτης από πολλά νερά, τα οποία συμμαζωνόμενα από διάφορα μέρη έπεφταν εις μίαν

τρύπαν μεγάλην και στοχαζόμενος ότι αυτά έβγαιναν και εκάνονταν εις την θάλασσαν, ερρίχθηκα εις εκείνην την τρύπαν ή να έβγω εις το φως, ή εκεί να καθώ και να τελειώσω από τα βάσανά μου. Ολίγον έλειψε που τα νερά να με πνίξουν, μου εσήκωσαν τες αίσθησες, και με μεγάλην βίαν με ετράβηξαν, και μ' έρριξαν εις το παραθαλάσιον από μίαν σχοιματιάν βουνού.

Ξαναλαμβάνοντας τες αίσθησές μου, και βλέποντας τον τόπον, από τον οποίον τα νερά με έβγαλαν εις το φως, έπεσα κατά γης με μεγάλην συντριβήν διά να ευχαριστήσω τον ουρανόν διά την ελευθερίαν μου· και αφού έκαμα μίαν μεγάλην προσευχήν, εσηκώθηκα ακούοντάς τον εαυτόν μου γεμάτον από θάρρος, και επεριπάτησα εκείνο το νησί χωρίς να ξεμακρύνω από το περιθαλάσιον. Δεν είδα πλέον το καράβι του επιβούλου γέροντος, με το να εμίσευσε πάραυτα. Και τότε άρχισα να στοχάζωμαι τον κίνδυνον, εις τον οποίον πάλιν ευρισκόμουν, φοβούμενος να μη με καταφάγωσιν αι τίγρεις, θηρία τόσον άγρια· μα ο φόβος μου ογλήγορα έπαυσε, με το να εξάνοιξα ένα καράβι μακρόθεν το οποίον βλέποντάς το εκάρηκα κατά πολλά και έλαβα καλήν ελπίδα. Τότε εξεδίπλωσα το πανίον από το φακιόλι μου, και βάνοντάς το εις ένα ξύλον το εσήκωσα εις τον αέρα και το έδιδα σημείον να έλθουν από το καράβι να με πάρουν. Μερικοί δε άνθρωποι που έστεκαν εις την πρύμνην του караβιού με είδαν και ευθύς απόλυσαν τον σκύφον, και ήλθαν και μ' επήραν, και με έφεραν εις το καράβι τους. Στοχασθήτε εις τι ακμήν ήτον η χαρά μου οπότεν εγνώρισα ότι караβοκύρης ήτον ένας άκρος φίλος του πατρός μου, ομοίως και τους άλλους ανθρώπους του караβιού, που ήτον από την Μπάσαν. Εις αυτουνούς όλους εδιηγήθηκα το συμβεβηκόσ που μου έτυχε και ήλθα εις αυτό το νησί.

Καθένας από αυτούς που με ήκουεν εβλασφημούσε τον δολερόν γέροντα διά την επιβουλήν του, και διά την ανομίαν του· μετά τούτο ερώτησα τον καπετάνιον διά τον πατέρα μου και λιπούς# εδικούς μου, και διά όλους μου έδωσε καλές είδησες. Και αφού και τον εξέταξα πάλιν διαφόρως επάνω εις τα του πατρός μου, γυρίσαμεν την ομιλίαν επάνω εις τον επίβουλον γέροντα.

Τότες όλοι της συντροφιάς εστοχάσθησαν ότι θα έβγουν εις αυτό το νησί διά να εβγάλωμεν από τα πηγάδια αν είνε τρόπος μαργαριτάρια· και ούτω συμφώνως εγυρίσαμεν εις αυτό το νησί· και με το να ήμασθεν όλοι συντροφιά εις πολλήν αριθμόν δεν μας έκαμαν φόβον οι τίγρεις, επειδή αρματωθήκαμε με σαΐτες και σπαθιά διά να διώξωμεν αυτά τα θανατηφόρα ζώα. Και με τούτον τον τρόπον ήλθαμεν εις τα πηγάδια χωρίς φόβον ύστερον από αυτό εκατεβάσαμεν έναν ναύτην εις τα πηγάδια, εις τα οποία ηύραμεν

μαργαριτάρια εις μεγάλην ποσότητα. Δεν ημπορώ να σας διηγηθώ τον μέγαν αριθμόν των οστρειδίων που εβγάλαμεν· εκάμαμεν τρεις ημέρες ολόκληρες διά να τα ανοίξωμεν, και διά να μοιρασθούμεν τα μαργαριτάρια· τόσον που καθένας έμεινεν ευχαριστημένος διά το μερτικόν του.

Συμβεβηκός Ε' του Αμπουλβάρη.

Αφού και εκάμαμεν αυτό το πλούσιον κυνήγι εκάμαμεν πανιά διά να υπάμεν εις την Σερενδίβ, διά να πουλήση κάποια πανιά που είχεν ο караβοκύρης και διά να αγοράση κανέλλαν. Επλεύσαμεν το λοιπόν με μεγάλην χαράν, οπότεν αιφνιδίως εσηκώθη μία φοβερά φουρτούνα, που μας έβγαλεν από την στράταν μας, και μας έκαμε να πλεύσωμεν χωρίς να ηξεύρωμεν που πηγαίνομεν εις διάστημα έξ ημερών. Την εβδόμην ημέραν ο καιρός έγινε ευμορφος, μα ούτε οι ναύται ούτε ο καπετάνιος δεν ήξευραν πού είμεθα· μας εφαινονταν ότι το καράβι μας έτρεχε με μεγάλην ορμήν χωρίς αέρα. Δεν ηξεύραμεν τι να στοχασθούμεν, αλλ' ούτε τι να κάμωμεν να εμποδίσωμεν το παράξενον τρέξιμόν του, επειδή και με όλες τες τέχνες που εκάμαμεν, το καράβι ετραβιόνταν με βίαν μεγάλην προς ένα βουνόν που τέλος πάντων το εξανοίξαμεν. Ετούτο το βουνόν είχε μεγάλην περιοχήν και εφαινονταν υψηλόν καθ' υπερβολήν, ήτον πολλά σκληρόν· και εκείνο που μας εξέπληξε περισσότερο, ήτον, που το είδαμεν πως ήτον από τζελίκι· τόσον λαμπρόν και γιαλιστερόν ήτον. Ένας γέρον ναύτης έβγαλε τότε ένα βαθύτατον αναστεναγμόν και εφώναξεν· ημείς είμεθα χαμένοι· ενθυμούμε μίαν φοράν να ήκουσα να διηγούνται διά τούτο το βουνόν, και να λέγουν πως αυτό είνε θανατηφόρον εις όλα τα καράβια, που από κακή τους τύχην ήθελαν πλησιάσει εις αυτό· επειδή και ωσάν έλθουν υποκάτω εις αυτό το βουνόν, κρατιούνται εκεί ωσάν από μίαν μαγειάν, και δεν ημπορούν να έβγουν πλέον διά να ξεμακρύνουν, και ούτως εκεί χάνονται.

Επάνω εις αυτήν την διήγησιν του γέρο ναύτη όλη η συντροφιά εσυγχίσθη μεγάλως, και αρχίσαμεν να οδυρώμεθα διά τον χαμόν μας, επειδή και εμείναμεν όλοι απηλπισμένοι μην έχοντες πλέον παραμικρήν ελπίδα ζωής. Συντειριμμένος εγώ περισσότερο από την θλίψιν, εις την οποίαν έβλεπα τους συντρόφους μου όλους απελπισμένους παρά από τον κίνδυνον μου τον ίδιον, που οφθαλμοφανώς τον έβλεπα, είπα του караβοκύρη· Αυθέντα, τι μας ωφελεί να δοθούμεν χωρίς όφελος εις την απελπισίαν; ας γυρέψωμεν καλύτερον κανένα μέσον, διά να έβγωμεν από τον κίνδυνον που ευρισκόμεθα· όσον διά λόγου μου σου το ομολογώ, ή πως φυσικά έχω κάποιαν καρδιά, ή πως ο Μώαμεθ εις ετούτην την στιγμήν μου δίδει δύναμιν, και δεν φοβούμαι την κατάστασιν εις

την οποίαν ευρισκόμεθα, στοχάζομαι το λοιπόν, ότι ευθύς που θα φθάσωμεν εις την ρίζαν του βουνού, να πασχίσωμεν να ανέβωμεν εις την κορυφήν του, και εκεί ελπίζω μήπως και εύρωμεν καμμίαν ιατείαν εις το κακόν μας.

Ο καπετάνιος, ο οποίος ήτον ο ολιγώτερον δειλός από τους άλλους, μου απεκρίθη ότι ήθελε να με υπακούση εις ό τι του επρόβαλα. Και ευθύς, που το καράβι μας άραξεν εις την ρίζαν του βουνού, ο Καπετάνιος και εγώ ερριχθήκαμεν εις την γην, και αρχίσαμεν να ανέβωμεν εις το βουνόν, και με μεγάλον κόπον εφθάσαμεν εις την κορυφήν του· είδαμεν ημείς έχει μίαν περιοχήν πλατείαν και υψηλήν και πλησιάζοντες εις αυτήν είδαμεν ότι εις το μέσον της ήτον ένας στύλος από τζελίκι υψηλός έξ οργυιάς, εις την μέσην του οποίου εκρέμονταν με μίαν χρυσήν άλυσον ένα μικρόν τύμπανον, με ένα ξύλον που να το κτυπούν, και επάνω εις το τύμπανον έστεκε καρφωμένη μία σανίδα από έβενον, εις την οποίαν ήτον με χρυσούς χαρακτήρας γραμμένα τα ακόλουθα λόγια «Αν κανένα καράβι ήθελε λάβει την κακήν τύχην να αμπαυχθή έως εις ετούτο το βουνόν, δεν θέλει ημπορέσει πλέον να ξαναγυρίση εις την θάλασσαν, αν δεν ήθελε κάμει με τον ακόλουθον τρόπον. Κάνει χρεία, ότι ένας άνθρωπος από την συντροφιάν να κτυπήση τρεις φορές με το ξύλο επάνω εις το τύμπανον εις το πρώτον κτύπημα το καράβι θέλει ξεμακρύνει έως ένα τράβηγμα σαΐτας, εις το δεύτερον θέλει καθή από την όρασιν ετούτου του βουνού· και εις το τρίτον θέλει ευρεθή εις την σράταν όπου θελήσει· και ο άνθρωπος που θέλει χτυπήσει το τύμπανον πρέπει θεληματικώς να μείνη εδώ, και οι άλλοι να μισεύσουν».

Αφού και εδιαβάσαμεν αυτά τα γράμματα τα οποία μας εφάνηκαν μαγικά, εκατεβήκαμεν εις το καράβι διά να δώσωμεν την είδησιν των λοιπών διά τα όσα είδαμεν. Καθένας έμεινε θαυμασμένος πως ήταν μέσον να ελευθερωθούμεν, μα κανείς δεν ήθελε να είνε η θυσία· ο πλέον χειρότερος ναύτης απέφευγε να θυσιασθή διά τους άλλους. Ας είνε, τότε είπα, επειδή κανείς από λόγου σας δεν ευρίσκεται να μείνη, το λοιπόν εγώ θέλω να θυσιασθώ διά λόγου σας, επειδή και με κάθε τρόπον μέλλω να καθώ. Όλοι εκάρηκαν διά την απόφασιν μου· και ο Καπετάνιος έδειξε τάχα πως ελυπείτο εις το να με αφήση· μα τον εκατάλαβα ότι είχε περισσότερην χαράν πως ήθελεν έβγει από εκείνον τον κίνδυνον, παρά θλίψιν διά τον χαμόν μου. Ως τόσον εγώ αγκάλιασα όλους της συντροφιάς και τους έδωσα τον τελευταίον άσπασμόν έπειτα εβγαίνοντας από το καράβι ανέβηκα μόνος εις το ύψος του βουνού· επλησίασα εις την περιοχήν και παίρνων το ξύλον εις το χέρι κτυπώ το τύμπανον, και το καράβι ευθύς εξεμάκρυνεν από το βουνόν· εις τον δεύτερον κτύπον το έχασα από την όρασιν· και εις τον τρίτον επήγεν εκεί που

ήθελε· ύστερον από αυτό έμεινα εις την περιοχήν εκείνην αναμένοντας να πληρώσω την θυσίαν που μου ήταν γραμμένη.

Δεν αφέθηκα που να κράξω εις βοήθειαν πάλιν τον ουρανόν· και ωςάν ήμουν βέβαιος εις την βοήθειαν του εμβήκα με τόλμην εις τα έσωθεν του βουνού· ύστερον από μιας ώρας περιπάτημα είδα ένα γέροντα πολλά γηραλέον, ο οποίος εφαινονταν πως δεν του έμεινε μία στιγμή ζωής· εκάθονταν αυτός επάνω εις μίαν πέτραν σιμά εις ένα μικρόν σπητάκι, και έτρεμεν όλος από το πολύ γηρατειό. Και αφού τον εκαιρέτησα όντας πλησίον του, τον ερώτησα διά να μου ειπή διατί τα καράβια που απερνούν από εκείνην την θάλασσαν ετραβιόνταν με τόσην βίαν εναντίον εις την θέλησίν των, προς ετούτο το βουνόν, και ποίος ήτον ο αυτουργός αυτής της μαγείας, με της οποίας την δύναμιν τα έκανε να ξαναγουρίσουν εις την θάλασσαν, και να πιάνουν την στράταν των;

Εσηκώθη εις τα λόγια ο γέρων, και ακουμπώντας εις την ράβδον του με το κεφάλι τρεμάμενον μου είπεν, ότι τα καράβια ετραβιόνταν προς το βουνόν, με το να ήτον αυτό το βουνόν από μαγνήτην, και διά την δύναμιν του χαμαϊλιού, που ήτον εις εκείνο το τύμπανον το οποίον δεν ηξεύρω ποίος το εκατασκεύασε· μα αν ήμουν περίεργος να μάθω αυτό το μυστήριον, έπρεπε να ακολουθήσω το περπάτημά μου, και ήθελα συναπαντήσει τον αδελφόν του, που ήτον πλέον γεροντότερος από αυτόν, και αυτός ήθελε μου δώσει καμμίαν είδησιν δι' αυτό. Ακούοντας έτσι ευθύς εμίσησα από αυτόν, και ύστερον από ολίγην ώραν, ηύρα τον δεύτερον γέροντα· ετούτος εφαινονταν νεώτερος από τον άλλον, και τότε άρχιζαν να ασπρίζουν τα μαλλιά του, ώστε που ημπορούσε να νομισθή υιός του πρώτου και όχι μεγαλύτερός του. Τον ερώτησα και αυτόν ωςάν τον άλλον, αν ήξευρε ποίος εκατασκεύασεν εκείνο το χαμαϊλί. Όχι, μου απεκρίθη, δεν το ηξεύρω· μα ο αδελφός μου ο πλέον γεροντότερος, που θέλεις εύρει παρεμπρός, ελπίζω πως θέλει σου το φανερώσει. Ακολούθησα να περιπατώ και είδα πολλά ογλήγορα και τον τρίτον γέροντα που εδούλευε την γην· αυτός δεν είχε μίαν τρίχα άσπρην εις το κεφάλι του, και μου εφαινονταν τόσον δυνατός, που δεν ημπορούσα να στοχασθώ πως ήτον ο πλέον γεροντότερος από τους άλλους δύο.

Ω πατέρα μου, του είπα, ηύρα δύο γερόντους, που ενέμπαιζαν μετ' εμένα· τους παρεκάλεσα να μου ειπούν ποίος ήτον ο αυτουργός του χαμαϊλιού, που είνε στο βουνόν, και μου απεκρίθησαν ότι δεν το ηξεύρουν μα πως είχαν ένα αδελφόν μεγαλύτερον, που ημπορούσε να μου το φανερώση. Εχαμογέλασεν ο γέροντας, επάνω εις ότι του είπα· και μου απεκρίθη· Ω υιέ μου, αυτοί σου είπαν την αλήθειαν πως και οι δύο είνε μικρότεροι από εμένα, και διά να σε βεβαιώσω

άκουσον το αίτιον. Ο πρώτο, που εсуναπάντησες είνε ο πλέον νεώτερος, δεν έχει άλλο παρά πενήντα χρόνους, και αν είνε φθαρμένος και υπέργηρος είνε το αίτιον που έλαβε κακήν γυναίκα, και κακά παιδιά, και η θλίψις τον έφερεν εις αυτήν την κατάστασιν· ο δεύτερος έχει εβδομήντα πέντε χρόνους, και φαίνεται να είνε πλέον νεώτερος και δυνατώτερος από τον άλλον και αυτός είνε με το να έλαβε καλήν γυναίκα χωρίς να κάμη παιδιά. Και όσον δι' εμένα που είμαι πλέον γέρος, και φαίνομαι πλέον νεώτερος, από τους αδελφούς μου με όλον που απερνώ τους εκατόν χρόνους· αυτό είνε με το να μην ηθέλησα ποτέ να υπανδρευθώ. Διά δε το χαμαϊλί, ακολούθησε να λέγη, που επιθυμείς να γνωρίζης τον αυτουργόν, ενθυμούμαι να ήκουσα εις την νεότητά μου, ότι το εσύνθέσεν ένας θαυμαστός μάγος Ινδιάνος, και άλλο περισσότερο δεν ηξεύρω. Τον ερώτησα ύστερον αν είνε καμμία χώρα πλησίον κατοικημένη. Ναι μου απεκρίθη· ακολούθησε αυτήν την στράταν, και πολλά ογλήνορα θέλεις φθάσει εις μίαν μεγάλην χώραν παραθαλάσσιον· μα φυλάξου μην έβγης από την ίσιν στράταν· διατί αν πάρης μίαν που είνε στα ζερβά θέλει σε φέρει εις ένα λόγγον, εις τον οποίον κατοικούν άνθρωποι κακοί· αυτοί καταγίνονται εις το να φτειάνουν το σαπούνι, και έχουν συνήθειαν να ρίχνουν εις τα καζάνια που το βράζουν, όσους ξένους που από κακήν τους τύχην ήθελαν καταντήσαι προς αυτούς, με το να θέλουν αυτοί, το σαπούνι τους να γίνεται πολλά καλύτερον από όσον ευρίσκεται εις τον κόσμον με το να είνε καμωμένον από το πάχος των ανθρώπων.

Ευχαρίστησα τον γέροντα εις τα όσα μου εφανέρωσεν, έπειτα επήρα την στράταν που μου είπε, και τα ίσια ήλθα εις μίαν χώραν πολλά μεγάλην, και πολυάνθρωπον. Οι στράτες και τα παλάτια ήσαν πολλά εύμορφα και ο λιμένας γεμάτος από καράβια και από αυτό εστοχάσθηκα ότι ήτον μία χώρα πραγματευτάδικη· και το εβεβαιώθηκα από τους πολλούς πραγματευτάδες από διάφορες γενεές που εις αυτήν είδα. Και μίαν ημέραν που εσεργιάνιζα εις τον αιγιαλόν βλέπω έναν άνθρωπον να με κυττάζη τον οποίον εκύτταζα και εγώ· και αφού τον αθεώρησα καταλεπτώς εγνώρισα που ήτον Αμπίπιτης, ο κόνσουλας του πατρός μου από το Σερενδίβ, και ύστερον που αγκαλιαστήκαμεν πολλές φορές. Ποίος το έλεγεν, εφώναξεν εκείνος ότι εδώ θα συναντήσω τον Αμπουλβάρην, διά ποίαν δυστυχή αιτίαν εμίσευσε από την Σερενδίβ, χωρίς να μου δώσης την είδησιν του μισευμού σου, και να χαιρετισθούμεν, και διά ποίαν καλήν τύχην έλαβα χάριν διά να σε ξαναϊδώ αιφνιδίως εδώ;

Του διηγήθηκα τότε τα όσα μου συνέβηκαν με την Γαντζάδα, και τα λοιπά που ύστερον μου ακολούθησαν. Τότε αυτός μένοντας εκστατικός διά τα συμβάντα μου, μου είπεν αν θέλω να επιστρέψω

με αυτόν εις το Σερενδίβ, που γλήγορα μισεύει. Εγώ που δεν επιθυμούσα άλλο, του είπα το ναι και ύστερον από δύο ημέρες εμισεύσαμεν με ένα καιρόν πολλά αρμόδιον. Ήμουν πολλά ευχαριστημένος εις τούτη την επιτυχίαν διά να ξαναγυρίσω εις την Σεοενδίβ, το περισσότερο διά να ξαναϊδώ την αγαπημένην μου Γαντζάδα αν ήτον τρόπος. Εφθάσαμεν το λοιπόν ύστερον από ολίγας ημέρας εις την Σερενδίβ με το να ελάβαμεν τον αέρα πολλά αρμόδιον, και επήγα πάλιν και εκόνευσα εις το σπήτι του Αμπίμπη.

Συμβεβηκός ΣΤ' του Αμπουλβάρη

Είχα μίαν άκραν ανυπομονησίαν εις το να μάθω καμμίαν είδησιν διά την Γαντζάδα την οποίαν εγώ την αγαπούσα ακόμη· με όλον που δεν είχα αιτίαν να είμαι ευχαριστημένος με αυτήν με το να μου επιβουλευθή την ζωήν. Εβγήκα μίαν ημέρα από το σπήτι του Αμπίμπη, με στοχασμόν διά να κάμω κάθε τρόπον να μάθω καμμίαν είδησιν δι' αυτήν. Και εκεί που επεριπατούσα με συναντά ένας σκλάβος· αφέντη, μου λέγει, με γνωρίζεις; Όχι, του απεκρίθηκα, μα μου φαίνεται κάπου να σε είδα όμως δεν ενθυμούμαι. Σε γνωρίζω εγώ καλώτατα, μου απεκρίθη εκείνος, εσύ είσαι ο Αμπουλβάρης, και ενθυμούμαι να έλαβα την τιμήν να σε δουλεύσω εις το παλάτι της Γαντζάδας της οποίας ήμουν και είμαι σκλάβος έως την σήμερον.

Εστάθη υπερβολική η αγαλλίασίς μου, όταν εσυναπάντησα τον σκλάβον. Ακριβέ μου φίλε, του είπα χαρίζοντάς του ένα δακτυλίδιον πολύτιμον, φανέρωσέ μου την κατάστασιν της Γαντζάδας, η οποία πάντα μου εστάθη ακριβή, με όλα εκείνα που μου έκαμεν· ευρίσκειται αυτή εις την ίδιαν στάσιν που την αφήκα; Όχι, ω αυθέντη μου, απεκρίθη ο σκλάβος· τα πράγματά της εμεταβάθησαν πολύ εδώ και δύο μήνες. Ο βασιλέας ηθέλησεν ότι αυτή να στεφανωθή ένα πλούσιον Αγά του παλατίου του, που την αγαπούσε· δεν ημπορούσεν αυτή να κάμη αλλέως παρά να τον υπακούση, και με αυτόν την σήμερον ευρίσκειται υπανδρευμένη· Σου κατοφαίνεται αυτή η είδησις, μου είπε, διά την υπανδρείαν της; ετούτο είνε παιζιμον εδικόν σου, που τώρα ημπορούσες να έχης την πλέον ωραιοτάτην κυράν του κόσμου, και αναρίθμητα πλούτη· και με αυτό πόσα πάθη και βάσανα ηθέλετε αποφύγει τόσον του λόγου σου ωσάν και αυτή· επειδή ύστερον από τον μισευμόν σου, αυτή έπεσεν άρρωστη, και ολίγον έλειψεν που να αποθάνη. Τότε εγώ από αυτά τα λόγια του σκλάβου εσυντρίφθηκα μεγάλως εις την καρδίαν μου και τον επαρεκάλεσα, να μου κάμη την χάριν να της ειπή πως ευρισκόμουν εκεί, και πως ήμουν

απελπισμένος διά την υστέρησίν της, και μάλιστα όταν ήκουσα ότι αυτή δεν ήτον ευχαριστημένη εις την κατάστασίν της.

Ο σκλάβος μου έταξε μεθ' όρκου, ότι θέλει κάμει καθώς του είπα· μου είπεν όμως διά να μου ελαφρώση τον πόνον μου, ότι ήτον βέβαιος πως η Γαντζάδα ήθελε με σπλαγχνισθή, και πως ήθελε κάμει κάθε τρόπον διά να συνομιλήσωμεν απόκρυφα, επειδή εγνώριζε πως διά λόγου μου να είχε πάντα την ενθύμησιν, και πως δεν ήθελε με αφήσει εις την θλίψιν μου· και έπειτα από αυτό ο σκλάβος εμίσευσε τάζοντάς μου ότι θα μου φέρη κάποιαν απόκρισιν. Αν αυτή η μεταλλαγή του γραπτού της Γαντζάδας από το ένα μέρος με έθλιβεν, αγροικούσα από το άλλο κάποιαν χαροποίησιν οπόταν εκαταγινόμεουν να στοχάζωμαι, ότι αυτή ημπορούσε να μου κάμη την χάριν να την ιδώ κρυφίως, και ότι θα ήθελεν υποφέρει την αγάπην μου· όντας λοιπόν εις ελπίδα τόσον χαροποιάν, ανάμενα καθημερινώς ότι ο σκλάβος θα έλθη να μου δώση την απόκρισιν εκεί που ήμουν οικονευμένος, καθώς τον διέταξα. Αλλ' εκαρτέρησα εις μάτην και ανωφελώς, με το να επέρασεν ένας μήνας χωρίς να λάβω καμμίαν είδησιν διά την Γαντζάδα· Εστοχάσθηκα τότε ότι η Γαντζάδα με το να ευρίσκονταν ακόμη κακιωμένη, που δεν την υπήκουσα εις την θέλησίν της, δεν άφησε πλέον τον σκλάβον διά να μου φέρη καμμίαν είδησιν δι' αυτήν. Βυθισμένος εις αυτούς τους υστερινούς στοχασμούς, που τους ελόγιαζα βεβαίους, επικραινόμεουν μεγάλως χάνοντας κάθε μου ελπίδα δι' αυτήν.

Τεθλιμμένος το λοιπόν δι' αυτήν την υπόθεσιν, και μην ευρίσκοντας με κανένα τρόπον ανάπαυσιν, εβγήκα μίαν ημέραν από την χώραν και ήλθα περιδιαβάζοντάς με αυτούς τους στοχασμούς εις ένα ναόν ειδωλολατρών, που ήτον κτισμένος σιμά εις τα χείλη ενός ποταμού μισήν ώραν μακράν από την χώραν. Και εκεί που επεριεδιάβαζα, βλέπω πολλούς ιερείς των ειδώλων, που έκτιζαν εκεί σιμά μίαν καλύβαν με καλάμια, και με άλλα είδη σύνθετα· επλησίασα εις αυτούς και τους ερώτησα το τι εδηλούσεν εκείνο που έκαμαν. Ένας από αυτούς γνωρίζοντάς με διά ξένον μου απεκρίθη, ότι εδώ είναι ο τόπος ο διωρισμένος, που οι εθνικοί ενταφιάζουν τους νεκρούς, και καίουν τα κορμιά τους, και οι γυναίκες τους απολαμβάνουν μίαν αθάνατον δόξαν· τώρα απέθανεν ένας από τους πρώτους αφεντάδες της αυλής του βασιλέως, του οποίου το κορμί μέλλει να καυθή εδώ και εις πέντε ώρες με τούτον τον τρόπον που βλέπεις, και η αγαπημένη του και πιστή γυναίκα θέλει κατακαή και αυτή εις τες ίδιες φλόγες που έχουν να φθείρουν το κορμί του ανδρός της. Εγώ ακούοντας έτσι, και με το να μην είδα ποτέ μίαν τέτοιαν τάξιν, με όλον που ήξευρα πως θα

εφυλάγετο εις διαφόρους τόπους της Ινδίας, απεφάσισα να σταθώ διά να την ιδώ.

Καθώς που η ώρα ταύτης της φρικτής αποφάσεως επλησίαζεν, έτσι εγέμιζε και εκείνος ο τόπος από αναρίθμητον λαόν, που έβγαιναν διά να θεωρήσουν. Και καθώς εγώ επιθυμούσα διά να ιδώ καταλεπτώς αυτήν την τάξιν, με πολλήν κόπον επήγα σιμά εις την καλύβαν, διά να ιδώ τα πάντα, εμέτρησα εκεί περισσότερον από τριάκοντα ιερείς, οι οποίοι εκρατούσαν εις τας χείρας των από ένα βιβλίον, και άρχισαν να προσεύχωνται αναμένοντες εκείνην, που ήθελε να γένη θυσία.

Ήτον σχεδόν να πλησιάση η νύκτα, οπότεν ήλθεν εκείνη καβάλλα επάνω εις ένα άλογον άσπρο πλουσίως στολισμένον, ομοίως και αυτή στολισμένη με πλούσια λευκά φορέματα και με ένα στεφάνι από λουλούδια εις το κεφάλι, ακολουθώντας το κορμί του ανδρός της, που έξ άνθρωποι τον έφεραν επάνω εις τους ώμους των βαλμένον εις ένα στολισμένον κρεβάτι· όπισθεν αυτής δώδεκα σκλάβες επάνω εις άλογα ενδεδυμένες άσπρα φορέματα και λαμπρώς στολισμένες την εσυντρόφευαν· και κοντά εις αυτές, πολλοί λαλητάδες με διάφορα όργανα τες ακολουθούσαν, ήρχονταν έπειτα οι ιδικοί της και οι φίλοι της χορεύοντες και τραγουδούντες, διά να φανερώσουν την χαράν που είχαν, εις το να έχουν μέρος εις τες οικογένειες των, και μέρος διά φιλενάδα, μίαν γυναίκα τόσον γενναίαν που εθυσιάζονταν. Δύο ιερείς την εβοήθησαν να κατέβη από το άλογον, και την έφεραν από το χέρι εις την άκρην του ποταμού, εκεί που ήτον το κορμί του ανδρός της φερμένον. Αυτή με τα χέργια της το έπλυνεν από την κεφαλήν έως τους πόδας έπειτα το εξανάδωσεν εις τα χέρια των ιερέων οι οποίοι το έφεραν εις την καλύβαν, που ήταν η πυρκαϊά· ύστερον από αυτό ήλθε και αυτή εις την ετοιμασμένην πυρκαϊάν και την επεριτριγύρισε πολλές φορές θεωρώντας την ετοιμασίαν της θυσίας της με πολλήν αφοβίαν έπειτα αγκάλιασεν όλους τους ιδικούς της και φίλους, οι οποίοι ευθύς ανεχώρησαν διά να μη την ιδούν να καή· αγκάλιασεν ακόμη και τες σκλάβες της, οι οποίες εθρηνούσαν απαρηγόρητα· αυτή τες εκάρισε την ελευθερίαν των, και πλέον τα διαμαντικά που είχεν επάνωθεν τους τα εδιαμοίρασεν.

Οπότεν δε αυτή ήθελε να έμβη εις την καλύβαν διά να τελειώση την θυσίαν της εσήκωσεν ένα χρυσόν μανδήλι, που είχεν εις την κεφαλήν, και που της εσκέπαζε τους οφθαλμούς, το οποίον έως εκείνην τη ώραν με είχεν εμποδίσει να την γνωρίσω με όλον που ήμουν εκεί σιμά. Στοχασθήτε ποίας λογής εστάθη η αντράλωσίς μου οπότεν είδα, ότι εκείνη ήτον η ποθητή μου Γαντζάδα· μεγάλη Προφήτα, τότε είπα ανάμεσόν μου πρέπει να πιστεύσω μίαν

τοιαύτην θεωρίαν; ημπορώ τάχατες να αμφιβάλλω; είνε αληθώς αυτή η Γαντζάδα που με τόσην ευχαρίστησιν τρέχει να αποθάνη; ακ και είνε αδύνατον να το πιστεύσω. Μα τέλος πάντων μένοντας βεβαιωμένος, τόσον επόνεσα διά τον θυσιασμόν της, που με έκαμε να χάσω το λογικόν μου. Ω τόσον με συντριμμόν μέγαν της καρδιάς μου την είδα που επαραδόθη εις τα χέρια των ιερέων, οι οποίοι αφού και την επαρακίνησαν διά να αξιωθή με την σταθερότητά της εις την δόξαν που την εκαρτερούσε την έκαμαν να έμβη εις την καλύβαν, και της επαράδοσαν μίαν λαμπάδα κατά την συνήθειαν εις το χέρι διά να δώση η ίδια φωτιάν εις την καλύβαν, και να καή μαζί με το κορμί του ανδρός της. Εγώ μην έχοντας πλέον καρδίαν εις το να ιδώ το τέλος του θεάματος, ετραβήχθηκα διά να έλθω εις την οικίαν του Αμπίμπη με το πνεύμα τόσον συγχισμένον, που δεν ημπορώ να σας περιγράψω· ήμουν τόσον περίλυπος και έξω από τον εαυτόν μου, που δεν ήξευρα το τι μου εγίνετο, εγύριζα κάθε ολίγον τους οφθαλμούς μου προς τον τόπον της θεωρίας, και οι φλόγες που εσηκώνονταν εις τον αέρα μου εσύντριβαν την καρδίαν.

Φθάνοντας δε εις την οικίαν του Αμπίμπη, ο οποίος ευθύς που με είδε με ερώτησε τι εδηλούσεν η σύγχυσις μου και η θλίψις που έδεικνα, του εδιηγήθηκα όλην την περίληψιν· και εκείνος ο καλός φίλος εσυντρόφευσε με τα δάκρυά του εκείνα που εγώ έχυσα κάνοντάς του εκείνην την διήγησιν.

Έμεινεν αυτός θαυμασμένος, πώς η Γαντζάδα ηθέλησε να θυσιασθή διά να ακολουθήση ένα γέροντα, τον οποίον αυτή, κατά τες απόδειξες, που ήτον, δεν αγαπούσε τόσον και περιπλέον που κάθε μία δεν ήτον υπόχρη να καή με το κορμί του ανδρός της, αν δεν είχε μεγάλην αγάπην προς αυτόν. Μα αυτή καθώς βλέπω ηθέλησε να κάμη αυτό διά κενοδοξίαν, και να την τιμήσουν ωσάν θεάν· ετούτο είνε εκείνο χωρίς άλλο, που την επαρακίνησε διά να ζητήση τον θάνατον. Ο στοχασμός του Αμπίμπη με ελάφρωσεν ολίγον τον πόνον μου· επειδή και με έκαμνε να στοχασθώ πως αν η Γαντζάδα με αγαπούσε, δεν ήθελε είνε τόσον πρόθυμη να καή με όλον που ήξευρεν από τον σκλάβον τον ερχομόν μου εκεί· μα με όλον τούτο δεν ημπορούσα να στοχασθώ τον γάμον της χωρίς να αγροικήσω να ανανεώνεται ο πόνος μου και διά τούτο το αίτιον απεφάσισα να μισεύσω από κει. Και ούτως επήγα εις τον αιγιαλόν, διά να ερωτήσω αν ήτο κανένα καράβι διά να μισεύη διά τες Ινδίες· και ευρίσκοντας ένα, που έμελλε εις ολίγας ημέρας να μισεύση, εκάρην εις αυτήν την συναπάντησιν· Ως τόσον επερνούσα τες ημέρες μου εις μεγαλωτάτην θλίψιν, έως που να έλθη η ημέρα του μισευμού μου, και ο Αμπίμπης δεν έλειπε με κάθε τρόπον που να πασκίση να κάμη να μου διαβή αυτή η θλίψις· μα εστάθηκαν όλα

ανωφελή διά να μου εξαλείψουν την ενθύμησιν της ωραίας Γαντζάδας.

Εις το αναμεταξύ του καιρού που ήθελα διά να μισεύσω, ιδού και έρχεται ο σκλάβος της Γαντζάδας προς εμέ, και ευθύς που με είδε μου είπε· συμπάθησόν με, αυθέντη, αν δεν ήλθα εμπροσθήτερα να σου φέρω την απόκρισιν εις τα όσα με επρόσταξες επειδή και εδικόν μου δεν είναι το φταιξιμον· η κυρά μου με είχε προστάξει διά να μην σου μιλήσω με κανένα τρόπον· αυτή με το να αγάπησε την δόξαν των ανθρώπων, και διά να λογισθή ωσάν μίαν ηρώισσα απεφάσισε διά να καή· δεν κάνει χρεία να μιλήσωμεν άλλο δι' αυτήν, επειδή και πρέπει να την αφήσωμε να χαρή την δόξαν που επεθύμησε, και ας έλθωμεν εις το αίτιον που εδώ με έφερεν· ήξευρε πως μία άλλη κυρά πολλά πλουσία και ωραία ωσάν την Γαντζάδα, που την δουλεύω, επιθυμά να σε ιδή· επειδή και της εδιηγήθηκα την ιστορίαν σου, και τα όσα επέρασες με την Γαντζάδα, και από την περιέργειάν της με έστειλε διά να σε κράξω να έλθης προς αυτήν· κάμε μου λοιπόν την χάριν και έλα μαζί μου, και δεν θέλεις μετανοήσει που με υπήκουσες. Έμεινα εκστατικός εις τα όσα μου είπεν ο σκλάβος του οποίου είπα πως δεν θέλω πλέον να ιδώ καμμίαν γυναίκα, επειδή και έχασα εκείνην που επιθυμούσα· Ο σκλάβος μου εδιπλασίασε τες παρακάλεσες τόσον, που με εκατέπεισε διά να υπάγω να ιδώ εκείνο το υποκείμενον που εζητούσε να με ιδή, το περισσότερο διά περιέργειαν, παρά δι' άλλο. Ακολούθησα λοιπόν τον σκλάβον, ο οποίος με έφερεν εις ένα μικρόν σπητάκι, και με έμβασεν εις έναν απλούν οντά, εις τον οποίον με άφησε λέγοντάς μου ότι υπάγει να φέρη την κυράν του. Δεν απέρασε πολύ διάστημα που εκαρτέρουν, και ιδού εκείνη που έρχεται· μα στοχασθήτε την σκότισίν μου, εις την οποίαν ευρέθηκα οπόταν την εθεώρησα, και εγνώρισα ότι εκείνη ήτον η ωραιοτάτη Γαντζάδα, την οποίαν εγώ την επίστευσα ότι θα έγινε στάκτη.

Ευθύς που εγώ την είδα, ελόγιασα πως θα ήτον ένα φάντασμα ή η σκιά της· όθεν άρχισα να τρέμω και να εμβαίνω εις μέγαν φόβον. Αυτή βλέποντας την σύγχυσίν μου και τον φόβον που είχα, και μην ημπορώντας να κρατηθή από τα γέλοια, μου είπεν Αμπουλβάρη, εγώ δεν επεθύμησα να σε ιδώ διά να σε φοβίσω· δεν είνε τούτη η σκιά της Γαντζάδας, αλλά είνε αυτή η ίδια· η έκστασις σου κατά αλήθειαν είνε με κάθε δίκαιον εύλογος, επειδή και δεν ημπορεί τινάς να θεωρήση χωρίς έκστασιν ένα υποκείμενον, που να το ηξεύρη πως είνε πεθαμμένον· εγώ το λοιπόν είμαι εκείνη, και διά να σου αφανίσω κάθε σου φόβον και υποψίαν, θέλω σου διηγηθή τον τρόπον που έκαμα, διά να μην αποθάνω καθώς με ενόμιζες.

ἤξευρε λοιπόν πως πριν να υπάγω εις την πυρκαϊάν διά να θυσιασθῶ, ἔκραξα τον πρώτον των ιερέων, και του ἔταξα αργύρια, εις πολλήν ποσότητα, διά να με ελευθερώσῃ ἀπό την φωτιάν, που ἔμελλα να καώ. Και αὐτός διά την ποσότητα των χρημάτων, που του ἔταξα, ἔκαμεν ἓνα υπόγειον μέσα εις την καλύβαν, και εμβαίνοντας ἐκεῖ ἔμεινα ἀβλαβής. Και ὡσάν ετελείωσεν ἡ φωτιά εβγήκα κρυφίως, και ἦλθα εις ετούτο το σπητάκι, το οποίον εἶχα προετοιμασμένον ἐπιταυτού. και ὅλον ετούτο που ἔκαμα, το ἔκαμα διά την ἀγάπην σου, αποφασίζοντας να ἀφήσω την εἰδωλολατρείαν, και να γίνω Μωαμεθανή διά να σε στεφανωθῶ, και να πάμε εις την πατρίδα σου την Μπάσραν· ἔτσι ηθέλησα να κάμω αὐτό, διά να μην ηξεύρῃ κανείς πως ἐμίσευσα ἀπό την πατρίδα μου με ἓνα Μωαμεθανόν, το οποίον ἠθέλε προξενήσῃ πολλήν αἰσχύνην εις ὅλην μου την γενεάν. Ετούτο εἶνε ὅλον το αἴτιον ἐνός τοιούτου πράγματος, που σε ἔκαμε να μείνης ἐκστατικός.

Μα πῶς, ὦ ευγενική ἀγάπη μου της εἶπα ἐγώ, διά ἐμένα λοιπόν ἐμεταχειρίσθῃς ετούτην την μηχανήν διά να ζήσης μαζί μου αποφάσεις να ξεμακρύνῃς ἀπό την πατρίδα σου, και να ἀρνηθῇς την θρησκείαν σου; ὦ ωραιότατη Γαντζάδα, εις ετούτην την στιγμὴν με κάνεις τον πλέον ευτυχισμένον ἀπό ὅλον τον κόσμον. Ἀφού ετελείωσα τούτα τα λόγια, ἔπεσα εις τα γόνατά της, και τα ἀγκάλιασα με θερμότητα. Σηκώσου, Ἀμπουλβάρη, αὐτή μου εἶπε, δεν ηξεύρω αν ἠμπορῆς να ἐπαινεθῇς τόσον διά την ευτυχίαν σου· ἡ Γαντζάδα δεν εἶναι πλέον μία ἀπόκτησις τόσον πολύτιμη ὡσάν που ἦτον, ἐπειδή και ἐγώ δεν ἔχω τίποτε ἀπό τα ὅσα πλούτη που εἶχα, με το να τα ἔδωσα των ιερέων και των ἐδικῶν μου που τους τα ἐμοίρασα, ἔξω ἀπό μερικά διαμαντικά. Ἐγώ την ἀπόκοψα ἀπό την ομιλίαν της και της εἶπα, πως τα πλούτη της δεν τα ἐστοχάσθηκα, οὔτε τα στοχάζομαι διά το ουδέν ἐμπροσθέν της, και πως ὅλη μου ἡ χαρά και ευχαρίστησις ἦτον διά την ἀγάπην που μου ἔδειχνε, και διά την ἀντάμωσίν της, παρά διά τον πλούτον ὅλου του κόσμου.

Ἐπειτα ἀπό αὐτά και ἄλλα παρόμοια που ἐσυνομιλήσαμεν, ἀπεφασίσαμεν διά να μισεύσωμεν ἀπό την Σερενδίβ το ογληγορώτερον που θα ἦτον· το οποίον ἠκολούθησεν ὀλίγας ἡμέρας ὑστερώτερα. Ὦντας λοιπόν το καράβι ἐτοιμον διά να μισεύσῃ, ἀπεχαιρέτησα τον Ἀμπίμπη, και παίρνοντας τὴ Γαντζάδα κρυφίως διά νυκτός ἦλθαμεν εις το καράβι ὁμοῦ με μερικούς σκλάβους, οἱ οποίοι ἔφερναν τα διαμαντικά της και ἐκείνην την ἰδίαν νύκτα ἐμισεύσαμεν. Ἐφθάσαμεν το λοιπόν ὑστερον ἀπό ἓνα μακρυνόν ταξίδι, ὅμως χωρὶς κίνδυνον εις την Μπάφραν καθὼς ἐπιθυμοῦσαμεν. Δεν ἠμπορῶ να διηγηθῶ την χαρὰν που ἔδειξεν ὁ πατέρας μου ὁπότεν με εἶδε. Και ὑστερον ἀπό τα πρώτα ἀγκαλιάσματα που μου ἔκαμε, του ἐπρόσφερα την Γαντζάδα

φανερώνοντάς του το πως ήτον γυναίκα μου. Αυτός την εδεξιώθη με πολλήν τιμήν με το να την είδε τόσην ευγενικήν, συνέλαβε δι' αυτήν μίαν πατρικήν αγάπην, οπότεν του εδιηγήθηκα ομοίως και τα ταξείδιά μου, και τα συμβεβηκότα μου, και έμεινεν εκστατικός. Έπειτα μου είπε πως έλαβε τα όσα μαργαριτάρια με τον καπετάνιον του είχα στείλει. Και ύστερον από αυτά ο πατέρας μου και εγώ επήραμεν την Γαντζάδα και την εφέραμεν εις τον Κατή και μας εσεφάνωσε κάνοντάς την πρώτον να αρνηθή την ειδωλολατρικήν θρησκείαν και διά να εορτάση τους γάμους μας, και ο πατέρας μου έκαμε διά μίαν ολόκληρον εβδομάδα χαρές, και συμπόσια μεγάλα εις όλους τους φίλους του.

Ετούτη είνε η περιγραφή του πρώτου μου ταξιδιού· εσείς ηκούσατε πράγματα ολίγον κοινά μα έχω άλλα πλέον θαυμασιώτερα ακόμη διά να σας διηγηθώ· αύριον θέλω σας διηγηθή το δεύτερόν μου ταξίδι, και θέλετε ομολογήσει πως ποτέ να μην έτυχαν εις κανέναν συμβεβηκότα τόσον παράξενα, ωσάν εκείνα που μου έτυχαν εμένα.

Ο μέγας περιηγητής Αμπουλβάρης έπαυσεν από το να ομιλή, όχι μονάχα διά να ξεκουρασθή μα διά να μη βαρύνη τους ακούοντας τον. Το караβάνι ως τόσον εξακολουθούσε το ταξίδι του· και το βράδυ ήλθαν και εκόνευσαν εις ένα ωραιότατον κάμπον και εκεί αναπαύθησαν εκείνην την νύκτα, και την ακόλουθον ημέρα εξανάρχισαν το ταξίδι τους. Και ο Αμπουλβίρης ξαναπιάνοντας την σειράν της ιστορίας του, την εδιηγήθη με τον ακόλουθον τρόπον.

Ακολούθησις της ιστορίας των εξαισιών συμβεβηκότων του Αμπουλβάρη, επονομαζομένου μεγάλου περιηγητού.

Ταξείδιον δεύτερον

Ευρισκόμην το λοιπόν ενωμένος με την ωραιοτάτην Γαντζάδα· και οι δύο αγαπημένοι εγευόμεθα την γλυκύτητα μιας τελείας ενώσεως, και δεν ελείπαμεν εις το να περικαλούμεν τον ουρανόν, να μας δώση την χάριν του να βαστάξη διά πολύν καιρόν η ευτυχία, που μας έκανε να χαιρώμεθα. Μα αλλοί εις εμέ! πόσον γελιούνται οι άνθρωποι· διότι οπότεν στοχάζονται να περάσουν διά πολύν καιρόν χαίροντες την ευτυχίαν τους, και την άκραν τους ευχαρίστησιν, τότε συμβαίνει κάθε εναντίον· και τες περισσότερες φορές η μεγάλη χαρά και ευχαρίστησις, μεταβάλλεται εις άκραν θλίψιν και πόνον. Μετά ολίγους μήνας το λοιπόν ύστερον από την υπανδρείαν μου, απέθανεν ο πατέρας μου και διαμοίρασα την περιουσίαν μου με έναν αδελφόν μου που είχα. Ετούτος ο αδελφός μου ωνομάζετο

Ούρμα, ηθέλησε διά να αυξήση το έχειν του με την πραγματείαν· αγόρασεν αυτός ένα καράβι, και το εφόρτωσε πραγματείες διά να υπάγη εις τας Ινδίας, και έβαλεν όλον του το κεφάλαιον που επήρεν εις το μερτικόν του. Τέλος πάντων εμίσευσε, μα δεν έλαβε καλόν τέλος· ετσακίσθη το καράβι του σιμά εις ένα παραθαλάσιον, και δεν ημπόρεσε να λυτρώση παρά το κορμί του. Τον είδα να γυρίση γυμνόν και τετρακηλισμένον, που μου επροξένησε συμπάθειαν και λύπην.

Τον εδέχθηκα εις το σπήτι μου, τον συνέδραμα διά να ξαναγοράση νέες πραγματείες και να επιχειρήση νέον ταξείδι. Μα δεν εγύρισε πλέον ευτυχισμένος από το πρώτο ταξείδι, με το να εμετατσακίσθη. Και ελευθερωθείς από την θάλασσαν πλέοντας ήλθε διά να μου φανερώση εις την Μπάρσαν την νέαν του δυστυχίαν που του εσουνέβη.

Έμεινα πολλά διαπερασμένος από την νέαν του δυστυχίαν, και τίποτα δεν αφήφισα διά να τον χαροποιήσω· αδελφέ μου του είπα, εγώ βλέπω που εσύ τύχην δεν έχεις εις το να πραγματεύεσαι· κάνει χρεία το λοιπόν να αφεθής τελείως από την πραγματείαν, και θέλεις ζήση μαζί μου με ανάπαυσιν χωρίς να σου λείψη τίποτε. Έκλινε μετά χαράς εις ότι του επρόβαλα και έμεινεν εις το σπήτι μου, και ευρίσκοντας από ολίγον κατ' ολίγον ηδονήν εις την οκνηρίαν, απερνούσε χαροποιώς τας ημέρας του περιδιαβάζοντάς με τους φίλους του. Εγώ από το άλλο μέρος δεν επροσπαθούσα άλλο, παρά πώς να ευχαριστώ την αγάπην της Γαντζάδας και να της δίνω κάθε περιδιάβασιν που επιθυμούσεν· αγαπούσα να εξοδεύω με γενναιότητα· και με όλον που τα διάφορά μου δεν ήτο τόσοσιν μεγάλα, έτσι δεν ήτον και τόσοσιν αρκετά διά να μας φθάσουν εις πολύν καιρόν κατά τον τρόπον που εξούσαμεν. Τέλος πάντων εκατάλαβα ύστερον από κανένα χρόνον, ότι η πατρική μου περιουσία ήτον πολλά ωλιγοστευμένη· ο φόβος διά να μην πέσω εις δυστυχίαν με έκαμε να σταθώ διά να την εμποδίσω. Και ούτως αποφάσισα μη κάμω καμμίαν συντροφίαν, και να υπάγω να πραγματευθώ εις το βασιλείον της Γολκόνδας.

Δεν το αγροίκησε χωρίς πόνον η γυναίκα μου, ότι εγώ έμελλα να κάνω ένα τέτοιον μακρυνόν ταξείδιον· εκαταπείσθη τέλος πάντων εις τα δικαιολογήματά μου, με τες ελπίδες που έμελλα να γυρίσω φορτωμένος από πλούτη εις την Μπάρσαν, και ότι υστερώτερα θα ήθελον απεράσει με αυτήν ευτυχώς δίχως να λάβω άλλην χρείαν να ταξιδεύσω. Εμβήκα λοιπόν εις συντροφίαν με ένα γνώριμόν μου πραγματευτήν και αγοράσαμεν διάφορες πραγματείες διά να τες πουλήσωμεν εις το Σουράτ, και από εκεί να φέρωμεν άλλες εις την Μπάρσαν. Φθάνοντας η ημέρα του μισευμού μου έχυσα πολλά

δάκρυα διά την Γανζάδα, και είπα του Ούρμα αγκαλιάζοντάς τον· αδελφέ μου εις εσένα αφίνω την επιμέλειαν του σπητιού μου και των πραγμάτων μου· επιμελήσου διά την τιμήν μου, και πρόσεχε όσον είνε το δυνατόν την αγαπημένην μου Γαντζάδα, και μη την αφήσης να της λείψη τίποτε· φύλαξε ακριβώς το αυτό αμανάτι που σου αφίνω, εις τον γυρισμόν μου να το εύρω καθώς σου το άφησα.

Ο Ούρμας εις ετούτα τα λόγια μου μού έταξεν επάνω εις την τιμήν του, ότι θα φυλάξη τα πάντα με κάθε ακρίβειαν, και πως να μην έχω καμμίαν έγνοιαν, και να στέκωμαι με την καρδίαν μου πολλά ήσυχην. Πιστεύοντας εγώ τα όσα μου έταξεν, εμίσευσα με το πνεύμα μου ήσυχον. Εκάμαμεν πανιά, και εφθάσαμεν εις το Σουράι με έναν αέραν πολλά αρμόδιον, που δεν μας άφησε τελείως· εκεί επουλήσαμεν, με πολλά κέρδη τες πραγματείες μας, και αγοράσαμεν άλλες από τις οποίες εκάναμεν λογαριασμόν ότι θα εκερδιζαμεν εις το ένα τέσσαρα. Και αφού ετελειώσαμεν κάθε μας υπόθεσιν, επισπεύσαμεν διά να γυρίσωμεν εις την Μπάσραν.

Συμβεβηκός Ζ'. του Αμπουλβάρη.

Το καράβι μας αρμένιζε με τα πανιά γεμάτα, και ελογαριάζαμεν ότι θα φθάσωμεν ευτυχώς με αυτόν τον αέρα εις την ποθουμένην πατρίδα μας. Μα εις μίαν νύκτα εσηκώθη μία φουρτούνα τόσοσφοδρά, που ηναγκάσθημεν να παραιτηθούμεν εις την διάκρισίν της, της οποίας η σφοδρότης μας έβγαλεν έξω από την στράταν μας, και ήλθε το καράβι μας και ετσακίσθη εις μίαν ξέραν, σιμά εις ένα ερημονήσι. Όλοι οι άνθρωποι της συντροφιάς επνίγησαν έξω από εμένα και του συντρόφου μου· ερριχθήκαμεν εις τον σκύφον με πολλήν ογληγορότητα, και με τούτο το μέσον αφεθήκαμεν εις την ορμήν των κυμάτων. Μα αλλοί εις εμέ! από ένα κίνδυνον της φουρτούνας επάσχαμεν διά να γλυτώσωμεν, και εις άλλο χειρότερον επέσαμεν· είμεθα πλησίον να πιάσωμεν γην, και εις το αναμεταξύ που ηθέλαμεν να έβγωμεν, ιδού και έρχεται ένας μεγαλώτατος κορκόδειλος προς ημάς· εκείνο το φοβερόν θηρίον πλησιάζοντας προς τον σκύφον μας, με την ουράν του τον εκτύπησεν, που τον έκαμε πολλά κομμάτια. Ημείς με το να μην είμεθα ακόμη εβγαλμένοι εις την γην, επέσαμεν ευθύς εις το νερόν εις τον ίδιον καιρόν το θηρίον ανοίγοντας το στόμα του εκατάπιε τον σύντροφόν μου· και εγώ εις αυτό το αναμεταξύ που έτρωγε τον σύντροφόν μου, έπιασα την γην πλέοντας, και ούτως εγλύτωσα από τον κίνδυνον του θηρίου.

Περιπατώντας το λοιπόν εις εκείνο το έρημον νησίον έφθασα σιμά εις μίαν βρύσιν, της οποίας το νερόν ήτον τόσοσ άσπρον, που

εφαίνετο ωσάν το κρύσταλλον· εγώ έπια από αυτό, και το ηύρα εις την γεύσιν νόστιμον ωσάν ένα πολύτιμον σερμπέτι· έμασα ύστερον κάποια χόρτα που εκεί κοντά ήτον, και τα έφαγα, τα οποία ήτον νοστιμώτατα· εστοχάσθηκα εκείνην την τοποθεσίαν, που η φύσις την εστόλισε με τόσα διαφορετικά πράγματα και όλος καταπονημένος καθώς ήμουν ευχαρίστησα τον ουρανόν, που το ολιγώτερον με έφερεν εις ένα τόπον που δεν εφοβούμην ν' αποθάνω από πείναν και δίψαν. Μα στοχαζόμενος τα άγρια ζώα, που ημπορούσαν να είνε εκεί, και διά να μη με καταφάγουν, μου εμβήκε κάποιος φόβος, και με έκαμε να μην αναπαυθώ εκεί διά πολλήν καιρόν, με όλον που είχα πολλήν χρείαν.

Επερπάτησα το λοιπόν, και ήλθα εις ένα λόγγον, του οποίου τα δένδρα ήτον όλα από αλοήν, και πυξάρι. Και αφού επεριπάτησα εις αυτόν τριακόσια πατήματα, ευρέθηκα σιμά εις ένα λιβάδι σκεπασμένον από χιλίων λογίων λουλούδια, που ευωδιάζαν τον αέρα. Εις το μέσον ετούτου του λιβαδιού εφαινονταν ένα δένδρον πολλά υψηλόν και φουντωτόν, που έκανε εναν χαριέστατον ίσκιον, εις την ρίζαν του οποίου ήτον μία τέντα από μεταξωτόν, και υποκάτω αυτής ήτον ένα κρεββάτι με έναν άνθρωπον, που εφαινονταν πως θα κοιμάται και είχε το ζερβί του χέρι ακουμπισμένον επάνω εις μίαν κασσελοπούλαν χρυσήν, και ένας δράκοντας φοβερός έστεκε σιμά του, και εκρατούσεν εις το στόμα του μίαν καραφοπούλαν με βάλαμον, και κάθε ολίγον το επλησίαζεν υποκάτω εις τα ρουθούνια του.

Εις τούτο το θέαμα έμεινα νεκρός από τον φόβον μου. Αλλοί εις εμέ, είπα εις τον εαυτόν μου· τι το όφελος που εγλύτωσα από την θάλασσαν, και από τον κορκόδειλον και ήλθα διά να γένω φαγητόν ετούτου του δράκοντος; και αντίς να πλησιάσω εις την τέντα, έφυγα και εκρύφθηκα εις κάποια δενδράκια, από τα οποία εβάλθηκα να θεωρήσω τον άνθρωπον και τον δράκοντα. Και αφού διά αρκετόν διάστημα εθεωρούσα εκεί, βλέπω αιφνιδίως, να έβγη από την τένταν ο δράκων, και σηκωνόμενος εις τον αέρα με μεγάλην ορμήν, έγινε άφαντος από τα μάτιά μου. Αφού εξεμάκρυνεν αυτός ο δράκων, επήρα θάρρος, και γεμάτος από περιέργειαν εκίνησα προς την τένταν, διά να ιδώ τι άνθρωπος ήτον εκείνος που εκεί εκοιμώνταν και εμβαινοντας μέσα εις αυτήν, τον είδα ωσάν να εκοιμώνταν, ο οποίος έδειχνε πως ήτον έως εκατόν είκοσι χρονών ηλικίας, και εφαινονταν πως να ήτον ακόμη ζωντανός, με όλον που ήταν πολλοί αιώνες που ήτον αποθαμμένος· εστάθηκα καμπόσον διά να στοχασθώ με επιμέλειαν· επήρα έπειτα την κασσέλαν την χρυσήν, εις την οποίαν είχε το χέρι του ακουμπισμένον, και ανοίγοντάς την έβγαλα κάποια σανιδάκια παλαιά επάνω εις τα οποία έστεκαν γραμμένα τα ακόλουθα λόγια· «Ασή, υιός του

Βραχία, και μέγας βεζύρης του Σολομώντος, είμαι εγώ που εδώ με βλέπετε· εγώ βλέποντας πως επλησίαζα εις τον θάνατον, εδιάλεξα ετούτο το έρημον νησί, διά να αφήσω το θνητόν μου κορμί υποκάτω εις ετούτην την τένταν προς ωφέλειαν του ανθρωπίνου γένους. Ας ηξεύρουν λοιπόν εκείνοι, που εις ετούτο το νησί από κακήν τους τύχην ήθελαν φθάσει, πως δεν θέλουν μεταγυρίσει εις τους τόπους τους, αν δεν ανδρειευθούν, και τολμήσουν να βαλθούν εις τους πλέον φοβερωτάτους κινδύνους που είναι. Και αν τίποτε δεν τους ήθελε φοβίση, ας περιπατήσουν προς τα δυτικά μέρη, και θέλουν φθάσει εις την ρίζαν ενός βουνού, εις την οποίαν θέλουν εύρει μίαν μεγάλην τρύπαν, εις την οποίαν ανδρείως ας έμβουν εις αυτήν, και ας περιπατήσουν χωρίς να σταθούν έως που να φθάσουν εις ένα μέγα λιβάδι, του οποίου η ωραιότης θέλει τους θαυμάσει· με τούτο το μοναχόν μέσον ημπορούν να ελευθερωθούν από τούτους τους τόπους».

Αφού ανέγνωσα αυτά τα γράμματα, εφίλησα με όλον, το σέβας τες ερμηνείες του Ασή· έπεσα κατά γης και παρεκάλεσα τον ουρανόν μετά πολλών δακρύων, διά να με βοηθήση να λυτρωθώ από αυτούς τους κινδύνους, που έχω να συναπαντήσω, καθώς και με εδυνάμωσε, και εβγήκα και από τα πηγάδια! Τότε χωρίς να χάσω καιρόν, επεριπάτησα προς την δύσιν, και εις ολίγον διάστημα έφθασα εις την ρίζαν του βουνού, εκεί που κατά αλήθειαν εθεώρησα μίαν μεγαλωτάτην τρύπαν της οποίας το φοβερώτατον σκότος που εφαινοντον με εμπόδιζεν από το να έμβω εις αυτήν· Μα εγώ πολλά βέβαιος εις τες ερμηνείες του Ασή δεν εφοβήθηκα τίποτε· εμβήκα χωρίς αντίρρησιν, και επεριπατούσα εις τα τυφλά, με το να ήμουν περικυκλωμένος από ένα βαθύτατον σκότος· αγροικούσα όμως ότι θα επήγαινα όλο εις τον κατήφορον, και περιπατώντας πάντοτε χωρίς να αναπαυθώ έλαβα αιτίαν να στοχασθώ, ύστερον από δεκαπέντε, ή είκοσι ώρες περιπάτημα ότι έκανε χρεία πως εγώ θα εκατέβαινα εις τα καταχθόνια να εύρω τα τελώνια της γης. Τέλος πάντων το σκότος που με εμπόδιζεν εδιαλύθη, και εξαναθεώρησα το φως της ημέρας που ελόγιαζα να το έχασα διά πάντα. Εφανερώθη ευθύς εις τους οφθαλμούς μου ένα λιβάδι γεμάτον από διαφόρων λογίων λουλούδια και άνθη, που δεν είχα μεταϊδεί, και δένδρα φορτωμένα από ωραίους καρπούς· επλησίασα εις ένα από αυτά τα δένδρα, και έφαγα από τον καρπούς τους, έπειτα εκάθησα εις τα χόρτα διά να αναπαυθώ ολίγον, και απεκοιμήθηκα εις ένα βαθύτατον ύπνον. Και οπότεν εξύπνησα, είδα ολόγυρά μου δώδεκα τελώνια μαύρα και ξερακιανά, τα οποία είχαν τα μάτια φλογερά, και είχαν σχεδόν μορφήν ανθρωπίνην, και μερικά από αυτά είχαν εις την μέσην του μετώπου τους από ένα κέρατον μακρύ, και όπισθεν είχαν ουράν

σκύλου, και άλλα είχαν σημάδια παράξενα, που δεν ημπορώ να τα διηγηθώ·

Υιέ του Αδάμ, μου είπε ένα από αυτά διά ποίαν τύχην ευρίσκεσαι ανάμεσα εις τα τελώνια της γης; Αυτωνών τότε τους εδιηγήθηκα τα συμβεβηκότα μου. Και ένα άλλο υστερώτερον μου είπε. Έλα να κατοικήσης με ημάς, και βεβαιώσου πως δεν θέλομεν σε βλάψει· και οπόταν διά κάποιον καιρόν ήθελες μας δουλεύσει, εις ανταμοιβήν θέλομεν σε φέρει εις εκείνον τον τόπον, που επιθυμάς να ευρεθής. Δεν έδειξα δυσκολίαν διά να δεχθώ το πρόβλημα που μου είπε. Έκαμες καλά, μου απεκρίθησαν, να κλίνης θεληματικώς, επειδή και στανικώς, ηθέλαμεν σε φέρει εις την συντροφίαν μας. Έτσι λέγοντάς με επήραν και με εσήκωσαν εις τον αέρα, και με έκαμαν να περάσω από πάνω από διάφορα βουνά, και εγυρίσαμεν διάφορες θάλασσες, διά να φθάσωμεν εις τες κατοικίες των, αι οποίαι δεν ήτον άλλο παρά ένα αναρίθμητον πλήθος σπηλαίων υπογείων, και τρύπες εις τα βουνά· και εις κάθε ένα από αυτά εκατοικούσεν από ένα τελώνιον.

Εστάθηκα ένα ολόκληρον χρόνο με αυτά τρεφόμενος από χόρτα, διότι εκείνων των τελωνίων η τροφή έστεκεν όλον εις κόκκαλα, των οποίων οι άνθρωποι τρώγοντας το κρέας τα έριχναν. Και διά να μη τους λείψη αυτή η ζωτροφία, είχαν επιταυτού διωρισμένα διάφορα τελώνια, που επήγαιναν διά να τα μαζώνουν, και να τους τα φέρουν από όλον τον κόσμον. Ξεχωριστά δε από αυτά τα τελώνια έφερναν το περισσότερο μέρος από τα κόκκαλα των αλόγων, που έτρωγαν οι Ταρτάροι, τα οποία τα είχαν διά το πλέον ευγενικώτερον φαγή, και τα έτρωγαν με πολύν πόθον. Η δυστυχισμένη ζωή, που έκανα με εκείνα τα κατηραμμένα τελώνια, και η ανάγκη εις το να είμαι σκλάβος των μου επροξενούσαν μέγαν πόνον και εκείνο που περισσότερο εδιαπερνούσε το πνεύμα μου από πλέον ζωντανόν πόνον, ήτον η καταφρόνεςεις που έκαναν του Αλκοράνου, και του Μωάμεθ· με εμπόδιζαν από το προσκύνημά μου, και από το να παίρνη αμπέστι και να πλένωμαι· και εγώ με όλα αυτά τα εμποδίσματα, ηξεύροντας βέβαια πως ήθελα να κακοπάθω αν τους επαράκουα δεν επαματούσα με όλον τούτο να κλέφτω τον καιρόν, και να κάνω συχνώς με κρυφόν τρόπον εκείνο που μου εμπόδιζαν.

Μίαν ημέραν, που ευρισκόμουν μοναχός εις το σπήλαιον που εδούλευα, επήρα αμπέστι και άρχισα να κάμω το προσκύνημά μου, και εις το αναμεταξύ που έλεγα κάποια λόγια από το Αλκοράνι, άκουσα να αντιβοήση ο αέρας από βοές χαρμόσυνες και από ψαλμωδίες εις δόξαν του Υψίστου. Μένοντας εκστατικός εις τα όσα ήκουα, εβγήκα ευθύς από το σπήλαιον διά να καταλάβω το αίτιον μιας τόσον μεγάλης μεταβολής· είδα τελώνια ενδυμένα

λευκά με φακίολια, καλά θρεμμένα και τόσον εύμορφα, όσον άσχημα ήτον τα άλλα. Ετούτες οι δύο φυλές των τελωνίων επολέμησαν ανάμεσόν τους, και τα εύμορφα νικώντας τα άσχημα εώρταζαν με τες ψαλμωδίες των εις ευχαρίστησιν του Υψίστου την νίκην τους. Μην ημπορώντας παρά να ευχαριστηθώ εις αυτό το θέαμα, και ανταμώνωντας την φωνήν μου με εκείνην των νικητών, εφώναξα με όλην μου την δύναμιν· δεν είνε άλλος ουρανόσ παρά ένας, και ο Μωάμεθ είνε προφήτης. Ένα πλήθος τότε από τα νικητά τελώνια ακούοντάς με να ομιλώ με αυτόν τον τρόπον, ήλθαν εκεί που ήμουν. Ποίος είσαι εσύ, ένα από αυτά μου είπε; και ποίος ημπόρεσε να σου δείξη παρόμοια λόγια; ημείς δεν ηξεύρομεν ότι εις ετούτον τον τόπον να ευρίσκειται ένας μουσουλμάνος· ειπέ μας το λοιπόν πόθεν είσαι; και πώς ημπόρεσες να έλθης εδώ; Εγώ επλήρωσα το όσον επιθυμούσαν, έπειτα με έφεραν εις το τελώνειον, που το ενόμιζαν ως βασιλέα τους· αυτό μου εξέταξε παρομοίως τα ίδια, ως άνωθεν και με τον ίδιον τρόπον του απεκρίθηκα, έπειτα μου εξήτησε το όνομά μου και φανερώνοντάς το μου είπεν, Αμπουλβάρη, είμαι πολλά ευχαριστημένος, που ελευθερώθης από τας χείρας των απίστων τελωνείων· εκείνα τα κακότροπα ήθελαν μίαν ημέραν να σε θανατώσουν· ημπορείς τώρα να χαίρεσαι, και να ευφραίνεσαι, επειδή και είσαι με τα τελώνια, που είναι από την θρησκείαν αυτού του Μωάμεθ ωσάν και του λόγου σου.

Εκείνος ο βασιλεύς έλαβεν από ολίγον κατ' ολίγον πολλήν αγάπην προς εμένα και καταλαμβάνοντας, ότι ήμουν πολλά πεπαιδευμένος εις τα δόγματα και νόμους του Μωάμεθ, με έκαμε, διά ιμάμην του, ώστε που εγώ υπηρετούσα εις την ώραν του προσκυνήματος, και έκανα την προσευχήν, και όλα τα άλλα της θρησκείας κατά το πρόπον· οπόταν εγώ ενήστευα, ενήστευαν και αυτά· ανέγνωθα καθημερινώς, και τους εξηγούσα το αλκοράνι με τες παρατήρησεις· και διά ταύτα με εσέβονταν πολλά, και τέλος πάντων έγινα πολλά ένδοξος ανάμεσά τους, εις τρόπον που τίποτε δεν κατώρθωναν, χωρίς πρώτον να με συμβουλευθούν, και έδεικναν πολύ σέβας εις τας κρίσεις μου· Εσυνέβη ότι μία νύκτα ενυπνιάσθηκα πως ευρισκόμουν εις τον ιερόν κήπον της Μέκκας, εκεί που είνε το μνημείον του Μωάμεθ, και έβλεπα να εμβαιίνη η Γαντζάδα εις τον ιερόν κήπον με το πρόσωπον πολλά θλιμμένον και εισερχομένη εις το μνημείον του Προφήτου, επερικαλούσε με τον ακόλουθον τρόπον «Ω Μωάμεθ, που εις εσέ εθυσίασα τα είδωλα που επροσκυνούσα, δείξε έλεος εις μίαν γυναίκα, η οποία πληρώνει με κάθε προθυμίαν τους νόμους σου· κάμε να έλθη ο άνδρας μου, που δεν ειξεύρω πού ευρίσκειται, και κάμε τον να γυρίση εις την Μπάσραν, διά να διαφεντεύση μίαν καρδίαν που αυτουνού την εκάρισα και να με ελευθερώση από έναν παράνομον που γυρεύει να με απατήση».

Εξύπνησα εις ετούτα τα λόγια, και μία σύγχυσις, που δεν ημπορώ να την διηγηθώ, επλάκωσε το πνεύμα μου, και συνέλαβα από εκείνο το όνειρον ένα κακόν προμήνυμα· εστοχάσθηκα ότι η γυναίκα μου ευρίσκονταν συγχισμένη από κανένα τολμηρόν που έπασχε να μου αρπάξη την τιμήν μου, και ετούτος ο σκληρός στοχασμός μου, τον οποίον δεν ημπορούσα να εξαλείψω από το πνεύμα μου, μου επροξένησε μίαν βαθυτάτην μελαγχολίαν. Εκατάλαβεν αυτήν ευθύς ο βασιλεύς των τελωνίων, και μου είπεν, ω Ιμάμη, τι έχεις; μία θανατηφόρος θλίψις φαίνεται εις τους οφθαλμούς σου εδώ και ολίγας ημέρας, ειπέ μου τι είναι το αίτιον; Αχ μεγαλώτατε βασιλέα, του απεκρίθηκα· ένα σκληρόν όνειρον που είδα διά την γυναίκα μου ετάραξε μεγάλως την ησυχίαν μου, και μου άναψε την επιθυμίαν διά να την ιδώ, και διά τούτο είμαι έτσι καθώς με βλέπεις περίλυπος. Έπειτα από αυτό με επρόσταξε να του διηγηθώ αυτό το όνειρον και οπόταν του το εδιηγήθηκα μου είπεν.

Εγώ αισθάνομαι μεγάλην χαράν εις τα όσα μου εξεμνηστηρεύθης, και επειδή και έχεις μίαν γυναίκα, που την αγαπάς τόσο, και που επιθυμάς να ευρεθής σιμά της, εγώ σου τάσσω να την ιδής ογλήγορα· μα πόση στράτα στοχάζεσαι να είναι απ' εδώ έως την Μπάσαν, ηκολούθησεν αυτός να λέγη· ηξεύρεις που έχης να περιπατήσης εβδομήντα χρόνους διά να φθάσης εκεί; μα με όλον αυτό το μέγα διάστημα, εγώ θέλω σε κάμει να σε φέρη ένα τελώνιον διά να απολαύσης την Γαντζάδα, που την είδες εις το όνειρόν σου. Και λέγοντας έτσι με επήρεν από το χέρι, και με έφερεν εις μίαν παραθαλασσίαν από την οποίαν μου έδειξε ένα νησί. Βλέπεις εσύ μου είπεν, εκείνο το νησί εις το οποίον φαίνεται ένας πύργος που η κορυφή του εγγίζει έως τα σύννεφα; Ναι, ω αυθέντη, του απεκρίθηκα, Πολλά καλά, αυτός ξαναείπεν· αυτός είναι ένας πύργος, ο οποίος χρησιμεύει εις φυλακήν των απίστων τελωνίων, που πέφτουν εις τας χείρας μου, και άλλα τελώνια που δεν μου υποτάσσονται. Εις ετούτα τα λόγια αυτός με εσήκωσεν εις τον αέρα, και με έφερε μαζί του εις εκείνο το νησί. Επλησιάσαμεν εις την πόρταν του πύργου, που ήτον σιδερένια, η οποία διά προσταγής του ευθύς άνοιξε. Και εμβαίνοντας εις τον πύργον είδα τελώνια εις πλήθος πολύ φορτωμένα αλύσους, και ανάμεσα εις αυτά εγνώρισα διάφορα από εκείνα, που τους ήμουν σκλάβος.

Ήτον ένα ανάμεσα στα άλλα ονομαζόμενον Αφρικός, μεγάλον καθ' υπερβολήν και φοβερόν, και άσχημον πολλά· αυτό έστεκε δεμμένο με κοντρές αλυσίδες εις έναν στύλον, εις τρόπον που του εσήκωναν την ελευθερίαν διά να κάμη παραμικράν κίνησιν. Ο βασιλεύς γυρίζοντας προς αυτό του είπεν. Ω ταλαίπωρε Αφρικέ ηξεύρεις πόσον εσύ μου είσαι υπόχρεως; Ω μεγαλώτατε βασιλεύ απεκρίθη ο

Αφρικός, εγώ δεν παραβλέπω το χρέος μου· έπρεπέ μου χίλιες φορές να λάβω τα πλέον σκληρά βασανιστήρια, και το ύψος της βασιλείας σου έδειξε την καλωσύνην και με εσυμπάθησεν. Ας είνε, του απεκρίθη ο βασιλεύς, εσύ ηξεύρεις πως ημπορώ να σου δώσω την ελευθερίαν; Ναι βασιλεύ, απεκρίθη ο Αφρικός ηξεύρω την μεγάλην σου γενναιότητα, και αυτό δεν μου είνε νέον. Σου την δίνω το λοιπόν, του είπεν ο βασιλεύς, μα με συμφωνίαν, ότι εσύ θα φέρης ετούτον τον Μουσουλμάνον εις την Μπάσραν, και θέλω ότι εις ολίγον διάστημα να κάμης αυτό το ταξίδι. Θέλω τον φέρει εις τρεις ώρες του είπε, διά το θέλημά σου που με προστάζεις. Ο βασιλεύς τότε εγύρισεν εις εμέ και μου είπεν· ήξευρε, ω νέε, ότι ετούτος ο Αφρικός είνε ένα κακοποιόν τελώνιον πονηρόν, επίβουλον και άνομον· δεν ημπορώ να δώσω τόσην πίστιν εις τα όσα μου τάζει· φοβούμαι ότι θα με γελά, μα διά να μη σε βλάβη θέλω σου δώση μίαν προσευχήν, διά να την λέγης εις όλον το διάστημα της στρατας, που ευρίσκεσαι επάνω εις τες πλάτες του, και με αυτήν στάσου βέβαιος, πως δεν θέλει ημπορέσει να σε βλάβη. Και εις τον ίδιον καιρόν μου ερμήνευσε την προσευχήν, και την έμαθα να την λέγω.

Τότε ο βασιλεύς έλυσε τον Αφρικόν και με τα ίδια του χέρια με έβαλεν εις τες πλάτες του, και αφού μου έδεσε τα μάτια διά να μην ιδώ πράγματα, που να με φοβήσουν εις την στραταν, μου είπεν, Αλμποβάρη, από εσένα δεν ζητώ άλλο, παρά να ενθυμηθής να υπάς εις την Μέκκαν διά να εύρης τον Όμαρ, βασιλέα των πιστών και τον Αλή Βαναπή γαμπρόν του Μωάμεθ, εις τους οποίους θέλεις ειπεί, ότι είνε μία φυλή τελωνίων υποκάτω εις την γην, της θρησκείας του Μωάμεθ, που ποτέ δεν τρώγουν δίχως να ειπούν το πισμελαϊ, και παίρνουν αμππέστι, και κάνουν όλες της συνήθειες των Μουσουλμάνων, και που πολεμούν ημέρα και νύκτα, εναντίον εις μίαν άλλην φυλήν τελωνίων, που είνε αποστάται εις τους νόμους του Μωάμεθ.

Του έκαμα όρκον ότι θα κάμω καθώς με επρόσταξε· και ύστερον εβγήκα από τον πύργον με το τελώνιον, που το είχα καβαλλικευμένον. Κύτταξε καλά, μου είπε πάλιν ο βασιλεύς, να μην αφήσης που να λες την προσευχήν· διότι αν σταματήσης καμπόσον χωρίς να την ειπής ο Αφρικός ημπορεί να κάμη να κινδυνεύσεις και να χαθής. Δεν μου το επαράγγειλεν αυτό ο βασιλεύς χωρίς δικαιολόγημα και αφορμήν, επειδή και εγνώρισα πολλά ογλήγορα την ενέργειαν, αν έστεκα μίαν στιγμήν χωρίς να την ειπώ. Ο Αφρικός έκαμνεν ουρλιασμούς φοβερωτάτους, οι οποίοι ευθείς έπαυον όποταν εξανάπιαν την προσευχήν· τώρα αγροικούσα ότι το τελώνιον με ύψωνε τώρα με εξαμήλωνε, κάποιες φορές έκανε να γεννούνται φοβερωτάτες χάλαζες, και άλλες

φουρτούνες, πιστεύοντας, ότι με αυτά τα μέσα να με φοβίση και να με κάμη να πέσω· μα όλα ήτον ανωφελή, επειδή και εκρατούμουν πολλά σφικτά επάνω εις τες πλάτες του.

Ως τόσον, ό,τι λογής επιμέλειαν και προσοχήν είχα εις το να λέγω εκείνην την προσευχήν, που με έκανε να στέκωμαι ασφαλής, δεν ημπορέσα όλως να υποφέρω που να μην πληρώσω την περιέργειάν μου εις ένα αλαλαγμόν φωνών, που ήκουσα εις τον αέρα· και έλαβα την αφροσύνην να σηκώσω το δέμα από τους οφθαλμούς μου διά να ιδώ τι ήτον. Είδα πολλά τελώνια που είχαν μορφήν θηριώδη, και επολεμούσαν εις τον αέρα· τα φωνάγματα που έκαναν, και ο τρόπος που επολεμούσαν, με έκαναν διά κάποιον διάστημα να παύσω από το να λέγω την προσευχήν μου· και ο Αφρικός ευρίσκοντας τον καιρόν αρμόδιον που δεν επροσευχόμουν, με έρριξεν εις μίαν θάλασσαν, που επάνωθεν της είμεθα, και υπήγε να ανταμωθή με τα άλλα δαιμόνια διά να πολεμήση. Εγώ με το να μην ήμουν μακράν από την παραθαλασσίαν, και ηξεύροντας καλά να πλεύσω έπιασα την γην ευθύς, την οποίαν χίλιες φορές την εφίλησα, ευχαριστώντας τον ουρανόν διά την ελευθερίαν μου. Εχαιρόμουν που ελευθέρωσα την ζωήν μου από τα κύματα της θαλάσσης και από τον Αφρικόν, εθλιβόμουν μεγάλως από το άλλο μέρος, στοχαζόμενος, πως ήμουν εις μίαν έρημον, χωρίς ελπίδα διά να ξαναϊδώ την γυναίκα μου και την πατρίδα μου.

Συμβεβηκός Η'. του Αμπουλβάρη

Εις το αναμεταξύ που εγώ εθλιβόμουν διά την κατάστασιν, εις την οποίαν ευρισκόμουν βλέπω επάνω εις τα χείλη της θαλάσσης ένα μικρόν πουλί, που εις εμένα έρχονταν. Εγώ δεν είδα ποτέ παρόμοιον πουλί, το οποίον μου εφαινετο πολλά ωραίον, αυτό επλησίασεν εις το στόμα μου την μύτην του, και μου το εγέμισεν από ένα δροσερόν και γλυκύτατον ποτόν, έπειτα μου είπε. «Νέε Μουσουλμάνε, μην ολιγοκαρδίζης· διατι εσύ είσαι διαλεγμένος, και εδιωρίσθης να δουλεύσης διά παράδειγμα εις τους ανθρώπους της θρησκείας σου επειδή και μίαν ημέραν θέλουν ακούσει τα συμβάντα σου, και θέλουν ωφεληθή κατά πολλά». Ω ευγενικόν πουλί, εγώ εφώναξα εκστατικός εις τα όσα μου ωμιλούσεν· ειπές μου, διά ποίον θαύμα έχεις εσύ την χάριν να μιλής ως άνθρωπος; Εγώ είμαι απεκριθή αυτό το πουλί του προφήτου Ισαάκ και έχω το χρέος να αγρυπνώ εις ετούτην την θάλασσαν, διά να βοηθώ τους ταλαιπώρους ανθρώπους, που έρχονται εις ετούτους τους τόπους, και ξεχωριστά τους Μουσουλμάνους· ώστε που αντί να θλίβεσαι, καίρου και στάσου βέβαιος, ότι είνε ανταμοιβή εις τους καλούς διά

τα βάσανα που υποφέρουν εις την πρόσκαιρον ταύτην ζωήν. Και αφού μου ωμίλησεν με αυτόν τον τρόπον μου έδειξε την στράταν που έπρεπε να ακολουθήσω, βεβαιώνοντάς με να την ακολουθήσω χωρίς να φοβούμαι παντελώς να μου συμβή τίποτε εναντίον.

Επεριπάτησα το λοιπόν εις εκείνην την στράταν που έδειξε· και το θαυμασιώτερον και το παραδοξότερον είνε που επεριπάτησα σαράντα ημερών διάστημα χωρίς να επιθυμήσω να φάγω, ή να πίνω· το σερμπέτι που εκείνο το πουλί μου έβαλεν εις το στόμα, μου εσήκωσε την πείναν και την δίψαν. Τέλος πάντων έφθασα εις την ρίζαν ενός βουνού, που ήτον εις το μέσον μιας ερήμου, κοντά εις την οποίαν είδα ένα παλάτι ευμορφώτατον από πέτρες άσπρες κτισμένον, και εις αυτό δεν εφαινονταν κανένα παράθυρον. Εκάθησα εις έναν ίσκιον δύο πατήματα μακράν από αυτό, και εις το μεταξύ που αναπαυόμουν, ήκουσα αιφνιδίως μίαν φωνήν, που μου λέγει· υιέ του Αδάμ, εσύ έφθασες εδώ εις καλόν καιρόν διά εμένα και διά εσένα. Εγύρισα ευθύς εις εκείνο το μέρος που έβγαινε η φωνή, διά να ιδώ, και είδα ένα άλλο Αφρικόν τελώνιον ξαπλωμένον κατά γης, πολλά μεγαλύτερον από τον Αφρικόν, που με είχε ρίξει εις την θάλασσαν και πολλά ασχημότερον· αυτό είχε τον λαιμόν ωσάν του ελέφαντος· τον ζερβί οφθαλμόν κόκκινον ωσάν την φωτιάν· και τον δεξιόν γαλάζιον. Έλα σιμά εις εμέ, μου είπε, διά να αναπαυθής, και μην φοβάσαι τίποτε.

Εχρειάσθηκα εξ ανάγκης διά να υπακούσω τούτο το φοβερώτατον τελώνιον, με όλον που η θεωρία του δεν μου έδιδε καλήν ελπίδα, και επήγα και εκάθησα κοντά του. Εχάρηκεν αυτό εις το να με ιδή· ω νέε, μου είπε· ποίου προφήτου είσαι ακόλουθος; του Μωάμεθ, εγώ του είπα· τόσον το καλύτερον απεκρίθη εκείνο, επειδή και ένα τέτοιον άνθρωπον εγώ χρειάζομαι· μελετώ να κατορθώσω ένα μεγάλον πράγμα, το οποίον μοναχός μου δεν ημπορώ να το κάμω· μα ελπίζω με την βοήθειάν σου να λάβω το ποθούμενον, και ημπορείς να στοχαστής, ότι αν λάβω εκείνο που επιθυμώ, θέλω σε γεμίσει τιμές και πλούτη υπέρμετρα, επειδή και με αυτό θέλω γίνη αυθέντης όλου του κόσμου, και εις ανταμοιβήν θέλω σου δώσει και εσένα βασίλειον. Με προθυμίαν θέλω σε υπακούσει, του είπα· μα δι' αυτό δεν ζητώ ούτε κορώναν, ούτε άλλα πλούτη, παρά να με φέρης εις την Μπάσαν. Ναι απεκρίθη εκείνος, σου ομνύω εις το κεφάλι του προφήτου σου, πως θέλω σε φέρει πολλά καλά. Εγώ εξαναείπα· εσύ δεν έχεις να κάμης άλλο παρά να μου δείξης το τι έχω να κάμω, και θέλω το ακουλουθήσει με κάθε επιμέλειαν.

Ο Αφρικός έμεινε πολλά ευχαριστημένος εις το να με ιδή πρόθυμον διά να τον βοηθήσω· μα εγώ φοβούμενος με κάποιον τρόπον από αυτόν, άρχισα να λέγω την προσευχήν μυστικώς· Εις

αυτό το διάστημα αυτός έβγαλεν από την τζέπην του μίαν απλοχεριάν βόλια, μικρά μολυβένια και δίδοντάς μου τα εις τα χέρια μου είπεν· ενθυμήσου να μη κάμης αλλέως, παρά οπόταν με ιδής κάθε φοράν που να πέσω αναίσθητος, να μου ρίξης επάνωθέν μου ένα από αυτά τα βόλια. Εγώ του έταξα μεθ' όρκου, ότι θα κάμω καθώς αυτός με διέταξεν. Επάνω εις τούτην την πίστιν αυτός εσηκώθη, και με επήρε, και επήγαμεν προς ένα παλάτι. Ο Αφρικός εκρατούσε και αυτός από εκείνα τα βόλια από τα οποία έρριξεν ένα με πολλήν δύναμιν προς την πόρτα του παλατιού, η οποία ευθύς άνοιξεν· εμβήκαμεν εις μίαν αυλήν εστρωμένην από μάρμαρον διάσπρον, εις την οποίαν εθεωρήσαμεν δύο λεοντάρια φοβερά, τα οποία ευθύς που μας είδαν άρχισαν να βρυχώνται· μα ο σύντροφός μου τα εκτύπησεν από μίας με ένα βόλι και έμειναν ακίνητα. Φθάνομεν εις μίαν δευτέραν προύντζινην, που ήτον κλεισμένη με ένα σύρτην ασημένιον. Δεν εναντιώθη εκείνη εις το κτύπημα του βολιού, μα ευθύς άνοιξε, και εφανερώθη εις τους οφθαλμούς μου ένα φοβερόν σπήλαιον πολλά ευρύχωρον· ένας ποταμός με νερόν μαύρον έτρεχε με μεγάλην ορμήν εις την μέσην του, και επάνω εις τα χείλη του ήτον δύο δράκοντες μεγάλοι και φοβεροί· ετούτα τα θηρία βλέποντάς μας άνοιξαν τας πτέρυγάς των, και ήρχισαν να ξερνούν από το στόμα τους άπειρες φοβερές φλόγες πυρός. Ο Αφρικός έρριπεν ευθύς δύο βόλια και εις αυτούς και ευθύς έπαυσαν, και εταπεινώθησαν. Και διαβαίνοντας αυτά ήλθαμεν εις μίαν αυλήν, της οποίας τα τείχη εφαινοντο κτισμένα από πλάκες χρυσιού και το έδαφος ήτον εστρωμένον από πλάκες ασημί· εις το μέσον της ήτο ένας πύργος υψηλός από ξύλον κόκκινον της Ινδίας επάνω εις έξη κολώνες από τζελίκι της Κίνας, και υποκάτω του οποίου ήτον ένας μεγάλος θρόνος από ατόφιον χρυσάφι. Επάνω εις αυτόν τον θρόνον ήτον ένας θόλος, συνθεμένος από διαμάντια που έβγαναν ακτίνες λαμπρές, που μου εθάμπωσαν τους οφθαλμούς. Οπόταν ημείς ηθέλαμεν να πλησιάσωμεν εκεί, δύο όρνεα φοβερώτατα, που έστεκαν εις το έμβασμα του πύργου, ήλθαν κατεπάνω μας να μας κάμουν κομμάτια με τους όνυχάς τους· μα τα βόλια τα εμπόδισαν, ώστε που χωρίς αντίστασιν είδαμεν εκείνον που ήτον εις τον θόλον. Ήτον εκεί ένας άνθρωπος σεβάσμιος εις το πρόσωπον, και εφαινονταν ότι αυτός ακόμην ανέπνεεν. Ο θάνατος που κάνει μίαν φοβεράν μορφήν επάνω εις τα πλέον ωραιότερα υποκείμενα της φύσεως, εφαινετο πως θα εσέβετο το υποκείμενον, που εις τα μάτια μας επαρουσιάζετο. Είχε το λοιπόν αυτός εις ένα δάκτυλον πολλά δακτυλίδια· και ανάμεσα εις τα άλλα ένα πολλά μεγάλον, επάνω εις το οποίον έστεκε γραμμένον το Μέγα Όνομα του Θεού. Ο Αφρικός άπλωσε το χέρι του επάνω εις εκείνο το δακτυλίδι, διά να το βγάλη, και εν τω άμα εκατέβη από το ύψος του πύργου ένας μεγάλος όφις και φυσώντας του εις το πρόσωπον, τον έρριξε κατά γης αναίσθητον. Ενθυμούμενος το ότι μου

παράγγειλε, τον εκτύπησα με ένα βόλι, και ευθύς αυτός εξανάλαβες αισθήσεις του. Πολλά καλά έκαμες μου είπε· και ετούτη είνε η δούλευσις, που από εσένα χρειαζόμουν· ακολουθήθαι λοιπόν να κάμνης το όμοιον όσον που κάνει χρεία. Αφού και ετελείωσεν αυτά τα λόγια, άρχισε πάλιν να προσπαθήσῃ να βγάλη το δακτυλίδι, ο όφης πάλιν με το φύσημά του τον εκατάρριψεν εις την γην, και εγώ τον εξαναζώωσα με τα βόλι ωσάν το πρώτον. Ω Μουσουλμάνε φίλε, εφώνασεν ο Αφρικός, σου ομολογώ μεγαλώτατον χρέος· ήξευρε ότι ο απεθαμμένος που βλέπεις υποκάτω εις τούτον τον πύργον, είναι ο προφήτης Σολομών, του οποίου θέλω να κυριεύσω την Βούλλαν, διατί με αυτό το μέσον γίνομαι αυθέντης όλου του κόσμου, και εσένα ύστερα θέλω σου ανταμείψει μεγάλως την δούλευσίν σου. Μα διατί του είπα, δεν δουλεύεσαι από τα βόλια σου, διά να ταπεινώσης αυτόν τον όφιν ωσάν και τα άλλα θηρία; Τίποτε δεν μπορώ να κάμω εναντίον του, μου απεκρίθη· και διά τούτο χρειαζόμουν βοήθειαν από άλλον. Έπειτα από αυτά τα λόγια, εδοκίμασε και τρίτην φοράν και ειράβηξε το δακτυλίδι έως εις την μέσην του δακτύλου του προφήτου· μα ο ίδιος όφης εξαναγύρισε και έρριξε τον Αφρικόν με το ίδιον σύστημα και την τρίτην φοράν. Εγώ πάλιν ετοιμαζόμουν διά να του ρίξω το βόλι και τον καιρόν που εσήκωσα το χέρι μου ο όφης έτσι μου ωμίλησε· «Στάσου, ω Μουσουλμάνε, και μη βοηθάς ετούτο το καταραμένον τελώνιον· ετούτο είναι από τα επτά Αφρικά, τα οποία αποστάτησαν εναντίον του Σολομώντος, και αυτός ο προφήτης τα έκλεισεν εις το κέντρον της γης, διά να παιδεύση την αυθάδειάν τους· αυτός δεν ζητεί άλλο παρά να κυριεύση αυτό το δακτυλίδι, του οποίου γνωρίζει την δύναμιν και από πολύν καιρόν εκαρτερούσεν εις την ρίζαν του βουνού εκεί που τον εσυναπάντησες, διά να διαβή κανείς που να ημπορέση να τον βοηθήσῃ διά να κάμη αυτό το απόκτημα· αλλά ματαιώς εκοπίασεν ελπίζοντας, διά να την αποκτήσῃ ετούτην την θαυμασία βούλλα που στέκει υποκάτω εις την φύλαξίν μου. Εγώ είμαι ένα τελώνιον, που εστάθηκα πιστόν του Σολομώντος και διά τούτο έχω περισσότερη δύναμι εγώ, παρά τούτον τον Αφρικόν και από τους έξι συντρόφους του ομού. Άφησέ τον το λοιπόν, ακολούθησε να λέγη εις την κατάστασι που τον έφερα, και ας σταθή αυτού ως το τέλος των αιώνων· εσύ όμως ξεμάκρυνε το συντομώτερον από τούτο το μνημείον, και μη συγκίξης πλέον την ανάπαυσιν ετούτου του προφήτου· ειδημή σε αφανίζω, το οποίον ήθελα να κάμω από το πρώτον, αν δεν ήσουν από την θρησκείαν του Μωάμεθ».

Εγώ υπήκουσα μετά φόβου τα λόγια του πιστού τελωνίου, και εγύρισα οπίσω και εις ολίγον έφθασα εις την ρίζαν του βουνού, χωρίς να βλαφθώ από τα φοβερά θηρία επειδή και τα ηύρα εις την κατάστασιν που τα αφήκεν ο Αφρικός. Ηκολούθησα από εκεί ένα

κένταυρον, που με έφερεν εις ένα κάμπον· αλλά προτού να φθάσω εις αυτόν εκρειαόσθην να περάσω πλησίον εις ένα σπήλαιον, από το οποίον είδα να βγαίνουν μεγαλώτατες φλόγες και καπνοί και ήκουσα μίαν φοβεράν βοήν σιδήρων, που εκτυπούσαν με φωνές και παράπονα, κραυγές και ουρλιάσματα φοβερώτατα.

Έστεκεν εις το έμβασμα τούτου του φοβερού σπηλαιού ένα θηρίον, του οποίου με τι τρόπον να περιγράψω την ασχημοσύνην του· εστοχάσθηκα ότι και αυτό θα είνε ένας Αφρικός, επειδή και επαρομοίαζε κατά πολλά εκείνα που είχα ιδεί· το οποίον ήτο δεμένον με χοντρές αλυσίδες· και ωσάν με είδε, με έκραξε με μίαν φωνήν, που επαρομοίαζε την βροντήν.

Νέε, μου είπε, στάσου και αποκρίσου μου από ποίον τόπον είσαι, και ποίου προφήτου ακόλουθος; του απεκρίθηκα πως ήμουν Μουσουλμάνος, και από την Μπάσραν. Οι Μουσουλμάνοι κάνουν, μου είπε σωστές τες προσευχές τους, και τα ήθη τους τα κρατούν καθαρά και άμωμα; αυτοί κάνουν τες προσευχές τους, του απεκρίθηκα, μα αλλοί εις εμέ, είνε πολλοί που δεν φυλάττουν καθαρά τα παραγγέλματα του Μωάμεθ. Το χαίρομαι αυτός μου απεκρίθη· αμ' η πηγή της Ζεμιτέμ τρέχει πάντοτε; Ναι εγώ του είπα· μα αυτή θέλει έλθη καιρός που θα στύψη, με αντίκοψε, και η φθορά, θέλει είνε παγκόσμιος· όλα τα ανομόμητα θέλουν τα κάμνει οι αυτοί Μουσουλμάνοι με μίαν αχαλίνωτον ελευθερίαν· η μοικεία και η πορνεία θέλουν βασιλεύσει ολούθεν, και θέλουν κάμνει καθημερινές ψευδορκίες, θέλουν πίνει κρασί, και θέλουν ιδεί τες γυναίκες ξέσκεπες. Ωχ, εκείνος ο καιρός δεν είνε μακρυά του είπα, επειδή, και κατά το παρόν γίνονται όλα αυτά τα ανομήματα.

Εκατάλαβα ότι τα υστερινά μου λόγια του επροξενούσαν χαράν. Ω υιέ του Αδάμ, εφώναξεν εκείνος με προθυμίαν, είνε δυνατόν οι Μουσουλμάνοι να είνε τόσοσν πιαίσται; τι νέον ευτυχισμένον μου φανερώνεις, είνε καιρός το λοιπόν εγώ να έβγω από την σκλαβιά διά να παρουσιασθώ εις το ανθρώπινον γένος; ήξευρε, ω νέε, ακολούθησε να λέγη ότι εγώ είμαι ο Τζαντάλ (αντίχριστος κατά τους Μωαμεθανούς) που έχω να υπάγω εις τον κόσμον διά να σπείρω τους θυμούς μου. Έτσι λέγοντας ετίναξε με ορμήν τες αλυσίδες του και επάσχισε με δυνάμεις τρομακτικές διά να ελευθερωθή από τους δεσμούς· μα δεν έλαβε το ποθούμενον, επειδή και δύο τελώνια ενδυμένα πράσινα εφανερώθηκαν ευθύς, και τον εκαταδάμασαν, ξαναδένοντάς τον το ένα, και το άλλο τον έδερνε με ράβδον σιδηρένιαν, και του έλεγαν· στάσου αυτού, κατηραμένε, πολλά ογλήγορα θέλεις να ελευθερωθής, ανάμεινε πρώτον να σου δοθή το θέλημα διά να φανερωθής εις τον κόσμον, ότι ο καιρός δεν επλησίασεν ακόμη. Εγώ δεν ήμουν μάρτυρας ήσυχος εις τα όσα

έβλεπα, εξεμάκρυνα το ογληγορώτερον από τον Τζαντάλ, και εμβήκα εις έναν κάμπον όλος συγχισμένος, και επεριπάτησα προς μίαν στράταν γεμάτην από ωραιότατα δένδρα. Εκκρατούσαν αυτά έως εις ένα λάκκον ενός κάστρου, που εφαινονταν απέναντι· εκείνο το κάστρον του οποίου τα τείχη ήτον από χρυσίον, και τα μπεντένια από πετράδια μου αύξαιναν το θαυμασμόν καθώς το επλησίαζα. Εκεί εμπήκα από μίαν πόρταν διαμαντένιαν, την οποίαν την εκρατούσε σφαλισμένην ένας σύρτης από σμαράγδι· και αφού εστοχάσθηκα με πολλήν μου έκτασιν ένα τόσο ωραίον κτίριον, αγροίκησα μίαν ζωντανήν περιέργειάν να ιδώ τα έσωθεν. Και πλησιάζοντας εις την πόρταν είδα επάνωθεν της γραμμένα με χρυσά γράμματα τα κάτωθεν λόγια. «Όποιος και αν είνε που εδώ θα έλθη, και θελήση να ανοίξη την πόρταν, ας ηξεύρη ότι αυτή δεν ανοίγει με κλειδιά, παρά με τα ακόλουθα λόγια· Δεν είνε άλλος Θεός, παρά εις και ο Μωάμεθ είνε προφήτης του. Δεν είνε άλλος Θεός παρά ο Θεός· ο Αδάμ είνε ο εκλεκτός του Θεού. Δεν είνε άλλος Θεός παρά ο Θεός· ο Ισμαήλ είνε η θυσία του Θεού».

Εγώ δεν είχα καλώς τελειώσει αυτά τα λόγια, και η πόρτα ευθύς άνοιξεν. Ωχ, εδώ δεν ηξεύρω να εύρω τρόπους, που να ημπορέσω να σας περιγράψω καταλεπτώς και να ειπώ τα πράγματα που εκεί είδα. Στοχαστήτε όλον εκείνο που ο νους σας ημπορεί να καταλάβη πλέον ένδοξον, πλέον πλούσιον, και πλέον ωραίον, που ημπορεί να είνε· και ας είστε βέβαιοι, πως τίποτε δεν ημπορεί να παρομοιάση με εκείνο που επαρουσιάσθη εις την θεωρίαν μου. Είδα ένα παλάτι κτισμένον από ένα μέταλλον από χρώμα γαλάζιον, που μου ήτον αγνώριστον. Μα όσον πολύτιμη και αν μου εφάνη η αυλή, η τέχνη υπέρβαινε κατά πολλά, η κατασκευή του κτιρίου δεν επαρομοίαζε καθόλου με τες ιδικές μας, και δικαίως ημπορούσα να στοχασθώ ότι ανθρωπίνη εργασία δεν ήτον· οι οντάδες ήσαν γεμάτοι από στρωσίδια χρυσοϋφαντα, και εφαινονταν πολύτιμες και άξιες ζωγραφιές, που έδειχναν τους πολέμους του Μωάμεθ, που έκανε διά να στερεώση την θρησκείαν του. Και οπόταν εγύρισα πολλούς οντάδες χωρίς να συναπαντήσω κανέναν, εμβήκα εις ένα περιβόλι μεγάλον καθ' υπερβολήν και θαυμαστόν και ωραίον· τα θαυμάσια δένδρα του ήταν γεμάτα από διαφόρους καρπούς τα άνθη και λουλούδια, τα συντριβάνια τα χρυσά γεμάτα από καθαρόν νερόν, και άλλα διάφορα πράγματα, που μου εξέστησαν τον νουν, είναι αδύνατον να περιγράψω.

Εις αυτό το πανευφρόσουνον περιβόλι, ένα άπειρον πλήθος πουλιών διαφόρων χρωμάτων αντηχολογούσεν από τα λαλήματά τους. Και εκεί που επεριπατούσα εσυναπάντησα έναν μέγαν αφέντην χωρίς γένεια, ενδεδυμένον με φορέματα γεμάτα διαμάντια· εβαστούσεν εις το κεφάλι του ένα φακιόλι πράσινον γεμάτον από ρουμπίνια και

ήτον καβαλάρης επάνω εις ένα άλογον τρανταφύλλου χρώματος, το οποίον εκεί που επατούσεν, η γη ευθύς έβγαζεν ωραιότατα λουλούδια, και ήτον ωραιότερον από την σελήνην και από τους πλέον λαμπροτέρους αστέρας.

Εστοχάσθηκα από την θεωρίαν του, και από την μεγαλοπρέπειάν του, ότι αυτός θα ήτον ο αυθέντης εκείνου του παλατιού, και άρχισα να φοβούμαι μήπως του κακοφανή, που εμβήκα εκεί χωρίς το θέλημά του. Αυτός απερνώντας από σιμά μου εσταμάτησε, και μου είπεν· Ω νέε, δεν είσαι εσύ από την Μπάσραν; Ναι, του απεκρίθηκα αυθέντη. Καλώς ήλθες, αυτός μου ξαναείπε· πολλά καλά το ήξευρα ότι έμελλες να έλθης εσύ εδώ μα ειπέ μου, εστοχάσθης εσύ καταλεπτώς όλα τα θαυμάσια ετούτα του κτιρίου, και έφαγες από τα φαγητά που εδώ ευρίσκονται; Εγώ είδα και πράγματα πολύ εξαισία, του απεκρίθην· μα από τα φαγητά σας δεν ηξεύρω τι λογής είναι. Ακολούθησον λοιπόν την οδόν σου μου είπεν εκείνος, και θέλεις συναπαντήσει έναν κάποιον, ο οποίος θέλει σε συνοδεύσει ως οδηγός έως εδώ· και τέλος πάντων θέλει σε κάμει να φθάσης εκεί που επιθυμείς.

Ακολούθησα την σράταν μου, στρέφοντας τους οφθαλμούς από όλα τα μέρη και δεν ημπορούσα να τους αποσπάσω εις το να θεωρώ, και να στοχάζωμαι όλα τα εξαισία που με περιεκύκλωναν. Έφθασα τέλος πάντων εις έναν τόπον που ήτον ένας Ναός, εις την θύραν του οποίου έστεκαν γραμμένα τα ακόλουθα λόγια «Δεν είνε άλλος Θεός, παρά ο Θεός, ο Μωάμεθ είνε ο προφήτης του». Και από μέσα ήτον ένας άνθρωπος γονατιστός που επροσκυνούσε· και αφού εκαρτέρησα έως που ετελείωσε να προσκυνήση, τον εκαιρέτησα λέγοντάς του· Σελάμ αλέκην και αυτός αποκρινόμενος μου το, Αλέκην σελάμ, μου είπε, ω νέε Μουσουλμάνε· κάνει χρεία βεβαίως ότι θα είσαι πολλά αγαπημένος του Μωάμεθ που ημπόρεσες να έλθης έως εδώ· ηξεύρεις εσύ εις ποίον τόπον ευρίσκεσαι; ηξεύρεις ότι ετούτο το περιβόλι είναι η διωρισμένη κατοικία των φίλων και εδικών του Μωάμεθ; εδώ μία ευτυχία αιώνιος τους καρτερεί, και διά το παρόν είναι πολύ πλήθος, και θέλω σε κάμει να τους ιδής. Τότε αυτός με έφερεν εις έναν τόπον, εις τον οποίον ήτον τρεις ποταμοί, ο πρώτος από γάλα, ο δεύτερος από βούτυρο, και ο τρίτος από μέλι, και έτρεχαν σιγαλά ολόγυρα του περιβολιού· εις τα χείλη των οποίων έστεκαν πλήθος λαού, καθήμενοι σιμά εις τα τραπέζια γεμάτα από διάφορα φαγητά· εκεί είδα διαφόρους σερίφιδες από την φυλήν του Μωάμεθ, και σαχπάνιδες (φίλοι και μαθηταί του αυτού προφήτου), οι οποίοι βλέποντάς με μου έδωκαν το Σελάμ, με χαροποιόν πρόσωπον. Έπειτα από εκεί ο οδηγός μου με έφερεν εις ένα κάμπιον πολλά χαρμόσουνον ο οποίος ήτο γεμάτος από ωραιότατα κορίτσια, που

εσύγχισαν τον νουν μου τα κάλλη τους· μερικά από ταύτα ετραγωδούσαν· άλλα ελαλούσαν διάφορα όργανα και άλλα εκόρευαν κάθε λογής χορούς· και τόσον ευφράνθη η καρδιά μου να τα βλέπω και να ακούω, που τέλος πάντων ολίγον έλειψε να τρελλανθώ.

Βλέπεις εσύ μου είπεν ο οδηγός μου, αυτά τα κοράσια; ετούτες οι ουράνιες τουρές προξενούν την αγαλλίασιν των πιστών· εις εσέ είναι άδεια μόνον να τες στοχασθής από μακρόθεν, χωρίς να τες πλησιάσης κατά το παρόν δεν ημπορείς να τες απολαύσης επειδή και ο Άγγελος του θανάτου δεν σε εσήκωσεν ακόμη από τον θνητόν κόσμον. Λέγοντάς μου τοιουτοτρόπως αυτός με επήρε χωρίς να θέλω να ξεμακρύνω από εκείνα και με έφερεν εις έναν άλλον Ναόν, που ήτον εις την άκρην του περιβολιού. Εδώ ως επί το πλείστον, μου είπεν εκείνος, έχω την κατοικίαν μου· ο άνθρωπος χωρίς γένεια, που είδες επάνω εις το άλογο, είναι ο Προφήτης Ηλίας· αυτός κατοικεί εις την άλλην άκραν του περιβολιού. Εγώ δε ονομάζομαι ο προφήτης Χεδέρ, και κατοικώ εδώ καθώς σου είπα· εις εσένα μονακά στέκει να ζήσης μαζί μου· ημείς μαζί θέλομεν κάνει το προσκύνημά μας, και θέλομεν απολαύσει τες τρυφές ετούτου του κατοικηρίου, που εις την γη δεν ευρίσκεται· εμείς εδώ δεν ηξεύρομεν μεταλλαγές καιρών· πνέει ένας αέρας πάντοτε τερπνότατος και συγκεκρισμένος· μία παντοτινή άνοιξις βασιλεύει η νύκτα ποτέ δεν εξαπλώνει το σκότος της και η ημέρα που μας φωτίζει είναι πάντα καθαρή και ζάστερη.

Εδέχθηκα το πρόβλημα του προφήτου Χεδέρ, και έμεινα εις την συντροφίαν του πλέον παρά έναν χρόνον· μα με όλες ετούτες τες ευφροσύνες εκείνου του ωραίου τόπου δεν ημπορούσα να είμαι ήσυχος· η ενθύμησις της Γαντζάδας με έκανε να δοκιμάσω, ότι εγώ ήμουν ακόμη κολλημένος εις τον κόσμον· η επιθυμία διά να την ιδώ μου εσύγχιζε την ανάπαυσιν και πιστεύω ότι και η ίδια απόλαυσις των κορασιών δεν ήθελεν με κάμει να την εβγάλω από τον λογισμόν μου. Ο Χεδέρ καταλαμβάνοντας μίαν ημέραν την ανησυχίαν μου, είπε· γνωρίζω πολλά καλά, ότι ήθελες να είσαι εις την Μπάσαν και με το να μην είναι αρκετές οι ηδονές ετούτου του περιβολιού να σε κρατήσουν πλέον, αποφάσισα να πληρώσω την επιθυμίαν σου. Λέγοντας έτσι, εσήκωσε τους οφθαλμούς του εις τον αέρα και βλέποντας ένα μικρόν σύννεφον επάνωθέν μας το εσταμάτησε και το ερώτησε πού πηγαίνει. Το σύννεφον, ή διά να ειπώ καλλίτερον το τελώνιον που ήτον μέσα εις αυτό, απεκρίθη· Ω μεγάλε προφήτα, εγώ υπάγω εις την Κίναν· έχεις κανένα πρόσταγμα διά να σε δουλεύσω; Πηγαίνεις να καλοποιήσης; είπεν ο Χεδέρ ή να παιδεύσης; Διά να παιδεύσω του απεκρίθη το

τελώνιον. Ωσάν είνε έτσι του είπεν ο Χεδέρ ακολούθησε την στράταν σου, με το να μην έχω χρείαν από εσένα.

Μίαν στιγμήν υστερότερον επέρασεν ένα άλλο σύννεφον. Ο Χεδέρ παρομοίως το εξέτασε και το σύννεφον του απεκρίθη, πως υπάγει εις την Μπάσραν διά να κάμη καλόν. Επειδή και πηγαίνεις διά καλόν, του απεκρίθη ο Χεδέρ, θέλω να μου κάμης μίαν χάριν να φέρης ειούτον τον Μουσουλμάνον εις την Μπάσραν, και να τον αποθέσης εις την πόρταν του σπητιού του. Το τελώνιον που εις το σύννεφον ήτον, υπήκουσε, και με επήρε. Μα πριν να μισεύσω ευχαρίστησα μεγάλως τον Χεδέρ διά τες χάρες που μου έκαμε, και τον επαρακάλεσα να με ενθυμάται· εις διάστημα τριών ωρών το τελώνιον με έφερεν εις την Μπάσραν, και με απέθεσεν εις την πόρταν μου.

Συμβεβηκός Θ'. του Αμπουλβάρη και τέλος της ιστορίας του

Βλέποντας τέλος πάντων τον εαυτόν μου εις την πόρταν του σπητιού μου εκάρην μεγάλως· και άρχισα να κτυπώ διά να μου ανοίξουν, με το να ήτο νύκτα. Ένας σκλάβος έτρεξε να μου ανοίξη, ο οποίος βλέποντάς την θεωρίαν μου με το φως που είκεν, έκλεισε την πόρταν θυμωμένος· έπειτα από μέσα με ερώτησε ποίος ήμουν, και τι εγύρευα.. Αποκρίθηκα πως ήμουν ο οικοκύρης του σπητιού, και τον επρόσταξα διά να μου ανοίξη ογλήγορα την πόρταν. Εις την απόκρισίν μου, επήγε διά να δώση την είδησιν της γυναικός μου. Ήλθεν η ίδια διά να μου ανοίξη· μα αντίς να με δεχθή με χαράν και αγαλλίασιν, που έπρεπε να της προξενήση το γύρισμά μου, άρχισε να φωνάζη μεγάλως ευθύς που με είδε. Πώς λοιπόν τότε της είπα, η θεωρία μου σου προξενεί φόβον· οι οφθαλμοί σου δεν με γνωρίζουν; ημπορώ εγώ να εμεταβάληκα τόσο, που να μη με εγνώρισες; κράξε ευθύς τον αδελφόν μου διά να μιλήσω με αυτόν. Ευθύς έκαμε και ήλθεν ο αδελφός μου συντροφιασμένος με ένα νέον εις εμένα αγνώριστον· ο αδελφός μου πλησιάζοντας εις εμένα αφού με εθεώρησε με πολλήν επιμέλειαν μου είπεν πως δεν με εγνώριζεν. Ο Αμπουλβάρης ηκολούθησε να λέγη, δεν σε παρομοιάζει εις κανέναν σημάδι, εκείνος είνε ένας εύμορφος άνδρας, και εσύ είσαι ασχημότατος, εκείνος είναι παχύς, και εσύ είσαι ξηρός ωσάν ένα σκέλεθρον· παύσε το λοιπόν από το να μας λέγης, και να μας δίνης να καταλάβωμεν πως εσύ είσαι εκείνος· και με όλον που είνε επτά χρόνοι που δεν τον είδαμεν, ημείς δεν ημπορούμεν να αλησιονήσωμεν την φυσιογνωμίαν του· μα τούτο δεν φθάνει, το περισσότερο είνε που καθώς εμάθαμεν, αυτός εκάθη εις το ταξείδι που διά θαλάσσης έκαμνεν.

Ἐμεινα πολλά εκοτατικός εις ετούτα τα λόγια· εβεβαιωνόμουν πολλά καλά, ότι θα ήλλαξα την μορφήν μου μα δεν ημπορούσα να καταλάβω πώς ο αδελφός μου να μη με εγνώριζε καθόλου. Μα πώς, ω Γαντζάδα, είπα της γυναικός μου δεν γνωρίζεις εις εμέ την μορφήν εκείνου του Αμπουλβάρη που αγάπησες και σε αγάπησε με τόσην προθυμίαν; Αχ! πόσον με κάνει δυστυχισμένον η τύχη μου, αλλοί εις εμέ, δεν ήλπιζα ποτέ να με δεχθής με τόσην σκληρότητα εις τον γυρισμόν μου· πόσον κακώς μου ανταποκρίνεσαι εις την ανυπομονησίαν που είχα διά να σε ξαναϊδώ. Εσύ έχεις, μου είπεν η Γαντζάδα, την φωνήν του Αμπουλβάρη, μα η μορφή σου και η θεωρία σου δεν παρομοιάζουν καθόλου με εκείνου· και εις τούτο σου ομολογώ πως δεν σε ακούω με ησυχίαν, μα ειπές μου αν είσαι αληθώς αυτός, διατί φαίνεσαι τόσον διαφορετικός από εκείνο που ήσουν, οπόταν εμίσευες από την Μπάσραν· πού εστάθης; και τι σου συνέβη, που ημπόρεσαν να κάμουν εις εσένα τόσην μεγάλην μεταβολήν;

Τότε εγώ εδιηγήθηκα καθαρά τα όσα έως εκείνην την ώραν μου εσουνέβηκαν, χωρίς να αφήσω τίποτε και οπόταν ετελείωσα να μιλήσω, ο νέος που ευρίσκονταν εκεί, άρχισεν να μιλήση και μου είπεν, εσύ είσαι ένας πλάνος, και εσύνθεσες ένα γελοιώδη μύθον, όχι διά άλλο, παρά διά να μας συγχίσης την ησυχίαν μας και την ευτυχίαν μου. Μα γελάσαι, ταλαίπωρε, ακολούθησε να λέγη μετ' οργής, αν απαντεχαίνης να μας πλανήσης επειδή και εγώ σήμερα εστεφανώθηκα την Γαντζάδα, την οποίαν θέλω να χαρώ διά πάντα. Εις ετούτα τα υστερινά λόγια, που με έκαμαν να τρομάξω, εκύτταξα τον αδελφόν μου και την γυναίκα μου, και μου εφάνησαν βουβοί και αντραλωμένοι. Τι είναι τούτο που ακούω, εφώναξα; η Γαντζάδα της οποίας την σταθερότητα επίστευα όμοιαν με την εδικήν μου, η Γαντζάδα, είπα, υπανδρεύθη με άλλον άνδρα; Ήθελα να ακολουθήσω· μα μου ήλθε λιποθυμία και με εμπόδισε να ειπώ άλλο.

Απεράσαμεν την νύκτα εις διάλεξες, ο νέος και εγώ. Όσον περισσότερο εβεβαίωνα ότι ήμουν ο Αμπουλβάρης, τόσον περισσότερο εκείνος απέδεικνεν ότι θα ήτο το εναντίον, και πως ήμουν ένας πλάνος. Η Γαντζάδα και ο αδελφός μου έστεκαν χωρίς να ομιλήσουν και εκυττάζονταν ανάμεσόν τους, γεμάτοι από εντροπήν· τέλος πάντων φθάνοντας η ημέρα ήλθαμεν και οι τέσσαρες εις τον Κατήν. Αυθέντη, του είπεν ο νέος, εκθές με εστεφάνωσες με την Γαντζάδα, μα η υπανδρεία δεν εκάλασεν ούτε εφθάρη· ετούτος ο ξένος που βλέπεις ήλθεν εψές την νύκτα δια να συγχίση το στεφάνωμά μας· θέλει να ειπή ότι είναι ο άνδρας της Γαντζάδας, και να τολμά να κράζεται ο Αμπουλβάρης.

Ο Κατής ταραζώντας το κεφάλι είπε, πως εγνώριζε καλώς τον Αμπουλβάρην, και ότι εγώ με κανέναν τρόπον δεν τον επαρομοιάζα· έπειτα θεωρώντας την Γαντζάδα είπε· και συ ω ωραία κυρά, τι στοχάζεσαι διά τούτον τον άνθρωπον; τον πιστεύεις διά άνδρα σου; Αυθέντη, αυτή απεκρίθη· αν θέλεις να ειπώ την αλήθειαν, που οι οφθαλμοί μου δείχνουν δεν είναι αυτός εκείνος· αυτός δεν έχει άλλο που να τον παρομοιάζη, παρά την φωνήν. Ω κριτά των Μουσουλμάνων, είπα τότε του Κατή, σε παρακαλώ να με ακούσης· κύτταξε καλά μην κάμης μίαν απόφασιν άδικην· αν εγώ εματαβάλθηκα από την μορφήν μου το αίτιον είνε τα συμβεβηκότα μου, η κατοίκησις που έκαμα εις το κέντρον της γης μου επροξένησεν ετούτην την μεταλλαγήν.

Τι παράξενα πράγματα μας παρασταίνεις; εφώναξεν ο κριτής· ένας άνθρωπος ζωντανός ημπορεί να κατοικήσει εις το κέντρον της γης; Χωρίς αμφιβολίαν, του απεκρίθηκα, και αν ορίζεις είμαι έτοιμος διά να σου διηγηθώ τα όσα μου εσουνέβηκαν. Με αντίκοψεν ευθύς εδώ ο νέος, και γυρίζοντας προς τον Κατήν λέγει· Αφέντη, ήξευρε πως αυτός έχει προητοιμασμένον ένα μύθον· αυτός θέλει σου διηγηθή πράγματα παράξενα, να μη τον πιστεύσης. Σιώπα εσύ, του λέγει ο Κατής, θέλω να τον ακούσω. Μίλησε, μου λέγει· και σε βεβαιώνω πως θέλω κάμει δικαιοσύνην.

Άρχισα τον ίδιον καιρόν να διηγούμαι το υστερινόν μου ταξείδιον με όλες τες περίστασες· και αφού ετελείωσα την ιστορίαν μου, ο Κατής εθεώρησε την Γαντζάδα, τον αδελφόν μου και τον νέον. Ετούτη η υπόθεσις τους είπε, πολλά μεγάλη μου φαίνεται, την οποίαν εγώ δεν ημπορώ να αποφασίσω· εκείνο που ετούτος ο άνθρωπος μας διηγάται, δεν ομοιάζει την αλήθειαν· ημπορούμεν να υποπεύσωμεν πως αυτός ο άνθρωπος να είνε ένας ψεύστης· μα πάλιν ποίος ηξεύρει, αν αυτός λέγει την αλήθειαν; και διά τούτο δεν ημπορώ να ειπώ άλλο, παρά να υπάτε εις την Μέκκαν, να εύρητε τον Αλημπέν Αμπιταβάλ, γαμβρόν του Μώάμεθ, και τον μέγαν Ομάρ αρχηγόν των πιστών· το πράγμα έχει μεγάλην χρείαν να έλθη εις το φως, το οποίον αυτοί μοναχά ημπορούν να το κρίνουν.

Κατά την απόφασιν του Κατή εμισεύσαμεν ευθύς διά την Μέκκαν και οι τέσσαρες· και ύστερον από ένα ευτυχισμένον ταξείδι εφθάσαμεν εις το παλάτι του Ομάρ, ο οποίος ευθύς που ήκουσε τα συμβεβηκότα μου μου είπε· αυτό όλον που μου εδιηγήθης είνε πολλά εξάίρετον διά να σε πιστεύω, κάνει χρεία να υπάγωμεν εις το μνήμα του προφήτου εκεί που ο γαμβρός του Μώάμεθ ευρίσκεται, και αυτός θέλει μας ειπεί εκείνο που ημπορούμεν να στοχασθούμεν, δι' αυτό το θαυμαστόν διήγημα που ήκουσα.

Επήγαμεν με τον Ομάρ εις τον τάφον του προφήτου εις τον οποίον ηύραμεν τον Αλή, που επροσκυνούσεν επάνω εις εκείνον τον τάφον. Ω μεγάλη γαμβρέ του προφήτου του είπεν ο Ομάρ· εγώ σου φέρνω έναν άνθρωπον, ο οποίος μου διηγάται πράγματα τόσον ολιγόπιστα, που δεν ημπορώ να καταπεισθώ να τα πιστεύσω. Ο Αλή μου εξήτησε το όνομα, προς τον οποίον είπα πως Αμπουλβάρης ονομάζομαι από την Μπάσραν· τότε αυτός σηκώνοντάς τα μάτια εις τον ουρανόν εφώνησεν με πολλήν χαράν. Ω προφήτα του Θεού, εσύ μου είπες την αλήθειαν. Αυθέντη, ακολούθησεν αυτός να λέγη γυρίζοντας προς τον Ομάρ, κάνει χρεία να πιστεύσης τα συμβεβηκότα, που σου διηγείται· ετούτο, ο άνθρωπος δεν είνε πλάνος επειδή και ο Μωάμεθ μου έδωσε την είδησιν από πολύν καιρόν πως ένας ονόματι Αμπουλβάρης, μέλλει να έλθη μίαν ημέραν εις τον Κιαμπέ, και θέλει μου διηγηθή πράγματα παράδοξα και αληθινά· ετούτη η ημέρα το λοιπόν ήλθε τέλος πάντων, και ο Αμπουλβάρης πρέπει να μου πληρώση την περιέργειάν μου με την διήγησιν του. Τότε εγώ του εδιηγήθηκα και αυτουνού τα όσα επέρασα, και έφερα τον λόγον μου απάνω εις τον βασιλέα των τελωνίων Μουσούλμα, διά τα όσα μου επαράγγειλε να ειπώ του Ομάρ και του γαμπρού του Μωάμεθ. Αυτοί έμειναν εκστατικοί εις τα όσα τους εδιηγήθηκα, και αμφοτέροι με αγκάλιασαν λέγοντάς μου πως ήμουν ο πλέον ευτυχισμένος άνθρωπος, που θα ήτον εις την γην, επειδή και είδα πριν αποθάνω την διωρισμένην κατοίκησιν των δικαίων, και φίλων του Μωάμεθ, ύστερον από ετούτην την θνητήν ζωήν.

Τότε αυτοί αποφασίζοντας, ότι εγώ ήμουν ο Αμπουλβάρης απεδίωξαν τον νέον, και μου επέστρεψαν την Γαντζάδα. Έπειτα ο Ομάρ έκαμε να εβγάλη από τους θησαυρούς του διακόσιες χιλιάδες φλωρία, και μου τα έδωσε με εκατόν σκλάβους, και εκατόν καμήλια. Εγώ εξαναγύρισα εις την Μπάσραν με αυτόν όλον τον πλούτον έζησα με την Γαντζάνδα με την ιδίαν αγάπην που της είχα· δεν την ωνειδισα διά την ανυπομονησίαν που έλαβε διά να ξαναπανδρευθή· αλήθεια είναι πως αυτή έδειξε πολλήν θλίψιν εις αυτό που έκαμεν, και διά τούτο την εσυμπάθησα. Ο αδελφός μου εις τον καιρόν που έλειψα εκυβέρνησε κακώς τα υπάρχοντά μου, και σχεδόν τα εκατάφθειρε· και εις τον ίδιον καιρόν έκαμε και την Γαντζάδα να στεφανωθή εκείνον τον νέον, όντας φίλος του· δεν εμεταχειρίσθηκα τον αδελφόν μου διαφορετικώς από την γυναίκα μου· και αλησιμονώντας τα περασμένα, άρχισα να ζω καθώς και το πρώτον με μεγαλώτατα έξοδα· έξω από το δώρημα του Ομάρ, το οποίον ήτον αρκετόν διά να ζήσω καθώς ήθελα, έλαβα την καλήν τύχην διά να εύρω ένα θησαυρόν εις το σπήτι μου πολλά πλούσιον και ούτως έκαμα μεγάλα πλούτη, που δεν φθάνω να τα φθείρω με όλην ετούτην την πολυέξοδον ζωήν που κάνω.

Τέλος της ιστορίας του Βεδρεδίν Λώλου και των δύο συντρόφων του.

Ο περιηγητής Αμπουλβάρης τελειώνοντας την ιστορίαν του, ο Βεδρεδίν, και οι σύντροφοι του είπαν, πως δεν ήκουσαν ποτέ εις την ζωήν τους πράγματα τόσον εξαιρετα. Μα Αμπουλβάρ εφέντη, του είπεν ο Βεδρεδίν ύστερον από τόσα συμβάντα και εναντία είσαι όμως τέλος πάντων αναπαυμένος, και ευχαριστημένος; χαίρεσαι εσύ μίαν τελείαν ευτυχίαν; είναι πολύς καιρός που εγώ υπάγω γυρεύοντας έναν άνθρωπον ευτυχισμένον και ευχαριστημένον και έχω μεγάλην χαράν, που ηύρα εκείνο που εποθούσα εις του λόγου σου και δεν έχασα τες ελπίδες μου που να μην τον εύρω. Οι σύντροφοί μου, ακολούθησε να λέγη, θέλουν να πουν ότι δεν είναι άνθρωπος επάνω εις την γην, που να μην του λείψη κάποιον πράγμα το οποίον θα ημπορέση να τον κάμη καθολικά ευχαριστημένον· όσον διά λόγου μου τους απέδειξα το εναντίον και ευχαριστώ τον ουρανόν, που τους έβγαλα από την πλάνην τους, επειδή και ύστερον από όλα αυτά που μας εφανέρωσες δεν ήθελαν αμφιβάλλουν, ότι εσύ δεν είσαι τελείως ευτυχέστατος.

Συμπάθησόν με, απεκρίθη ο περιηγητής, με δίκαιον μέγαλον ημπορούν αυτοί να αμφιβάλλουν, και εσύ ο ίδιος γελιέσαι· οπόταν τελείως ευτυχισμένον με στοχάζεσαι, μία περίληψις που άφησα εις την διήγησίν μου, θέλει σε κάμει καλώτατα να το γνωρίσης· η Γαντζάδα αγαπά πολλά εκείνον τον νέον με τον οποίον την ηύρα υπανδρευμένην εις το γύρισμά μου, και κάνει κάθε τρόπον διά να ευρίσκειται με αυτόν· αυτό το εκατάλαβα πλέον παρά μίαν φοράν· και τούτου η γνωριμία μου επλήγωσε την καρδίαν, με το να την αγαπούσα κατά πολλά και με όλον που δεν αφήκα κάθε τρόπον, που να την αντικόψω από αυτήν την φιλίαν μου εστάθη ανωφελές ό,τι επάσχισα· και από αυτό στοχασθήτε την θλίψιν που έχω, με το να μη με αγαπά πλέον εκείνη, που μου επροξενούσε την ευτυχίαν μου. Ο βασιλεύς Βεδρεδίν δεν εμεταπεκρίθη εις εκείνην την ομιλίαν η οποία τον έκαμε να στοχασθή ότι ο βεζύρης του και ο μυστικός του δεν είχαν κατά αλήθειαν άδικον εις το να αμφιβάλλουν, πως ήτον αδύνατον εις τον κόσμον να είναι τινάς χωρίς θλίψιν.

Ύστερον από μερικές ημέρες το караβάνι έφθασεν εις το Μπαγδάτι. Ο Αμπουλβάρης, με το να είχε διάφορες υπηρεσίες να κάμη εις αυτήν την χώραν, ο Βεδρεδίν με τους ακολούθους του τον άφησαν και ήλθον εις την Δαμασκόν εις τον θρόνον του και αφού εξανάδωσε τες αξίες, που είχαν ο βεζύρης του, και ο Σεήφ Μολτούκ, τους είπε· τώρα ομολογώ και καταλαμβάνω καλώτατα, ότι

δεν είναι κανένας άνθρωπος, ο οποίος να μην έχη τες θλίψεις του· τα υποκείμενα τα πλέον ευτυχισμένα είναι εκείνα των οποίων τα βάσανα είναι πλέον υποφερτά· ας σταθούμεν απ' εδώ και εις το εξής ήσυχοι αν και οι τρεις μας δεν είμεθα τελείως ευτυχισμένοι ας στοχασθούμεν πως είναι πολλοί πλέον δυστυχέστεροι από ημάς. Ναι ω βασιλέα μου είπε ο Σιήφ Μολτούκ, ευρίσκονται κατά αλήθειαν από ημάς πλέον δυστυχείς, και δεν χρειαζόμεθα ημείς μίαν μεγάλην καρδίαν διά να υποφέρωμεν τες δυστυχίες μας· όσον δι' εμένα θέλω παρηγορηθή που δεν απόλαυσα την Αλγεμάλ· εσείς πρέπει, ακολούθησε χαμογελώντας να λέγη, αμοιβαίως πρέπει να παρηγορηθήτε, που εκάσατε τες αγαπητικές σας αν αυτές ζουν ακόμη, η θεωρία τους δεν θέλει ημπορέσει να έχη πλέον την ισχύν, που είχε πρώτον και διά τούτο ας παρηγορηθούμεν, και ας είμεθα ευχαριστημένοι εις εκείνο που ευρισκόμεθα, και ας υποφέρωμεν με γενναιότητα κάθε βάσανον, που ημπορεί να μας έλθη, στοχαζόμενοι πάντα πως κανείς δεν είναι χωρίς θλίψιν.

Με αυτόν τον τρόπον, εις μερικόν ημερών διάστημα, η Χαλιμά ετελείωσε την ιστορία του Βεδρεδίν Λώλου, και του βεζύρη του τού μελαγχολικού. Ο δε βασιλεύς Αϊδήν της είπεν· Αχ φιλτάτη μου Χαλιμά, αυτή η ιστορία με εύφρανε πολλά περισσότερον από όσες έως τώρα μου εδιηγήθης· ο βεζύρης μεγάλον δίκαιον είχε να στέκεται σταθερός εις την γνώμην του, και από λόγου μου, που δεν είμαι από αυτές αμέτοχος, καθώς και ο Βεδρεδίν Λώλος, το είδεν εμπράκτως εις τα όσα επαπατήρησεν όθεν σου ομολογούμαι υπόχρεως, αγαπημένη μου Χαλιμά με αυτήν την ιστορίαν που μου εδιηγήθης, η οποία θέλει μου είναι διά παντοτεινόν παράδειγμα και παρηγορία, και περιπλέον όστις την ήθελεν ακούσει, ημπορεί να παρηγορηθή εις τας θλίψεις του με το μέσον αυτής διατί ακούοντας πως δεν είναι μόνος που δοκιμάζει θλίψεις, παρά είναι και άλλοι, που δοκιμάζουν πολύ περισσότερες και δεινότερες, και που κανείς δεν είναι αμέτοχος από αυτές ημπορεί να λάβη μεγάλην άνεσιν. Έχω λοιπόν μεγαλωτάτην την ευχαρίστησιν, του απεκρίθη η Χαλιμά που και ετούτη η ιστορία, την οποίαν εδιηγήθηκα, σου άρεσε, ελπίζοντας ακόμη πως θέλει σου άρήσει και άλλη μία ιστορία δύο εξωτικών, την οποίαν μου την εδιηγήθη η βάγια μου, όταν ήμουν μικρή, και αν είναι με το θέλημά σου θέλω την διηγηθή. Ναι της απεκρίθη ο Αϊδήν, θέλω την ακούσει και αυτήν με την συνηθισμένην μου ευχαρίστησιν, και αύριον ας είσαι έτοιμη διά να μου την διηγηθής. Και ερχομένη η ακόλουθος ημέρα, κατά την συνήθειαν η Χαλιμά άρχισε να διηγήται με τον ακόλουθον τρόπον·

Ιστορία των δύο αδελφών εξωτικών Αδήλ και Δαλήκ

Εις τα πλησίον μέρη του Μουσουλπατάν, πόλιν του βασιλείου της Γολκόνδας, εκατοικούσε μία χωριάτισσα με δύο θυγατέρας πολλά ωραίας· η πρώτη που ονομάζετο Φατμέ ήτον δεκάξη χρονών, και η μικρότερη που ωνομάζετο Κατηγέ ήτον μόνον δώδεκα. Αυτή η οικογένεια εκατοικούσεν εις ένα σπητάκι ξέμακρα από κάθε χωρίον, και εκυβερνούνταν με το εργόχειρόν τους, που ήτον να πλένουν υποκάμισα και άλλα, που από το Μουσουλπατάν της έδιναν, τα οποία αφού και τα έπλεναν, εσυνήθιζαν να τους βάνουν κάποια άνθη διά να τους δίδουν ευωδίαν. Μίαν ημέραν η χωριάτισσα, εκεί που εμάζωνε αυτά τα άνθη εκεντρώθη από μίαν οχιάν εις το χέρι, της οποίας το φαρμάκι την έκανε να αποθάνη εκείνην την ίδιαν ημέραν· και προτού να κλείση τα μάτια έκραξε τες θυγατέρες της, και τες είπε· βλέπω τον Άγγελον του θανάτου που πλησιάζει και πρέπει να αποθάνω· εκείνο που με κάνει να χαίρωμαι είναι, που δεν θέλει με ονειδίσει κανείς διά την ανατροφήν σας· και ευχαριστώ τον Ουρανόν, που σας αφίνω με καλά και τιμημένα ήθη· φυλάξετέ τα πάντα καθαρά καθώς σας εδίδαξα· και με όλην την επιμέλειαν παρατηρήσετε τα παραγγέλματα του προφήτου μας· ζήσετε τιμημένα με το πτωχόν σας εργόχειρον καθώς και έως τώρα ακολουθήσαμεν, και ελπίζω ότι ο ουρανός θέλει σας έχει την έγνοιαν· σας παραγγέλλω ακόμη να είστε πάντα ενωμένες χωρίς ποτέ να χωρισθήτε, αν είνε το δυνατόν, επειδή και η ευτυχία σας κρέμαται από την ένωσιν σας. Κατηγέ, ηκολούθησε γυρίζοντας προς την μικρότερην· εσύ θυγατέρα μου με το να είσαι μικρή ακόμη, πρέπει να υποτάσσεσαι εις την αδελφήν σου Φατμέ, επειδή και αυτή δεν θέλει σε διατάξει κακά ήθη, και κακές πράξεις και εσύ Φατμέ θέλεις την κυττάζει ωσάν μεγαλύτερη που είσαι.

Και ύστερον από αυτές τες παραγγελίες και άλλες παρόμοιες, τες αγκάλιασε και τες δύο και αποφιλώντας τες εξεψύχησε. Δεν ημπορώ να περιγράψω τον θρήνον τους, και τα κλάμματα που έκαμαν αυτές οι δύο πτωχές κόρες, βλέποντας την μητέρα τους να ξεψυχήση εις τες αγκάλες των· και αφού την έκλαυσαν με θερμότητα δάκρυα, την επήραν και την έθαψαν ολίγον μακράν από την καλύβαν τους, στολίζοντας τον τάφον της με διάφορα άνθη· έπειτα γυρίζοντας εις την καλύβαν τους, εσύμμασαν εκείνα τα ενδύματα που είχαν πλυμμένα, και βάνοντάς τα εις κανίστρες, τα επήραν την ερχομένην ημέραν δια να τα πηγαίνουν εις το Μουσουλπατάν, και να τα δώσουν εις εκείνους, που απαρθένευαν· δεν έκαμαν εκατόν πατήματα από την καλύβαν των, και συναπαντούν ένα μικρόν γέροντα, κουτσόν και κωλόν πλουσίως

ενδυμένον· ο οποίος βλέποντάς τες εστάθη και τες εστοχάζονταν με πολλήν επιμέλειαν, ακουμπώντας επάνω εις το δεκανίκι του. Αυτός εφαινετο πως θα είχε περισσότερον από εκατόν χρόνους· με όλον τούτο που ήτον τέτοιος, επερπατούσεν ωσάν ένα παλληκάρι· ο οποίος βλέποντάς τες που ήτον κατά την όρεξιν του, τες είπεν χαρούμενος· που πηγαίνετε εσείς ω εύμορφές μου θυγατέρες; πηγαίνομεν, του απεκρίθη η τρανή, εις το Μουσουλπατάν. Ημπορώ χωρίς να σας κακοφανή, ακολούθησεν ο γέρων να λέγη, να σας βοηθήσω εις καμμίαν σας χρείαν;

Η Φατμέ αναστενάζοντας του απεκρίθη· ημείς, αφέντη, είμεθα δύο πτωκά κορίτσια, χωριατοπούλες· εκθές εκάσαμεν την μητέρα μας που την εδάγκασεν ένα φείδι, και απέθανε, και μας άφησεν ορφανές με τούτο το εργόχειρον να πλένωμεν ενδύματα διά να ζήσωμεν. Αχ πόσον μου κακοφαινεταί, είπεν ο γέρων διά την δυστυχίαν σας, διά το οποίον ακριβές μου κόρες αγροικώ κεντρωμένην την καρδίαν μου από την θλίψιν σας· όθεν επιθυμώ να σας γένω πατέρας σας, αν θελήσετε να έχετε αρκετόν θάρρος προς εμένα· και διά την επιμέλειάν μου που θέλω έχει διά εσάς, θέλετε ιδεί εμπράκτως την ευτυχίαν σας.

Εγώ σας ομολογώ, ακολούθησε να λέγη κυττάζοντας την Κατηγέ ότι γροικώ μίαν μεγάλην αγάπην εις ετούτην την χαριτωμένην κόρην· ευθύς που εγώ την είδα αγροίκησα εις τον εαυτόν μου μίαν κλίσιν, που ποτέ μου δεν εγνώρισα· αν θέλετε και οι δύο ακολουθήσατέ με, και σας τάσσω ότι θα σας βάλλω εις μίαν κατάστασιν πολλά ευτυχισμένην· και θέλετε έχει αιτίαν που να εύχεσθε την τύχην σας, η οποία σας έκαμε να με συναπαντήσετε εις τούτην την στράταν.

Αφού ετελείωσε αυτήν την ομιλίαν ο γέρων εκαρτερούσε με ανησυχίαν την απόκρισιν που ήθελαν του δώσει. Είχεν αυτός κάθε δίκαιον να είναι ανήσυχος· η ηλικία του και η θεωρία του δεν ήσαν αρμόδιες προς όφελός του διά να παρακινήσουν εκείνες τες δύο κόρες να αποφασίσουν μετά χαράς, και να δεχθούν το πρόβλημά του· Μα με όλον τούτο η Φατμέ που είχεν αρκετήν γνώσιν διά να καταλάβη, που εις την κατάστασιν, εις την οποίαν ευρίσκοντο, δεν ήτον εκείνο ένα πράγμα διά να το καταφρονήση, άρχισε να στοχάζεται χωρίς να του δώσει απόκρισιν. Ο γέρων βλέποντας την σύγχυσιν, που είχαν διά να αποφασίσουν, είπεν· αγαπημένες μου κόρες, αν εσείς στοχασθήτε τον κίνδυνον, εις τον οποίον ευρίσκεσθε, με το να στέκεσθε μοναχές εις μίαν καλύβαν, και την χρείαν που έχετε διά να κυβερνηθήτε, δεν θέλετε αποστραφή τα όσα σας τάσσω· εσείς δεν πρέπει να φοβάσθε καθόλου από εμένα· η ηλικία μου ημπορεί να σας δώσει θάρρος, και να σας βεβαιώσει·

εσείς θέλετε αφήσει διά πάντα μίαν κοπιαστικήν τέχνην, που μετά βίας ημπορείτε να ζήσετε· εσείς από εμένα όχι μόνον θέλετε έχει το χρειαζόμενον διά την ζωοτροφίαν σας, αλλά ακόμη θέλετε έχει και κάθε ανάπαυσιν και ευτυχίαν, που να σας ζηλεύση καθέννας· μη χάνετε καιρόν, αλλά ακολουθήσετε την συμβουλήν μου διά το καλόν σας.

Η Φατιμέ, ακούοντάς τα λόγια του γέροντος και τες συμβουλές του άρχισε να κλίνη και να παρακινήται· και έτσι άρχισε να του λέγη. Αυθέντη, γροικώ καταλεπτώς την καλήν σου διάθεσιν εις τα όσα με παρακινείς, και είμαι πρόθυμη διά να σε υπακούσω· διά δε την αγάπην, που εφανέρωσες, πως έχεις εις την αδελφήν μου, θέλω το εξετάξει αν το δέχεται, και αν είναι ευχαριστήμενη. Μίλησε Κατηγέ, ακολούθησεν αυτή γυρίζοντας προς την αδελφήν της· αγροικιέσαι πρόθυμη να ευχαριστήσης την κλίσιν ετούτου του αυθέντου, και να τον πάρης άνδρα; τον οποίον στοχάζομαι διά τιμημένον, και δεν πιστεύω πως θα ήθελε γελάση δύο πτωχές άκακες κόρες, οι οποίες επάνω εις αυτόν βάνουν όλην την ελπίδα της τιμής τους. Οχ ώ αδελφή μου απεκρίθη κοκκινίζοντας η Κατηγέ· αυτός είνε πολλά γέροντας, και πολλά άσχημος. Εκακοφάνη της Φατιμές αυτή η απόκρισις της Κατηγές, της οποίας απεκρίθη λέγοντας, σε βλέπω που η ηλικία σου δεν είνε αρκετή να διακρίνη το συμφέρον σου, και διά τούτο αποκρίνεσαι με τόσην αυθάδειαν εις την τιμήν, που σου κάνει ετούτος ο σεβάσμιος γέρων. Ναι κατά αλήθεια, απεκρίθη η Κατηγέ, κλαίοντας, ετούτο είναι νόστιμον διά να φανώ εις αυτόν ευχάριστη, εγώ δεν ηξεύρω, αν τούτο δ' εμέ ήθελεν είναι μία ευτυχία επειδή και ηξεύρω καλώτατα πως δεν θέλει μου είναι ποτέ ευτυχία το να έχω πάντα εμπρός εις τα μάτια μου έναν άνθρωπον ωσάν αυτόν. Δεν πρέπει να μιλής, έτσι, της είπεν η αδελφή της. Δεν ημπορώ να μιλήσω αλλέως, απεκρίθη η Κατηγέ, και αν είναι μία ευτυχία εις το να υπακούσω, διατί δε τον υπακούεις εσύ, και να τον πάρης άνδρα πού είσαι μεγαλήτερη και ευμορφότερη από εμένα;

Η σκληρότητα της Κατηγές έθλιψε κατά πολλά τον γέροντα. Στοχασθήτε την τύχην μου, εφώναξε είδα τες πλέον ωραιότερες γυναίκες του κόσμου, και έζησα έως τώρα ήσυχος, χωρίς να αφήσω ποτέ να με νικήση η ευμορφία των και τώρα πώς είνε τούτο να συλλάβω μίαν τέτοιαν σφοδράν αγάπην εις μίαν τόσον σκληράν και ακάριστην; βλέπω τον αφανισμόν και την απελπισίαν της κλίσεώς μου, που με οδηγεί διά να χάσω κάθε μου ελπίδα· εις τέτοιον τρόπον ομιλώντας ο γέρων, είχε τους οφθαλμούς γεμάτους από δάκρυα. Η Φατιμέ εκατανύχθη πολλά εις την θλίψιν του γέροντος η οποία ήτον φυσικά πολλά καλή, και γυρίζοντας προς αυτόν είπεν· Αφέντη παύσε που να λυπάσαι· το κακόν σου δεν είνε χωρίς ιατρείαν· μη στοχάζεσαι τα πρώτα λόγια τη αδελφής μου η οποία

δεν ηξεύρει το τι της γίνεται· ο καιρός θέλει της μεταβάλλει την βουλήν· εσύ αλήθεια, δεν είσαι νέος· μα εγώ σε πιστεύω ότι είσαι ένας χρήσιμος άνθρωπος· η αγάπη σου και η επιμέλεια σου θέλουν την κάμει τέλος πάντων απαλήν και συγκαταβατικήν· ημείς θέλομεν σε υπακούσει, και θέλομεν σε ακολουθήσει. Ναι, μα ω αδελφή μου ανέκραξεν η Κατηγέ με θυμόν, αν αυτός με ήθελε βιάση και με υποχρέωση διά να τον αγαπήσω, εγώ σου τάσσω πως δεν θέλω το υπακούσει. Όχι, ω εύμορφη Κατηγέ είπεν ο γέρων, εγώ δεν θέλω ποτέ σε βιάσει, σου το τάσσω με τον όρκον μου, και εις κανένα πράγμα δε θέλω σου αντισταθή, που να μην είνε της ορέξεώς σου και θέλεις είσαι νοκοκυρά εις ό,τι έχω, και το περισσότερο οπόταν σε ιδώ πως η θεωρία μου σε ενοχλεί σου τάσσω πως να ξεμακρύνω από λόγου σου διά να μην έχεις αιτίαν να παραπονεθής απ' εμένα.

Η Φατμέ επάνω εις αυτό είπεν· επειδή και η αδελφή μου φαίνεται πως συγκλίνει διά να σε υπακούση, με τα όσα της έταξες, πρέπει να μας αφήσης, διά να πάμεν ετούτα τα σκουτιά εις εκείνους που μας τα έδωσαν, και υστερώτερα γυρίζομεν διά να σε ακολουθήσομεν. Αχ μη με υστερήσ από την αδελφήν σου, σε εξορκίζω, διατί φοβούμαι μην αλλάξετε την γνώμην σας, και δεν γυρίσετε πλέον να σας ιδώ, και με κάμετε να αποθάνω από την θλίψιν μου· πήγαινε του λόγου σου, και άφησε εδώ με εμένα την Κατηγέ, και σε καρτερούμε έως που να γυρίσης. Ας είναι, του είπεν η Φατμέ· διά να σε υπακούσω κάμνω καθώς ορίζεις. Στάσου το λοιπόν αυτού, Κατηγέ, και ευθύς γυρίζω να σας εύρω. Όχι, όχι απεκρίθη η Κατηγέ εγώ θέλω να έλθω μαζί σου, δεν θέλω να μείνω μοναχή εδώ με τούτον τον γέροντα. Και διατί της λέγει η Φατμέ δεν θέλεις να μείνης; τι φοβάσαι; εγώ γυρίζω πολλά γλήγορα· αυτός ο γέρων είνε άνθρωπος τιμημένος και μη φοβάσαι από αυτόν τίποτε. Η Κατηγέ εις αυτά τα λόγια της αδελφής της δεν ετόλμησε να της αντισταθή, την οποίαν την εστοχάζονταν ωσάν μητέρα και έμεινεν εκεί εναντίον εις την θέλησίν της. Ως τόσον η Φατμέ παίρνοντας όλα τα σκουτιά, που ήτον εις δύο κανίστρες εμίσευσε μα αντί να ξαναγυρίση ευθύς καθώς έταξε, δεν εφάνη να έλθη όλον το επίλοιπον της ημέρας.

Κανένα πράγμα δεν ημπορούσε να παρομοιάση την ανησυχίαν της Κατηγέ, η οποία βλέποντας ότι η νύκτα επλησίαζεν ευρέθη εις μεγάλην αδημονίαν· απόπερνε με ονειδισμούς τον γέροντα· εσύ είσαι εκείνος του έλεγεν, που μου επροξένησες ετούτην την δυστυχίαν, και αν δεν ήθελε μας τύχη το κακόν συναπάντημα, εγώ ήθελα είμαι με την αδελφήν μου. Αυτά τα λόγια και οι ονειδισμοί έθλιβαν κατά πολλά τον γέροντα· δεν ήξευρε τι να αποκριθή τόσον εφοβούνταν διά να μη την αγριώση περισσότερο, επειδή και έβλεπε καλά πως είχε δίκαιον εναντίον του.

Μα με όλον που επροσπάθει να την παρηγορήσει και να την καταπραΰνει, τόσο περισσότερο της άναπτε την ανησυχία της και το μίσος προς αυτόν, λέγοντάς του θυμωμένη, να σιωπήσει αν θέλη· και με όλον που ήτον νύκτα ήθελε να πηγαίνει εις το Μουσουλπατάν. Αυτό το έκανε αυτή, όχι μόνον διά να μην απεράσει την νύκτα με τον γέροντα, αλλά και διά να ιδή τι έγινε η αδελφή της. Ο γέρον βλέποντάς την έτσι αποφασισμένην, επάσχιζε με κάθε τρόπον διά να την αντικόψει, λέγοντάς της, πως αυτή η απόφασίς της δεν είνε καλή και στοχαστική, να περιπατή μοναχή της νύκτα μα είναι το καλύτερον να γυρίσει εις την καλύβαν της μαζί του· και ότι αν το ταχύ η Φατμέ δεν φανή να έλθη τότε θέλουν πηγαίνει αντάμα να την γυρεύουν ολούθεν.

Αυτά τα δικαιολογήματα εδυνήθησαν να καταπείσουν την Κατηγιέ εναντίον εις την απόφασίν της, και οργήν που έτρεφεν εναντίον του γέροντος· και έτσι μαζί επήγαν εις την καλύβαν, εις την οποίαν με μερικούς κουρμάδες και με νερόν κρύον εδειπνησαν. Η κόρη δεν έκανε άλλο, παρά να κλαίη όλην την νύκτα, και ο γέροντας αγαπητικός της δεν απέρασε και αυτός με τόσην ησυχίαν· Το ταχύ ευθύς που έφεξεν εμίσεισαν από την καλύβαν, και επήγαν εις το Μουσουλπατάν· εις το οποίον δεν άφησαν στραταν και σπήτι που να μη γυρεύσουν την Φατμέ και δεν εστάθη τρόπος που να μάθουν δι' αυτήν καμμίαν είδησιν. Ετούτη η δυστυχία επάνω εις το ριζικόν της Φατμές τους έφερεν εις το άκρον της θλίψεως και της απελπισίας, μην ημπορώντας να μάθουν το τι έγινε. Δεν έφθασεν αυτό, που την εγύρεψαν εις όλην εκείνην την πόλιν, αλλά ηθέλησαν να την γυρέψουν και εις όλα τα περίχωρα και εις όλες τες στρατες, που επήγαιναν εις άλλες πολιτείες.

Και δεν εστάθη κανένας τόπος ή χώρα, ή βουνόν που να μη την γυρέψουν εις διάστημα οκτώ ημερών μα έχασαν άκαιρα τους κόπους τους. Τέλος πάντων μη ηξεύροντας πλέον πού να την ζητήσουν, ο γέρον με πολλά λόγια γλυκά και παρηγορητικά επαπακούσε την Κατηγιέ διά να την φέρη εις τον τόπον του και σταθή με αυτόν, με το να μην ήτον πρόπον να σταθή πλέον εις την καλύβαν μοναχή της. Η Κατηγιέ με πολλήν κόπον και εξ ανάγκης εκαταπείσθη διά να τον ακολουθήσει εναντίον εις την θέλησίν της. Η χώρα εις την οποίαν ο γέρον εκατοικούσεν, ήτον μακράν από την Καλύβαν της Κατηγιέ τρεις ημέρες στραταν, εις την οποίαν φθάνοντας εκεί ο Δαλήκ (έτσι ωνομάζετο ο γέρον), έφερε την Κατηγιέ εις ένα πολλά ευγενικόν σπήτι. Και αφού εδειπνησαν την άφησε διά να αναπαυθή εις ένα οντά, και αυτός επήγεν εις άλλον να κάμη το όμοιον.

Την ερχομένην ημέραν της έκοψε διάφορα χρυσά φορέματα, και της έδωσε και μίαν σκλάβαν διά να την δουλεύη εις τα θελήματά της, και ό,τι ήθελε προστάξη χωρίς εναντίωσιν να της γίνη. Η Κατηγιέ δεν ημπορούσε να καταλάβη την μεταμόρφωσιν της καταστάσεώς της, από πτωχή κόρη που ήτον να ευρεθή εις ολίγον διάστημα εις τόσην ευτυχίαν. Και εστοχάζετο μερικές φορές πως έπρεπε να ήτον υπόχρη του γέροντος διά τα τόσα καλά που εκαιρονταν· και μέσα εις την καρδίαν της εδιαφύλαττε κάποιαν υποχρέωσιν προς τον Δαλήκ, ο οποίος, με όλον που της έκαμε αυτές τες χάρες και την εστόλιζε με τόσα λαμπρά φορέματα, και με διάφορα διαμαντικά, δεν έλειπε που να μην φυλάττη και τα όσα της έταξεν, ήγουν που να μην την βιάση με κανένα τρόπον διά να τον στεφανωθή, και να μην κάμη χωρίς την θέλησιν της κανένα πράγμα, διά τα οποία όλα αυτά δεν έλειπε που να μη δείκνη κάποιαν ευχαριστίαν προς αυτόν αλλά δεν ανταπεκρίνετο εις την αγάπην του, και δεν τον έβλεπε μετά χαράς.

Απέρασαν σχεδόν τρεις μήνες που η Κατηγιέ ευρίσκονταν εις θλίψιν διά την αδελφήν της. Μα το διάστημα του καιρού, και οι ανάπαυσες που είχεν, άρχισαν ολίγον κατ' ολίγον να την κάνουν να εκβάλη από τον νουν την ενθύμησιν της, ήγουν να την αλησμονήση, και να ευρίσκεται πλέον ελαφρωμένη εις τες θλίψεις της. Ησυχάζοντος λοιπόν αυτή μίαν νύκτα βλέπει εις τον ύπνον της ένα όνειρον, που της εδιαπέρασε την καρδίαν· ενυπνιάσθη αυτή πως της εφαινονταν έμπροσθέν της ένας νέος μεγαλοπρεπέστατα ενδεδυμένος, του οποίου η ευγενής θεωρία και τα ξανθά του μαλλιά που εκυματούσαν εις τες πλάτες του την εξέπληξαν και εν τω μεταξύ που αυτή τον εστοχάζονταν, αυτός της είπε· «Αχ Κατηγιέ, τι στοχάζεσαι εσύ; αλησμώνησες τόσον ογλήγορα την Φατμέ; πιστεύεις τάχα ότι τα εύμορφα στολίδια και φορέματα που έκαμεν ο Δαλήκ, σε εβγάζουν από το χρέος σου να την γυρεύσης; όχι χωρίς αμφιβολίαν· και μάθε ότι δεν ημπορείς να είσαι ευτυχισμένη, αν δεν πηγαίνης να την εύρης εις το νησί της Σουμάτρας· θεώρησέ με, και θέλεις ιδεί εκείνον, που από τον ουρανόν απεφασίσθη άνδρας σου». Και ούτω λέγοντας έγινε άφαντος ο νέος· και η Κατηγιέ εξύπνησε έντρομη. Εστοχάζονταν εκείνο, όχι διά ένα όνειρον, μα διά μίαν έκστασιν και σηκωνώμενη με απόφασιν διά να κάμη αυτό το ταξείδι που εις τον ύπνον είδεν, επήγε και ηύρε τον Δαλήκ, και του εδιηγήθη το όνειρον λέγοντάς του, πως εξ αποφάσεως θέλει να μισεύση· διά να μη την παρακούση, έκλινε να της κάμη το θέλημα, και επήγεν εις τον γιαλόν, και ηύρεν ένα καράβι, που εις δύο ημέρας ήθελε να μισεύση δι' αυτό το νησί, και εσυμβιβάσθη με τον караβοκύρην διά να τους φέρη εκεί. Και απερνώντας δύο ημέρες εμβήκαν εις το καράβι οι δύο με μίαν σκλάβαν και κάνοντας, πανιά αρμένιζαν με πολλά ευτυχισμένον αέρα. Η νέα αγαπητική

του Δαλήκ ευρίσκονταν ολίγον συγχισμένη από τον φόβον της θαλάσσης· όθεν ο Δαλήκ διά να την κρατή χαρούμενην, έκανε τρόπον διά να την ξεφαντώνη· και τώρα της εδιηγούνταν ιστορίας και τώρα την εκρατούσε με κουβέντες αληθινές και φρόνιμες, διά να της στολίση το πνεύμα της και τα ήθη της. Και ύστερα από αυτά εστοχάσθη να μη της κρατήση πλέον κρυφό, το ποίος ήτον αυτός αλλά να της το φανερώση, διά να την χαροποιήση περισσότερο μα αντί να την χαροποιήση, και να την καλοκαρδίση, την έκαμε να μείνη εκστατική οπόταν αυτός άρχισε την ιστορίαν με τον ακόλουθον τρόπον.

Με όλον που σου φαίνομαι τόσον άσχημος, και πολλά γηραλέος, ήξευρε, ω ωραία μου Κατηγέ, πως εγώ είμαι αθάνατος. Η Κατηγέ ευθύς άλλαξε την όψιν της ακούοντας αυτά τα λόγια. Και ο Δαλήκ βλέποντάς την έτσι της είπε· Μη θαυμάζεσαι τόσον εις αυτό που σου είπα, διατί θέλεις μείνει περισσότερο εκστατική οπόταν ακούσης πως με βλέπεις υποκάτω εις τέτοιαν μορφήν· εγώ έχω ωραιότητα και πολλά αρκετήν διά να αρέσω εις τες γυναίκες παρά που να τες κάνω να με μισούν. Τα λουλούδια και τα άνθη του Μαΐου τίποτε δεν φαίνονται έμπροσθέν μου· με ένα λόγον όποια ήθελεν ιδή την ωραιότητα της μορφής μου, είνε αδύνατον που να μην αγροικήση εις την καρδίαν της μίαν υπερβολικήν αγάπην προς εμένα. Μα διατί, τον αντίκοψεν η Κατηγέ, δεν ξαναπέρνεις αυτήν την μορφήν σου, την τόσον ευγενικήν και ωραίαν; εσύ κατά πως είσαι δεν ημπορείς να αποκτήσης άλλο, παρά καταφρόνησιν.

Αχ, απεκρίθη ο Δαλήκ αναστενάζοντας· αυτό δεν είνε εις το χέρι μου και τούτο είνε εκείνο, που με ενοχλεί και με θλίβει. Εγώ δεν θλίβομαι άλλο εις ταύτην μου την δυστυχίαν, παρά διατί σου φανερώνομαι εμπρός εις τα μάτια σου με τέτοιαν άσχημον μορφήν. Και πώς, του είπεν η Κατηγέ, αυτή η δυστυχία σου δεν τελειώνει ποτέ. Δεν στέκει εις εμέ να την κάμω να παύση, της απεκρίθη αυτός. Μα, ω αφέντη μου, ακολουθούσεν αυτή να λέγη, πώς θέλεις εσύ εγώ να πιστεύσω πράγματα τόσον παράξενα; φθάνει να μου ακούσης την ιστορίαν, ω ωραία μου κόρη, απεκρίθη εκείνος· και μην αμφιβάλης πλέον τόσον εις την αλήθειαν τον λόγων μου.

Από εκείνο που σου εφανέρωσα, ηκολούθησεν αυτός να λέγη, ημπορείς με ευκολίαν να καταλάβης πως εγώ δεν είμαι ένας άνθρωπος. Εγώ είμαι το λοιπόν ένας εξωτικός. Είμασθε δύο αδέλφια δίδυμα φρόνιμα και ανδρεία· εγώ ονομάζομαι Δαλήκ και ο αδελφός μου Αδήλ. Και με όλην την δύναμιν και εξουσίαν που έχομεν, δεν ημπορούμεν που να μην είμασθε υποκείμενοι εις τον βασιλέα μας, ονομαζόμενον Μπρακμάνον· αυτός αγαπούσε κατά πολλά τόσον εμένα ωσάν και τον αδελφόν μου, και διά να

βεβαιώση το θάρρος και την αγάπην που εις ημάς είχε, μας επαράδωσεν εις το να προσέχωμεν και να φυλάττωμεν μίαν αγαπητικήν του, της οποίας την εμπιστοσύνην δεν επίστευε τόσον. Εις αυτήν την επιστάσιαν με όλην την καθαρότητα τον εδουλεύαμεν, η κυρά ήτον πάντα συντροφιασμένη ή από εμένα ή από τον αδελφόν μου και την επροσέχαμεν διά πολλούς χρόνους, χωρίς ποτέ να δείξωμεν καμμίαν κλίσιν αγάπης προς αυτήν, αλλ' ούτε αυτή προς ημάς. Και χαρά εις ημάς αν ηθέλαμεν ακολουθήση πάντα με αυτόν τον τρόπον· μα η φαντασία που εκαρφώθη εις το κεφάλι αυτής της γυναικός μας έκαμε να έλθωμεν εις αυτήν την κατάστασιν.

Αυτή ύστερον από πολλούς χρόνους συνέλαβε προς ημάς μίαν σφοδροτάτην αγάπην, και την εκρατούσε κρυφήν διά πολύν καιρόν χωρίς να μας την φανερώση, επειδή και δεν ημπορούσε να κάμη αλλέως, που να μη μας αγαπήση διά την μεγάλην ωραιότητα, και τα πολλά μας ξανθά και εύμορφα μαλλιά, που εκυματούσαν επάνω εις τες πλάτες μας·

Η Κατηγέ επάνω εις αυτόν τον λόγον, ερχόμενον εις την ενθύμησιν της το όνειρον που είδεν εστοχάζονταν τον γέροντα με θαυμασμόν, και αγροικούσεν έσωθέν της, ότι η διήγησίς του άρχινούσε να την υποχρεώνη και να την κάνη να στέκεται με περισσότερη προσοχή να τον ακούη. Ημείς μετά καιρόν, ηκολούθησεν ο γέρον να λέγη, εκαταλάβαμεν από μερικά σημάδια πως μας έδεικνε κάποια κλίσιν αγάπης· αλλά δεν ετολμούσε να μας φανερώση από την εντροπήν της· όθεν απεφασίσαμεν με τον αδελφόν μου να πασχίσωμεν με κάθε τρόπον να την κάμωμεν να μας δείξη την καρδίαν της· και αν ήθελεν είνε καθώς ημείς εστοχαζόμεσθε να κάμωμεν την κυβέρνησιν διά να την εβγάλωμεν από τέτοιες φαντασίες, επειδή και η τιμή μας δεν μας εκαλούσε διά να την υπακούσωμεν. Και μίαν ημέραν που ευρισκόμασθε μαζί με αυτήν, και που ο αγαπητικός της ο Μπρακμάνος υπήγεν εις ένα συμβούλιον των Εξωτικών συνηθροισμένων, άρχισε να την κολακεύση ο αδελφός μου με εύμορφους τρόπους, και να την δοκιμάζη ανίσως και ήτον καθώς αυτός την ενόμιζεν.

Η Φαραζάνα (έτσι ωνομάζετο αυτή), που δεν εκαρτερούσε άλλο, παρά ένα τέτοιον καιρόν αρμόδιον, μας εφανέρωσε καθαρώς την αγάπην που εις ημάς έτρεφεν. Εις αυτήν την φανέρωσιν ημείς εμείναμεν εκοτατικοί, επειδή και δεν ήτον τιμή μας να αδικήσωμεν τον βασιλέα μας δια την πίστιν που εις ημάς είχεν. Όθεν αρχινίσαμεν να την νουθετούμεν, και να την παρακινούμεν διά να βγάλη από το κεφάλι της τέτοιες παράνομες και κινδυνώδεις φαντασίες, διατί ήθελεν είσθαι αδύνατον να την υπακούσωμεν εις

τέτοια, διά το σέβας που είχαμεν προς τον βασιλέα μας. Αυτή βλέποντας που εφανήκαμεν ενάντιοι εις την επιθυμίαν της άρχισε να κλαίη και να αναστενάξη, ονειδίζοντας την σκληροκαρδίαν μας και πως είμεθα η αιτία που θέλη να καθή, και να αποθάνη από το πάθος της, αν δεν ηθέλαμεν την υπακούσει, και να κλίνωμεν εις την θέλησίν της. Ημείς όντες στερεοί εις την γνώμην μας μετά πολλές νουθεσίες που της εκάμαμεν, την αφήσαμεν, και εμισεύσαμεν προς την κατοικίαν μας.

Αυτή αφού και είδε πως μετά όσα μας εφανέρωσε και με τα λόγια και με τα δάκρυα που έχυσε, δεν ημπόρεσε να μας καταπέιση να συγκλίνωμεν εις την αγάπην της, εμεταχειρίσθη άλλους τρόπους διά να μας απατήση και τόσον έκαμε με την πονηρίαν της, και με την επιτηδειότητα που ο έρωτας πάντα εις τέτοιες περιστάσεις δασκαλεύει, ώστε μας υποχρέωσε και τους δύο διά να κλίνωμεν εις τα θελήματά της και εις την αγάπην της.

Αφού ενίκησε με τέτοιον τρόπον την σταθερότητά μας ήτον όλη χαρούμενη, και ημείς είμεθα ωσάν εκστατικοί εις το να την βλέπωμεν τόσον και τόσον νόστιμην, που η τελεία της ωραιότης δεν ημπόρεσε να προξενήση εις την καρδίαν μας καμμιάς λογής ζηλοτυπίαν ανάμεσόν μας δι' αυτήν, αλλ' αμφοτέροι ευχαριστημένοι επερνούσαμεν την ζωήν ευτυχισμένην. Η αδικία που εκάναμεν του Μπρακμάνου, με όλον που δεν ήτον εις την ακμήν, μας επροξενούσε πολλές φορές κάποιον φόβον. Μα εκείνη η κυρά μας, όντας πολλά επιτήδεια εις την τέχνην της, εύρισκε τον τρόπον διά να μας εβγάξη, και να μας ελευθερώνη από αυτόν τον φόβον· και από ολίγον κατ' ολίγον μας έκαμε που να μη βλέπωμεν το σφάλμα μας πλέον, αλλά να το ακολουθούμεν με θάρρος· μα αυτό το πολύ θάρρος μας επροξένησε την δυστυχίαν που κατά το παρόν εσύ θαυμάζεις.

Ένας φοβερός σκλάβος αράπης, ονομαζόμενος Τουργούτ, εδούλευε τον Μπρακμάνον. Και η επιχείρησίς του ήτο να κτενίζη και να καλλωπίζη τα μαλλιά μιας φοράδας εύμορφης, που την εκαβαλλίκευεν η Φαραζάνα όπόταν ήθελε να υπάγη εις καμμίαν περιδιάβασιν. Αυτός ο άσχημος αράπης ετόλμησε να υψώση τους κακούς του λογισμούς έως εις την κυρίαν του, και να της φανερώση την αγάπην του· και μην αμφιβάλλοντας εις την αποκοτίαν του, ηύρε με ευκολίαν τον καιρόν αρμόδιον εις μίαν περιδιάβασιν που αυτή η κυρά ευρίσκονταν χωρίς ημάς εις ένα περιβόλι, εις το οποίον ευρισκόμενοι αυτοί οι δύο άρχισεν εκείνος ο άσχημότατος Αράπης να διηγήται διάφορες ιστορίες νόστιμες της κυράς του, και να την κάνη να γελά· επειδή και είχε πολύ πνεύμα

και επιτηδειότητα εις το να κάνη να ξεφαντώνη τον καθέναν, όθεν η κυρά του εδοκίμαζε πολλήν ηδονήν να τον ακούη.

Ύστερον από αυτές της ιστορίες άρχισε να την διηγείται διά μερικές κορασίδες, που με αυτές εξεφάντωσε πληρώνοντάς την επιθυμίαν του. Πώς ημπορεί να είνε αυτό, Τουργούτ, του είπεν η κυρά του γελώντας, ένας άνθρωπος καθώς είσαι εσύ έτσι άσχημος να κατορθώση τόσα πράγματα; Διατι; απεκριθη ο Αράπη· δεν είμαι τάχα και εγώ καμωμένος ωσάν και οι άλλοι άνθρωποι; Ω κατά αλήθειαν, ακολούθησεν αυτός να λέγη, τούτο το προκείμενον είναι μακράν από τον στοχασμόν μου, εγώ στοχάζομαι με όλον τούτο και ελπίζω, ότι θα βάλλω και εσένα εις τον αριθμόν των αποκτημάτων μου.

Η Φαραζάνα ακουόντας αυτά τα λόγια του Αράπη εγέλασεν υπέρ το μέτρον. Αυτή εστοχάζονταν πως εκείνος θα της ωμιλούσε με αυτόν τον τρόπον, διά να την κάνη να στέκη χαρούμενη· εσύ έβαλες τέτοιους στοχασμούς επάνω εις εμένα, του είπεν· είμαι ευχαριστημένη που το έμαθα· Θέλω κυττάξει να φυλαχθώ εναντίον εις έναν άνθρωπον τόσον κακοποιόν καθώς είσαι εσύ. Ο Τουργούτ βλέποντας που δεν της εκακοφάνηκαν τα λόγια του, άρχισε με θάρρος να ακολουθή την αυθάδειάν του, και να την αυγατίζη τόσον που ετόλμησε να της προβάλλη να κάμουν την επιθυμίαν τους εις εκείνο το περιβόλι και να μη χάσουν τέτοιον καιρόν αρμόδιον.

Η Φαραζάνα βλέποντας πως αυτά δεν ήσαν μέτωρα αλλά λόγια αληθινά του Αράπη, έδειξε το σοβαρόν της· και με θυμόν άρχισε να τον υβρίζη καθώς του ετύχαινε, λέγοντάς του πως αυτό δεν θέλει το κρατήσει κρυφόν, αλλά θέλει το φανερώσει του Μπρακμάνου, διά να τον παιδεύση κατά πως του πρέπει με την τόλμην που έλαβε να της μιλήση με τέτοιον τρόπον· καθώς και το έκαμε και τον επάιδευσεν ο Μπρακμάνος σκληρότατα. Ο Τουργούτ διά την παιδευσιν που έλαβεν ηθέλησε να εκδικηθή με τον ακόλουθον τρόπον που του ετύχεν. Αυτός ο πονηρός και πανούργος γνωρίζοντας τον Μπρακμάνον που όντας γηραλέος δεν ήτον ο επιτήδειος να ευχαριστά τελείως την αγαπητικήν του, και να την κάνη να του είνε πιστή, με το να ήτον τόσον ωραία και έξυπνη, ηθέλησε και απεφάσισε, που να μην κυττάξη κόπον και κίνδυνον διά να τη ξεσκεπάση με κανέναν κρυφόν αγαπητικόν, που αυτός υπώπτευε. Στοχαζόμενος δε πως δεν ήτον αδύνατον να μας ξεσκεπάση την συναναστροφήν που με αυτήν είχαμεν, αποφάσισε να μας κάμη να καθούμε και οι τρεις προδίδοντάς μας εις τον Μπρακμάνον. Και αποφασίζοντας έτσι, επήρε και μας εγκάλεσε, και του είπε πολύ περισσότερον από εκείνο που εκατάλαβε, διά να του ανάψη περισσότερον τον θυμόν να μας αφανίση.

Ο Μπρακμάνος έμεινε εκστατικός εις αυτήν την διήγησιν και ηθέλησε μόνος του να ιδή, και να πιστωθή εις αυτό το κάμωμα. Ήυρε την πρόφασιν διά να κάμη ένα ταξείδι διά κάμποσες ημέρες. Και διαρκούσα αυτή η ψευδής διορία του ταξιδίου του, επέτυχε τον καιρόν διά να μας ξεσκεπάση εις ένα λουτρόν απόκρυφον, που και οι τρεις ελουόμασθε. Εφανερώθη αιφνιδίως εις τους οφθαλμούς μας πολλά φοβερός, ωσαν ένας κριτής που φέρνει τρόμον εις έναν κατάδικον· η γύμνωσίς μας δεν μας εκαλούσε να προσπέσωμεν εις τους πόδας του διά να του ζητήσωμεν έλεος· εβουτήσαμεν εις το νερό διά να σκεπάσωμεν την γύμνωσίν μας. Καλότυχοι ημείς, αν εκείνα τα νερά ήθελαν σκεπάση το σφάλμα μας, καθώς εσκέπαζαν την γύμνωσίν μας. Η Φαραζάνα πλέον ανδρεία από ημάς ήθελε να προφασίση το σφάλμα της, και με λόγια προφασιστικά έπασχε να τον καταπραΰνη, μα περισσότερον άναψαν τον θυμόν του Μπρακμάνου· έρριξεν εις ημάς τρεις ματιές, που μας έδωσε να καταλάβωμεν την αρχήν της εκδικήσεώς του.

Παράνομοι, ειπεν εμένα και του αδελφού μου, παιδευσις πολλά ελαφρή διά την παρανομίαν σας ήθελεν είσται ο πλέον σκληρότερος θάνατος· μα επειδή και είσθε εξωτικοί, και ανυπότακτοι εις τον θάνατον, θέλω σας φέρω εις μίαν κατάστασιν, που θέλει είναι εκατόν φορές σκληρότερη από τον θάνατον. Και εσύ κακότροπη, εγύρισε προς την Φαραζάναν, επειδή η τιμή του κοιώνος μου, και η καλωσύνη μου δεν ημπόρεσαν να σε υποχρεώσουν να μου είσαι πιστή, θέλεις παιδευθή διά την αχαριστίαν σου. Εις τον ίδιον καιρόν, χωρίς να θελήση να ακούση τα δικαιολογήματά μας, και τα παράπονά μας άρχισε να κάμη τους εξορκισμούς του. Ω πόσον εστάθησαν αυτοί φοβεροί· ο αέρας εις μίαν στιγμήν εμαύρισε, και ένα βαθύ σκότος επερικύκλωσε το λουτρόν που είμεθα· ηκούαμεν βροντές και αστραπές φοβερώτατες, που κάθε στιγμήν γίνονταν· εφυσούσαν οι άνεμοι με μεγάλην οργήν, και αγροικούσαμεν την γην υποκάτω από τους πόδας μα πολλά να τρέμη.

Εις το διάστημα δύο ωρών εστεκόμεθα εις ετούτο το φοβερόν σκότος, αναμένοντες την τιμωρίαν, που μας ήτον φυλαγμένη. Ύστερα από αυτό ο αέρας έγινε καθαρός, καθώς και πρώτα, και η ημέρα εξανάλαβε το φως της· μα ποίος εστάθη ο θαυμασμός μας οπόταν είδαμεν, που αντί να είμεθα εις το λουτρόν, ευρεθήκαμεν εγώ και ο αδελφός μου εις έναν άγριον λόγγον, μεταμορφωμένοι ως δύο γέροντες, άσχημοι, και κακοκαμωμένοι, καθώς με βλέπεισ ω ωραία μου Κατηγέ. Αχάριστοι, εκεί μας ειπεν ο Μπρακμάνος, φέρετε μίαν φοράν την παιδείαν της ανομίας σας· εκείνη η δύναμις, και η γνωριμία, που η εξουσία των εξωτικών σας έδινε επάνω εις όλα τα πράγματα της φύσεως, να μη σας αχρήζουν πλέον διά το

ουδέν· και διά να ειπώ, καλύτερον, να μείνετε γυμνοί από αυτήν την αξίαν, διατί εις το εξής θέλετε είσται εις το κοινόν ριζικόν των ανθρώπων, καθώς φαίνεσθε που να εγινήκατε, και έτσι θέλετε μείνει διά πάντα εις παιδείαν σας, έξω μόνον από το να είστε υποκείμενοι εις την εξουσίαν του θανάτου.

Ύστερον από αυτήν την σκληράν απόφασιν, που ο Μπρακμάνος εκήρυξεν, ηθέλησε να μας εξετάξη τες περιστάσεις του φταιξίματός μας. Ημείς πιστά του τες εδιηγηθήκαμε· του είπαμε την έκπληξιν που μας επροξένησεν η αγάπη, που προς ημάς εφανέρωσεν η Φαραζάνα, τας αντιστάσεις που εκάμαμεν, διά να την εβγάλωμεν από αυτές τες φαντασίες, και τον δόλον που αυτή επερίπλεξε, και μας έφερεν εις την θέλησίν της χωρίς να το καταλάβωμεν. Αυτά τα δικαιολογήματά μας εδιαπέρασαν την καρδίαν του, και εκατάλαβεν αυτός ότι αυτό εστάθη περισσότερον αδυναμία μας, παρά κακή μας γνώμη. Και διατί έχει προς εσάς μίαν μεγάλην αγάπην η καρδία μου, μας είπεν αυτός τότε, μου κατοφαίνεται που ο εξορκισμός που έκαμα, έγινε πολλά δυνατός· και είνε αδύνατον πλέον διά το παρόν να σας κάμω να ξαναλάβετε την πρώτην σας μορφήν και αξίαν και άλλο δεν ημπορώ να κάμω παρά να σας γλυκάνω καμπόσον την τιμωρίαν σας· εσείς θέλετε ξαναλάβει την φυσικήν σας μορφήν και όλα σας τα προτερήματα, που έχετε, οπόταν καθένas από εσάς ήθελεν εύρη από μίαν κόρην ωραίαν, ολιγώτερον από είκοσι χρονών, διά να την καταπέιση να σας αγαπήση.

Αχ αυθέντη, εφώναξεν εις αυτά τα λόγια ο αδελφός μου, εις τι απελπισίαν μας φέρνεις! και ποία κόρη ωραία ποτέ ήθελε κλίνει να αγαπήση τόσον ασχήμους, και τερατώδεις γέροντας, ωσάν ημάς; Δεν είναι αδύνατον, απεκρίθη ο Μπρακμάνος· ζήσετε εις αυτήν την ελπίδα, και ας είστε βέβαιοι, πως θέλει έλθη καιρός να ξανάλθετε διά μέσον αυτής της αιτίας εις την πρώτην σας κατάστασιν. Πηγαίνετε το λοιπόν διά να δοκιμάσετε το ριζικόν σας· πρέπει να χωρισθήτε, και να πληρώσετε ξεχωριστά καθένas το χρέος του κανόνος σας. Μας έδειξεν ύστερα τους τόπους που καθένas έπρεπε να υπάμεν να κατοικήσωμεν και ήτον ξέμακρα ο ένας από τον άλλον τριακόσια μίλια· έπειτα μας έδωσε του καθενός από μίαν σακκούλαν με 50 χιλ. φλωρία, διά έξοδά μας, και διά να περάσωμεν, τον καιρόν μας τιμημένα έως που να λάβη τέλος η δυστυχία μας. Και έπειτα από όλα αυτά μας αγκάλιασεν ευχόμενός μας ένα ογλήγορον τέλος της συμφοράς μας.

Η δε Φαραζάνα επαιδεύθη και αυτή με πολλήν σκληρότητα· επειδή και ο Μπρακμάνος επρόσταξε και την έκλεισαν εις ένα πύργον σκοτεινόν διά πάντα, ομοίως και τον Τουργούτ αράπην, με το να

εξεσκέπασε πως η προδοσία του εστάθη με το να μην εδέχθη η κυρά του να του ευχαριστήσει την κακήν θέλησιν, και διά τούτο έλαβε και αυτός την ανταμοιβήν των έργων του. Οπότεν δε μας άφησεν ο Μπρακμάνος ετοιμασθήκαμεν διά να πηγαινόμεν εις τους τόπους, που μας διώρισεν. Εχωρισθήκαμεν με πολλά δάκρυα αποφασίζοντες που να μη ξαναϊδούμεν ο ένας τον άλλον, παρά οπότεν ξαναλάβωμεν την πρώτην μας μορφήν, η οποία μας εφαινονταν πως θέλει φτουρήσει πολλούς αιώνας.

Ευθύς που έφθασα εις την πόλιν, εις την οποίαν έπρεπε να κατοικήσω, άρχισα διά να πραγματεύσω τες πενήντα χιλιάδες φλωριά μου στοχαζόμενος διά να εβγάζω τα έξοδα μου, διά να μην ήθελα τα τελεύσει εξοδεύοντας, πριν να φθάση ο επιθυμητός καιρός της μεταβολής μου. Και με αυτόν τον τρόπον πραγματευόμενος εις πέντε έξ χρόνους έκαμα μεγάλα κέρδη, και έφθασα που να ξοδεύω με γενναιότητα χωρίς να εγγίζω το κεφάλαιον των χρημάτων μου διά να ημπορέσω να πληρώσω τον κανόνα μου. Έπρεπε το λοιπόν να εύρω μίαν νέαν κόρην, που να κλίνη διά να με αγαπήση.

Εις τον τόπον που ήμουν έβλεπα με ελευθερίαν όλες τες κυράδες και τα κορίτσια, ωμιλούσα με αυτές, και συχνά ευρισκόμουν εις τες συναναστροφές τους, και έκανα ότι ημπορούσα διά να με βλέπουν με καλό μάτι· όλες έλαβαν καλήν υπόληψιν εις εμένα, και με ετιμούσαν και με ευλαβούνταν μα διά να με αγαπήση καμμιά δεν ευρίσκονταν. Ως τόσον με όλον που επιμελήθηκα, και ετεχνεύθηκα διά να τραβήξω καμμίαν εις αγάπην δεν εστάθη τρόπος που να επιτύχω ποτέ. Δεν εστάθηκα μόνον εις αυτήν την Χώραν με όλον που θα ήταν εκεί κορίτσια, αλλά ηθέλησα να ταξειδεύσω και εις άλλες πολιτείες, διά να ημπορέσω μήπως και επιτύχω το ποθούμενον· μα δεν απέκτησα άλλον καρπόν, από του να ακούσω πως να αρέσω ήτον αδύνατον.

Ετούτος ο λογισμός με έρρικνεν εις απελπισίαν· επέρασαν πλέον παρά διακόσιοι χρόνοι εις τούτην την ανωφελή ζήτησιν, και όλοι εθαυμάζονταν εις εμέ, δεν ημπορούσαν να καταλάβουν πως εγώ ήμουν ακόμη ζωντανός· είδα να ξαναγεννηθή τέσσαρες φορές η νεότης· εις τον τόπον που ήμουν· έθαψα όλους εκείνους που με είδαν εις την αρχήν, ομού και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους. Κάθε ένας έλεγε· τι άνθρωπος τάχα να είμαι, που δεν έβλεπαν εις εμέ καμμίαν μεταβολήν, οι γεροντότεροι με έδειχναν με το δάκτυλον των παιδιών τους λέγοντας· βλέπετε εκείνον τον καλόν άνθρωπον; μη στοχασθήτε πως τον είδαμεν ποτέ νέον, μα πάντα έτσι γέροντα και στεγνόν, και έχομεν παράδοσιν από τους προπαππούδες μας, πως πάντα έτσι τον είδον και αυτοί· όλος ο

κοινός λαός με έκραζαν γέροντα αθάνατον και οι γραμματισμένοι Νέστορα Ινδιάνον και άλλοι με άλλα επίθετα.

Εγώ λοιπόν δεν ήξευρα τι να αποφασίσω, αφού ανωφελώς επάσχισα διά να σύρω κανένα κορίτσι εις την αγάπην μου, ήγουν να με αγαπήση· και όντας εις τέτοιαν αδημονίαν, επήγαινα διά κάποιαν υπηρεσίαν εις το Μουσουλπατάν· εις την στράταν του οποίου σε εσυναπάντησα μαζί με την αδελφήν σου· οι ομιλίες που εκεί σου έκαμα, ω ωραία μου Κατηγέ, αρκετώς σε έκαμαν να γνωρίσης πως εξ όλης καρδίας μου σε αγάπησα· μα αλλοί εις εμέ! δεν είδα και του λόγου σου να κάμης το όμοιον εις εμένα, επειδή εκατάλαβα πως η θεωρία μου θα σου εφάνη πολλά μισητή και παράξενη.

Ο Δαλήκ εδώ ετελείωσε την ιστορίαν του, την οποίαν δεν ημπόρεσε να την τελειώση χωρίς να χύση δάκρυα, όχι τόσον διά την ενθύμησιν των απερασμένων του δυστυχιών, όσον διά τον πόνον που είχε διά το μίσος που η νέα αγαπητική του έδεικνε προς αυτόν, μην ημπορώντας να λάβη εις αυτόν καμμιάς λογής αγάπην. Η Κατηγέ εκατανύχθη πολλά εις τες θλίψεις και βάσανά του και εστοχάσθη να τον παρηγορήση με κάποιον τρόπον. Γενναίε, του είπεν· εγώ αισθάνομαι με πόνον τες δυστυχίες σου, οι οποίες είνε τόσον παράξενες, που αν δεν μου τες ήθελες διηγηθή εσύ ο ίδιος, δεν ήθελα τες πιστεύσει. Μου κατοφαίνεται όμως που λέγεις εσύ πως εις εμένα στέκει να σου τες ελαφρώσω, και να σου τες τελειώσω με το να σε αγαπήσω. Μα παρακαλώ σε, στοχάσου, αν ημπορώ εγώ να προστάξω, ή να βιάσω την καρδίαν μου να κλίνη προς του λόγου σου διά να σε αγαπήση. Αχ ωραία Κατηγέ, την αντέκοψεν ο γέρον· είνε ετούτη όλη η χαρά που δίνεις; αυτή πληγώνει περισσότερο την δυστυχίαν μου, παρά να την ελαφρύνη. Τι ημπορώ να κάμω, απεκρίθη η Κατηγέ, που δεν ημπορώ να υπερβώ το μίσος της καρδίας μου, που εσυνέλαβα δι' αυτήν την μορφήν που έχεις; Ημπορείς του λόγου σου να παραπονεθής εις εμέ, εξαναείπεν ο Δαλήν, αναστενάζοντας μεγάλως· αυτή η μορφή μου έγινε φυσική, διατί δεν ελπίζω σαν είνε έτσι να λάβω ποτέ την πρώτην μου. Η Κατηγέ εσυνθλίβονταν εις την δυστυχίαν του γέροντος, μην ημπορώντας να κάμη άλλο περισσότερο εις ελάφρωσιν του.

Εις αυτό το διάστημα το καράβι εταξίδευε με τα πανιά φουσκωμένα, και εις δέκα πέντε ημέρες έκαμαν περισσότερο από δύο χιλιάδες μίλια. Ο αέρας τέλος πάντων αλλάσσοντας τους ήλθε μία φουρτούνα τόσον φοβερά και κινδυνώδης, που έχασαν την στράταν τους, και δεν ήξευραν πλέον που να βάλουν το τιμόνι και τα πανιά, εκινδύνευαν να καθούν, αν ο καιρός ύστερα από μερικές ημέρες δεν ήθελε τους ρίξει εις ένα νησί αγνώριστον, εις το οποίον αράζοντας, είδαν ευθύς πολλές φελούκες που τους επερικύκλωσαν

από όλα τα μέρη από τες οποίες εβγαίνοντας πλήθος ανθρώπων ανέβαιναν με μεγάλην βίαν εις το καράβι τους. Αυτοί είχαν κορμί ωσάν ημάς· μα το πρόσωπόν τους και τα μάγουλά τους, τα καμώματά τους και το φέρσιμόν τους εφαινονταν πολλά παράξενα· τα φορέματά τους δεν ήτον ολιγώτερον παράξενα· εφορούσαν αυτοί μακρυν φορεσιάν από πανί άσπρον εις την οποίαν εφαινονταν ζωγραφισμένοι εις διάφορα χρώματα δαίμονες και δράκοντες, και άλλα φοβερά θηρία εις διάφορες μορφές· και εις το κεφάλι τους εφορούσαν κάποιες σκούφιες μυτερές καμωμένες από χαρτί, και ζωγραφισμένες με διάφορα χρώματα.

Το πρώτον πράγμα που αυτοί έκαμαν, οπόταν εμβήκαν εις το καράβι εστάθη που να αραδειάσουν όλους τους ταξειδιάρους, που ευρίσκονταν εις το καράβι και να τους ψηλαφήσουν με μεγάλην επιμέλειαν, τους εγύριζαν και τους εξαναγύριζαν καθώς ήθελαν· και έκαναν καθώς εκείνοι που ψηλαφούν τους σκλάβους που θέλουν να τους αγοράσουν· έστεκαν ξεχωριστά να εξετάζουν τα δόντια τους και τα μαλλιά, και είχαν μεγάλην επιμέλειαν εις το να μετρούν τες ζαρωματιές του προσώπου. Οι πτωχοί ταξειδιάροι έστεκαν με φόβον μη ηξεύροντας που έχει να τελειώση μία εξέτασις τόσον ξεχωριστή· το τέλος εστάθη διαφορετικόν από εκείνο που εστοχάζονταν. Οι εξεταχτάδες έβαλαν ξεχωριστά εκείνους, που ήτον γεροντοποιοί, και εφαινονταν πως θα τους έδειχναν κάποιαν επιμέλειαν και ευγένειαν. Με οπόταν αυτοί είδον τον Δαλήκ, την Κατηγέ, και την γερόντισσαν σκλάβαν, που είχαν μαζή τους έμειναν εκστατικοί εις την χαράν τους· και μάλιστα ο αρχιστράτηγος του βασιλέως εκείνου του νησιού, ο οποίος ρίχνοντας τους οφθαλμούς του επάνω εις την γριάν σκλάβαν, και στοχάζοντάς την που ήτον αρκετή και άξια της τιμής του θαλάμου του επήγε και έπεσεν εις τα ποδάρια της, και της εφανέρωσε το πάθος, και την κλίσιν που εις αυτήν εγροικούσε· και αποφάσισε διά να την βάλη εις το σαλόνι του, και να την έχη ως αγαπητικήν του, διά το οποίον αυτή έκλινε μετά πάσης χαράς.

Ο φρόνιμος γέροντας θαυμάζοντας μίαν τέτοιαν παράξενην κλίσιν, ανάμεσόν του έλεγε· κάνει χρεία, δα εις ετούτον τον τόπον δεν είναι γυναίκες, οπόταν μία γραία είναι αρκετή, που να ελκύση προς αγάπην τον αρχιστράτηγον, και να την εκλέξη εις αγαπητικήν του. Τέτοιος στοχασμός πολλά τον εφόβιζε επάνω εις την Κατηγέ, της οποίας η ευμορφιά ελόγιαζεν ότι θα ήθελε κάμει φοβερώτατα αποτελέσματα· αλλά ο φόβος του ηφανίσθη ογλήγορα καθώς εγνώρισε και είδε μετά την πράξιν. Η νέα του αγαπητική δεν είχε πράγμα που να παρακινήση την όρεξιν και την κλίσιν εκείνου του γένους. Ο αρχιστράτηγος κατά τύχην έρριξε τους οφθαλμούς του επάνω εις αυτήν την νέαν, την οποίαν βλέποντάς την τόσον

πλουσίως ενδεδυμένην εξέστη· και άρχισε να της λέγη· πως εσύ όντας τόσον άσχημον πλάσμα είσαι έτσι πλουσίως ενδεδυμένη; επάρετέ την, επρόσταξε τους δούλους του, και φέρετέ την εις το παλάτι μου, και βάλετέ την εις τας αισχρότερες δούλευσες διά να κάνη εκεί τες πλέον αχρείες υπηρεσίες.

Εις τούτο το σκληρόν πρόσταγμα η κόρη ετρόμαξεν όλη· ο πόνος της υπερέβαινε κάθε λογής φόβον, βλέποντας πως την εκαταφρόνεσαν με αυτόν τον τρόπον· εθεωρούσε τον Δαλήκ, με τα μάτια λιγωμένα, ωσάν να του εξητούσε βοήθειαν εις εκείνην την φοβεράν της κατάστασιν· και έχυνε πολλά δάκρυα διά να παρακινήση εις έλεος εκείνους τους βαρβάρους να την αφήσουν μα αυτοί ως άσπλαγχνοι την έσερναν με σκληρότητα την πτωχήν Κατηγέ, χωρίς να λυπηθούν τα δάκρυά της, και τα παράπονά της. Εις τέτοιον θέαμα ο Εξωτικός δεν ημπορούσε να υπομείνη τους πόνους του, εγέμισε τον αέρα, παράπονα, φωνές και αναστεναγμούς. Και εις το αναμεταξύ που αυτός εθρηνούσε την υστέρησιν της αγαπητικής του, εκείνοι οι βάρβαροι εθαύμαζαν, και τον εθεωρούσαν με πολλήν επιμέλειαν, τες νοστιμάδες που αυτοί εις αυτόν έβλεπαν, τες ζαρωματιές εις το πρόσωπόν του, την κλουβήν ράξιν του, τα ποδάρια του τα στραβά και πρισμένα, το μελαψόν πρόσωπον και γεμάτον από πρίσματα και κοντολογής όλον εκείνο, που εδούλευσεν εις συχασίαν και δυσαρέσκειαν της Κατηγές έγινε εις αυτούς το αίτιον της εκπλήξεώς τους· εκείνος ο θαυμασμός τους εκράτησεν αρκετήν ώραν εις μεγάλην σιωπήν· η άκρα τους έκστασις δεν τους αφήκεν ευθύς να φανερώσουν την χαράν τους, μα αιφνιδίως έλυσαν την σιωπήν και άρχισεν να φωνάζουν με αλαλαγμούς και χαρές, και να τον επαινούν και να τον εγκωμιάζουν.

Ο αρχηγός ακούοντας τέτοιους αλαλαγμούς και επαίνους, έτρεξεν εις το πλήθος να ιδή τι ήτον. Μα οπόταν είδε και αυτός την θεωρίαν του Δαλήκ, έπεσεν ευθύς εις τα ποδάριά του ούτω λέγοντας· Ω ωραιότατε άνθρωπε, ημείς είμασθε ανάξιοι συμπαθείας, που δεν σου προσφέραμεν εξ αρχής το πρεπούμενον σέβας, που σου έπρεπεν. Όσον διά εμένα σου ομολογώ πως ήμουν όλος δοσμένος εις την λάμπιν και ωραιότητα εκείνης της γραιάς, που ήτον μαζί σου, την οποίαν έκαμα να την φέρουν εις το παλάτι μου, και με όλον που εκείνη η ωραιότης με έκαμε εκστατικόν δεν ημπορώ να μην ομολογήσω, ότι η δική σου να μη υπερβαίνη κατά πολλά εκείνης την ευμορφίαν.

Ευχαριστήσου το λοιπόν να έλθης μαζί μου εις το παλάτι της βασίλισσας, και δεν αμφιβάλλω πως εκείνη η βασίλισσα να μη μείνη εκστατική εις το να ιδή την ωραιότητά σου, και να μη σου

προσφέρη τες τιμές που σου πρόπον, επειδή και δεν είναι άνθρωπος εις το παλάτι της, που να έχη την ωραιότητά σου, και τες νοστιμάδες σου. Ήθελεν ο αρχιστράτηγος να ακολουθήση να επαινή την ευτυχίαν που τον εκαρτερούσεν, οπότεν ο Δαλήκ θυμωμένος τον αντίκοψε, λέγοντας· αντί να μου κάμης όλες ετούτες τες ανωφελείς υποσχέσεις και τους επαινους, ημπορείς να μου κάμης την χάριν να μου επιστρέψης εκείνην την κόρην που επήρες. Ποίαν απεκρίθη ο αρχηγός. Εκείνην την βδελυράν και άσχημον; Α εύμορφέ μου γέρων, μη στοχάζεσαι αυτά, αλλά στοχάσου να αρέσης της βασίλισσάς μου έμπροσθεν εις την οποίαν θέλομεν σε φέρει. Έτσι λέγοντας επρόσταξε τους ανθρώπους του, και επήραν τον Δαλάκ και χωρίς το θέλημά του και τον έφεραν εις το παλάτι της βασίλισσας. Ο εξωτικός Δαλήκ βλέποντας αυτό το πράγμα και την δυναστείαν, εστοχάζετο ότι του έκαναν εις περιγέλοιον και διά να περιπαίξουν το γήρας του και την ασχημάδα του· και εις τον εαυτόν του έλεγε· ποίος ήθελε ποτέ το πιστεύση, ότι ένας Εξωτικός θα έλθη εις τέτοιαν κατάστασιν και να γίνη το περίγελο των απογόνων του Αδάμ; Α τούτο μου είνε πλέον σκληρότερον βάσανον από τα όσα έως τώρα επέρασα. Φθάνοντας λοιπόν έμπροσθεν εις την βασίλισσαν, τον οποίον βλέποντάς τον δεν ημπούρεσε να τον θεωρήση χωρίς θαυμασμόν, και χωρίς να γροικηθή τετρωμένη από τον έρωτα εις αυτόν. Ω θαυμασιώτατε γέρων, εφώναξε αυτή, ποία θεότης σε εξαπέστειλεν εις ετούτο το νησί μου και τι τόπος σε ανέθρεψε και σε έκαμε τόσον ωραίον, δεν το εστοχαζόμεθα ποτέ να μας έλθη μία τέτοια ευτυχία, και να μας παρουσιασθή εις τους οφθαλμούς ένας παρόμοιος γέρων, που λάμπει ωσάν ήλιος οπότεν ανατέλλη. Και ούτω λέγοντας επρόσταξε τους ηγεμόνας της διά να πέσουν κατά γης, και να τον προσκυνήσουν με μεγάλον σέβας. Μετ' αυτήν την δεξίωσιν, η οποία δεν άρεσε καθόλου του γέροντος, η βασίλισσα έκαμε να τον φέρη ο πρώτος ευνούχος της εις τον ωραιότερον κοντζερέ του παλατιού της, ο οποίος ήτον στολισμένος με πολύτιμα πράγματα. Ω, τόσον ο Δαλήκ πλέον συγχισμένος, παρά ευχαριστημένος εις αυτές τες δεξιώσεις, ήτον όλος έξω από τον εαυτόν του, στοχαζόμενος τον χωρισμόν του από την αγαπημένην του Κατηγέ. Και εις το αναμεταξύ που ούτος εθλίβονταν εις την σκληρότητα του ριζικού του, η βασίλισσα ήλθε προς αυτόν χωρίς συντροφιάν, και πλησιάζοντας ειπέ:

Συμπάθησόν με, ω αγηπημένε μου, που σε έκαμα να με καρτερήσης καμπόσον. Και απεκρίθη ο γέρων με θυμόν, ηγάπων καλύτερα, να μην ήθελες φανή ποτέ έμπροσθέν μου. Αχ ακάριστε, έτσι ανταποκρίνεσαι του λέγει η βασίλισσα, εις μιαν που σε λατρεύει, και σε έχει διά πάντα : αχ, μην είσαι τόσοσ σκληρός σε περικαλώ, αλλά ανταποκρίσου εις την αγάπην μου, και μη με

κάνεις να βασανίζωμαι περισσότερο. Τα γλυκά λόγια, που του έλεγεν η βασίλισσα, άναψαν περισσότερο τον θυμόν του Δαλήκ, και με οργήν της απεκρίθη. Μη φαντάζεσαι ότι ποτέ θα συγκλίνω εις την παράξενην θέλησίν σου· κάμε να μου δώσουν την αγαπημένην μου Κατηγέ, και άφησέ μας να πηγαίνωμεν εις το ταξείδι μας· ημείς δεν είμεθα υποκείμενοί σου διά να μας βιάσης, και να μας εμποδίσης από την στράταν μας.

Αχ βάρβαρε, εφώναξεν η βασίλισσα, έχεις τόσην καρδίαν να με αφήσης; ετούτες οι τιμές και η αγάπη που σου δείκνω σε κάνουν τόσον αναίσθητον να μην καταλάβης το καλόν σου και να μη είναι αρκετές να σε παρακινήσουν εις σπλάγκνος διά την κλίσιν που εις εσένα έχω; Αυτά και άλλα περισσότερα, που διά συντομίαν τα αφίνω, λέγοντάς του η βασίλισσα, δεν εστάθη τρόπος που να αλλάξουν την γνώμην του Δαλήκ, και να τον καταπείσουν που να συγκλίνη· διά το οποίον η βασίλισσα βλέποντας την ισχυρογνωμίαν του, εθυμώθη υπερβολικώς εναντίον του, και ευθύς έκραξε τους φύλακάς της και τους είπεν. Επάρετε τούτον τον σκληρογνώμονα γέροντα εις τον σκοτεινόν εκείνον θάλαμον και ρίξτε τον μέσα, διά να κάμη συντροφίαν εκείνου του άλλου γέροντος, που είνε εκεί, και που του ομοιάζει εις την ισχυρογνωμίαν του, καταφρονώντας και ούτος την αγάπην μου, ωσάν και εκείνος· εκεί θέλουν το μετανοήσει και οι δύο, και θέλουν πληρώσει τον κανόνα της ανυποταγής των. Και έτσι λέγοντας επήραν τον Δαλήκ και τον έφεραν διά να τον ρίξουν εις τον σκοτεινόν πύργον κατά το πρόσταγμα της.

Ο Δαλήκ πλέον ευχαριστημένος εις αυτήν την απόφασιν, παρά εις τες ευεργεσίες της, επήγαινε χαρούμενος, στοχαζόμενος πως εις την φυλακήν του ήθελεν έχει συντροφιά εκείνον τον άλλον δυστυχή γέροντα διά να παρηγορούνται. Μα στοχασθήτε την έκστασίν του, οπόταν τον έκλεισαν εκεί, να γνωρίση τον αδελφόν του τον Αδήλ διά σύντροφον της δυστυχίας του. Αφού εγνωρίσθησαν το λοιπόν αυτοί οι δυο αδελφοί αγκαλιάσθησαν, και διά πολλήν ώραν έκλαιον από την χαράν τους, που ανταμώθηκαν ανελπίστως. Ύστερον ο Δαλήκ άρχισε να του διηγηθή τα βάσανά του, και τους τόσους πόνους που απέρασε και την αιτίαν που ήλθεν εις αυτό το νησί, και τα όσα η βασίλισσα έκαμε διά να την αγαπήση. Ομοίως και ο Αδήλ από το άλλο μέρος εδιηγήθη τα εδικά του, πως του έτυχαν τα όμοια εκεί· και πως επροσθήτερα είδεν εις τον ύπνον του μίαν κόρην πολλά ωραίαν, που του είπε πως εις μάτην κοπιάζεις διά να εύρης καμμίαν να σε αγαπήση, αν δεν ήθελες πηγαίνης εις το νησί της Σουμάτρας, εις το οποίον θέλεις με ιδεί εκεί, και θέλουν τελειώσει τα βάσανά σου· και δι' αυτήν την αιτίαν εμίσευσα διά να πηγαίνω εκεί· και εις την στράταν μας έπιασε φουρτούνα παρόμοια ωσάν

την εδικήν σου, και μας έρριξεν εις τούτο το νησί, και μου εσουνέβηκαν με την βασίλισσαν τα ίδια, που εσουνέβησαν και σ' εσένα. Έπειτα από αυτήν την διήγησιν, του είπεν ο αυτός Αδήλ, ας έχω ελπίδες πως ογλήγωρα θα λάβουν τέλος οι δυστυχίες μας, επειδή και η παράξενες κλίσις ετούτου του λαού μου δίδει μίαν μεγάλην ελπίδα πως θα λάβωμεν την πρώτην μας μορφήν. Και ούτω με αυτές τες παρηγορίες έστεκαν ήσυχοι εις εκείνον τον πύργον, και με καλές ελπίδες.

Δεν απέρασαν πολλές ημέρες αφού αυτοί εκεί ανταμώθηκαν, και ιδού που ήλθε προς αυτούς ο αρχηγός της βασίλισσας και τους είπε. Γέροντες ακάριστοι, στοχασθήτε αμφοτέροι τες χάρες της γενναίας και ωραίας βασίλισσας· αντίς να προστάξη να σας παιδεύσουν διά την ακαριστίαν σας και σκληρότητά σας, που εις αυτήν εδείξατε και που δεν υπακούσατε, σας συμπαθεί, και θέλει όχι μόνον να σας συμπαθήση, αλλά και αποφάσισε να σας προσφέρη τιμές θεϊκές. Και ούτω λέγοντας αυτός τους έβγαλεν από τον πύργον, διά να τους φέρη εις ναόν· οι οποίοι πολλά ζώκαρδα επήγαιναν, επειδή και καμμίαν ευχαρίστησιν δεν τους έδιναν αυτές αι τιμές.

Και προτού να φθάσσουν εις εκείνον τον ναόν, εβγήκαν οι ιερείς εις την πόρταν του ναού διά να τους προϋπαντήσουν, οι οποίοι εφορούσαν μακριά φορέματα ψάθινα, που εσέρνοντο κατά γης, και επάνω εις το κεφάλι τους αντί διά μαλλιά είχαν άχυρα βαλμένα από διάφορα χρώματα, ψάλλοντες ύμνους εις τιμήν των δύο νέων θεών· και εις κάθε ύμνον που έκαναν διά τους εξωτικούς, έκυπταν τας κεφαλάς των και επροσκυνούσαν. Και ύστερον από ετούτες τες πρώτες τιμές, τους έκαμαν διά να ανέβουν συντροφευμένος από βοές και αλαλαγμούς όλου του λαού επάνω εις ένα κρεββάτι υψηλόν έξη πήχες, στημένον μέσα εις αυτόν τον ναόν εις τον οποίον ήσαν δύο θρονία στημένα δι' αυτούς· και υποκάτω εις αυτό το κρεββάτι ήτον ένα θυσιαστήριον, που επάνω εις αυτό έμελλε να θυσιάσουν ένα τράγον και ένα γουρούνι.

Ο Αδήλ και Δαλήκ υπόφερναν με υπομονήν τα όσα τους έκαναν, επειδή και δεν ημπορούσαν να αντισταθούν, και δεν ωμιλούσαν καθόλου εις τες παραξενάδες εκείνου του λαού. Αυτοί ωσάν εκάθισαν εις εκείνα τα θρονία, άρχισαν να θεωρούν εκείνο το πλήθος του λαού, και μάλιστα την βασίλισσαν που εστέκονταν εις ένα ξεχωριστόν μέρος με όλους του παλατιού της, που ήσαν όλοι γεμάτοι από χαρές και αλαλαγμούς, διά την θυσίαν που είχαν να κάμουν. Τέλος πάντων, εθυσίασαν τα δύο ζώα, και τα έβαλαν διά να καούν με πλήθος θυμιαμάτων, με αρωματικά και με φτερά των πουλιών, τα οποία όλα έκαμαν ένα τόσον πυκνόν καπνόν, που

ήθελε πνίξη αυτός τους δύο θεούς, αν δεν ήσαν αθάνατοι. Ακολουθώντας αυτούς ο καπνός δεν έλειψε που να κάμη να τρέξουν άπειρα δάκρυα από τους οφθαλμούς των και να φτερνίζονται κάθε ολίγον. Και όσην ώρα διήρκεσε τούτο οι γυναίκες και τα κορίτσια εσυνάχθησαν ολόγυρα εις το θυσιαστήριον και άρχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν. Μα αιφνιδίως έπαυσαν οι χοροί τους και τα τραγούδια δι' ένα συμβεβηκός που επροξένησε μεγάλην έκστασιν εις τους θεατάς.

Ο Δαλήκ και Αδήλ, εις μίαν ταραχήν και σεισμόν που έγινε αιφνιδίως, έχασαν την γεροντικήν θεωρίαν τους και εξανέλαβαν την φυσικήν τους, που πρότερον είχαν, ομοίως τα κάλλη τους και την ωραιότητά τους· ω κα τι φοβερά μεταβολή έγγεινεν εκείνην την ώραν. Οι ιερείς εκείνου του ναού φοβισμένοι από μίαν τέτοιαν μεταμόρφωσιν έφυγαν κακώς έχοντες, οι γυναίκες που εκόρευαν, εκατατοσακίζονταν ποία να πρωτοφύγη· η βασίλισσα γροικώντας τούτο, η χαρά της εστράφη εις φόβον, έτρεξεν εις το παλάτι της όλη έντρομος· και εις μίαν στιγμήν ο ναός έμεινεν έρημος, και δεν έμειναν άλλοι, παρά οι δύο εξωτικοί οι οποίοι βλέποντες που εξανάλαβαν την πρώτην τους μορφήν, ήσαν πολλά εκστατικοί εις την χαράν τους, και εστοχάζοντο ότι αυτό θα εσυνέβη δια κάποια τινά κορίτσια τα οποία βλέποντας αυτούς τόσον γέροντας, θα έκλιναν προς αυτούς και θα τους ηγάπησαν και εις το αναμεταξύ που αυτοί ούτως εστοχάζοντο, είδαν αιφνιδίως να φανερωθή εις τον ναόν ο Μπρακμάνος, ο οποίος ήτο συντροφευμένος με μίαν ωραίαν κόρην, που ο Δαλήκ την ανεγνώρισε πως ήτον η Φατμέ, και ο Αδήλ την εστοχάσθη πως αυτή ήτον εκείνη, που είδεν εις τον ύπνον του, και βλέποντάς την εφώνασε. Α ιδού εκείνη η εύμορφη χωριατοπούλα, την οποίαν τόσο ακριβά φυλάγω εις την ενθύμησιν μου. Ναι, ω Αδήλ, αυτή είναι εκείνη και εδώ σου την έφερα διά να τελειώσω την ευτυχίαν σου. Τέλος πάντων, παιδιά μου ακολουθήσε να λέγη θεωρώντας τους δύο εξωτικούς είστε έξω από την δυστυχισμένην σας κατάστασιν, εις την οποίαν σας έφερε ο θυμός μου· ελυπήθηκα εις το να σας βλέπω έτσι τόσον καιρόν, μα δεν ημπορούσα ογληγορώτερα να σας ελευθερώσω· εγώ εστάθηκα εκείνος, που σας έκαμε να ιδήτε τα ονειράτα διά να υπάγετε εις την Σουμάτραν· και έκαμα να σηκωθή εκείνη η φουρτούνα διά να σας ρίξη εδώ εις τούτο το νησί, επειδή και ήξευρα εκείνο, που ήθελε συμβή· Δαλήκ, ηκολούθησεν να λέγη, πήγαινε να εύρης την Κατηγέ, να την ευχαριστήσης να ιδή την αδελφήν της.

Ο Δαλήκ εμπόσειεν ευθύς ωσάν μία αστραπή, και επήγεν εις το μαγειρείον του αρχιστρατήγου, και παίρνοντάς την, την έφερεν εις τον ναόν. Οι δύο αδελφές αγκαλιάσθησαν με πολλήν χαράν και αγάπην. Η Φατμέ παρεδόθη εις την εξουσίαν του Αδήλ χωρίς

αντίστασιν, και η Κατηγέ εκοτατική εις το να ιδή τον Δαλήκ με τόσην ωραιότητα και νοστιμάδες εστοχάσθη πως αυτός θα ήτον εκείνος, που είδεν εις το όνειρόν της· όθεν έστερξε μετά χαράς εις το να τελειώση την ευτυχίαν του. Μετά τούτο είπεν ο Μπρακμάνος εις τους Εξωτικούς· ιδού που σας αφήνω, εσείς πλέον δεν είστε υποκείμενοι εις την εξουσίαν μου· σας δίνω και των δύο την ελευθερίαν, φέρετε αυτές τες δύο νέες όπου σας αρέσει, και ζήσετε οι τέσσερες αντάμα με καλήν ομόνοιαν. Και ούτω λέγοντας έγγεινεν άφαντος. Και οι δύο αδελφοί επήγαν με τες αγαπητικές τους διά να κατοικήσουν εις ένα νησί, που εκατοικούσαν εξωτικοί, και εκεί έμειναν ευφραινόμενοι.

Τελειώνοντας και αυτήν την Ιστορίαν η Χαλιμά, ο βασιλεύς Αϊδήν αφού εγέλασε μεγάλως εις όσα συνέβησαν των δύο αδελφών Εξωτικών, είπε προς την Χαλιμά· Εσύ αγαπημένη μου, με αυτές τες ιστορίες με υποχρεώνεις πάντα περισσότερον διά να σου μακρύνω την ζωήν, και να μου γίνεσαι ποθεινότερη, διατί πολλά μου ενίκησες την γνώμην, και την απόφασίν μου με αυτά τα εύμορφα διηγήματα, που ποτέ εις την ζωήν μου δεν ήκουσα παρόμοια· μάλιστα και τα συμβεβηκότα των δύο Εξωτικών μου έφραναν περισσότερον την καρδίαν ακούοντάς τα. Αν τα συμβεβηκότα απεκρίθη η Χαλιμά, των δύο εξωτικών σε εύφραναν τόσον που τα ήκουσες, τόσον περισσότερον θέλουν σε ευφραίνει τα ανεκδιήγητα συμβάντα της ωραίας Ρεσπίνας που αν είναι με το θέλημά σου θέλω σου διηγηθή ελπίζοντας πως έχουν να σε ευφραίνουν, και θέλουν σε κάμνει ακόμη να θαυμάσης μεγάλως. Τότε της απεκρίθη ο Αϊδήν και της λέγει· θέλω τα ακούση και αυτά μετά πάσης χαράς, και ωσάν τελειώσης και αυτήν την ιστορίαν, ελπίζω ότι μία απόφασις, την οποίαν εγώ μελετώ να κάμω, θα σου αρέση· όθεν την αύριον ας είσαι έτοιμη διά να μου την διηγηθής, και εις το τέλος της θέλεις γνωρίσει την γενναιότητά μου· Και ούτω λέγοντας αναμέρισαν κατά την συνήθειαν. Και την ερχομένην ημέραν η Χαλιμά εξυπνισμένη από την αδελφήν της Μεδινά εσηκώθη, και άρχισε να ομιλή με τούτον τον τρόπον.

Ιστορία των φρικτών συμβεβηκότων της ωραίας Ρεσπίνας.

Ένας πραγματευτής της Μπάσρας, ονομαζόμενος Δουκίν, ακολούθησεν η Σουλτάν μεμέ, άφησε την τέχνην του, και εδόθη όλος εις τα ψυχικά πράγματα. Αυτός με το να ήτον εξ αρχής ευλαβής, απέκτησεν ολίγα πλούτη, όθεν εξούσεν εις ένα μικρό σπιτάκι εις την άκρην της χώρας με μίαν του μοναχήν θυγατέρα, ονόματι Ρεσπίναν, την οποίαν την ανέθρεψεν εις τον φόβον του Θεού, και εις τα καλά έργα· και οι δύο επερνούσαν το περισσότερο

μέρος της ζωής τους εις προσευχές και νηστείες, και την ανάγνωσιν του Αλκοράνου· και ήτον πολλά ευχαριστημένοι εις την κατάστασίν τους. Η Ρεσπίνα θυγατέρα του Δουκάν, με όλον που εφυλαγόνταν, εις το να στέκη μακράν από τους οφθαλμούς των ανθρώπων, και εις το να ζη μακράν από τα πράγματα του κόσμου, την εσύγχισαν πολλά ογλήγορα εις την μοναξίαν. Η φήμη της ζωής της ετραβούσε πολλούς άνδρας διά να την ζητήσουν του πατρός του διά γυναίκα τους· και ήθελεν έχει αυτή περισσότερους αγαπητικούς που να την ζητούν, αν ήξευραν την ευμορφιά της που ήτον παρόμοια με την καλήν της ζωήν. Ο πατέρας της είπε πολλές φορές διά να κλίνη να υπανδρευθή μα αυτή καθόλου δεν ήθελε να τον ακούση, προφασιζομένη, ότι επιθυμούσε να ακολουθήση την αυτήν ζωήν που άρχισε ανύπανδρη. Αλλά τέλος πάντων, αφού και απέθανεν ο πατέρας της, ευρισκομένη μονάχη χωρίς τινά, απεφάσισε και επήρεν άνδρα ένα νέον πραγματευτήν ονόματι Ταμίμ πολλά καλής διαθέσεως. Αφού ετέλεσε τους γάμους ηύρεν αυτή εις τον άνδρα της έξω από τα πλούτη του μίαν αγάπην καθαράν και στερεάν. Ο Ταμίμ ήτο όλος δοσμένος εις την αγάπην της και πάντα προσπαθούσε με κάθε τι να την ευχαριστήση· και ήτο τόσο ευχαριστημένος, εις το να του έτυχε μία τέτοια φρόνιμη και ωραία γυναίκα, που εστοχάζετο να ήτον ο πλέον ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Μα αλλοί εις εμέ, η ευτυχία του δεν διήρκεσε διά πολύν καιρόν. Ζήτε με μεγάλον φόβον, ω άνθρωποι, διατι οπόταν στοχάζεστε να είστε εις το άκρον της ευτυχίας σας, τότε αυτή η στιγμή που πρέπει να μεταβληθή εις θλίψιν δεν είνε τόσο μακράν.

Ο Ταμίμ ένα χρόνον ύστερον μετά την υπανδρείαν του ηναγκάσθη να κάμη ένα ταξίδι προς το μέρος της Ινδίας. Αυτός είχεν έναν αδελφόν ονόματι Ραβά, εις τον οποίον άφησε την επιστασίαν της πραγματείας του και του σπητιού του, και το περισσότερο την γυναίκα του· και τον παρεκάλεσε να την βλέπη προσεχτικώς εις κάθε της χρείαν ωσάν να ήτον ο ίδιος. Ο Ραβά έταξε, πως θέλει έχει όλην την έννοιαν και φροντίδα του εις αυτήν, και εις τας υποθέσεις του· και εις αυτό ας σταθή ήσυχος, και να μη φροντίζη τίποτε. Επάνω εις αυτήν την βεβαιότητα του αδελφού του ο Ταμίμ εμίσευσε διά τες Ινδίες διά τες υποθέσεις του.

Ο Ραβά μετά τον μισευμόν του αδελφού του επήγεν εις την νύμφην του την Ρεσπίναν, και της εφανέρωσε με χίλια πλαστά λόγια την προθυμίαν του και την αγάπην του, προσφέροντας τον εαυτόν του διά να την δουλεύση εις ό,τι ήθελεν έχει χρείαν· η οποία τον ευχαρίστησε με πολλήν ευγένειαν εις την καλήν του προθυμίαν. Ο Ραβά διά κακήν τύχην πηγαίνοντας συχνώς προς αυτήν συνέλαβεν εις αυτήν έναν υπερβολικόν έρωτα, τον οποίον έκρυπτε διά κάμποσον καιρόν μα εις το τέλος μη εξουσιάζοντας, πλέον τον

εαυτόν του, της τον εφάνερωσεν. Η Ρεσπίνα μ' όλο που ήτον θυμωμένη με την τόλμην του ανδραδέλφου της, του ωμίλησε με γλυκά λόγια, και τον επερικάλεσεν, να μην της ήθελε πλέον μιλήση τέτοια λόγια, παραστάνοντάς του την καταφρόνησιν και αισχύνην, που έκανε του αδελφού του, και τον ολίγον καρπόν που ήθελεν απολαύσει δι' αυτούς τους μιαρούς του στοχασμούς.

Ο Ραβά βλέποντας ότι η νύμφη του δεν ωργίσθη, αλλά γλυκά τον ερμήνευε, δεν έχασε την ελπίδα του διά να την παραιτήση, όθεν γενόμενος πλέον τολμηρός της είπεν· «ω κυρά μου, ό,τι και αν ήθελες μου ειπή επάνω εις ετούτην την υπόθεσιν, είνε ανωφελές, άκουσον καλύτερα τους στεναγμούς μου και ευχαριστήσου εις την αγάπην που σου προσφέρω, και ας συμφωνήσωμε μαζή διά να είνε και η αγάπη μας κρυφή, και έτσι θέλομεν είσται αποσκεπασμένοι και έξω από κάθε κατάκρισιν.» Α μιαρέ και άνομε, εφώναξεν η Ρεσπίνα επάνω εις αυτό, μη ημπορώντας πλέον να καλινώση τον θυμόν της, εσύ δεν πάσχεις παρά να κρύψης την ανομίαν σου εις τα μάτια του κόσμου· δε φοβάσαι άλλο, παρά να μην ήθελες ατιμασθή από τον κόσμο και δεν στοχάζεσαι με κανέναν τρόπον την ατιμίαν, που γυρεύεις να κάμης εις τον αδελφόν σου και την παρόργισιν του ουρανού, ο οποίος βλέπει καλώτατα το έσωθεν της καρδιάς σου; παύσε από το να ελπίζης τέτοιον πράγμα· ήθελον ποθήσει τον θάνατον καλύτερον χίλιες φορές, παρά που να ευχαριστήσω το παράνομον πάθος σου. Ένας άλλος από τον Ραβά ολιγώτερον θηριώδης ήθελεν έλθει εις τόν εαυτό του με αυτά τα λόγια, και ήθελεν ευλαβηθή περισσότερο την Ρεσπίναν διά την τιμήν της μα αυτός ως κακότροπος βλέποντας, που δεν ημπορούσε να την καταπέιση, απεφάσισε να εκδικηθή προς αυτήν και να την αφανίση. Ιδού το λοιπόν το τι εκατώρθωσε.

Μίαν βραδυάν εις το αναμεταξύ που η Ρεσπίνα ήτον όλη προσηλωμένη εις την προσευχήν, έμπασεν ο Ραβά κρυφίως έναν άνθρωπον εις την κατοικίαν της, και από το άλλο μέρος αυτός, συντροφευόμενος από τέσσαρας μάρτυρας δολερούς, εμβήκε με δυναστείαν εις το σπήτι της φωνάζοντας· αχ ταλαιπώρη, της είπε ποίος είνε τούτος ο άνθρωπος εδώ; έτσι το λοιπόν τιμάς τον αδελφόν μου; έφερα ετούτους τοις μάρτυρας διά να μην εύρης πρόφασες να αρνηθής την ανομίαν σου· παράνομη, έξωθεν δείχνεις πως είσαι η πλέον ευλαβητική, και κρυφίως κάμνεις πράγματα τόσον άνομα; Ούτω λέγοντας έκαμε τόσην ταραχήν, που εξύπνησεν όλην την γειτονειάν και εφάνερωσε την εντροπήν της νύμφης του.

Με αυτόν τον πονηρόν δόλον ο Ραβά επαρέστησε την νύμφην του διά μοιχαλίδα. Δεν ευχαριστήθη εις αυτό μόνον, αλλά έτρεξεν εις τον Κατή με τους μάρτυρας και την εγκάλεσεν. Ο Κατής εξέτασε

τους μάρτυρας, και κατά την μαρτυρίαν τους απεφάσισεν, ότι να την θάψουν ζωντανήν. Και ούτω μετά την απόφασιν επρόσταξε τον Αναΐπην του, και επήγε και επήρεν από το σπήτι της την Ρεσπίναν, και την έφεραν έξω από την χώραν πέντε μίλια μακρυά, και εκεί έκαμε να την θάψουν έως τον λαιμόν, μένοντας μόνον το κεφάλι της έξω από την γην και εκεί την άφησε διά να αποθάνη. Η πτωχή Ρεσπίνα το λοιπόν έστεκεν εις εκείνον τον ανάμερον τόπον εις την άνωθεν κατάστασιν. Και αυτού εις τα μεσάνυχτα επέρασεν από σιμά της ένας κλέπτης Αράπης καβαλλάρης εις ένα άλογον. Αυτή βλέποντάς τον που απερνά του είπεν· όποιος και αν είσαι, σε εξορκίζω να με ελευθερώσης από τον θάνατον· με έθαψαν αδικώς ζωντανήν· δια το όνομα του θεού, ευσπλαγχνίσου με. Ο Αράπης με όλον που ήτο κλέπτης επαρακινήθη εις σπλάγχνος, και ξεπεζεύοντας έβγαλε την Ρεσπίναν από τον λάκκον και την έβαλεν οπίσω από το άλογόν του, και καβάλλικεύοντας και αυτός εμπισευσεν. Αυθέντη του λέγει η Ρεσπίνα, που έχεις να υπάγης; εις την τένταν μου, απεκρίθη αυτός, η οποία δεν είναι πολλά μακρυά. Εσύ εκεί θέλεις σταθή φυλαγμένη και η γυναίκα μου που είναι καλής διαθέσεως, θέλει σε περιποιηθή με αγάπην. Φθάνοντας δε μετ' ολίγον πλησίον εις πολλές τέντας, που εκατοικούσαν πολλοί αράπηδες κλέπται, επήγαν και εξεπέζευσαν εις την τένταν του, εις την οποίαν εμβάζοντας την Ρεσπίναν, την επαρέστησε της γυναικός του, διηγούμενός της με τι τρόπον την εсуναπάντησεν. Η γυναίκα του Αράπη όντας φυσικά ευσπλαγχνική την εδέχθη μετά χαράς, και την επερίκάλεισε διά να της διηγηθή την ιστορίαν της. Η Ρεσπίνα άρχισε την διήγησιν αναστενάζοντας, και την εδιηγήθη με ένα τρόπον τόσον διαπεραστικόν, που εκίνησεν εις συμπάθειαν και σπλάγχνος την γυναίκα του κλέπτη, η οποία άρχισε να την παρηγορή και να της παρασταίνη όλην της την εύνοιαν και την αγάπην, που δι' αυτήν ήθελεν έχει. Η Ρεσπίνα βλέποντας την καλήν της καρδίαν της είπεν· α κυρά μου, σε ευχαριστώ διά τες γενναίες χάρες· βλέπω καλά, ότι ο ουρανός δεν ηθέλησε να με απαρατήση να χαθώ, κάνοντάς με να τύχω εις ανθρώπους τόσον ευσπλαγχνικούς· όθεν παρακαλώ, κάμε μου την χάριν να σταθώ εις το σπήτι σου, δος μου ένα μικρόν τόπον εις τον οποίον ήθελα περάση τες ημέρες μου προσευχομένη δι' εσάς.

Η γυναίκα του Αράπη την έφερεν εις ένα μικρόν σπητάκι, και της είπεν· εσύ θέλεις σταθή εδώ πολλά ήσυχη, και δεν θέλεις έχει κανέναν, που να σε αντικόψη από τες προσευχές σου. Αυτό εχαροποίησε μεγάλως την Ρεσπίναν, που ηύρεν ένα τέτοιον καταφύγιον, διά το οποίον ευχαριστούσεν αεννάως τον Ουρανόν. Μα αλλοί εις αυτή! έως αυτού δεν έλαβαν τέλος τα βάσανά της, αλλά έτυχαν άλλα πλέον μεγαλύτερα. Ένας Αράπης σκλάβος του κλέπτη, και κυβερνήτης των αλόγων του, εθεώρησε με μιανόν μάτι

την Ρεσπίναν. Ω πόσον είνε αυτή εύμορφη, είπεν ανάμεσόν του, και πόσον ευτυχισμένος ήθελα είμαι αν την ήθελα κάμη να με αγαπήση. Ο Καλίδ (έτσι ωνομάζετο αυτός ο σκλάβος) με όλον που ήτον ο ασχημότερος και ο πλέον κακοκαμωμένος από τους ομοίους του Αράπηδες, αυτός όμως δεν ημφέβαλεν αλλά ήλπιζε να γένη ευτυχισμένος αγαπητικός της Ρεσπίνας. Τέτοιες ελπίδες αύξησαν την αγάπην του εις τρόπον που απεφάσισε να την φανερώση εις αυτήν. Και ευρίσκοντας τον καιρόν αρμόδιον, που έλειπεν ο αυθέντης του, εμβήκεν εις την κατοικίαν της Ρεσπίνας, και άρχισε να της φανερώνη τον έρωτά του, και να την παρακινή διά να συγκλίνη εις την θέλησίν του.

Αχ ταλαίπωρε, εκείνη του απεκρίθη, με τέτοιαν τόλμην έρχεσαι να φανερώσης εις εμένα αυτήν την ασέλγειάν σου; εάν εσύ ήθελες ήσουν ο πλέον ωραιότερος του κόσμου, δεν ήθελες με καταπείσει να κλίνω εις την τρελλήν σου φλόγα· ύπαγε από εδώ αυθάδη και μη μεταφανής έμπροσθέν μου, ειδεμή το λέγω του αυθέντος σου, ο οποίος θέλει παιδεύσει κατά πως πρέπει την αυθάδειάν σου. Είπεν αυτή αυτά τα λόγια με τόσην οργήν, που τον έκαμε να γνωρίση ότι αυτό το φαγί δεν ήτο δια τα δόντια του. Αλλ' όμως με το να μην ήτο και αυτός ολιγώτερον κακότροπος από το Ραβά εστοχάσθη να εκδικηθή αυτήν που εκαταφρόνεσε την επιθυμίαν του, και αποφάσισε να κάμη την εκδίκησιν με ένα τρόπον πολλά σκληρόν.

Ο Αράπης αφέντης του είχεν ένα μικρό παιδί εις την σαρμανίτσαν, το οποίον το αγαπούσε τόσον αυτός ωσάν και η μητέρα του καταπολλά. Μίαν νύκτα ο Καλήδ επήγε κρυφά και έκοψε το κεφάλι του βρέφους, και έφερε το μαχαίρι αιματωμένον, και το έκρυψεν υποκάτω εις το στρώμα της Ρεσπίνας, τον καιρόν που αυτή έλειπε και έξω από αυτό έχυσε και σταλαγματιές αίματος από την σαρμανίτσαν του βρέφους έως εις το κρεββάτι αυτής της ανεύθυνης, διά να πέση εις αυτήν το βάρος πως το έσφαξε. Το ταχύ όταν εσηκώθηκαν ο Αράπης και η γυναίκα του, και είδαν το βρέφος εις αυτήν την κατάστασιν, άρχισαν φοβερά κλάμματα και φωνάς, κατασχιζοντας τα μάγουλά τους, και τραβώντας τας τρίχας της κεφαλής τους. Ο Καλίδ έτρεξεν εις τες φωνές των καμωνόμενος πως δεν ήξευρε τίποτε, και τους ερωτούσε το αίτιον. Εκείνοι του έδειξαν το παιδί τους σφαγμένον και κυλισμένον εις τα αίματα. Εις ταύτην την θεωρίαν αυτός έδειξε τάχα πως εδοκίμασεν άκραν θλίψιν· σχίζει τα φορέματά του, βρυχά, αδημονεί και φωνάζει· ω δυστυχία απαρομοίαστη! ω ανυπόφερτη ασπλαχνία! διατί να μην ηξεύρω ποιος έκαμε ετούτο διά να τον ξεσχίσω με τα χέρια μου! μα μου φαίνεται ακολούθησε να λέγη, ότι θα τον ξεσκεπάσω· πρέπει να κυττάζωμεν ετούτες τες σταλαγματιές πού υπάγουν να τελειώσουν και έτσι ημπορούμεν να καταλάβωμε τον φονέα.

Οὕτω λέγοντας ὁ αὐθέντης τοῦ καὶ αὐτὸς ἀκολούθησαν τὲς σταλαγματιᾶς τοῦ αἵματος, οἱ ὁποῖες τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Ρεσπίνας. Ὁ σκλάβος υπάγει καὶ βγάζει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς Ρεσπίνας ποῦ τὸ ἔκρυψε, καὶ τοῦ τὸ δείχνει ἔτσι αἱματωμένον, ὁμοίως καὶ τὰ φορέματά τῆς, ἔπειτα ἀρχίζει νὰ λέγῃ ὦ αὐθέντη μου· κύτταξε με τι τρόπον ετοῦτη ἡ σκληρὰ καὶ κακώτροπὴ ἀνταμείβει τὲς εὐεργεσίαις ποῦ τῆς εδείξατε; Ὁ Ἀράπης ἔμεινεν εἰς μίαν ἄκραν ἔκστασιν, ὁπότεν εἶδεν αὐτό, καὶ ἔλαβεν αἰτίαν διὰ νὰ υποπεύσῃ, ὅτι ἡ Ρεσπίνα θὰ ἔπραξε τὸ τοιοῦτον σκληρὸν ἀνόμημα.

Ἄχ, ταλαίπωρη, τῆς λέγει, με τέτοιον τρόπον ἀνταμοίβεις τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας; διὰ ποῖαν αἰτίαν ἔχυσες τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ μου; τι σου ἔκαμεν ετοῦτο, τὸ ἀκακὸν καὶ τοῦ εσῆκωσες τὴν ζωὴν; ἀπάνθρωπη, τὲς χάρεις ποῦ σου ἔκαμα ἔτσι με ἀνταμείβεις; ὦ αὐθέντη μου, τοῦ λέγει ὁ σκλάβος· καὶ τι χρεῖα εἶνε νὰ τῆς μιλήσῃ αὐτὴ τῆς ἀνομῆς με τέτοιον τρόπον, εἶσαι εὐχαριστημένος μόνον νὰ τὴν ονειδίσῃς; βάψε καλύτερα εἰς τὸ στήθος τῆς αὐτὸ τὸ μαχαίρι με τὸ ὁποῖον εσῆκωσε τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους σου καὶ ἀν δὲν θέλῃς τοῦ λόγου σου νὰ κάμῃς αὐτὴν τὴν ἐκδίκησιν, ἄφες ἐμένα νὰ τὴν παιδεύσω καθὼς τῆς πρέπει, καὶ ἔτσι λέγοντας παίρνει τὸ μαχαίρι καὶ ἐστέκετο νὰ τὸ χῶσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ρεσπίνας, ἡ ὁποία ἦτο τόσο ἐξω ἀπὸ τὸν εαυτὸν τῆς δι' αὐτὴν τὴν συκοφαντίαν, ποῦ τῆς ἔρριχναν ἐπάνω τῆς, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἰπῇ λόγον καὶ οὔτε ἠμποροῦσε νὰ δικαιολογηθῇ· καὶ ὁ σκλάβος ἐκεῖ ποῦ ἠθέλε νὰ τὴν βαρέσῃ τοῦ ἐκράτησε τὸ χεῖρι ὁ Ἀράπης. Τι κάνεις; τοῦ λέγει ὁ σκλάβος, θέλεις νὰ με ἐμποδίσῃς ἀπὸ τὸ νὰ παιδεύσω αὐτὴν τὴν ἀνομον; ἄφησε νὰ παστρέψω τὴν γῆν ἀπὸ μίαν θηριόγνωμην, ποῦ με καιρὸν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ ἄλλα μεγαλύτερα ἀνομήματα.

Ὁ κλέπτης εἰς αὐτὴν τὴν θλίψιν τοῦ δὲν εἶχε χάσει ἀκόμη τὸ διακριτικὸν τοῦ, καὶ με ὅλον ποῦ ἔβλεπε τὰ σημεῖα ἐναντία εἰς τὴν Ρεσπίναν, ἐδίσταζεν ἀκόμη διὰ νὰ πιστεύσῃ πὼς αὐτὴ θὰ τὸ ἔκαμε καὶ διὰ τοῦτο ἐμπόδιζε τὸν θάνατόν τῆς, καὶ ἠθέλε νὰ ἠξεύρῃ τὸ τι αὐτὴ ἔλεγεν εἰς διαφέντευσιν τῆς· ὅθεν τὴν ἐρώτησε διὰ ποῖαν αἰτίαν ἐφόνευσε τὸ βρέφος. Αὐτὴ ἄρχισε νὰ ομνύῃ καὶ νὰ καταναθεματίζεται πὼς δὲν ἠξεύρει τίποτε εἰς αὐτὴν τὴν υπόθεσιν· καὶ ἔπειτα ἄρχισε νὰ κλαίῃ με μεγάλα παράπονα, τόσο ποῦ ὁ κλέπτης τὴν εὐσπλαχνίσθη. Ὁ σκλάβος ἐκατάλαβε πὼς ὁ ἀφέντης τοῦ τῆς ἔδειχνε σπλάχνος· ὅθεν με ὅλον ποῦ ἐκεῖνος τὸν ἐμπόδιζε νὰ μὴν τὴν φονεύσῃ αὐτὸς ἠθέλησε νὰ τὴν κτυπήσῃ. Ἡ βία ποῦ αὐτὸς ἔδειχνε νὰ τὴν φονεύσῃ ἐθύμωσε τὸν Ἀράπην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπρόσταξεν ὅτι νὰ ἀναμερίσῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Πήγαινε, Καλίδ, αυτός του είπε· πάρα πολύ δείχνεις τον ζήλον σου· δε θέλω να θανατωθή ετούτη η γυναίκα· εγώ πιστεύω πως θα είνε αθώα εναντίον εις τες απόδειξες που την καταδικάζουν.

Η γυναίκα του Αράπη με όλον που και αυτή ησθάνετο ένα ζωντανόν πόνον διά την σφαγήν του υιού της δεν ημπορούσε να βεβαιωθή, ότι η Ρεσπίνα ήτον αρκετή να κάμη ένα τέτοιο πράγμα, που της το έρριχναν επάνω της, όθεν λέγει του ανδρός της, ότι ήτον καλύτερον να την διώξη παρά να την θανατώση, μην ηξεύροντας βέβαια πως αυτή ήτον υπεύθυνη. Του Αράπη άρεσεν η γνώμη της και λέγει της Ρεσπίνας· ή έχεις δίκαιον, ή έχεις άδικον, δεν ημπορώ πλέον να σε κρατήσω εις το σπήτι μου· διατί έχοντάς σε εις τους οφθαλμούς μας, ενθυμίζεις συχνώς τον πόνον του παιδιού μας· πήγαινε το λοιπόν απ' εδώ, όπου ημπορέσης· και αντί να σε παιδεύσω, θέλω να σε βοηθήσω και με άσπρα, με τα οποία να ημπορέσης να κυβερνηθής.

Η Ρεσπίνα επαίνεσε την γενναιότητα του Αράπη, και του είπε· ο Ουρανός είναι πολλά δίκαιος, διά να σε κάμη μίαν ημέραν να γνωρίσης τον αυτουργόν της κακίας. Τον ευχαρίστησεν έπειτα δι' όσας ευεργεσία της έκαμε μα οπόταν αυτός ηθέλησε να της δώση μίαν σακκούλαν με εκατόν φλωριά του είπε· κράτησε το αργύριόν σου, και άφησέ με εις την πρόνοιαν του Θεού, και αυτή θέλει έχει εις εμέ την φροντίδα. Όχι όχι, της απεκρίθη εκείνος· θέλω να τα δεχθής ετούτα τα φλωριά, τα οποία θέλουν σου χρησιμεύσει εις τον δρόμον σου. Αυτή τα έλαβε διά να τον υπακούση· και αφού τους επερικάλεσε να μη φυλάττουν μίσος προς αυτήν, με το να ήτον ανεύθυνη, εμίσευσεν από το σπήτι του με δάκρυα εις τα μάτια.

Επεριπάτησεν αυτή όλην την ημέραν χωρίς να αναπαυθή και προς το βράδυ έφθασεν εις μίαν πολιτείαν, που ήτον πλησίον εις ένα παραθαλάσσιον· εκτύπησε κατά τύχην την πόρταν ενός μικρού σπητιού, εις το οποίον εκατοικούσε μία καλή γραία. Αυτή ανοίγοντάς την πόρταν, την ερωτήσε το τι γυρεύει. Ω μητέρα μου, της απεκρίθη η Ρεσπίνα, εγώ είμαι μία ξένη, έφθασα ετούτην την στιγμήν εις ετούτην την χώραν· δεν γνωρίζω κανέναν, σε εξορκίζω να κάμης έλεος να με δεχθής εις το σπήτι σου. Η γερόντισσα την επήκουσε, και της έδωκεν ένα μικρόν τόπον διά να κατοικήση. Και αφού εδειπνησαν, η Ρεσπίνα εδιηγήθη την ιστορίαν της εις την γραίαν η οποία έμεινε μεγάλως θαυμάζουσα έπειτα επήγαν διά να κοιμηθούν.

Την ερχομένην ημέραν η Ρεσπίνα ηθέλησε να υπάγη εις τα λουτρά, την οποίαν την εσυντρόφευσεν η γραία. Και εις την στράταν που επήγαιναν είδαν έναν άνθρωπον νέον με μίαν τριχίαν εις τον λαιμόν, που επήγαιναν να τον κρεμάσουν, και πλήθος λαού, που

τον εουντρόφευαν. Η Ρεσπίνα ηρώτησεν έναν, διά ποίαν αιτίαν τον έφερναν να τον κρεμάσουν και εκείνος της είπε, με το να είχε χρέος και δεν το επλήρωνεν· επειδή και η συνήθεια της πολιτείας ήτον, να κρεμούν εκείνους, που δεν πληρώνουν τα χρέη τους. Και πόσον είναι το χρέος του, είπεν η Ρεσπίνα, που χρεωστεί; Έως πενήντα φλωρία, απεκρίθη εκείνος· και αν εσύ δι' αυτόν ήθελες τα πληρώσης τον ελευθερώνεις από τον θάνατον. Μετά χαράς είπεν αυτή και βάνοντας χέρι εις την σακκούλαν είπε· και εις τίνα πρέπει να τα μετρήσω διά να γλυτώσω; Εις εκείνον που τον κρατεί από την τριχιά, είπεν αυτός, ο οποίος είναι ο χρεωφελέτης του. Και ούτω λέγοντας έκραξε τον χρεωφειλέτην, και η Ρεσπίνα του εμέτρησε τα πενήντα φλωρία, και ελευθερώθη ευθύς εκείνος ο νέος. Όλος ο λαός εξεστηκώς εις την γενναιότητα της ξένης έτρεξε πλακώνοντας ένας τον άλλον, διά να ιδούν ποία ήτον αυτή. Και δι' αυτήν την αιτίαν αυτή αντί να υπάγη εις τα λουτρά, επήρε θέλημα από την γραίαν, κα εβγήκεν από την χώραν διά να αναμερίση από την πειρακτικήν περιέργειαν του λαού.

Ο νέος εκείνος αφού ελευθερώθη από τον θάνατον, εζήτησε ποίος τον ελευθέρωσε, διά να τον ευχαριστήση. Ο λαός του είπε, μία ξένη, η οποία εμίσευσεν ευθύς από την χώρα· έμαθεν ως τόσον την στραταν που επήγε και εκίνησεν ευθύς διά να την συναντήση. Την έφθασεν εις το χείλος ενός ποταμού που εκάθονταν διά να ξαποστάση· αυτός την εκαιρέτησε με πολύ σέβας, και επρόσφερε τον εαυτόν του εις αυτήν διά να της είναι σκλάβος, διά να της φανερώση την ευγνωμοσύνην του. Όχι, εκείνη του είπεν, εγώ δεν ζητώ με τέτοιαν ακριβήν τιμήν να ανταμείψης το ολίγον έξοδον που έκαμα· εσύ δεν πρέπει να μου είσαι καθόλου υπόχρεως καθώς το στοχάζεσαι, διατί δεν το έκαμα δι' αγάπην σου, μα το έκαμα δι' αγάπην του Υψίστου. Εις το αναμεταξύ που αυτή έτσι ωμιλούσεν ο νέος εκρατούσε τα μάτια του σταθερά επάνω της, και τετρωμένος από την άκραν ευμορφίαν, την ωρέχθη. Της εφάνέρωσεν ευθύς την αγάπην του και βεβαιωμένος ότι δεν εύρισκε καιρόν αρμοδιώτερον διά να δείξη το πάθος του και τον έρωτά του έπεσεν εις τους πόδας της Ρεσπίνας, και με τα πλέον ερωτικά λόγια την εξώρκιζε διά να του ανταποκριθή εις την φλόγα που αυτός αγροικούσε. Μα η σώφρων γυναίκα του Ταμίμ αντί να θεωρήση με ευχαρίστησιν εις τους πόδας της έναν αγαπητικόν, ωργίσθη εναντίον του και τον ύβρισε χειρότερα από τον σκλάβον του Αράπη. Ω ταλαιπώρε, του λέγει· εσύ ηξεύρεις πολλά καλά, ότι χωρίς εμένα δεν ήθελες είσαι τώρα εις τον κόσμον, και έχεις τόσην τόλμην διά να βιάσης την τιμήν μου; είσαι το λοιπόν πολλά αυθάδης εις το να μου μιλής με αυτόν τον τρόπον διά την κακήν σου επιθυμίαν.

Ωραιοτάτη κυρά, της απεκρίθη ο νέος δεν το πιστεύω να την ατιμάσω, οπότε σου παρασταίνω τους λογισμούς μου, που το χρέος μου και η θεωρία σου εγέννησαν εις την καρδίαν μου· και το παίρνεις διά μίαν αυθάδειαν τόσον μεγάλην· το πως σου είπα, ότι η θεωρία σου με έκαμε να σε ορεχθώ; Σιώπα ω κακότροπε, τον αντίκοψεν η Ρεσπίνα· μη στοχασθής ποτέ να ημπορέσης να καταπείσης την γνώμην μου δια να σε υπακούσω· πήγαινε, φεύγα απ' έμπροσθέν μου, και μη με υποχρεώνεις να μετανοήσω διά το καλόν, που έκαμα.

Ο νέος βλέποντας που δεν ημπορεί να ελπίση τίποτε εσηκώθη, και χωρίς να ειπή πλέον άλλο, εμίσευσε και ήλθεν εις την παραθαλασσίαν που ήτον εκεί κοντά· εις της οποίας τον γιαλόν είδε ένα καράβι πραγματευτάδικον, που ήτον αραγμένον· επλησίασε εις αυτό και αντάμωσε τον караβοκύρην και του είπεν· εγώ έχω μίαν σκλάβαν νέαν πολλά ωραιάν, την αποφάσισα διά να την πουλήσω, με το να μη με αγαπά· αν θέλεις να την αγοράσης σου την δίνω διά εκατόν φλωριά· αυτή είνε εδώ κοντά, και αν επιθυμής έλα να την ιδής· Ο караβοκύρης του είπεν ωσάν είνε έτσι ωραία είμαι ευχαριστημένος να την πάρω εις αυτήν την τιμή, ας υπάγωμεν το λοιπόν διά να την ιδώ. Έτσι λέγοντας εμίσευσαν, και επήγαν εκεί σιμά, που ήτον η Ρεσπίνα και ευθύς που την είδεν ο караβοκύρης από μακριά, του ήρεσε, και ούτως εμέτρησε τα εκατόν φλωριά εις τον νέον, ο οποίος παίρνοντάς τα εμίσευσε προς την χώραν.

Ο καπετάνιος που αγόρασε την Ρεσπίναν, επλησίασε προς αυτήν, και της είπεν· ω θαυμασία ωραιότης, εγώ είμαι έξω από τον νουν μου διατί σε απέκτησα, είδα πολλά καλά τόσες σκλάβες εις τον καιρόν μου, μα σου ομολογώ, ότι εσύ δεν παρομοιάζεις καμμίαν εις την ωραιότητα· τα μάτια σου είνε λαμπρότερα από τον ήλιον, και αι νοστιμάδες σου είνε απαραμοίαστες. Ακούοντας η Ρεσπίνα τούτην την ομιλίαν έμεινεν εκστατική, και εθαύμασεν ακόμη περισσότερο οπότεν ο καπετάνιος την έπιασεν από το χέρι, λέγοντας, ας υπάμεν, ω κυρά μου, εις το καράβι και θέλω σε βάλει εις τον καλλίτερον τόπον του караβιού που να είνε, διότι πρέπει να μισεύσωμεν ογλήγορα· και οπότεν φθάσαμεν εις τον τόπον μου, δεν έχω σκοπόν να σε ξαναπουλήσω, αλλά θα σε κρατήσω μαζί μου έως που ζω και θέλω έχει εις εσένα κάθε φροντίδα και αγάπην, που να είνε το δυνατόν· και αν δεν αγαπούσες αυτόν νέον, που σε επούλησεν εις εμένα, ελπίζω ότι να μη κάμης το όμοιον εις εμένα.

Εις αυτά τα λόγια, που η Ρεσπίνα τα ήκουσε με ανυπομονησίαν, αντίκοψε τον Καπετάνιον· τι μου μιλείς εσύ; ήθελα να ηξεύρω, εφώναξεν αυτή· εγώ δεν εστάθηκα ποτέ σκλάβα, είμαι ελεύθερη, και δεν είνε κανείς που να έχη εξουσίαν διά να με πουλήση. Εις

τέτοιον τρόπον μιλώντας, άμπωσε το χέρι του Καπετάνιου· αυτός όντας φυσικά οργίλος και σοβαρός του εκακοφάνη διά την καταφρόνεσιν που αυτή του έκαμεν· όθεν ευθύς εμεταβάλη εις οργήν. Πώς το λοιπόν, ουτιδανό πλάσμα τη είπεν· έτσι χρεωστεις να μιλής του αυθέντος σου; εγώ σε αγόρασα, και είσαι σκλάβα μου· ή με το καλόν ή με το κακόν θέλω να σε πάρω μαζί μου. Και έτσι λέγοντας την επήρεν εις τες αγκάλες του, και με το στανικόν της την έφερεν εις το καράβι του και βάνοντας την μέσα έκανε πανιά και εμίσευσεν. Ο Καπετάνιος την άφησεν εις ανάπαυσιν διά κάμποσες ημέρες· μα καταλαμβάνοντας πως αυτή δεν έδειχνε καμμιάς λογής αγάπην εις αυτόν, έχασε την υπομονήν του και ηθέλησε μίαν ημέραν να τη βιάση στανικώς, να κλίνη αυτή εις την αγάπην του και εις την θέλησίν του. Αυτή με κανέναν τρόπον δεν ήθελε να τον υπακούση και ήτον έτοιμη να υποφέρη κάθε λογής παιδευσιν, παρά να κλίνη εις την όρεξίν του· όθεν ο Καπετάνιος μην υποφέροντας την εναντίωσίν της, ηθέλησε τέλος πάντων με δυναστείαν να την καταπέιση. Και εκεί που αυτός εβούλονταν να κάμη αυτό, σηκώνεται αιφιδίως μία φοβερά φουρτούνα της θαλάσσης· και εις ολίγον διάστημα έσχισε τα πανιά όλα, και ετοάκισε το τιμόνι του караβιού.

Ο Καπετάνιος και οι ναύτες του μην ηξεύροντας πλέον πώς να κυβερνηθούν άφησαν το καράβι εις την διάκρισιν των ανέμων και των κυμάτων και αντιπαλεύοντας πολλές ώρες με τα κύματα και με τον αέρα τέλος πάντων ετσακίσθη, και επνίγησαν όλοι όσοι ήσαν εις αυτό, έξω από τον Καπετάνιον, και τη Ρεσπίναν, που εφυλάχθησαν κάθε ένας επάνω εις μίαν σανίδα, και επήγαν και έπιασαν γην, ο Καπετάνιος εις ένα τόπον και η Ρεσπίνα εις άλλον· αυτή εφέρθη από τα κύματα εις ένα νησί πολλά κατοικημένον, εις το οποίον εβασίλευε μία γυναίκα. Έλαχαν τότε κατά τύχην εις το παραθαλάσσιον του νησιού πολλοί εγκάτοικοι· ευθύς που είδαν την Ρεσπίναν, που ευτυχώς εγλύτωσεν από την θάλασσαν και επάτησε την γην το εστοχάσθηκαν ένα θαύμα και την επεριτριγύρισαν εξετάζοντάς την εις το συμβεβηκός της. Αφού επλήρωσε την περιέργειάν τους, τους επερικάλεσεν ύστερα διά να της δώσουν ένα καταφύγιον εις το οποίον να ήθελεν ημπορέση να ζήση ήσυχα· αυτοί όλοι σπλαχνικοί, και θαυμάζοντες την ωραιότητά της και το πνεύμα της τής έδωκαν μίαν κατοικίαν, εις την οποίαν απέρασε πολλούς χρόνους εν ησυχία.

Οι εγκατοικοι αυτού του νησιού εκοτατικοί εις το να βλέπουν την στεναχωρημένην ζώην που αυτή απερνούσε, δεν έκαναν άλλο παρά να μιλούν εις κάθε τόπον δι' αυτήν, και διά τες αρετές της, διά τα οποία την εστοχάζονταν ωσάν μίαν αγίαν. Η βασίλισσα του νησιού συνέλαβεν εις αυτήν τόσην αγάπην, που απεφάσισε και την εκήρυξε διάδοχον του βασιλείου της με πολλήν ευχαρίστησιν του λαού, η οποία με το να ήτον γερόντισσα εις ολίγον καιρόν απέθανε. Η Ρεσπίνα έδειξε κάποιαν δυσκολίαν διά να δεχθή αυτήν την αξίαν· μα ο λαός την εβίασε και το εδέχθη, εις το οποίον δεν έλαβον αιτίαν να μετανοήσουν. Επειδή και τόσον τους εκυβερνούσε καλά και φρόνιμα, που τους έκαμεν όλους ευτυχισμένους, και εύχονταν δι' αυτήν ημέραν και νύκτα. Αυτή αφού και ανέβηκεν εις τον θρόνον, το περισσότερο μέρος της ημέρας το εθυσίαζεν εις το να κυβερνά τον λαόν της, και εις το να κάνη τα όσα ήτον προ ωφέλειάν του· το δε υπόλοιπον το απερνούσε με μίαν σκλάβαν νέαν ονόματι Χαλάκ, η οποία είχε πνεύμα μεγάλο και φρονιμάδα, εις την οποίαν εφανέρωνεν όλα τα μυστικά, και εσυμβουλευέτο με αυτήν εις τα συμφερότερα πράγματα του βασιλείου της.

Μίαν ημέραν η Ρεσπίνα ευρισκομένη με την Χαλάκ άρχισε να διαλογίζεται ες τα περασμένα της συμβεβηκότα, και να στοχάζεται την απάτην, εις την οποίαν ευρίσκεται ο αγαπημένος της άνδρας Ταμίμ, νομίζοντάς την αποθαμμένην, με όνομα μοιχαλίδος, καθώς του έδωσαν να καταλάβη· ομοίως και εις τα άλλα, που της είχαν συμβή· όθεν απεφάσισε να φανερώση όλα της τα έσωθεν εις την Χαλάκ, διά να λάβη από αυτήν κάποιαν παραμυθίαν εις αυτούς τους πόνους της. Και αφού της εδιηγήθη όλα όσα της εσυνέβηκαν, η Χαλάκ έμεινε πολλά θαυμασμένη και ήτον διά πολλήν ώραν έξω από τον εαυτόν της, μην ηξεύροντας τι να αποκριθή της κυράς της,

διά να της δώση άνεσιν εις τους πόνους της· αλλά τέλος πάντων ερχομένη εις τον εαυτόν της, έτσι άρχισε να της λέγη.

Ομολογώ, ω κυρά μου, την αλήθειαν, ότι εις τες δυστυχίες σου πρέπει κάθε λογής συμπάθεια, και ημπορώ κατ' αλήθειαν να σου παραστήσω ότι δεν είναι μεγαλύτερος ο πόνος σου από τον ιδικόν μου. Η αγάπη που εις εμένα έχεις, οι ευεργεσίες που μου κάνεις και το θάρρος που εις την εμπιστοσύνην μου δείχνεις είναι όλα δυνατά αίτια, που με κάμνουν να συγκοινωνώ εις τα βάσανά σου. Παρηγορήσου το λοιπόν, κυρά μου, και παύσε από τα παράπονά σου· και ελπίζω ότι ο ουρανός, που σε εγλύτωσεν από τόσους κινδύνους που σου έτυχαν, αυτός θέλει σε κάμει να ιδής μίαν ημέραν δικαιωμένην την αθωότητά σου, και παιδευομένους εκείνους που σε εκατάτρεξαν, διατί τέτοιες παρανομίες δεν μένουν απαίδευτες. Βέβαια απεκρίθη η Ρεσπίνα, ο Ουρανός δεν αφήνει απαιδεύτους τους κακοποιούς· μα εποθύσα δια ησυχίαν μου εάν ήτον βολετόν ότι ο άνδρας μου να ήθελε ημπορέση να έλθη εις φως δια την αθωότητά μου και να ήθελε γνωρίση την παράνομον σκληροκαρδίαν του Ραβά, που προς εμένα έδειξεν· ετούτη είναι η μεγαλύτερη χάρις, που πάντα παρακαλώ τον ουρανόν να μου την κάμη, και ύστερον είμαι ευχαριστημένη να αποθάνω.

Επειδή και έχεις αυτήν την επιθυμίαν απεκρίθη η Χαλάκ, ας είσαι βέβαιη, ότι θέλεις την απολαύση· εγώ διά την αγάπην που σου έχω, διά το χρέος που σου ομολογώ, δεν θέλω αφήσει κανένα τρόπον, και μέσον που να ημπορέση να σου δώση θεραπείαν. Εγώ, ήξευρε, πως έχω ένα απόκρυφον ιατρικόν εις κάθε αρρώστιαν να την ιατρεύη με ευκολίαν· αυτό έως την ώραν δεν το εφανέρωσα κανενός και διά να σε ευχαριστήσω και να σε ιδώ ήσυχην, θέλω να το φανερώσω διά τες ιατρείες που θέλομεν με αυτό κάμει θέλουν παρακινηθή να τρέξουν πολλοί ξένοι απ' όλον τον κόσμον, ακούοντες τέτοια θαυμαστά πράγματα, εις τούτο το νησί, και από το πολύ πλήθος των ξένων, που μέλλουν να έλθουν, ελπίζω να ήθελεν έλθη και ο άνδρας σου με τον Ραβά και οι άλλοι που σε εκατάτρεξαν, και έτσι θέλεις απολαύσει το ποθούμενον. Πολλά εκάρηκεν η Ρεσπίνα εις τα όσα της έταξεν η αγαπημένη της, και πολλά της άρεσε που έμαθε, πως αυτή έχει ένα τέτοιον ιατρικόν θαυμαστόν, με το οποίον να ημπορή να ιατρεύη κάθε αρρώστιαν και κακόν. Επρόσταξε αυτή δι αυτό να κτίσουν ξενοδοχεία και νοσοκομεία διάφορα διά τους αρρώστους, που ήθελον συντρέξει εις αυτό το νησί. Έπειτα έστειλαν είδησιν εις όλα τα βασίλεια, ότι όσοι ήθελαν έχει αρρώστιαν ανίατον να έρχονται εις εκείνο το νησί και θέλουν ιατρευθή χωρίς κανένα έξοδον. Αυτή η είδησις έγινε εις όλον τον κόσμον και εις ολίγον καιρόν εφάνηκαν εις αυτό το νησί να έλθουν άρρωστοι πολύ πλήθος, οι οποίοι διά την φήμην της

βασιλίσσας ήρχονταν να ζητήσουν θεραπεία εις τες αρρώστειες των, και όλοι εγύριζαν ευχαριστημένοι. Υπήρχαν το λοιπόν μίαν ημέραν τινές και είπαν της Ρεσπίνας, ότι ήταν εκεί έξ ξένοι οι οποίοι εζητούσαν να της μιλήσουν, από τους οποίους ένας ήτον τυφλός, ένας παραλυτικός, άλλος υδρωπικιασμένος, και άλλος τρελλός. Αυτή ευθύς επρόσταξε να τους φέρουν έμπροσθέν της, επειδή και αυτή η ίδια με τα χέρια της έδιδε το ιατρικό εις τον καθ' ένα, και διά τούτο όλοι έπρεπε να παρασταθούν εμπρός της.

Όταν έφθασαν λοιπόν αυτοί οι ξένοι εις το παλάτι της, δύο δούλοι της τους έφεραν εμπρός εις την βασιλίссαν, η οποία είχε σκεπασμένον το πρόσωπόν της με ένα πανί ψιλόν· οι ξένοι έπεσαν εις τους πόδας της και της εζητούσαν έλεος. Αυτή προστάζοντάς τους να σηκωθούν τους ερώτησε τι ήθελαν και από τι τόπον ήτον. Ένας από αυτούς άρχισε να ομιλή από μέρος των άλλωνών λέγοντας· ω μεγαλωτάτη βασιλίссα, που ο Θεός να σε σκέπη, και να αυξάνη τας ημέρας σου ημείς είμεθα δυστυχισμένοι, και ήλθαμεν εδώ διά να ιατρευώμεν από την βασιλείαν σου εις τα πάθη που έχωμεν. Μιλήσετε πλέον ξάστερα, τους είπεν η βασιλίссα, αφού και τους εστοχάσθη καλά· διατί κανέν καλόν δεν μπορώ να σας κάμω, αν πρώτον δεν αποφασίσετε εδώ παρόν να φανερώσετε το αίτια, που σας επροξένησαν αυτά τα πάθη. Βασιλίссα, τότε άρχισεν ένας από αυτούς να λήη· κατά το πρόσταγμά σου πρέπει και ημείς, να υπακούσωμεν. Εγώ είμαι ένας πραγματευτής από την Μπάσραν, και είχα υπανδρευθή με μίαν ωραιοτάτην κόρην, που ο κόσμος δεν είχε παρομοίαν· πηγαινόμενος εις ένα ταξείδι την άφησα εις την επίσκεψιν του αδελφού μου, που είνε ούτος ο τυφλός. Και όταν εγύρισα από το ταξείδι αυτός μου είπε, πως ευρίσκοντας την γυναίκα μου που έκανε ατιμίαν εις την τιμήν μου, η δικαιοσύνη διέταξε και την έθαψαν ζωντανήν διά παιδείαν του σφάλματός της, διά το οποίον συμβεβηκός αυτός εδοκίμασε τόσην θλίψιν και παράπονον εις την ατιμίαν μου, που από τα πολλά κλαύματα που έχυσεν έχασε τους οφθαλμούς του. Ετούτη είνε η ιστορία μου, ω βασιλίссά μου· όθεν σε παρακαλώ να με ελεήσης διά να ξαναδώσης την όρασιν εις τον αδελφόν μου, επειδή και η φήμη της χάριτός σου με εθάρρυνε και τον έφερε εδώ μαζί μου.

Ο Ταμίμ, ο οποίος ήτον εκείνος που ωμιλούσε της Ρεσπίνας χωρίς να την γνωρίση ετελείωσε την διήγησίν του, και ανέμενε την απόκρισιν της βασιλίссας, η οποία έμενε τόσον εκστατική εις το να ιδή εκείνον τον άνδρα της, που δεν ημπόρεσε τότε να αποκριθή παντελώς· αλλά αφού συνήλθεν από την έκστασίν της, του είπεν. Είνε αυτό αληθινόν, ότι η γυναίκα σου που ετάφη ζωντανή σου έκαμεν αδικίαν; Όσον διά εμέ, απεκριθη ο Ταμίμ, δεν ημπορώ να

το πιστεύσω, στοχαζόμενος τες χάρες και την αρετήν που είχε, μα αλλοίμονον εις εμέ εγώ βέβαια έχω μίαν τυφλήν πίστιν εις τον αδελφόν μου, και αυτό με κάνει να αμφιβάλλω εις την αθωότητάς της.

Οπόταν ο Ταμίμ ωμίλησε με αυτόν τον τρόπον, η βασίλισσα του είπε· τόσον φθάνει· εγώ θέλω εξετάσει καλλίτερα από εσένα, αν η γυναίκα σου δικαίως επεδεύθη και αύριον θέλω σου το ειπή, και θέλω ιδεί αν ο αδελφός σου ημπορεί να ξαναλάβη το φως του. Μετά τούτο, άρχισεν ένας από την συντροφίαν του Ταμίμ να λέγη. Βασίλισσα μου, εγώ έχω έναν σκλάβον Αράπην, τον οποίον τον ανάθρεψα παιδιόθεν και τώρα αυτός έχει δύο χρόνους που είνε παραλυτικός, και κανένας ιατρός δεν εδυνήθη να τον ιατρεύση, όμως δεν ηξεύρω το αίτιον, από τι του προήλθεν· όθεν τον έφερα εις τα ποδάρια της βασιλείας σου ελπίζοντας να τον ιδώ ιατρευμένον δι ανάπαυσίν μου. Η βασίλισσα αφού και ήκουσεν αυτήν την ομιλίαν και εγνώρισε, πως αυτός που της ωμίλησεν ήτον ο Αράπης ο κλέπτης, εις του οποίου το σπήτι είχε οικονεύσει, και ότι ο παραλυτικός ήτον ο σκλάβος του ο Αράπης, που την εσυκοφάντησε του ειπε με τούτον τον τρόπον. Εκατάλαβα καταλεπτώς την υπόθεσίν σου όμως δεν είμαι πληροφορημένη δι αυτήν την ομολογίαν, και αύριον θέλω την εξετάξει καλύτερον. Και εσύ, ακολούθησεν αυτή να λέγη γυρίζοντας προς έναν άλλον διατί είσαι υδρωπικιασμένος; Ω βασίλισσά μου, εκείνος απεκρίθη, δεν ηξεύρω ούτε εγώ από ποίαν αιτίαν μου ήλθεν αυτή η ασθένεια αν δεν μου προήλθεν ειούτη από το να ηθέλησα να βιάσω μίαν νέαν και ωραία σκλάβαν, που είχα αγοράσει από έναν νέον, ο οποίος εις ένα παραθαλλάσιον μου την επούλησε.

Η βασίλισσα επάνω εις αυτά τα λόγια εστοχάσθη τον υδρωπικόν, και εγνώρισε τον Καπιτάνιον που την είχε αγοράσει. Αυτή εκαμώθη πως δεν τον εγνώρισε καθώς έκαμε και με τους άλλους, και τον άφησε διά να ακολουθήση την ομιλίαν του με τον ακόλουθον τρόπον. Στοχάζομαι το λοιπόν, ακολούθησεν εκείνος να λέγη, ότι η αρωστία μου θα είνε μία δικαία παιδευσίς του Ουρανού. Και εγώ, εφώναξεν ένας άλλος απ' εκείνην την συντροφίαν, στοχάζομαι παρομοίως ότι το κακόν, που μου ήλθε και παιδεύομαι τοσούτον σκληρώς από την τρελλαμάδα, θα είνε μία παιδευσίς, που δικαίως μου τυγχάνει, επειδή και σου επούλησα εκείνην την σκλάβαν αδίκως, την οποίαν εναντίον της θελήσεώς της την έμπασες εις το καράβι σου· εγώ είμαι ακόμη πλέον υπεύθυνος από εσένα επειδή εκείνη ήτον υποκείμενον ελεύθερον, εις την οποίαν ήμουν υπόχρεως της ζωής μου· εις ανταμοιβήν διά το καλόν που έκαμε σου την επούλησα με δόλον διά σκλάβαν. Εκατάλαβεν ευθύς η βασίλισσα, ότι αυτός που

ωμιλούσεν ἦτον ἐκεῖνος ὁ νέος, που τον ἐγλύτωσεν ἀπὸ τον θάνατον πληρώνοντας τα πενήντα φλωρία. Τότε αὐτὴ εἶπεν εἰς αὐτοὺς. Θέλω μετὰ χαρὰς ἐπιχειρισθῆ με κάθε μου ἐπιμέλειαν διὰ να σας ἐλαφρώσω ἀπὸ τες ἀσθενείας σας, ὡς τόσον πηγαίνετε διὰ την ὥραν εἰς τα οἰκονάκιά σας και ἀύριον ετοῦτην την ὥραν ξαναγυρίσατε ἐδῶ· ὁ τυφλὸς και ὁ παραλυτικὸς, ἀν θέλουν να ἰατρευθοῦν, πρέπει να ἐξομολογηθοῦν καθαρὰ τα πταίσματα, που αὐτοὶ ἔκαμαν, ἀγκαλὰ και ἠξεύρω, καλῶτατα τα ὅσα ἐσυνέβηκαν, μα θέλω να ἀκούσω παρρησία να το ἐξομολογηθοῦν, χωρὶς να προσθέσουν καμμιάν ψεύτικην πρόφασιν· διατί ἀν εἰποῦν ψεύματα, ἀντὶ να με κάμουν να τους ἰατρεύσω, θέλω τους παιδεύσει σκληρότατα.

Τότε οἱ ξένοι ἐμίσευσαν διὰ να υπάγουν εἰς τα οἰκονάκια τους, και οἱ δύο ἀπὸ αὐτοὺς εὐρίσκονταν εἰς κακὲς ἐλπίδες, μα ὁ ἀδελφὸς του Ταμίμ και ὁ σκλάβος Ἀράπης ἦσαν πολλὰ περίλυποι· ἐποθοῦσαν καλλίτερον να στέκοντα ἐπὶ ζωῆς τους εἰς την κατάστασιν που εὐρίσκονταν, παρὰ να βιασθοῦν να κάμουν μίαν φανεράν ἐξομολόγησιν των ἀνομημάτων τους και της προδοσίας των· και ἔπασχαν να κρύψουν το σφάλμα τους ἀπὸ ἐκείνους που ἔβλαψαν και ἔτσι ἐπέρασαν ἐκείνην την νύκτα χωρὶς να λάβουν παραμικρὴν ἀνάπαυσιν.

Ἡ Ρεσπίνα, ἀφοῦ και ἐμίσευσαν ἐκεῖνοι, ἦτον ὅλη χαρούμενη· και ἐτραβήχθη εἰς τον χοντζερὲ της με τη Χαλάκ, διὰ να συμβουλευθῆ ἐπάνω εἰς τα ἰατρικά, με τα ὁποῖα ἐμέλλε να ἰατρεύσει τους ἀσθενεῖς. Δεν σου το εἶπα ἐγὼ, κυρά μου, εἶπεν ἡ σκλάβη, ὅτι ὁ Οὐρανὸς θέλει ἐπακούση τες παράκλησές σου, και ὅτι οἱ ἴδιοι ἐκεῖνοι που σε ἔβλαψαν, θέλουν εὐρεθῆ εἰς ἀνάγκην διὰ να δικαιώσουν την ἀθωότητά σου και την ἀκακίαν σου, και να ὁμολογηθοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι πταίσται και προδόται; τῶρα εἶνε εἰς την ἐξουσίαν σου να τους συμπαθήσης ἢ να τους παιδεύσης. Ἐγὼ ἔχω μεγάλην εὐχαρίστησιν, ὦ ἀκριβὴ μου φιλενάδα, ἀπεκρίθη ἡ Ρεσπίνα και δὲν ἔχω λόγια ἀρκετὰ εἰς το να δοξάσω τον Οὐρανόν, διὰ την χάριν που μου ἔκαμεν ἐπειδὴ και ἐμπροσθεν εἰς τον ἄνδρα μου θέλει γνωρισθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη μου, και ἡ ἀνομία ἐκείνων που με ἔβλαψαν· θέλω να ἰατρευθοῦν, τον καιρὸν που ἤθελα να προστάξω να τους παιδεύσουν με σκληρότατα παιδευτήρια, και θέλουν δοκιμάση με μεγάλην τους καταισχύνην την γενναιότητα της εὐσπλαχνίας μου· ἐσὺ ἀπόψε ετοίμασε τα ἰατρικά διὰ να μοιράσης κατὰ την ἀρρωστίαν του καθενός, και ἀύριον ὁπότεν ἔλθουν ἐδῶ, θέλω σε προστάξει διὰ να τους τα δώσης να ἰατρευθοῦν και ἐσὺ, ἀς εἶσαι βεβαία, ὅτι θέλεις λάβει ἀπὸ ἐμὲ ἀνταμοιβὴν ἀξίαν της ἐμπιστοσύνης σου.

Την ερχομένην ημέραν το λοιπόν οι τέσσαρες ασθενείς με τον Ταμίμ, και με τον κλέφτην, ήλθαν εις το παλάτι και επαρουσιάσθησαν εις την βασίλισσαν, που εκάθητο εις τον θρόνον της, τους οποίους ευθύς που τους είδε, τους είπε· Λοιπόν, απεφάσισαν ο τυφλός και ο παραλυτικός να μη κρύψουν τίποτις εις την εξομολόγησιν που έχουν να κάμουν; μα αλλοί εις εκείνον από τους δύο, που να μην ειπή την αλήθειαν. Ο Αράπης τότε επλησίασε γεμάτος από εντροπήν και φόβον, γνωρίζοντας πως δεν τον εσύμφερε να ειπή ψέμματα, αποφάσισε, και ό,τι πάθη ας πάθη, διά να ειπή την κάθε αλήθειαν εις τα όσα συνέβηκαν εις το σπήτι του αυθέντος του επάνω εις την υπόθεσιν της Ρεσπίνας. Ωμολόγησε το λοιπόν παρρησία τα όσα έκαμε της Ρεσπίνας, χωρίς να κρύψη το παραμικρόν, και τον φόνον του παιδιού του αυθέντος του, και τα επίλοιπα καθώς ηκολούθησαν.

Οπόταν ο Αράπης ωμολόγησε πάσαν την αλήθειαν, είπεν. Τούτο είνε το ππαίσιμον μου, και ο ουρανός μου είνε μάρτυς πως το μετανοώ. Α επίβουλε, εφώναξε ο αυθέντης του γεμάτος από θυμόν, εσύ το λοιπόν, παράνομε είσαι εκείνος που μου εφόνευσες τον μοναχόν μου υιόν και έρριξες το βάρος εις την Ρεσπίναν, η οποία ήτον αθώα; Ω μεγάλη βασίλισσα, δος μου την άδειαν εις τούτην την στιγμήν να του χωρίσω την κεφαλήν· ένας άνομος που εστάθη αρκετός να κάνη ένα τέτοιον ανόμημα, καθώς το ωμολόγησε δεν είνε πλέον άξιος να ευρίσκεται εις τον κόσμον. Όχι απεκρίθη η βασίλισσα· εγώ δεν θέλω να του σηκώσης την ζωήν· επειδή και μου ωμολόγησε το σφάλμα του, θέλω να τον συμπαθήσω και να τον ιατρεύσω. Και ούτως λέγοντας επρόσταξε την Χαλίκ να του δώση το ιατρικόν, και παίρνοντάς το δεν επέρασε πολύ που ο Αράπης εξανάλαβε την κίνησιν του κορμιού του. Οι παρεσιώτες έμειναν εκστατικοί εις την ογλήγορον ιατρείαν, και έλεγαν χιλίους επαίνους της βασιλίσης· αυτή ομοίως ώρισε να δωθούν και εις τους άλλους τα ιατρικά, τόσον εις τον υδρωπικόν, όσον και εις τον τρελλόν, οι οποίοι και αυτοί ευθύς τελείως ιατρεύθησαν.

Ο Ταμίμ τότε δεν αμφέβαλλε καθόλου, ότι ο αδελφός του θα ξαναλάβη το φως του, ώστε που του είπεν. Ω Ραββά, εις εσένα στέκεται να μιλήσης· η βασίλισσα άλλο δεν αναμένει, παρά να σε ιατρεύση και εσένα ακόμη. Ναι είπεν η βασίλισσα πρέπει να ομολογήση και αυτός την ιστορίαν του με αλήθειαν· διατί αν κρύψη τίποτε θέλει παιδευθή σκληρώς, επειδή ευθύς τον καταλαμβάνω αν ειπή ψέμματα.

Ο Ραββάς ευρισκόμενος ανάμεσα εις τους δύο κινδύνους, ότι αν ειπή την αλήθειαν ήτον κακία, και αν την κρύψη χειρότερα, και με το στανιό του ηναγκάσθη να ομολογήση όλον εκείνο, που έκαμεν

εναντίον της Ρεσπίνας· και πως εμετανοούσεν εις την αδικίαν, που έκαμε του αδελφού του, κάνοντας να θανατωθή αδικώς η ωραιότητη του γυναίκα, και τα λοιπά ως ηκολούθησαν και εξωμολογήθη την ανομίαν του με μεγάλην συντριβήν, χωρίς πρόφασιν καμμίαν.

Ο Ταμίμ ακούοντας αυτήν την εξομολόγησιν που έκαμε, και καταλαμβάνοντας καταλεπτώς όλην την κακίαν του αδελφού του, και την αθωότητα της Ρεσπίνας του, έδωσεν ένα μέγα βρυχημόν, και έπεσε λιποθυμημένος. Οι περισσότερες έτρεξαν να τον σηκώσουν και κάνοντάς τον να ξαναλάβη τας αισθήσεις του με διάφορα μυρωδικά, επλησίασεν εις τον θρόνον της βασίλισσας και είπεν. Ω, βασίλισσά μου ευχαριστήσου ότι εγώ να τον γυρίσω οπίσω εις την Μπάσραν ετούτον το παράνομον αδελφόν μου καθώς είνε· επειδή και εγώ δεν επιθυμώ πλέον την ιατρειάν του αλλά επιθυμώ τον θάνατόν του· θέλω να τον φέρω ο ίδιος εις τον ίδιον τόπον, εκεί που η γυναίκα μου ετάφη ζωντανή, και εκεί να τον φονεύσω· βλέπει καλώτατα η βασιλεία σου ότι το πταισίμόν του, και η παρανομία του εστάθη πολλά σκληρή διά να ημπορέσω να το συμπαθήσω.

Εστάθη καμπόσον η βασίλισσα χωρίς να αποκριθή διατί υποκάτω εις το σκέπασμα που είχεν εις το κεφάλι έκλαιε θερμώς· τόσον ήτον διαπερασμένη από την κατάστασιν εις την οποίαν έβλεπεν ότι ήτο ο άνδρας της· και αφού εσφόγκισε τα δάκρυά της ωμίλησε του Ταμίμ· Εγώ σε εξορκίζω ω πραγματευτή, να συγκεράσης τον θυμόν σου δι' αγάπην μου· ο αδελφός σου κατά αλήθειαν έκαμεν ένα ανόμημα· επειδή και το ωμολόγησε παρησία, και ότι μοναχός του κατατυρανείται, πρέπει να τον συγχωρέσης· ενθυμού πως είσθε καμωμένοι από ένα αίμα και οι δύο, και διά τούτο είνε χρεία να μεταβάλης τον θυμόν σου. Εις αυτά τα λόγια της βασιλίσης ο Ταμίμ απεκρίθη και είπεν· εις την βασιλείαν σου στέκεται να με προστάξης, ωσάν επιθυμής, να συμπαθήσω το φταιξιμόν του· το δέχομαι διά να σε υπακούσω· φθάνει μόνον ότι εις την Μπάσραν να κηρύξη το πταιξιμόν του, και την αθωότητα της αγαπημένης μου γυναικός.

Τελειώνοντας εδώ που να ομιλή ο Ταμίμ, η βασίλισσα επρόσταξε την Χαλάκ να δώση το ιατρικόν του τυφλού και εις ολίγον διάστημα ο Ραββάς εξανάλαβε το φως του. Εις τέτοιον θέαμα εξανανέωσαν οι περισσότερες τους επαίνους προς την βασίλισσαν· η οποία ύστερον απέλυσε τους ξένους να υπάν εις τα οικονάκιά τους, λέγοντάς τους· μεταγυρίσετε εδώ ακόμη αύριον, και θέλετε ιδεί πράγματα που θα σας κάνουν να θαυμάσετε, και μείνετε περισσότερον εκοτατικοί. Εις την ακόλουθον ημέραν εγύρισαν εις το παλάτι αυτοί οι ξένοι· η

βασιλίσα τότε έκραξε τον Ταμίμ, και τον έβαλε να καθήση κοντά της επάνω εις ένα μακρόν θρονί χρυσόν, έπειτα του είπεν.

Γνωρίζω, ω πραγματευτή, πως υπόφερες πολλές θλίψεις και πόνους. Εγώ συμπονούμαι πολλά με λόγου σου· όθεν διά να σου ελαφρώσω τους πόνους, αποφάσισα, να σου δώσω εις γυναίκα μίαν από τες πλέον μου όμορφες σκλάβες· και αν δέχεσαι, ημπορείς να απομείνης εις την αυλήν μου, να απεράσης το επίλοιπον της ζωής σου ωσάν μέγας αυθέντης. Αντίς να δεχθή το πρόβλημα της βασιλίσας ο Ταμίμ, εδόθη εις ένα πικρότατον κλαύσιμον και της είπεν· η γεναιοτάτη βασιλεία σου με υποχρεώνει με τόσες χάρες, που με κάνουν να μείνω πολλά αντραλωμένος· εγώ την εξορκίζω να μη της κακοφανή αν δεν της δέχομαι την χάριν, που ζητεί να μου κάμη εις το να υπανδρευθώ με μίαν από τες σκλάβες της· έως που ζω, άλλη γυναίκα έξω από την Ρεσπίναν δεν θέλει έχει τόπον εις τον νουν μου· η αγαπημένη μου Ρεσπίνα είνε πάντα εις την διάνοιάν μου, να παρηγορηθώ δεν δύναμαι διά τον χαμόν της· και έχω γνώμην ότι θα πηγαίνω να περάσω το επίλοιπον της ζωής μου κλαίοντας εις τον ίδιον τόπον που ετάφη ζωντανή.

Η Ρεσπίνα έμεινε θαυμασμένη εις το να εύρη τόσον πιστόν τον άντρα της και όλη πασίκαρος διατί δεν ήθελεν αυτός να πάρη την σκλάβαν (που διά να τον δοκιμάση το έκαμε) του είπεν· αν εσύ έβλεπες αναστημένην αυτήν την γυναίκα, της οποίας ο χαμός τόσον σε θλίβει θέλεις καρή αν την μεταϊδής, και αν την ιδής θέλεις την γνωρίσει; Και έτσι λέγοντας εσήκωσε το κάλυμμα από το πρόσωπόν της, και ο Ταμίμ την εγνώρισε διά την Ρεσπίναν. Η χαρά που αυτός έλαβεν εις το να ιδή την γυναίκα του, δεν εστάθη ολιγώτερον από την έκοτασιν και σύγχυσίν του Ραββά, του σκλάβου Αράπη, του Καπετάνιου και του Νέου, θεωρώντας εις την βασιλίσαν την μορφήν εκείνης, που εκατάτρεξαν. Αυτή η βασιλίσα αγκάλιασε τον Ταμίμ και του εδιηγήθη τα συμβεβηκότα της έμπροσθεν εις όλους τους μεγιστάνους της και τους περιεστώτας, οι οποίοι έμειναν όλοι εκοτατικοί. Ώρισαν έπειτα να δώσουν του Αράπη, δέκα χιλιάδες φλωρία με ένα πλούσιον φόρεμα χρυσόν διά την γυναίκα του, ανταμείβοντας την περιποίησιν, που εις αυτήν έκαμαν. Και μετέπειτα ενουθέτησεν εκείνους που την έβλαψαν, ότι να εντρέπωνται εις το εξής από τέτοια ανομήματα, διότι καθώς πράξη καθένας, έτσι λαμβάνει. Ύστερα εσηκώθη από τον θρόνον, και επήρε τον Ταμίμ από το χέρι και τον έφερεν εις τον χοντζερέ της και όντας εκεί του είπεν· επειδή και οι νόμοι εδώ δεν δίνουν άδειαν εις το να παραιτήσω το βασίλειον, διά να το δώσω εις εσέ να κυβερνάς διά τούτο δεν πρέπει να σου βαρυφανή μα στεκόμενος μαζί μου θέλεις είσαι συμμετόχος εις την βασιλείαν μου, και εις την γλυκύτητα μιας ζωής τόσον ευτυχισμένης· του

αδελφού σου θέλω του διορίσει μίαν επιτοασίαν εις την οποία θέλει έχει αιτίαν να είνε ευχαριστημένος, καθώς και το έκαμεν. Ο Ραββάς εις ολίγον καιρόν έγινε πρώτος κυβερνήτης της Βασιλείας και επλήρωσε τόσον καλά το χρέος της επιχειρήσεώς του, που εκέρδισε την αγάπην και το σέβας όλων των εγκατοίκων εκείνου του νησιού. Και ούτως έζησαν όλοι ευχαριστημένοι, με αγάπην ανεκδιήγητον.

Χίλιες και μία νύκτα απέρασαν που η Χαλιμά εδιηγούνταν του βασιλέως Αϊδήν τες ιστορίες, ο οποίος στοχαζόμενος με μέγαλον θαυμασμόν την αγχίνοϊαν, την μνήμην, τες χάρεις και επιτηδειότητες που αυτή η Χαλιμά είχε διά στολίδια, και που δεν εβαρύνετο να τες διηγάται, αλλά με μεγάλην προθυμίαν καθημερινώς εφεύρισκε νέες ιστορίες εις το διάστημα τόσου καιρού, με τα οποία νόστιμα και πολυποίκιλα διηγήματα αυτή τον έκαμε να παύση ολίγον κατ' ολίγον από το χαλεπόν μίσος, που έτρεφεν εναντίον εις την εμπιστοσύνην των γυναικών, που εστοχάζετο πως όλες δεν ήταν πιστές προς τους άνδρας τους, και μάλιστα, που στοχαζόμενος την φρόνησιν και γενναιότητα της αυτής Χαλιμάς, η οποία αυτοθελήτως ηθέλησε να γίνη γυναίκα του χωρίς ποσώς να φοβηθή τον θάνατον που έμελλε να λάβη καθώς τον έλαβαν και άλλες, οι προτερινές της, αποφάσισε τέλος πάντων να της χαρίση την ζωήν και να την κυρύξη διά ομόζυγόν του επί ζωής του· όθεν σηκωνόμενος από τον θρόνον του, και αγκαλιάζοντάς την, της είπεν· ω γλυκυτάτη και παμφιλτάτη μου Χαλιμά, βλέπω καλώτατα οι ωραίες, νόστιμες, και μακρυνές ιστορίες σου και τα εύμορφα σου διηγήματα, που από πολύν καιρόν με εκρατούσαν, εις περιδιάβασην, έγιναν εις του λόγου σου πολλά ωφέλιμες, και εμένα ηδυνήθησαν να μου καταπραΰνουν την αγανάκτησιν, που είχα προς την γυναικείαν φύσιν· όθεν νικώντας με αυτές εσύ την απόφασίν μου, και τους δεινούς νόμους, που αποφασιστικώς έκανα, σε δέχομαι μετά πάσης χαράς διά ομόζυγόν μου επί ζωής μου, και σε κηρύττω βασίλισσαν, να συμβασιλεύσης μαζί μου εις όλην σου την ζωήν· και εις το εξής θέλω, ότι όλον το Βασίλειόν μου να σε σέβεται, επειδή και εσύ εστάθης εκείνη, που ελευθέρωσες τόσας τρυφεράς κορασίδας από τον θάνατον, οι οποίες χωρίς πταίσμα ουδένα, έμελλαν να θυσιασθούν διά την μεγάλην μου οργήν και τον σκληρόν νόμον. Εις ταύτα τα λόγια, που ο βασιλεύς Αϊδήν έλεγεν, η Χαλιμά επρόσπεσεν εις τους πόδας του, και φιλώντας τους, με τρυφερότητα, έδειχνε την ζωντανήν χαράν, και την ηδονήν, που ησθάνετο και εδοκίμαζεν εις τον θρίαμβόν της, που απόφυγε τον θάνατον και εκηρύχθη βασίλισσα καθώς επιθυμούσεν.

Ο βασιλεύς Αϊδὴν αφού και την εσήκωσεν, έστειλεν ευθύς και έκραξε τον Βεζύρην του, πατέρα της Χαλιμάς, και του εφάνέρωσεν αυτήν την χαροποιόν είδησιν, ο οποίος ακούοντας την έπεσε και αυτός εις τους πόδας του βασιλέως του, και του έδιδε χίλιες ευχές, και ευχαρίστησε, διά την συμπάθειαν που έδειξεν εις την θυγατέρα του, που την είδεν ελευθερωμένην από του θανάτου τον κίνδυνον, και διά τον ανεβασμόν της εις τον θρόνον, και ωσάν αποφίλησε τους πόδας του βασιλέως, έτρεξεν ευθύς και έδωσεν αυτήν την είδησιν εις το ντιβάνι, και από εκεί μετά ολίγην ώραν εκηρύχθη και εις όλον του το βασίλειον, και διά ένα ολόκληρον μήνα έγιναν μεγάλες χαρές. Και όλος ο λαός καθημερινώς με φωνές αγαλλιάσεως εύχονταν την Χαλιμάν που αυτή με την φρόνησιν της εστάθη αρκετή να ελευθερώση από τον θάνατον τόσες ευγενικές και ανεύθυνες παρθένες. Και αφού έπαυσαν οι χαρές, έζησαν ο βασιλεύς Αϊδὴν με την βασίλισσαν Χαλιμάν με μιαν παντοτεινή αγάπη και ομόνοια θαυμάσια όλον τον καιρόν, που εις ετούτην την πρόσκαιρον και φθαρτήν ζωήν έζησαν.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ 12 - Οδός Σταδίου - 12

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΠΥΡ· ΠΕΡΕΣΙΑΔΟΥ

Τα γλαφυρά και υπέροχα πατριωτικά έργα του αιμνήστου εθνικού ποιητού μας κ. Σπυρ. Περεσιάδου, τα οποία συναρπάζουν και γοητεύουν τους αναγνώστας και προκαλούν εν αυτοίς το αίσθημα ιεράς συγκινήσεως εξεδόθησαν παρ' ημών μετά καλλιτεχνικών εικονογραφημένων εξωφύλλων.

Τιμάται έκαστον βιβλίον Δρ. 1.50

Η ΓΚΟΛΦΩ Δράμα ειδυλλιακόν εις πράξεις πέντε σχήμα 8ον σελίδες 95

Η ΕΣΜΕ Εθνική Τραγωδία εις πράξεις 4 μετ' ασμάτων και εθνικών χορών
σχ. 8ον

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ Εθνικ. Τραγωδία εις πράξ. 4

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ Δράμα φαντασμαγορικών εις πράξεις τρεις σχήμα 8ον

Ο ΜΑΓΕΥΜΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΣ Δραματικόν ειδύλ. σχήμα 8ον

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ Δράμα οικογεν. εις πράξ. 8

Η ΠΑΤΡΙΔΑ Δράμα πατριωτικόν εις πράξεις τέσσαρας σχήμα 8ον

Η ΠΑΡΓΑ Δράμα πατριωτικόν εις πράξεις τέσσαρας σχήμα 8ον

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ Πολεμικόν ειδύλλιον εις πράξεις τρεις μετ' ασμάτων και
χορών

Η ΜΟΡΦΩ Δράμα ειδυλλιακόν εις πράξεις τρεις

Ο ΠΡΟΕΣΤΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ Κωμωδία εις πράξ. 3

ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΣΤΕΦΑΝΑ Δράμα εις πράξεις 3

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΔΑΦΝΕΣ Πολεμικά και πατριωτικά ποιήματα μετά
καλλιτεχνικών εικόνων σχ. 8ον

Νέα Μυθιστορήματα

ΡΑΒΕΓΚΑΡ Μετ' εικόνων υπό Γκυ Δε Τεραμόν κατά μετάφρασιν Ηλία
Οικονομοπούλου. Τιμάται δραχμάς 8. -

ΖΟΥΝΤΕΞ Μετ' εικόνων. Υπό Αρθούδου Μπερνέδ και Λουδοβ. Φεγιάλ
κατά μετάφρ. Ηλία Οικονομοπούλου δρ. 8. -

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ Ή ΤΟ ΧΕΡΙ ΠΟΥ ΣΦΙΓΓΕΙ υπό
Πιέρ Ντεκουρσέλ, μετ' εικόνων. Τιμάται δραχμάς 6. -

Η ΜΑΣΚΑ Με τα Άσπρα Δόντια· Μετ' εικόνων, υπό Αρθούρου Φάικλονς.
Κατά μετάφρ Ηλ. Οικονομοπούλου δραχ. 6. -

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ Μετ' εικόνων μετάφρασις εκ του
Γαλλικού υπό Ηλία Οικονομοπούλου Τιμάται Δραχ. 4. -

Ο ΖΑΚ ΣΕΠΑΡ Ή ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ, υπό Αδόλφου δ' Εννερού.
Μετ' εικόνων. Τιμάται δραχ. 3. -

Ο ΖΙΓΛΟΜΑΡ Υπό Μαρσέλ Ορστάιν. Μετ' εικόνων κατά μετάφρασιν Ηλία
Οικονομοπούλου. Τιμάται δραχμάς. 3. -

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑΣ Έξοχον αστυνομικόν μυθιστόρημα,
υπό Μαρκ Αλαίν - Πιερ Σουλβέστρ, κατά μετάφρασιν και διασκευήν Ιωάν.
Σκουτεροπούλου, μετά πολλών εικόνων. Τιμάται δραχμάς 9. -

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΩΛ ΔΕ ΚΟΚ Εύθυμον μυθιστόρημα κατά μετάφρασιν εκ
του Γαλλικού υπό Κλεάνθους Τριανταφύλλου σχ. 8ον σελ. 424 Τιμάται δρ.
5 -

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ Εύθυμον μυθιστόρημα
μετάφρασις εκ του γαλλικού σχ. 8ον δρ. 3 -

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ υπό Αλ. Δουμά, υιού, Μυθιστόρημα
ερωτικόν και δραματικόν σχ. 8ον δρ. 3. -

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΦΥΦΤΥ
ΤΟΥ υπό Μικέ Σαντίδου. Σύγχρονος και αποκαλυπτική Αθηναϊκή
μυθιστορία, γεμάτη από περιέργα επεισόδια, και ερωτικά σκάνδαλα. Μετά
πολλών καλλιτεχνικών εικόνων, σελ. 1550. Τιμάται δραχ. 12. -

ΚΑΤΟΧΗ Ιστορικόν Μυθιστόρημα υπό Γερασίμου Βώκου μετά πολλών
εικόνων σχ. 8ον σελ. 408. Τιμάται δρ. 3. -

Η ΣΤΑΥΡΟΜΑΝΑ ΚΑΙ Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΣΠΑΝΟΣ Πρωτότυπον
Ελληνικόν Ειδυλλιακόν Μυθιστόρημα, υπό Ιωάννου Σκουτεροπούλου.
Ληστεΐαι, Έρωτες τραγικοί και αιματοβαφείς σχ. 8ον σελ. 1200. Τιμάται
δραχμ. 10. -

1) Οι Περσάνοι πιστεύουν ότι το δακτυλίδι του Σολομώντος έχει διάφορες
χάρεις επάνω του.

End of Project Gutenberg's Arabian Nights, Volume 3, by Dervish Abu Bekr

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK ARABIAN NIGHTS, VOLUME 3 ***

***** This file should be named 36688-h.htm or 36688-h.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
<http://www.gutenberg.org/3/6/6/8/36688/>

Produced by Sophia Canoni

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.org/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy

all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession.

If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who

agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works

even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project

Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement

and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic

works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation"

or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the

collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are

located in the United States, we do not claim a right to prevent you from

copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg

are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of

this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with

the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern

what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in

a constant state of change. If you are outside the United States, check

the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning

the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or

distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the

Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied

warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages.

If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the

law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pgla.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S.

Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed

editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.org>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

schooltime.gr